

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

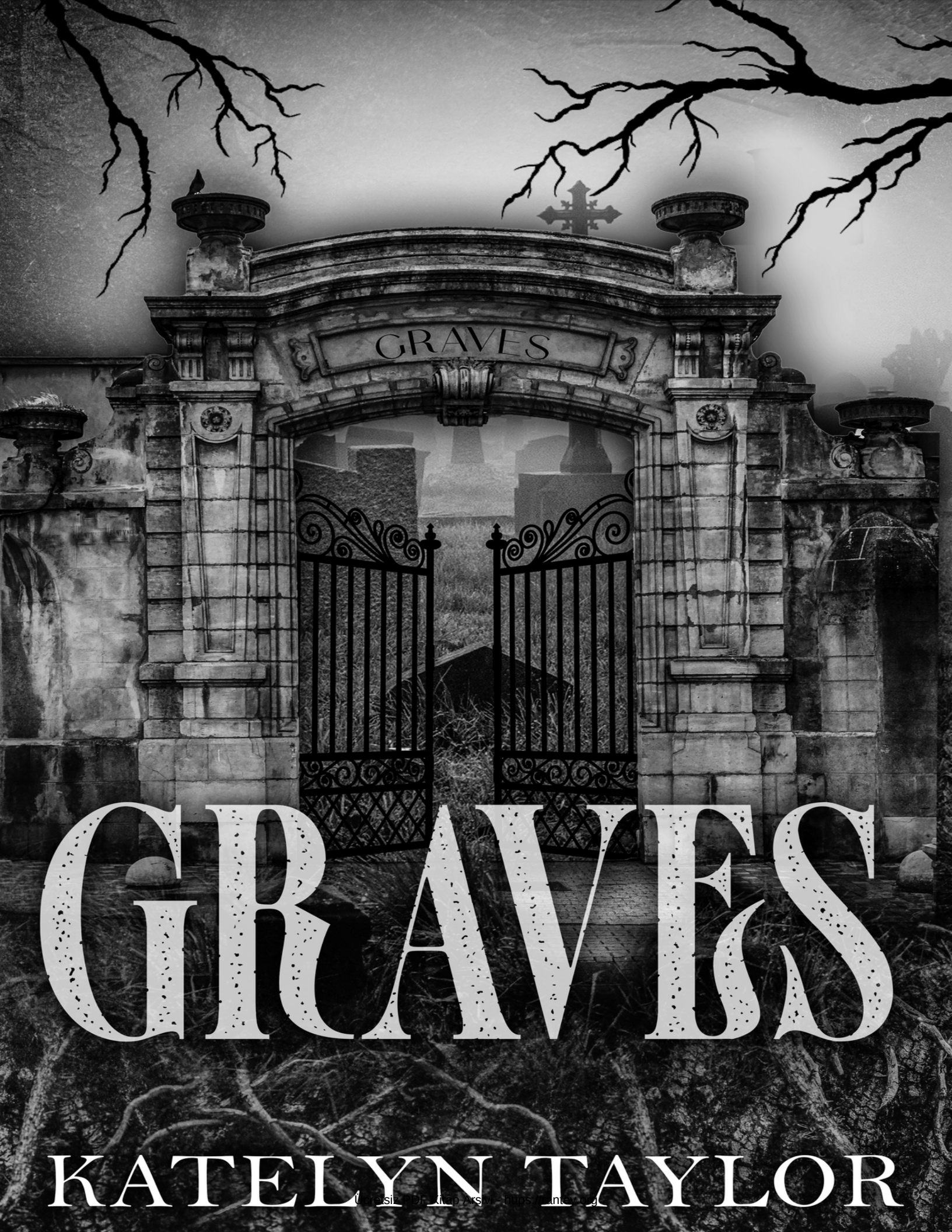
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GRAVES

GRAVES

KATELYN TAYLOR

Copyright © 2014 by Katelyn Taylor. All rights reserved.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Mezar

KATELYN TAYLOR

Yayımlayan: Katelyn Taylor
Kapak: Booklovedesigns
Düzenleme: Kardeşimin Editörü
Düzeltilme: Lyndsey Goss Format:
Midnight Designs

Graves bir kurgu eseridir.

İsimler, karakterler, olaylar ve yerler kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişiler veya olaylarla olan benzerlikler tesadüfidir.

Graves Copyright © 2024 by Katelyn Taylor

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

İçindekiler

<u>Tetik Uyarısı</u>	
<u>Çalıştırmak Oynatma</u>	
<u>Listesi için Son Şans</u>	
<u>Önsöz Birinci</u>	
<u>Bölüm İkinci</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Bölüm Üçüncü</u>	
<u>Bölüm Dördüncü</u>	
<u>Bölüm Beşinci</u>	
<u>Bölüm Altıncı</u>	
<u>Yedinci Sekizinci</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Onaltıncı</u>	
<u>Bölüm Dokuzuncu</u>	
<u>Onuncu Onbirinci</u>	
<u>Oniki Onüçüncü</u>	
<u>Öndördüncü</u>	
<u>Onbeşinci</u>	
<u>On Yedi Bölüm On</u>	
<u>Sekiz Bölüm Bölüm</u>	
<u>Bölüm Bölüm Üç On</u>	
<u>Dokuz Yirmi Yirmi Bir</u>	
<u>Bölüm Bölüm Dört</u>	
<u>Bölüm Bölüm Yirmi</u>	
<u>Yirmi Yirmi Yirmi</u>	
<u>Yirmi Altı İki Beş</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u></u>	
<u></u>	

Yirmi Yedi Bölüm

Yirmi Yirmi Dokuz

Bölüm Sekiz

B ö l ü m Bölüm Otuz

Otuz Otuz Otuz Otuz

Otuz Bir Otuz Otuz

Otuz Otuz Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Yedi

Bölüm İki Uç Dört Beş

Altı Sekiz Bölüm

Dokuz Bölüm Kırk

Bölüm Kırk Bir

Bölüm Kırk Kırk

Kırk Kırk Kırk Kırk

Kırk Bir İki Bölüm Üç

Bölüm Dört Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Elli Beş Altı Yedi

Sekiz Kırk Dokuz Elli

Sonsöz

Genişletilmiş Epilog

Teşekkür ederim

Teşekkür Ayrıca Katelyn

ı Taylor Katelyn

Taylor'Takip Edin

Adanmışlık

Bu, kendisine sırılsıklam aşık olan bir ikiz kardeşi olan FMC'ye tamamen takıntılı olan çılgın bir MMC'den hoşlanan bebekler içindir. Neden bu ve şu arasında seçim yapmalısınız ki? İkisine de sahip olabileceğinizi biliyor musunuz? Bu senin için, seni küçük slooter.

Tetikleyici Uyarı

Lütfen bu uyarıyı ciddiye alın. Bu hafif bir sorumluluk tetikleyici uyarı sayfası değil, bu gerçek bir anlaşma. Ana erkek karakterler iyi adamlar değil, aslında içlerinden biri düpedüz korkunç. Bu hikaye seks, şiddet ve sorgulanabilir eylemlerle doludur.

Tetikleyicileri dikkatlice okumanızı ve bu listenin kırmızı mı yoksa yeşil bayrak mı olduğunu kendinize gerçekten sormanızı rica ediyorum. Eğer tereddütleriniz varsa, bu kitabı okumayın. Başka kitaplar da olacak, söz veriyorum. Aşağıda listelenen herhangi bir şeyden rahatsızlık duyuyorsanız lütfen kitabı bırakın. Her ne pahasına olursa olsun kendinizi koruyun, hiçbir iyi müstehcenlik akıl sağlığınıza değerli değildir.

Bu kitaptaki tetikleyiciler kesinlikle bunlarla sınırlı olmamakla birlikte şunları içermektedir:

Şiddet, açık dil, açık cinsel sahneler, non-con, dub-con, CNC, takip, bıçak oyunu, kan oyunu, tecavüz (bahsediliyor), cinayet, boğma, şaplak, tükürme, B Planı, somnofili, grafik işkence, parçalama, çocuk istismarı, çift penetrasyon, aldatma, paylaşma, üreme, korku, anal, damgalama.

Koşmak İçin Son Şans

İşte bu kadar. Kaçmak için son şansın. Lütfen bana tetikleyicileri okuduğunuzu ve dikkate aldığınızı söyleyin. Lütfen karanlık, çarpık ve zaman zaman tamamen berbat bir hikayeye girmek üzere olduğunuzu bilin. Kimsenin nefsinden tiksинmeyiz, özellikle de bu kadar lezzetliyse, ama bu kitabın size göre olmamasında yanlış bir şey yok!

Pekâlâ, bu son uyarıydı. Oturun, bu okumanın tadını çıkarmak için ihtiyaç duyabileceğiniz *ahem* aletleri alın ve kendinizi Graves kardeşlere hazırlayın.

Çalma Listesi

Billie Holiday'den Yalnızlık
Austin Giorgio'dan Bana Büyü Yaptın Toby
Mai'den Melek
Fly Me To The Moon by Frank Sinatra Collide
(Feat. Tyga) by Justine Skye, Tyga
Gangsta by Kehlani Easy
to Love by Bryce Savage
Formaldehyde Footsteps by BertieBanz
Going to Hell by Bryce Savage
Be Your Love by Bishop Briggs Gasoline
by Halsey
RUNRUNRUN yazan Dutch Melrose
Breathe yazan Kansh
Toxic by 2WEI
save me from the monsters in my head by Welshly Arms lovely
(with Khalid) by Billie Eilish, Khalid
FATE'den Kötü Güzellik

Önsöz

ZAYDEN

İkinci kattaki balkondan düşerken iki ayağım da betona çarpıyor. Kilolu güvenlik görevlisi cüssesine göre şaşırtıcı derecede hızlıydı. Bunun hızlı bir iş olması gerekiyordu, gir ve çık. Dominic de öyle demişti. Hedefin son kırk sekiz saat içinde özel güvenlik tutacağı gerçeğini hesaba katmamıştık. Bunun için onu daha sonra döveceğim.

"Dur!" diye öfkelenen adam beton sokağın zeminine iniyor ve peşimden koşuyor.

Belli ki kızgın. Muhtemelen ilk günü ve az önce patronunu öldürdüm. Tüh be.

Maskem takılıyken kim olduğumu, hatta ten rengimi bile bilmiyor. Kardeşim ve ben hayatımız boyunca bu işi yapmışız gibi hissediyoruz. Dominic bunu bize getirdiği güç için yapıyor, ama ben eğlence için yapıyorum. Birinin nabzını ellerinizde tuttuğunuzda, onu kurtarmakla boynunu ikiye ayırmak arasındaki o sınırdaki sallanırken damarlarınızda dolaşan heyecan. Elbette, ilkinde hiç meylettigimi söyleyemem.

Sarhoş edici ve erotiktir ve asla yeterli değildir.

Kahretsin, bu geceki hedefi indirdiğim için hâlâ sertim. Şu güvenlik elemanının icabına baktıktan sonra en yakın sıcak deliği bulup içine dalmam gerekecek.

Sokak nihayet açılıp caddeyi gösterdiğinde adımlarım yere çarpıyor. Avımı nereye çekeceğimi tasarlayamadan keskin bir sızı sırtımı delip geçiyor. Arkamı dönmeden önce olduğum yerde duruyorum.

Orada, aşırı terleyen güvenlik görevlisini benden sadece yüz adım ötede buluyorum, elinde ucunda susturucu olan bir Glock .45 tutarken elleri titriyor. Beni tekrar, bu sefer kaburgalarımın vurana kadar ona doğru eşit, ölçülü adımlar atıyorum.

Vücudum sarsılıyor ama bu onun görmesine izin verdiğim tek etki. Zihnimin ulaşabildiğim en karanlık girintiye gitmesine izin veriyorum, mürekkep karası anıların beni sıcak bir koza gibi sarmasına, acıyı uyuşturmasına ve ilerlememe izin vermesine izin veriyorum.

Adam beni üçüncü kez, bu sefer kalçamdan vururken gözleri açılıyor. Vücudum zaten çok soğuk, acıyı algılayamayacak kadar uyuşmuş. Hissettiğim tek şey, cebime uzanıp bıçağımı çıkarırken parmak uçlarıma değen bıçağımın soğuk metali.

Avımın vücudu titremeye başlıyor, ona doğru rahatça yürümemi izlerken dehşet içinde bakıyor. Kaçmak için dönüyor ama ona çok yakınım ve zamanı kalmadı. Yaralanmamış kolumu başına doluyorum, şahdamarını ortaya çıkarmak için boynunu yukarı çevirirken eldivenlerimle onu kavıyorum.

Bıçağımı zonklayan nabzına sapladığımda yaylı bir domuz gibi ciyaklıyor, ancak bıçağı boynunun ön tarafında tereyağı gibi kaydırdığımda ciyaklamalar hızla ahenkli bir gargaraya dönüşüyor. Kanayan bok çuvalını yere düşürmeden önce kafasını vücuduna bağlı tutmak için sadece küçük bir deri parçası ve omurgası kaldı.

Parmaklarımı birbirine sürtmeye başlamadan önce kana bulanmış elime ve bıçağıma bakıyorum, eldivenlerimin içine işleyen sıcaklıktan bir anlığına büyüleniyorum. Ancak kısa süre sonra hava soğuyor ve topuklarımda üzerinde dönüp caddeye doğru yürürken ilgimi kaybediyorum.

Telefonumu çıkarıp temizlik ekibimize ilgilenilmesi gereken bir ceset daha olduğuna dair hızlı bir mesaj gönderiyorum. Dominic, kendi pisliğimizi kendimiz temizlemezsek, herhangi bir şeye bağlanma riski olmadan daha da sorunsuz çalışabileceğimizi söylüyor. Gerçekten, sanırım benim oyun zamanımdan sonra temizlik yapmaktan yoruldu. Temizlik ekibimiz riskin farkındadır. Eğer bir işe yerleştirilirlerse, kendilerine ne kadar ücret verirlerse versinler, bunu yüzlerinde bir gülümseme ve dudaklarını dikerek yapacaklardır. Graves kardeşlere sırt çevirmenin ölümden beter bir kader olacağını biliyorlar. Ben şahsen bundan emin olurdum.

Attığım bir sonraki adımda sancılar başlıyor ve acıyı ne kadar engellersem engelleyeyim, dalga dalga geri geliyor. Bacağıma bakıp küfrediyorum. Orospu çocuğu uyluk kemiğimi delmiş.

Sanki yarayı kabul etmek, bedenimin acıyı hissetmek için ihtiyaç duyduğu tek izinmiş gibi, başım dönmeye başlıyor. Hissettiğim bir sonraki şey altımdaki soğuk, sert beton. Etrafımı değerlendiriyorum, ama hâlâ caddeden elli metre ve arabadan çeyrek mil uzaktayım.

Siyah gömleğime ve pantolonuma kan sızdığını görmek için aşağıya baktığımda etrafıma bir sıcaklık sızmaya başladığını hissediyorum. Kahretsin, uzun zamandır bu kadar berbat olduğumu söyleyemem.

Dom'a mesaj atmaya çalışırken ellerim titriyor, kanla ıslanmış parmaklarım klavyenin üzerinde kayıyor ve çırpınıyor. Gönder tuşuna basıyorum ya da en azından görüşüm bozulmadan önce basmaya çalışıyorum.

Lekeleri uzaklaştırmak için elimden geleni yaptıktan sonra gözlerimi açtığımda bir figürle karşılaşıyorum. O kadar çabuk kan kaybından ölmüş olamam ve cennete girmemin imkânı yok. Ama gözümün önündekinin bir melek olduğuna yemin edebilirim.

Saçları o kadar açık renk ki neredeyse beyaz, daha önce hiç görmediğim ruhani bir şekilde yanlarından dökülüyor. Yolda safça yürürken kulaklarını kapatan büyük bir çift kulaklık var, bu şehirde onu çevreleyen tüm tehlikenin biraz bile farkında değil. Sadece birkaç adım ötesinde kanayan tehlikenin.

Mükemmel, mükemmelden de öte. Kremsi teni ay ışığında parlıyor ve meleğin gözlerinin ne renk olduğunu göremeyecek kadar uzakta olmaktan nefret ediyorum. Uzun bacakları her adımını bir amaç uğruna atıyor ve çok geçmeden görüş alanımdan kayboluyor.

Karanlık üzerime çökmeye başladığında görüşüm azalmaya başlıyor. Eğer bundan kurtulamazsam, en azından cehennemde yanmadan önce bir meleği görmüş olurum. Eğer başarırısam, o melek *benim* olacak.

Birinci Bölüm

ZAYDEN ÜÇ AY

SONRA

Vücudu yavaşça yükselirken parmaklarım ipeksi saç tellerine dolanıyor ve Düşüyor. Meleğim çok ağır uyur, bu da tehlikeli bir şey. Ya bir yangın, karbon monoksit zehirlenmesi ya da davetsiz bir misafir olsaydı? Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum, dudaklarımı başının tepesine bastırırken bedenimi onunkine yapıştırıyorum.

Bir daha bunların hiçbiri için endişelenmesine gerek yok.

Burada.

Üç ay önce neredeyse ölüyordum. Kesinlikle en çok yaklaştığım andı. Dominic yarı karmakarışık mesajımı aldı ve beni sokağın ortasında baygın halde buldu. Beni arabaya atıp doktorumuza götürdüğünü ve bir hafta boyunca aralıklarla üzerimde çalıştığını söyledi. O haftanın hiçbirini hatırlamıyorum. Hatırladığım tek şey oydu.

İlk fırsatta kardeşimin gözetiminden kaçtım ve meleğimin izini sürdüm. Çok zamanımı almadı. O sokağın hemen aşağısındaki bir barda çalışıyordu ve ben de onu yolun bir mil aşağısındaki dairesine kadar takip ettim.

Bara girip arka taraftaki programı bulmak neredeyse hiç çaba gerektirmedi. Ezberledim ve onun tüm vardiyalarında kendimi hazır tuttuğumdan emin oldum. O kadar ilgisiz ki, çileden çıkarıyor. Her gün bara gidip gelirken o lanet kulaklıkları takıyor, kafası bulutlarda, onun gibi bir mükemmelliğe dişlerini geçirmeye hazır sayısız yırtıcıya bakmıyor.

Üç ay oldu ve bir kez bile göz göze gelmedik. Ne işe giderken ne de işten dönerken. Tek ve biricik arkadaşı Gabrielle Aranda ile öğle yemeğine çıktığında ve hatta yatağa girmeden önce yüzünü yıkamayı bitirdiğinde bile.

Sayamayacağım kadar çok kez ona kendimi göstermek, artık burada olduğum için rahat etmesine izin vermek istedim. Hiçbir şeyin onu lekelemesine izin vermeyeceğimi bilmesini istiyorum ama sanırım şimdilik böylesi daha iyi. Bu şekilde benimle savaşılamaz, beni durdurmaya çalışamaz. Yakut kırmızısı dudaklarından herhangi bir itiraz yükselmeden istediğim kadar gelip gitmekte özgürüm. REM döngüsünün en derin kısmındayken defalarca tadını çıkardığım dudaklar. Beni geri öpmemesi, bunun için daha fazla çaba sarf etmem gerekmesi onu daha çok istememe neden oluyor.

Bazen çok geç kalmışım gibi geliyor. Dünyanın karanlığı değerli meleğimi çoktan karartmış. Bazı geceler çıkardığı inilti, burnunu kıvrması ve vücudundaki titreme, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha derin bir hikaye anlatıyor. Bu sadece benim anlayabileceğim bir acı ve onu gördüğüm ilk gece, sonsuza kadar birbirimize bağlı kalacağımızı biliyordum. Onu benimle birlikte cehenneme sürüklemek zorunda kalsam bile.

Parmaklarımın çıplak omzunda dans etmesine izin veriyorum, sağ kolundaki karmaşık dövme kolunun üzerinden geçiyorum. Çok güzel, tıpkı onun gibi.

Şifonyerinin üzerinde duran telefonum yanıp sönüyor. Numaram sadece bir kişide var ve o da ben uzaktayken acil olmadıkça beni aramayacağını biliyor. Bu yüzden isteksizce meleğimi serbest bırakıyorum ve yataktan kayıyorum, telefonumu kaptığım gibi gözlerimi ondan ayırmadan koridora çıkıyorum.

"Ne?" Ters cevap veriyorum.

"Neredesin sen?" Dominic soruyor.

"Dışarıdayım."

"Açıkçası, yer belirleyicin neden kapalı?" "Ne istiyorsun, Dominic?"

Konuşmadan önce sinirli bir şekilde ofluyor.

"Bir sorunumuz var. Birkaç saat içinde dükkânın müdürünü içeri alacaklar. İsimsiz bir ihbarda bulunmak için onları aramış."

Biliyordum amına koyayım.

Dominic işi yürütmesi için onu işe aldığı andan itibaren ona güvenmedim. Alnındaki "küçük kaltak" dövmesini görebiliyordum.

Fokur fokur kaynıyorum. Her şeyimize mal olmadan önce gidip bu zavallı adamın icabına bakmam gerektiği için değil, bu meleğimle güneş doğana kadar kalamayacağım anlamına geldiği için. Bu beni kör bir öfkeye sürüklemek için yeterli.

Balkon kapısına dönerek, kapıyı arkamdan kilitlemeden önce dışarı çıkıyorum. Normalde ona veda öpücüğü verirdim ama hiç havamda değilim. Ona kızgın olduğumu düşünmesini istemiyorum. Bu yüzden yarın akşam bunu telafi edeceğim ve bunun yerine öfkemi en çok hak eden kişiye odaklayacağım.

Bir arabanın kapısının çarpmasıyla başımı çevirdim. İskelet maskesi takmış bir adam yanıma geliyor ve eldivenli elini omzuma vuruyor.

"Sokak kameralarını ve gözetleme sistemlerini devre dışı mı bıraktınız?" diye sordum. Başını sallıyor, göz devirmesi maskenin arkasından neredeyse görülebiliyor.

"Tabii ki. Polise haber verilmeden önce yüz seksen saniyemiz var, onlar buraya gelmeden önce de iki yüz kırk."

Kilitli olmayan eve kolayca giriyorum, ikinci kapıyı açmadan önce koridordan aşağı ve sağa doğru yürüyorum. Dominic bu adamı işe alır almaz, böyle bir durumla karşılaşma ihtimaline karşı evini ezberledim. Ayrıca doğuştan kalp rahatsızlığı olduğunu da öğrendim, bu yüzden normalde tercih ettiğimden çok daha temiz olacak, ancak içinde bulunduğumuz zaman sıklıkla göz önüne alındığında, bunu yapmak zorunda kalacak.

Dominic önüme geçiyor, her zaman gösteriyi yöneten kişi olmaya ihtiyaç duyuyor, Arnold'un yüzünü tutarken diğer eliyle onu tokatlayarak uyandırıyor.

"Ne oluyor be! Ne-oh f-fuck," diye bağırdıktan sonra kekeleyerek Dur.

Dominic başını hafifçe yana çevirir, yüzü ayakkabı tarafından engellenmiştir. maske, ama Arnold'un içindeki ürpertiye bakılırsa, yeterince korkutucu olduğunu söyleyebilirim.

"Kimsin sen? Ne istiyorsun?"

"Sanırım kim olduğumuzu tam olarak biliyorsunuz." Maskemin arkasından sırtıyorum.

Gözleri bana dönüyor, korku ve onay normalde koyu kahverengi olan rengini neredeyse bastırıyor.

"Anlamıyorum. Ben size ne yaptım? Biri beni vurdu mu?"

"Evet," diyor Dominic. "Graves kardeşler."

Kaçmaya çalışırken yüzünde bir anlayış belirir. Dominic onu hemen etkisiz hale getirir ve yatağa geri çarpar.

"Lütfen. Kişisel bir şey değildi. Paraya ihtiyacım vardı. Birkaç ay önce bir polis geldi ve eğer yararlı bilgiler aktarabilirsem

halledildi. Hasta bir annem var, çaresizdim!" Bu ne lan?

Dominic ve ben bakıştık. Bu hiç iyi değil. Polisler neden önümüzü gözetliyor? Çıplak gözle bakıldığında namuslu bir işletmeden başka bir şey değiliz. Yıllar boyunca paramızı aklamak için kullanışlı bir tamirci dükkânı oldu ve orada asla çizginin dışına hapsişmadık. Peki neler oluyor?

"Polisin adı neydi?" Dominic soruyor.

"Sanderson. U-uh...James. Jimmy, sanırım. Evet, Jimmy Sanderson."

Başımı salladım, bu ismi daha sonrası için sakladım.

"Teşekkür ederim. Bu çok yardımcı oldu," diyor Dominic.

Arnold rahatlamış bir şekilde nefes veriyor ve ben de bu salağa kahkahalarımı tutamıyorum. Kardeşimin yanına yaklaşıp onu yatağın üzerindeki zavallı bok çuvalını bırakmaya zorluyorum, eldivenli elim boynunu sıkıca kavrarken cebimden şırıngayı çıkarıp kapağını ısırarak Dominic'in bekleyen eline tükürüyorum.

Arnold tutuşumun altında çırpınmaya başlıyor ama adamı zapt etmek neredeyse çok kolay. İğneyi tam kalbine batırıyorum, sırtışıının sesime yansımaya izin verirken gözleri kocaman açılıyor.

"İyi geceler."

Aşırı yüksek seviyedeki potasyumu doğrudan kalbine itiyorum ve tüm vücudunun neredeyse anında kasılmasına neden oluyorum. Ortalama bir insan için biraz potasyum önemli değildir. Ortalama bir insan için iyi miktarda potasyum ölümcül olabilir. Önceden kalp rahatsızlığı olan birinin kalbine doğrudan enjekte edilen çok miktarda potasyum anında öldürücüdür ve bugün tam da ihtiyacımız olan türden temiz bir ölümdür.

Kalp krizi gibi görünecek ve kapıyı kırıp onu ölü ilan ettiklerinde ve toksin testi yapıldığında potasyum vücudundan çıkmış olacak.

Dominic şırınganın kapağını bana geri veriyor, ben de iğnenin üzerine yerleştirip tekrar cebime koyuyorum ve evden çıkıyoruz. Arabasına vardığımızda kardeşim saatine bakıyor.

"Polisin kesintiden haberdar edilmesine on yedi saniye kala."

"Yaşasın, ne kazandım?"

Ben yolcu koltuğuna otururken o sürücü koltuğuna geçerken kuru bir sesle "Özgürlüğün," diyor. Saniyeler içinde uzaklaştık ve birkaç

Yolun aşağısındaki bloklarda Dominic telefonunda bir şeyler yapıyor, sokak kameralarını tekrar açtığını varsayıyor. Keşke benim de parmaklarımın ucunda böyle bir güç olsaydı.

şehirdeki depoma doğru sola dönerken Seattle sokaklarına kolaylıkla girip çıkıyor. İsteseydim bir daire ya da ev alabilirdim ama buranın üst katında bir çatı katı, arabamı park edebileceğim bir yer ve tüm oyuncaklarımı koyduğum gizli bir oda var.

Dominic arabayı kapının önüne park eder ve maskesini çıkarırken arabayı kilitli tutar. Kendinizin bir karbon kopyasına bakmak garip olmalı, tabii son otuz bir yıldır onunla yaşamamış olsaydım. Aynı siyah saçlara, aynı 1.80 boyuna, aynı sivri çeneye ve gülümsediğimizde aynı gamzelere sahibiz. Aramızdaki tek fark benim mavi, Dominic'in ise kahverengi gözlere sahip olması.

Tek yumurta ikizlerinde farklı göz renklerine sahip olma olasılığı yüzde 0,1'dir. Muhtemelen bu ikizlerin büyüüp tam teşekküllü birer paralı asker olma ihtimali de aynıdır. Ya da geçmişimiz göz önüne alındığında yarı normal olma ihtimalimiz de aynı. Gerçi benim kana susamışlık eğilimim ve onun baskın kontrol eğilimi bu şans yüzümüze vurdu.

"Neredeydin?" Dominic soruyor.

Aptal numarası yapmıyorum çünkü o bunun için çok zeki ama ona meleğimden de asla bahsetmeyeceğim. Kardeşimin gözlerini dikemeyeceği kadar değerli. Benim de onu görmem için çok değerli ama artık bunun için çok geç.

Ona herhangi bir bilgi vermeyeceğimi açıkça anlıyor, bu da kafasını daha da karıştırıyor. Başını yana çevirirken kaşları çatılıyor.

"Sana neler oluyor? Ara sokaktaki o geceden beri...keyifsizsin."

"Bu polisin kim olduğunu ve neden bir işi araştırdığını merak edin. mükemmel bir cephe olacağını garanti *ettin*, kardeşim."

Gözlerini bana dikti.

"Bu mükemmel. Doğruyu söylemesinin imkânı yok. Polisler öylece bir yere gidip yöneticiye bilgi vermesi için rüşvet vermeye çalışmazlar. Bir polisin bilebileceği tek şey, o kişinin mekânın sahibi olabileceğidir. Yalan söylüyordu."

Başımı salladım. "O zaman bu işi halledeceğine güveniyorum." "Her zaman güvenirim," diye mırıldandı.

Arabanın kapısını açıp fırlatmadan önce onun dramatizmine gözlerimi deviriyorum.

"Bir işimiz olduğunda bana mesaj at."

Başını salladı ve ben daha içeri giremeden gitti. Bisikletimi almadan önce kapının kilidini açıp güvenlik sistemini devre dışı bırakıyorum. Bugün buradan meleşimin iş yerine kadar yürüdüm ve arabamla geri dönebilirdim ama bir süredir bisiklete binmedim ve Seattle'da bisiklete binme şansımız azalıyor.

Bacağıımı iki yüz on beş beygir gücündeki canavarın üzerine atarak şehri geçip onun dairesine doğru koşuyorum. Çalar saati çalmadan önce hâlâ birkaç saatim var ve her saniyenin tadını çıkaracağım.

İkinci Bölüm

BLAKE

Çok fazla kan var, solmayan mürekkep lekesi gibi koyu bir kızılık. Ellerim suyun altında birbirine sürtünüyor ama faydası yok. Bu şekilde sıkışmışlar. Sonsuza kadar.

Gözlerimi açtığımda, aynı ürpertici his içime çöküyor. Tarif etmesi zor, bir şeyler ters geliyor. Aylardır böyle. Bu dairenin perili falan olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Gözlerim odanın içinde geziniyor ve bu garip hissin nedeni olabilecek, yerinde olmayan herhangi bir şey ararken elim boş dönüyorum. Bunu gece yatmadan önce hiç hissetmiyorum, sadece sabah uyandığımda hissediyorum.

Ellerimi açık sarı saçlarımın arasında gezdirerek yumuşak bir nefes veriyorum ve yorganı üzerimden atıp bir zombi gibi banyoya doğru yürüyorum. Aynadaki gözlerim dikkatimi çektiğinde o gün için yüzümü yıkamaya başlıyorum. Herkesin dikkatini çekiyor gibi görünüyorlar ve neredeyse hiçbir zaman iyi bir şey için değiller.

Büyürken hep duyardım. Ucube, canavar. Hatta bana iyice baktığında incilerini sıkan yaşlı bir kadın tarafından şeytan dölü bile denmişti. İnsanlar harika.

Yaygın olmadığını biliyorum, ancak heterokromi insanların bilmeyeceği kadar nadir değildir. Sol gözüm kahverengi, sağ gözüm ise mavi. Bu, zaten çöplük gibi olan çocukluğumu biraz daha kötüleştiren küçük bir genetik durum.

Genetik. Anneme bunu aktardığı için teşekkür etmek isterdim. Ölüler diyarıyla iletişim kurmak biraz zor gerçi. Hayatta kalmamın bir mucize olduğunu duyarak büyüdüm. İlk bakışta yarı ölü gibi görünüyordum. Yıllardır kendimi ölü gibi hissediyorum.

Maskelemek için elimden geleni yapıyorum. Hiçbir şey insanları bariz ruh sağlığı sorunları olan birinden daha hızlı koşturamaz. En azından ben böyle düşünüyorum.

öğrendim. Beni yanlış anlamayın, artık yirmi sekiz yaşımdayım. Beni evlat edinecek mükemmel bir aile aramıyorum ama gecenin bir yarısı kaçırılsam bunu umursayacak küçük bir yakın arkadaş grubuna da karşı çıkmazdım.

Yine de Gabby var. Chicago'da ikimizin de yerleştirildiği koruyucu ailede yedi yaşımdayken tanıştık. Gabby iyi bir aile tarafından evlat edinilip Seattle'a taşınmadan önce orada sadece sekiz hafta kalmıştı. Ben o kadar şanslı değildim.

Yaklaşık altı ay önce pislik erkek arkadaşımın ayrıldım ama ev onun üzerine olduğu için gidecek hiçbir yerim yoktu ve Chicago'da kötü anılardan başka bir şey yoktu. Gabby ve zengin kocası beni buraya taşıdı. Haftalarca reddettim, sonra gelip arabamın camına vurdu ve beni zorla uçağa bindirdi.

Yirmi sekiz yaşında olduğumdan daha fazla kendimi toparlamam gerektiğini biliyorum ve inanın bana, çabalıyorum. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, evren "biramı tut" diyor ve beni tekrar aşağı atıyor gibi görünüyor. Ama bu sefer farklı olacak, öyle olmak zorunda.

Gabby ve Christian buraya geldiğimde onlarla kalmamı sağlamaya çalıştılar ama ben o noktada çizgiyi çektim. Gabby her zaman en iyisini kendisinin bildiğini düşünür ve bunu takdir etsem de, geçen ay Alison adında bir bebekleri oldu. Büyümekte olan bu küçük aileyi rahatsız etmeme imkan yoktu.

Yine de Gabby'nin bana Hooked & Sinker adlı bir barda ayarladığı işi kabul ettim. Bar sahibinin Seattle'ın sahip olduğu denizcilik havasıyla mı oynadığından yoksa yerel sarhoşlara kancayı takıp onları en dibe batırmaktan mı bahsettiğinden pek emin değilim. Her iki durumda da, buralarda olan şey bu gibi görünüyor.

Müşterilerimiz başlangıçta pek hoş değildi, ama şimdi biraz burada olduğum için, herkes bir şekilde beni kabullenmiş görünüyor ve garip bir şekilde... rahat hissediyorum. Bilemiyorum. Sadece yıkık dökük bir bar, ama sahibi Mark bana her zaman fazladan mesai veriyor ve birkaç dakika geç kalsam, işine geri dönmeden önce bana sert bir bakış atmaktan fazlasını yapmıyor. Burada sonsuza kadar çalışmayacağım, ama şimdilik, ayaklarımın altında bir zemin bulana kadar parayı bir kenara koyacağım.

Seattle'daki fahiş konut fiyatlarına rağmen, bu küçük, şirin, tek yatak odalı daireyi alabildim. Oldukça minimalist ve üzerine ekleyebileceğim pek bir şey yoktu ama artık benim. Benim adıma, benim paramla ödendi. İyi hissettiriyor, bir kez olsun doğru yönde atılmış bir adım gibi.

Keşke dün gece kapanıştan sonra bu kadar erken kalkmak zorunda kalmasaydım, ama Mark hırsızlık yaparken yakaladığı iki gündüz vardiyası barmenimizi kovdu ve yeni bir araba almayı gerçekten çok istedim, bu yüzden parayı alacağım.

Sabah rutinimi bitirdikten sonra temiz bir siyah tişört ve bir kot pantolon giyip çantamı kaptdığım gibi kapıdan çıkıyorum. Şehir merkezine nispeten yakın olmasına rağmen park yeri olan bir daire tutacak kadar şanslıydım, ancak barda tam anlamıyla park yeri olmadığı için yürüyorum.

Çantamdan kulaklığımı çıkarıp, çalma listemi açmadan önce takıyorum. Billie Holiday çalıyor, ben caddede ilerlerken kulağıma usulca mırıldanıyor. Neden hep eski müzikleri sevdiğimden emin değilim. Sanırım altı yaşımıdayken kısa bir süreliğine yanına yerleştirildiğim aileyle, Harrison'larla ilgili. Altmışlı yaşlarında, kendi çocukları olmayan hoş ve yaşlı bir çiftti. Bayan Harrison sesi kısılana kadar Billie Holiday ve Frank Sinatra söyler, Bay Harrison da onu izlerken sevgiyle gülümserdi.

Ne yazık ki ben sekiz yaşındayken beni okuldan almaya gelirken bir araba kazası geçirdiler ve ikisi de hemen öldü. Sonra son evime gelene kadar biraz oradan oraya savruldum.

Her nasılsa, tüm kötü zamanlarda, Harrison'larla geçirdiğimiz o günlerden bir şarkı her şeyi biraz daha parlak, biraz daha yumuşak hale getiriyor gibi görünüyor ve ben de tüm gücümle ona yaslanmaya çalışıyorum.

Bara vardığımda arka taraftan içeri giriyorum, çantamı ve kulaklığımı ofise atarken masaların üstünden sandalyeleri indiren Mark'a el sallıyorum.

"Geldiğin için teşekkürler Blake," diyor Mark son masayı da bitirirken.

Giriş yapmak için kasaya doğru ilerlerken başımı sallıyorum.

"Endişelenme. Ekstra vardiyalar için minnettarım."

"Bu yerde güvendiğim tek kişi sen olduğun için hepsini alabilirsin," diyor huysuzca.

Başımı sallarken ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Hayatında hangi kötü kararları verdin de böyle bir duruma düştün? Ben, tek güvendiğin müttefikin? Yikes."

Gümüş sakalını sıvazlarken gırtlaktan bir kahkaha yükseliyor.

"Bir de bana sor."

Açılış işlemine başlamadan önce ona sırtıyorum. Dün geceyi kapatıp ertesi sabah çalışmaya başlamanın en güzel yanı

Tüm kapanış görevlerini tamamladım ve vardiyama başlamaya hazırım. Sadece 14 saat kaldı.

Üçüncü Bölüm

ZAYDEN

Bir şeyler ters gidiyordu. Daha onun bloğuna varmadan anlamıştım. Artık onu yanımda hissedemiyordum. Yakınımda olmadığında göğsümde hissettiğim o ağır his tüm şiddetiyle devam ediyordu. Sanki göğsümün üzerinde bir fil oturuyor ve en azından onu görene kadar nefesimi tam olarak almama izin vermiyordu. Yine de tenimi onunkine bastırana kadar tam olarak geçmiyor.

Bir beyefendi gibi onu işe bırakmak için dairesine gittiğimde arabasını orada gördüm, ki bu normal. Bektan Nova'nın son demleri yaşanıyor ve iş yerinde park yeri yok, bu yüzden onu bırakması mantıklı. Yine de yakında ona yeni bir araba almam gerekecek, güzel bir şey. Sanırım kırmızı bir şey hoşuna gider.

Oradan yangın merdiveninden balkonuna tırmandım ve dairesine girdim. Banyo darmadağınktı, biraz fazla uyuduğunda her zaman bıraktığı gibiydi. Bugün Gabrielle ile buluşmaması gerekiyordu. En son iki gün önce Cumartesi günü buluşmak için mesajlaşmışlardı. Sadece kısa mesajları doğrudan bana geliyor, ama belki de telefon görüşmelerini de alabilmek için başka bir bağlantı kurmalıyım. Dominic bu konuda daha çok teknoloji sihirbazı ve bu kadar önemli bir konuda ondan yardım istemek çok riskli. Bir yolunu bulacağım.

Nerede olabileceğine dair en olası yerleri listeden çıkardıktan sonra doğruca Hooked & Sinker'a gittim. Kapüşonumu açtım, mesajlaşıyormuş gibi yaptım ve barın önünden geçtim. Pencereden barın arkasındaki meleşimi sadece yarım saniye görebildim ama bu sabah ondan ayrıldığımdan beri ilk kez ciğerlerime oksijen dolmasına yetti.

Kendi kendime başımı sallayarak caddenin karşısına geçiyorum ve barın karşısındaki ara sokaktaki yerime yerleşiyorum. Bu bana fark edilmeden pencereden izlemek için yeterli görselliği sağlıyor. Henüz resmi olarak tanışmaya hazır değil. Önce onunla biraz daha zaman geçirmeliyim.

Telefonum aniden elimde çalmaya başlıyor ve cevap vermeden önce inlemekten kendimi alamıyorum.

"Şimdi neye ihtiyacın olabilir ki?"

"Neredesiniz? Tartışıyorduk. Tuvalete gittin ve şimdi yoksun."

Bir sigara çıkarırken başımı sallıyorum, çakmağı çıkarmadan önce dudaklarımın arasına koyuyorum.

"Hoşça kal demeyi unuttum mu?"

"Tavır yapmayı kes, Zayden. Neyin peşindesin? Bensiz maden mi arıyordun? Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Düşünmüyorsun, sadece öldürüyorsun. Bundan daha akıllı olmalısın yoksa ikimizi de hapse attıracaksın."

Sigaramdan büyük bir nefes çekerken gözlerimi deviriyorum.

"Ben iş aramıyorum."

Tekrar konuşmadan önce telefon birkaç saniye sessiz kalır. "Ne oldu? O zaman ne yapacaksın?"

Meleğimin kırklı yaşlarının sonundaki bir adama gülümsemesini izlerken sessiz kalıyorum. Ona bir bira uzatıyor ve adam da karşılığında ona göz kırpmıyor. Çenem o kadar sıkılıyor ki azı dişlerim baskı altında çatlamaya başlıyor. Tanıdık bir öfkenin vücudumdaki tüm sinir uçlarımı sızlatmaya başladığını hissediyorum. Bu adamlar bırakın meleğime göz kırpmayı, ona bakmamalıydılar bile. Onun hakkında ezberleyebildiğim her şeyi ezberliyorum, böylece daha sonra onu avlamak ve gözlerini lanet olası kafasından koparmak çok daha kolay olacak.

"Zayden?" Dominic sorar.

"Bir meleğe göz kulak oluyorum," dedikten sonra aramayı sonlandırıp telefonumu kapatıyorum.

O yerden defolup gitmesi gerekiyor. Artık buna izin vermeyeceğim. Bu gece vardiyasını bitirebilir ama bundan sonra işi bitti.

Barın arka kapısı açılıp meleğim dışarı çıktığında en sevdiğim bıçağın ağzını açıp kapatıyorum, her zamanki gibi kulaklıklarını takmış, dairesine doğru ilerliyor. Telefonumu çıkarıyorum, Frank Sinatra'nın tanıdık sesi kulaklarımda çınlamadan önce kolaylıkla onunkine dokunuyorum.

Kalçalarının ritme göre sallanışını izlemeyi seviyorum, sanki eski müzik onu fiziksel olarak hareket ettiriyormuş gibi.

Sokağın diğer tarafında, ondan bir metre kadar uzaktayım ama eve doğru dans ederek giderken tam üzerinde olsam bile fark etmezdi. Vücudunun bu kadar özgürce hareket etmesi sikimi boru gibi sertleştiriyor. O etraftayken her zaman sertleşiyorum ve dudaklarının sikimin başına değmesi cennete dokunmak gibi bir şey.

Onun yanında yatarken tahrik olmamak mümkün değil. Genelde başımı boynuna yasladığımda ovalayarak atıyorum ama geçen gece karanlık tarafım beni ele geçirdi. Bir anlığına dudaklarına sürtündüm. Uyanmasını umdum. Beni tadacağını ve birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu, ne kadar kaderimizde olduğunu göreceğini umdum. Ne yazık ki görmedi. Bu, elimi yüzünün önüne öyle sert bir şekilde koymadığım anlamına gelmiyor, bayıldım.

Bir an için onun anısına, kokusuna, tenine o kadar dalmışım ki adamın nereden geldiğini göremiyorum. Arkasında bir adam yürüyor, yüzünde uğursuz bir gülümseme ve vücudunda kirli kıyafetler var. Gözlerini kızın üzerinde gezdirirkenki bakışı içimi yakıp kavuran bir öfke gönderiyor. Ona çok yakın ve ben çok uzaktayım.

Park etmiş birkaç arabanın arasından sıyrılarak yolun diğer tarafına doğru koşuyorum. Ayaklarım hızlı ama hafif, neredeyse tek bir ses bile çıkarmıyor. Benim kadar iri olduğunuzda ustalaşmanız gereken bir sanat, ama ben bunu mükemmelleştirdim.

Ondan neredeyse yirmi adım uzakta ve aramızdaki son adımları kapatıp kolumu boynuna doladığımda kalbim öfkeyle çarpıyor. Çığlıklarını bastırmak için elimle ağzını kapatıyorum ama meleğimin müziğini duyamayacağım kadar yüksek sesle çaldığını biliyorum.

Cebimden bıçağımı çıkarıp bir fiske vurarak açıyorum ve böğrüne, tam böbreğine saplıyorum. Elimin içinden bile çığlığı delici. Bıçağa uzanıyor, sapını kavriyor ama bıçağımı parmaklarından çekip onu yere iterken elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Üzerine atladım ve bu değersiz hayat israfına öfkemi kusmaya başladım. Ona dokunacak, canını yakacaktı. Onu bir daha asla görme şansı bile olmayacak.

Yüzünün yanlarını kavriyorum, her birinde yüksek bir patlama sesi duyana ve çığlıkları gece havasını doldurana kadar başparmaklarımı göz çukurlarına sokuyorum. Gözlerim ileriye doğru kayıyor ve meleğimin karşıdan karşıya geçtiğini görüyorum, apartmanının önüne doğru ilerlerken arkasındaki sahneden tamamen habersiz

Bina. Güzel. O eşsiz güzellikleri bu adam gibi çirkin birine yakıştırmasını istemem.

"Kımıldama! Ellerini görebileceğim bir yere koy!" diye bağılıyor omzumun üstünden bir ses.

Benimle dalga mı geçiyorsun?

Şu anda iki seçeneğim var. Bıçağımı kapabilir, dönebilir ve iki saniyeden kısa bir sürede polisin şahdamarına saplayabilirdim ama yolcu kapısının açılma sesine bakılırsa, yanında bir ortağı var ve ben onlara ulaşmadan bana birkaç kurşun sıkacağından hiç şüphem yok ve dürüst olmak gerekirse, en son vurulduğumdan beri hala hafif bir topallıkla yürüyorum.

İkinci seçeneğim ise Dominic beni cinayete teşebbüs suçlamasından kurtaracak kadar sahtekâr bir yargıç bulana kadar kurban rolü oynamak. Bundan hiç hoşlanmıyorum, ama beni meleğime en hızlı geri götürecek tek seçenek bu gibi görünüyor, bu yüzden işe yaramasını sağlayacağım.

Hızla karakterime bürünüyorum, yerde debelenirken ve ellerimi titreyerek havaya kaldırırken pisliklerden uzaklaşıyorum.

"Lütfen, yardım edin," diye kekeliyorum. "Bana saldırdı. Bıçağıyla beni bıçaklamaya çalıştı."

Beni silah zoruyla tutan polis bir an duraksıyor, ona attığım falsolu topa yetişmeye çalışırken kaşları düşüyor.

"Tehdit senmişsin gibi görünüyordu, o değil" diyor, diğer adama bakarken silahı hâlâ bana doğrultuyor.

Ortağına bakıyorum, o da silahını uzatırken gözlerinde sertleşmiş bir yargı görüyorum. Zihnim buradan çıkmak için bir plan yapmakla meşgulken başka bir polis aracı yanaşiyor ve iki polis daha iniyor. Hay sikeyim. Görünüşe göre meleğim bu gece tek başına uyumak zorunda kalacak.

Soğuk metal kelepçeleri bana taktıklarında, gözlerim üçüncü katın solundaki ikinci pencereye kayıyor. Aynı anda ışık yanıyor ve en azından bu gece için güvende olduğuna dair küçük bir rahatlık hissi yerleşiyor.

Yakında görüşürüz, meleğim.

Dördüncü Bölüm

DOMINIC

Metal sandalyeye oturup pleksiglas pencerenin diğer tarafında salak ikizimi beklerken siyah gömleğimin manşetlerini dirseklerime kadar kıvırıyorum. Aklından ne geçiyordu ki?

Bana pek bir şey anlatmadı.

Dün gece, Thompson ve 47^{inci} sokakların köşesinde gece 1:15'te tutuklandığını söyleyen bir telefon aldım. Bu yüzden sokak kameralarını açtım ve saldırısının görüntülerini sildim, teknik bir arıza gibi görünmesini sağladım ve konuyu daha derinlemesine araştırmaları ihtimaline karşı ayak izlerimi sildim.

Asıl soru, o ne halt ediyordu?

Son birkaç aydır onda bir gariplik vardı. Beni yanlış anlamayın, kardeşimde her zaman bir şeyler vardı. Aynı hayatı yaşadık ama bu hayatın olaylarıyla tamamen farklı iki şekilde başa çıktık. Zayden her şeyi hissederken ben içselleştiriyorum ve sadece kesinlikle gerekli olanın dışarı çıkmasına izin veriyorum. O kadar derin ve çılgınca hissediyor ki delilik sınırını aşıyor ve tam bir psikopat kasabasında yaşıyor. Bugünlerde dünyaya Karındaşen Jack gibi davranmaması bir mucize. Sanırım işimiz onun içindeki şeytanları en azından yarı doymuş hale getiriyor, bu yüzden işin istikrarlı ve planların demir gibi sağlam olduğundan emin oluyorum.

İşte bu yüzden, son derece yetenekli bir ölüm makinesinin bir anda ortaya çıkan rastgele bir uyuşturucu bağımlısına neden bu kadar pervasızca ve dikkatsizce saldırdığını hala anlayamıyorum. Videoyu ilk izlediğimde bana mantıklı gelmemişti, ancak her şeyin çok daha net hale gelmesi için sadece bir kez geri sarmak yetti.

O kızdı. Kızla ilgili bir şey onu kızdırmıştı. Adam belli ki kıza bir şekilde zarar vermek üzereydi ve kız omzunun üzerinden bakmaya bile fırsat bulamadan kardeşimin adama müdahale etmesini, hayır, onu yok etmesini izledim.

Kardeşimin kontrolünü kaybettiğini gördüm. Zaman zaman mantıksız hareketleri oluyordu ama hiç böyle olmamıştı. Asla tutuklanacak kadar değil. Yaptığımız iş nedeniyle mükemmel kayıtlar tutmamız önemli, böylece asla şüpheli olmayız. Bir polisin peşimizde olduğuna dair saçma sapan yalanı, ki böyle bir polisin var olmadığını da eklemeliyim, kardeşimin aptallığıyla birleştiren bu boktan hafta bana yetti.

Arkadaki kapı açılmadan önce vızıldıyor ve birkaç gardiyanın mahkûmlara çeşitli telefonlara kadar eşlik etmesine izin veriyor. Son mahkûm en uzun boylu olanı, benimkiyle aynı mürekkep siyahı saçları, bizi ayıran dövmelerle dolu iki kolu ve şu anda bulunduğu yer için fazlasıyla rahat bir tavrı var. Zayden gardiyanından en az bir buçuk metre daha uzun ve gardiyan Zayden'den olması gerekenden çok daha fazla korkmuş görünüyor.

Keşke gerçekten ne kadar korkması gerektiğini bilseydi.

Zayden karşımdaki sandalyeye oturup telefonu eline alırken ben de aynısını yapıyorum. Ona etkilenmemiş bir kaşımı kaldırıyorum, bu da sadece gözlerini devirmesine ve sandalyesine yaslanmasına neden oluyor.

"Ne?"

"Ne?" Papağan gibi konuşuyorum. "Peki ya ne düşünüyordun?" "Bana saldırdı. Nefsi müdafaaydı." Omuz silkti.

Başımı sallarken mizahsız bir kahkaha attım.

"Evet, meşru müdafaa adamın gözlerini oyup böbreğinden bıçaklamadan önce sona ererdi."

"Bana bıçak çekti, ne yapsaydım?" Zayden soruyor, yüzü ciddi ama buz mavisi gözlerinde sadece benim fark edebildiğim bir neşe titreşimi var.

Cidden, bu itiş kakışta kendisinin kurban olduğuna inanılmasını mı bekliyor? Sanırım şu anda kullanabileceği tek aç bu ve bunu sonuna kadar kullanıyor.

"Peki, ne zaman çıkacağım?" Zayden soruyor. "Çıkmayacaksın."

Gözlerindeki neşe, soğukkanlı bir katil olduğu ortaya çıkınca anında buharlaşıyor.

"Ne?"

"Kefaletle serbest bırakılmanız reddedildi. Resmi rapora göre akli dengeniz güvenilmeyecek kadar bozuk. Kaçma riskin var. Bu yüzden duruşmanıza kadar kefalet yok."

"Dengesiz olduğumu kim söyledi?" diye neredeyse hırlıyor. "O küçük sürtük dedektifti, değil mi?"

"Sakin ol," diyorum dikkatini çekecek bir şekilde.

Gözleri öfkeyle dolu ama ne dediğimi anlıyor. Burada olmaz, bu şekilde olmaz.

"Eyaletteki en iyi savunma avukatıyla temasa geçtim ve sizi temsil etmeyi kabul etti. Üç ay içinde bir duruşma ayarlamaya çalışıyor."

Gözlerini kapatıp başını sallamadan önce "Üç AY mı?" diye bağırır.

"Üç ay boyunca burada kalamam. Buradan hemen çıkmam gerek," diyor, gözlerini dolduran tehlikeli bakışla başımı eğiyorum.

"Orada neler oluyor? Her şey yolunda mı?"

Başını sallıyor. "Mesele burada değil, dışarıda. Yapmam gereken..." Bir an duraksıyor ve dişlerini alt dudağına gömüyor.

"Burada o kadar uzun süre kalamam. I..." Çenesini sıkıca kapatmadan önce tekrar susuyor. "Eğer o kadar uzun süre burada kalacaksam, benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Devam etmesine izin verirken başımı salladım.

Omzunun üzerinden, kulak misafiri olduğu belli olan ama öyle değilmiş gibi davranan güvenlik görevlisine bakıyor.

"Hooked & Sinkers'da benim için göz kulak olmanı istediğim bir şey var. Gördüğün zaman anlayacaksın."

Muhafızlardan biri odadakilere "Zaman doldu!" diye bağırır.

Mahkûmlar sevdikleriyle vedalaşıp uzaklaşırken sıraya girmeye başladılar, ta ki telefonda sadece Zayden ve ben kalana dek.

"Bana söz ver," diyor Zayden, ses tonundaki garip çaresizlik notası başımı sallamama neden oluyor.

Nefes veriyor ama rahatlamış gibi görünmüyor. Ben telefonu tutarak ayağa kalkarken gözleri bir kez daha bana kayıyor.

"Meleğime iyi bak kardeşim, yoksa senin sonunu getiririm."

Bununla birlikte uzaklaşıp sıraya giriyor ve kapıdan çıkarken bana ölümcül bir bakış atıyor. Resmen ilgimi çekti. Daha önce hiçbir konuda birbirimizden gizli kalmamıştık. Bu "melek" her neyse ya da her kimse, bir şekilde Zayden'i kendi kişisel bekçi köpeğine dönüştürmeyi başarmış ve saldırıya uğramadan önce onu takip etme şekline bakılırsa, hayatım üzerine bahse girerim ki Zayden'in hiçbir fikri yok.

Beşinci Bölüm

BLAKE

"Size ne ikram edebilirim?" Bar taburesinde sallanırken malt likörü kokan pasaklı görünümlü adama soruyorum.

"Whisker, er. Whiskeyer. Her neyse," diye geveliyor.

Başımı sallarken etkilenmemiş bir kaşımı kaldırıyorum.

"Öyle bir şey olmayacak dostum. Dışarıda köşeye çekil, arabadan bir Seattle Dog al ve ayıldığın zaman bir içki içebilirsin."

Sinirli bir şekilde homurdanıyor ama dediğimi yapıyor, kapıdan çıkmadan önce masaların arasında bir langırt gibi zıplıyor. Açıkçası bu şeylerin cazibesini anlamıyorum. Krem peynir ve ızgara soğana bulanmış bir sosisli sandviç mi? Ben almayayım ama insanlar bayılıyor gibi. Bir gece, bir kadının sonuncusu için bir grup erkekle kavga ettiğini gördüm. Sabahın üçünde Seattle şehir merkezi gibisi yok.

"Sen söyle, tatlım." Müdavimlerimizden Bonnie, kutu şarap merlotundan sağlıklı bir yudum almadan önce kıkırdıyor.

Onunla birlikte gülerken birden en uzak köşeye sıkışmış kabinde oturan iri yarı bir adam fark ediyorum. İçeri girdiğini görmemiştim. Gerçekten onu nasıl gözden kaçırdığımı bilmiyorum. Adam çok iriydi. Ben 1.80 boyundayım ama yine de onunla yan yana dursam omzunun altına kadar gelebilirim gibi görünüyor.

Gözleri elindeki telefonda kalkıyor ve anında benimkilerle çarpışıyor. Başımdan ayak parmaklarıma kadar içimi bir his kaplıyor. O gözlerde bir şey var, çok derin ve ağır. Beni izleme şekli daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Sanki hayatı boyunca beni beklemiş gibi izliyor.

Mkay, Blake. Bu son kez televizyonda Hallmark saçmalıklarıyla uyuyakalışın.

Saçma sapan düşünceleri kafamdan silkeleyerek barın üst kısmına doğru ilerledim, adamın oturduğu köşeye doğru ilerledim ve durdum.

Bir metre kadar kısa.

"Hey, özür dilerim. İçeri girdiğini görmedim. Ne içiyorsun?"

Gözlerinin koyu kahverengisi bir an için benimkiler arasında gidip geliyor. Yüzünü buruşturmasını ya da başka tarafa bakmasını bekliyorum ama bunun yerine bakmaya devam ediyor. Sonunda cevap vermeden önce dilsiz olduğunu düşündüğüm bir noktaya geliyor.

"Viski, sek."

"Favori markan var mı?" Ben soruyorum.

"Sen ne düşünürsen düşün," diyor, gözlerini hâlâ benden ayırmadan. "Bu tehlikeli bir oyun. Bir kadına asla güvenemezsin.

İçini iç," diye bağıyor bir diğer müdavim Marty yanındaki masadan. "Kapa çeneni," diye göz devirerek alay ediyorum ve yüzüme dönüyorum Önümdeki adam.

Ağzı hafifçe seğiriyor, sanki gülümsemek istiyor ama başını sallamadan önce buna izin vermiyor.

"Şansımı deneyeceğim."

Sesinin alçak tınısıyla ilgili bir şey omurgama bir ürperti gönderiyor. Topuğumun üzerinde dönerken usulca başımı sallıyorum, gözlerinin her hareketimi takip ettiğini hissettiğimde normal özgüvenim usulca azalıyor. Barın arkasına geçip biraz Blue Label alıyorum ve ona götürmeden önce yeni bir bardağa dolduruyorum.

Ona hızlı bir gülümseme vermeden önce önüne koydum. "Sizin için başka bir şey getirmemi isterseniz haber verin."

Bardağı dudaklarına götürürken başını sallıyor, onaylar gibi mırıldanmadan önce küçük bir yudum alıyor. Sözlü olarak bir şey söylemiyor ama bu mırıltı kafamda son derece uygunsuz imgelerin titreşmesine neden oluyor.

İşime geri dönmek için elimden geleni yapıyorum ama gecenin geri kalanında, ne zaman ona doğru bir bakış atsam, çoktan beni izlemeye başlamış oluyor. Bu hem sinir bozucu hem de heyecan verici. Kapanış saati hızla yaklaşırken müşteriler azalmaya başlıyor, onun dışında herkes gidiyor. Aldığı tek yudum dışında içkisine dokunulmamış ve bu durum içimde hayal kırıklığı gibi bir şey yaratıyor. Viskiye ben yapmadım, o yüzden neden hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyorum.

"Beğenmedin mi?" Ben sordum.

Gözleri dolu bardağa kayıyor, sonra bardağı kaldırıp tek seferde geri fırlatıyor. Bana dönüp bakmadan önce kolayca yutkunuyor.

"Ben yaptım."

Başımı salladım. Bunu duygularımı incitmemek için yapıp yapmadığından emin değilim ama her iki durumda da fark eder mi?

"Güzel. Yakında kapatıyoruz. Size getirebileceğim bir şey var mı?" "Son arama yarım saat önce değil miydi?" diye soruyor.

"Şey, evet. Ben sadece... sen hala buradasın."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bu bir sorun mu?"

"Yani, sayılır. Kapatmam gerekiyor ve bunu yapmak için de burada müşteriye ihtiyacım yok. Ayrıca, bana öylece bakıp herkesin gitmesini beklemen seri katil izlenimi veriyor."

Bunun üzerine eğlenen bir huff kaçar.

"Özür dilerim. Seni germek istememiştim. Sadece eve gitmek için güvenli bir yolunuz olduğundan emin olmak istedim."

"Ve ürkütücülük devam ediyor," diyorum, sadece yarı alay ederek.

Omuzlarını silkiyor ama kendini savunmak için hiçbir şey söylemiyor ki bu da yine tüyler ürpertici. Seksi ya da değil, bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Ted Bundy filmini izledim.

"Ben iyiyim. Gidebilirsin."

Bir şey söyleyecekmiş gibi bir an duraksıyor, sonra başını sallayıp ayağa kalkıyor. Boyu uzadıkça uzuyor, ta ki yemin ederim kafası tavana çarpacakmış gibi görüne kadar.

Tamam, pek sayılmaz ama çok uzun boylu, omuzları geniş ve elleri neredeyse yüzümün büyüklüğünde. İçimde bir şeyler kıpırdanıyor, bir uyarı, bir anı, bir korku. Her neyse, bana bir adım daha yaklaştığında bir adım geri atıyorum, bir masaya çarpıp masayı devirirken gözle görülür bir şekilde titriyorum.

Mantiken, beni incitmek istemediğini söyleyebilirim, ama bunu çarpan kalbime söyle.

Eğilip masayı düzeltirken kaşlarını çatıyor ve çömelerek benimle konuşurken hemen ayağa kalkmıyor.

"İyi geceler."

Bununla birlikte yavaşça ayağa kalkıyor ve kapıdan çıkarken üzerimde tam olarak yükselemeden benden uzaklaşıyor. Gittiğinde titrek bir nefes alıyorum ve kapıyı arkasından kilitliyorum. Nefesimi kontrol etmeye çalışırken sırtımı ağır ahşap kapıya yaslıyorum. Tanrım. Uzun zamandır böyle tetiklenmemiştim. Cüssesinden mi, tavrından mı, yoksa sezgilerimdeki bir şeyin beni onun kötü bir haber olduğuna dair uyarmasından mı bilmiyorum.

Yine de ikincisi olduğunu sanmıyorum, çünkü kafamın içinde onunla ilgili farklı bir şeyler olduğunu söyleyen eşit derecede yüksek bir ses var. Mutlaka iyi değil, ama tamamen kötü de değil.

Altıncı Bölüm

BLAKE

Son üç gündür bara geliyor. Her gün aynı masaya oturuyor, aynı içkiyi sipariş ediyor ve kapanış saatine kadar içmemeye devam ediyor. O günden beri temel hoşluklar dışında konuşmadık ve dürüst olmak gerekirse, onun sessizliğinden neden daha fazla rahatsız olmadığımdan emin değilim. Ürkmem gerekirdi, değil mi? Beni izlemesi ve incelemesi. Çalışma programımı çok net bir şekilde takip etmesi. Telaşlanmalıyım. Burası polisi arayıp yasaklama emri çıkartmam gereken kısım, değil mi?

Bunun yerine, o buradayken kendimi güvende hissediyorum sanırım. İnsan büyük bir şehirde, tek başına, sabahın erken saatlerine kadar bir barda çalışırken ne kadar güvende olabilirse o kadar güvende. O içeri girdiğinde birkaç üniversiteli gencin kadehlerini dolduruyordum. Selamlamak için başımı sallıyorum, o da aynısını yapıyor.

Hiç tereddüt etmeden içkisini dolduruyorum ve masasına bırakıyorum. "Teşekkür ederim," diyor basitçe.

Başımı sallayarak cevap veriyorum ve vardiyamın geri kalanına devam ediyorum. Gece oldukça kolay geçiyor ve buna şükrediyorum çünkü dün gece banyo zemininden birinin kusmuşunu temizlemek zorunda kaldım. On üzerinden on, tavsiye etmiyorum.

"Hey, şeker memeli! Bir tur daha!" diye bağırıyor kabadayı üniversiteli çocuklardan biri barın içinden. Aptal arkadaşlarının hepsi gülüyor, sanki sırtlan sürüsünün şimdiye kadar duyduğu en komik şeymiş gibi, bir sonraki turlarını doldurmaya başladım.

Dişlerimi sıkarak ortadaki masaları geçip çocukların yanına geliyorum. Sınıfın palyaçosunun bardağını diğerlerinden daha sert bir şekilde yerleştirirken onunla göz göze gelene kadar eğildim.

"Bir daha böyle bir şey yaparsanız, hepiniz buradan gidersiniz. Anladınız mı?" Arkadaşlarının hepsi başını sallıyor ama o sadece tembelce gözlerini deviriyor.

"Ah kahretsin, sakın ol bebeğim. Sadece takılıyorum. Ayrıca, senin gibi güzel bir şey böyle bir yerde çalışmaya geldiğinde ne bekliyorsun?" diyor ve eli arkama uzanıp kıcıma öyle sert bir tokat atıyor ki acısı anında hissediliyor.

Kıcına tekmeyle basmaya hazırlanırken içimi öfke ve tiksinti kaplıyor. Ne yazık ki çok yavaşım. Birden siyah bir karaltı belirdi ve öğrenci birliğindeki çocuğu yere serdi. Sessiz müşterimi anında tanıdım.

Yumrukları mükemmel bir eşzamanlılıkla adamın yüzüne iniyor, elleri boğazına dolanmadan önce iyi bir önlem için burnuna bir dirsek atıyor, parmak eklemleri beyaza dönecek kadar sert sıkıyor.

Adamın birkaç arkadaşı onu çekiştiriyor, hızla ölmekte olan arkadaşlarının üzerinden çekmeye çalışıyorlar ama hepsi başarısız oluyor. Gözlerim gergin bir şekilde odanın içinde gezinmeye başlıyor, çocuğu tam anlamıyla öldürmeden önce onu durdurmak için ne yapmam gerektiğinden emin değilim.

Önüne çömelip omuzlarını sarsıyorum, bırakmasını ya da en azından başka bir yöne bakmasını sağlamaya çalışıyorum.

"Bırakın onu. Durun! Lütfen," diyorum ama hepsi de sağır kulaklara çarpıyor. Sessiz dev rahatlamıyor. Sanki şu anda burada bile değil, sanki önündeki adamdan başka bir şey görmüyor.

Elimi nazıkçe yüzüne doğru uzatmadan önce bir an tereddüt ediyorum. Bu kuduz bir kurdu sevmeye çalışmakla eşdeğer, ama parmak uçlarım tenine değer değmez bir şeyler kopuyor. Başını öyle hızlı kaldırıyor ki irkiliyorum, koyu kahverengi gözleri benimkilerle çarpışınca karnım yere düşüyor. O kadar koyu ki, neredeyse simsiyahlar ve bir an için gözlerindeki bakışa bakınca tüylerim diken diken oluyor. Çok boş, çok boş. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

"Lütfen," diyorum yine usulca.

O boş bakış yavaşça kaybolmadan önce bir kez sertçe göz kırpmıyor ve altındaki gevşek adamı rahatlatıp ayağa kalkarken o zengin kahverengi rengin geri gelmesine izin veriyor. Adamın arkadaşları etrafına üşüşür ve halsizce uyanana kadar onu sallıyorlar.

Yine de adam onlara hiç aldırış etmiyor. Onun yerine, ben onunla birlikte ayağa kalkarken bana elini uzatıyor. Elim çekmek istediğimde bir an için elimi sıkıyor, bana bakarken başparmağı parmak eklemlerimin arkasına geçiriyor.

"İyi misin?"

Kendimi tutamayıp esprisiz bir kahkaha attım.

"Ben mi?"

Ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Sana dokundu."

Sözlerinin sadeliği, sahipleniciliği, koruyuculuğu ile ilgili bir şey. Bana çok daha fazla rahatlık veriyor ve yeterince korku vermiyor. Bu kadar kontrolden çıktığı belli olan birinden hızla kaçıyor olmalıydım. Belli ki tehlikeli biri ve bir sebepten dolayı bana takmış durumda. Bu noktada çoktan tanık koruma programına girmiş olmalıydım. Bunun yerine, içimden bir şey onun büyük elinin şefkatle benimkini tuttuğu hissini tadını çıkarıyor, bir tanrıya rakip olabilecek yüz bana endişeyle bakarken kolonyasının temiz kokusu aramızdaki boşlukta dönüyor.

"Ben iyiyim ama siz buradan gitseniz iyi olur. Polis çağırarak tiplere benziyorlar," diyorum yarı arkadaşlarıyla ilgilenen yarı da onu delirmiş gibi izleyen adamlara başımı sallayarak.

"Sanırım haklısın. Kendine iyi bak," dedikten sonra masaya yüz dolarlık bir banknot bırakıyor ve mümkün olan son saniyede elimi bırakarak bardan hızla çıkıyor.

"Hey! Bekle! Nereye gidiyor? Polisler yolda!" diye bağılıyor adamlardan biri, telefonu kulağına götürerek.

"Neden?" Marty birasından bir yudum alırken barın üstünden soruyor. "Arkadaşın içkiyi fazla kaçırdı, ayağı kaydı ve suratını dağıttı."

"Ne?" diye bağırır adamlardan biri. "Olan bu değildi! Saldırıya uğradı."

"Benim gördüğüm bu değildi," diye araya giriyor başka bir müşteri. "Blake'e burada cinsel saldırıda bulundu ve ardından onu takip etmeye çalışırken ayağı kaydı ve her şeyi berbat etti."

Bir grup adam dışında barda toplu bir baş sallama sesi duyulur. Etraflarındaki durumun gerçekliği panikledikçe kafalarına dank etmeye başlar. Adalet ve benzeri şeyler istiyorlarsa gece gezmesi için şehir merkezine gitmeleri gerekirdi. Barın içinde çalışan bir kameramız bile yok. Buradaki insanlar Lüksemburg'a benziyor, kendi kendilerini yönetiyorlar.

Birkaç dakika sonra polisler geldi ve adamların yanı sıra birkaç müşteriden ve sonra da benden rapor aldılar.

"Saçmalamayı keselim hanımefendi," dedi polis bana. "Kayıp düşmüş olmasına imkân yok. Boğazının etrafında parmak izi olduğu belli olan morluklar var. Şimdi, kim yaptı ve nereye gittiler?"

"Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum memur bey. Size tüm hikayeyi anlattım," diye tembelce devam ettim.

Onu bulmalarına yardım etmek istesem bile yapmazdım çünkü bu polis tam bir pislik. Buraya geldiğinden beri benimle aşağılayıcı bir şekilde konuşuyor ve bana ya kız ya da bayan diyor. Her iki isme de cevap vermeyeceğim, onun yerine burada durup ona bakıyorum.

Polis küfreder, ortağını kaptığı gibi bardan çıkmadan önce not defterini kapatır. "Kurban" ve arkadaşları, arkadaşları ambulansla götürülürken bir süre önce ayrıldılar. Tüm heyecan sona erdiğinde, tüm müşterilerimiz gitti ve sadece ben ve polis kaldık. Şimdi onlar gittiğine göre, nihayet kapatabilirim.

Her şeyi toparlamak ve geceyi geçirmek için kapatmak uzun sürmüyor. Sabah ilk iş olarak Mark'tan bir telefon alacağıma eminim, tüm bunları duyduğunda. Polislere anlattığım hikâyenin aynısını ona da anlatacağım, ama Mark'ı tanırıyorsa, muhtemelen bu küçük pislği ortaya çıkardığı için adama beşlik çakmak isteyecektir.

Gece için işim biter bitmez arka kapıyı kilitliyorum, kulaklıklarımı çıkarıyorum ve duvara yaslanmış kapüşonlu bir figür gördüğümde takmaya başlıyorum. Kim olduğunu tam olarak anlayamadan karnım beklentiyle geriliyor. Yumuşak, rahat bir nefes alarak kulaklığımı çantama geri sokuyorum ve ona doğru yaklaşıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona sordum.

Boyunun tamamını gösterecek şekilde doğrulurken kahverengi gözlerini bana dikeyyor. Tanrım, dev demek abartı olmaz. Biri tarafından bu kadar küçeleştirildiğimi hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. İçgüdüsel olarak, tedbir olsun diye yarım adım geri atıyorum ve gözlerinin beni takip edişine bakılırsa bunu kaçırmıyor. Lanet olsun, bazen bu kadar zayıf olabilmemden nefret ediyorum.

"İyi olduğundan emin olmak istedim. Polisler sana sorun çıkardı mı? Bir süre etrafta takılmış gibiydiler."

Başımı salladım. "Onlar sadece pislikti. Onlara hiçbir şey söylemedim, hiçbirimiz söylemedik."

"Yapsan da fark etmezdi," diyor.

Haklı. Viskiye sevmesi ve çoğu gece müsait olması dışında, bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ne nerede yaşadığını ne de

onun işi. Adını bile bilmiyorum.

"Seni eve bırakabilir miyim?" diye soruyor.

Başımı sallamadan önce iki saniye kadar düşünüyorum. "Gerek yok. Yolun hemen yukarısında oturuyorum."

Başını sallamadan önce bir süre hiçbir şey söylemiyor.

"Seninle yürümemin bir sakıncası var mı? Adamın ya da arkadaşlarının bu gece sana saldırmayacağı konusunda içim rahat eder."

"Nerede yaşadığımı öğrenirsen beni takip etmeye başlayacak mısın?" Alaycı bir şekilde gülüyorum.

Yine de gülmüyor. Bunun yerine başını ciddi bir şekilde sallıyor ve ben de ona bakarken kahkahalarımı yutuyorum. Karanlık bir sokakta bu sanal yabancıyla konuştuğum için aptal mıyım? Evet. Benimle eve kadar yürütmesine ve nerede yaşadığımı öğrenmesine izin vermeyi düşündüğüm için daha da aptal mıyım? Kesinlikle aptalım. Öyleyse söyleyin bana, neden onun gözlerine baktığımda tüm mantığım pencereden uçup gidiyor ve kulaklıksız, normal bir şekilde eve doğru yürümeye başlarken başımı evet anlamında sallıyorum?

Yakın ama saygılı bir mesafeden arkamdan adımlarını duyuyorum. İkimiz de binamın önüne gelene kadar bir şey söylemiyoruz ve ben sessizliğe daha fazla dayanamıyorum.

"Bunu neden yaptın?" Yüzümü ona döndüğümde sordum.

Başını hafifçe eğerken hareketlerini durduruyor. "Ne yapmak?"

"O adama saldırın, kışını tekmeleyin, ne dersiniz deyin."

Kaşlarından biri merakla kalkmış gibi görünüyor.

"Sana dokundu. Buna izin vereceğimi mi sanıyordun?"

"Neden yapmayasın ki? Birbirimizi tanımıyoruz. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor, sanki kelimelerini akıllıca seçiyormuş gibi.

"Birbirimizi tanımıyoruz," diye kabul ediyor. "Yaptığım şey muhtemelen agresif ve haddimi aşmış gibi göründü, belki de öyleydi." Tekrar duraklıyor, bana yarım adım daha yaklaşıyor, ayı pençesine benzeyen elini yüzüme doğru kaldırıp bir tutam saçı gözümünden uzaklaştırıyor. "Senin özel olduğunu ve korunmayı hak ettiğini biliyorum."

Parmakları saçlarıma dolanırken "Başımın çaresine bakabilirim," diyorum.

"Biliyorum, kendini gayet iyi idare ettiğini gördüm. Ama bu, bunu yapmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor."

Sözlerindeki bir şey içimde bir his uyandırıyor. Tam anlamıyla on yıllardır hissetmediğim bir duygu. O parçamı koruyan sayısız kilit ve kapıyı sarsıyor. Bir daha asla göstermemeye yemin ettiğim parçam. Şimdi, sırf beni koruduğunu hissettiği için tamamen yabancı birine karşı gardımı düşürecek kadar aptal değilim ama ses tonunun, sözlerinin ve yüzündeki samimiyetin zincirlerimi biraz sarstığını inkar edemem.

Ne diyeceğimi bilemeden, dudaklarından gözlerine bakmadan önce kabaca yutkunuyorum. Aramızdaki hava adeta uğulduyor, göğsüm bu kara şövalyenin dudaklarını üzerimde hissetme beklentisiyle çırpınıyor. Karmaşık bir ifadeyle beni izlediğini görmek için gözlerimi yukarı kaldırıyorum. Bir hamle yapmıyor ama geri de çekilmiyor, ben de tüm cesaretimi toplayıp devam ediyorum.

Parmak uçlarımda yükselip ellerimi yüzüne götürüyorum ve onu kendime doğru çekerken yanaklarına koyuyorum. Kolayca geliyor ama dudaklarımız buluştuğunda o da beni öpmüyor. Dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde içimi bir uğultu kaplıyor. Ağzımdan başlayıp ayak parmaklarıma kadar iniyor ve uyluklarımin arasına yerleşiyor.

Hayatımda hiç bu kadar heyecan verici bir duygu hissetmemiştim ve o da beni öpmüyor bile. Bu düşünceyle, uğultu azalırken ve kendimi kelimenin tam anlamıyla bu yabancıya atmaktan duyduğum utanç içimde tam bir yer edinirken geri çekilmeye gidiyorum. Yüzümdeki eli boynumun arkasına dolanmadan ve diğer kolu belime dolanmadan önce fazla uzaklaşamıyorum, öpücüğü derinleştirirken vücudumu onunkiyle aynı hizaya getirmeye zorluyor.

Dişleri alt dudağıma batmadan önce dudakları dudaklarıma çarpıyor. Acı hızla zevke dönüşürken yumuşak bir inilti çıkarıyorum. Dili benimkinin etrafını sarıyor, sanki tadıma bakmaya çalışıyormuş gibi. Elleri beni neredeyse acı verecek şekilde kavıyor, sanki tam olarak olduğum yerde, kollarında kalmamı istiyor, yoksa ikimiz de ikiye ayrılacağız. Tüm bunlar duyularımı tamamen kızartmaya yetiyor.

Uzaklaştığında, alnını benimkine yaslarken göğsü kabarıyor. Gözleri sımsıkı kenetlenmiş, elimi koyu renk saçlarının arasında gezdirirken kaşlarımı çatıyorum. Bunun üzerine gözleri fal taşı gibi açılıyor ve tamamen bana odaklanarak kabaca fısıldıyor: "Gitmem gerek."

Hayal kırıklığı içimi dolduruyor ama usulca başımı sallıyorum. Gitmeden önce sanki bir kez daha tadını çıkarıyormuş gibi dudaklarıma bir öpücük daha kondurmak için eğildiğinde beni şaşırtıyor.

"Adını bile bilmiyorum," diye yarım bir kıkırdamayla nefes alıyorum.

Bana gülümsemeye başlıyor ama bana bakarken gözleri hiç de mutlu değil.
"Buna gerek yok."

Doğruldu ve bir adım uzaklaştı.

"Lütfen," diyorum basitçe, şu anda bir ismin somutluğuna neden ihtiyaç duyduğumu bilmeden ama yine de soruyorum.

Beni dikkatle izlerken dudaklarını birbirine doluyor. "Dominic."

Buna gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Dom."

Kısa bir süre başını sallarken yüzünde bir şeyler titreyiyor. "İyi geceler, Blake."

Yedinci Bölüm

DOMINIC

Kardeşıme verdiğim bir sözü tutmadım. Hayatımda hiç yapmadığım bir şey. Ona göz kulak olacağıma söz verdim ama yapamam. Neredeyse bir ay önce evinin önündeki o gecedan beri mesafemi korumam gerektiğini biliyordum.

Onu hala güvenli bir mesafeden izliyorum ama eminim Zayden'in ısrar edeceği kadar uzun süre değil. Bara güvenli bir şekilde gittiğinden ve eve güvenli bir şekilde döndüğünden emin oluyorum, bu sırada onun hiçbir şeyden haberi olmuyor.

Onun yanında olamam. O çok tüketici, çok sarhoş edici. Blake Carlson'ı gördüğüm andan itibaren, Zayden'in neden bu kadar takıntılı olduğunu, neden onu kendine saklamaya bu kadar kararlı olduğunu anladım. Sesinin yumuşak tınısı, vücudunun esnek kıvrımları ve o ilgi çekici gözleriyle, en disiplinli erkeği bile dize getirecek bir pakete sarılmıştı.

İlk gecedan sonra onu araştırdım ve karşıma pek bir şey çıkmasa da bulduklarım pek iç açıcı değildi. Zayden'in benden daha derin bir araştırma yaptığını şüphe yok ve o fotoğrafları gördüğünde aklından neler geçtiğini ancak hayal edebilirim.

Mesafemi korumak için elimden geleni yaptım, gözlemledim ama müdahale etmedim. Sonra o pislik herif kıza tokat atınca her şey bir anda cehenneme döndü. Birine onu araştırttım ve görünüşe göre beyninin oksijensiz kaldığı süre boyunca nörolojik defisitleri varmış. Polis, arkadaşlarının dövmeli, iri yarı, korkutucu bir adam olarak tarif ettiği kişiyi arıyor. Arkadaşının beceriksizliğine neredeyse gülecektim ama aceleci davrandığım için başıma bir şey gelmeyeceğini bilmek güzeldi. Zayden ikimize de yetecek kadar ısı getiriyor gibi görünüyor.

Avukatı beni aradı ve duruşmanın bugüne alındığını söyledi. Ayrıca bana Zayden'in hapse girdiğinden beri üç kavgaya karıştığını söyledi. Bu tabii ki şaşırtıcı değil ama kurban olduğu iddiasına kesinlikle yardımcı olmuyor.

Tuttuğum tatlı dilli avukat, mahkemeye gitmeden önce onunla on dakikalık bir görüşme yapmamı sağladı. Onunla mantıklı bir şekilde konuşmam gerektiğini söyledi. Belli ki ikizimin böyle bir şey yapabilecek kapasiteye sahip olmadığının farkında değil.

Soğuk hapishane konferans odasının kapısı vızıldayarak açıldığında, karnım beklentiyle iniyor. Buraya ilk geldiğimden beri Zayden'i görmemiştim. Esasen tek takıntısını öptüğümünden beri onu görmek istemediğim için. Gözlemci, çok gözlemci. Onu ne kadar hak etmediği ve onunla gerçekten birlikte olabileceğini düşünüyorsa ne kadar hayalperest olduğu bir yana, yaptığım şey alçaklıktı. Her iki şekilde de, fark etmez. Onu ilk o gördü, ilk o sahiplendi ve ben kardeşimin güvenini kırdım.

İçimde biriken suçluluk duygusunu yutkunarak, Zayden üzerinde güzel, temiz bir mavi takım elbiseyle odaya girerken yüzümü inceliyorum. Nöbetçi köşede dururken o masaya oturuyor.

Zayden'in gözleri anında üzerime dikiliyor ve suçlayıcı bir ifadeyle kısılıyor. "Ziyarete gelmedin."

Başımı eğerken ona sıkılmış bir bakış attım.

"Üzgünüm, bir iş yürütüyorum, aslında birkaç tane, ortağım hapse girdiğinden beri işleri devam ettirmeye çalışıyorum."

Zayden yine de suçlayıcı bakışını bırakmıyor, gözleri bir şahin gibi beni takip ediyor.

"Sohbet etmek için her gün gelmemi mi bekliyordun? Kardeşçe bir bağ kuralım diye mi?" Kuru kuru alay ediyorum.

"Bana onun hakkında bilgi vermen gerekiyordu," diyor çenesi sıkılırken.

Saatime bakarken "Bunu belirtmediniz," diyorum.

"Siktir git!" diye hırılıyor gardiyan ona doğru bir uyarı adımı atarken. Zayden bana dönmeden önce sakinleştirici bir nefes üflüyor. "Güncellemeleri isteyeceğimi biliyordun. Neden gelmedin?"

Sorusunu geçiştirmeyi seçerek konuşmayı yeniden yönlendiriyorum. "Orada sorun çıkardığını duydum."

"Sadece birazcık." Normal bir insanın tüylerini diken diken edecek kadar sinsi bir şekilde sırtıyor.

"Evet, bu küçük bela cezan söz konusu olduğunda sana büyük sorunlar yaratacak, seni geri zekalı."

Bana gözlerini deviriyor ve başını sallıyor.

"Avukat ve ben her şeyi planladık. Hepsi nefsi müdafaaydı. Hapishane nasıldır bilirsiniz. Benden faydalanmaya çalıştılar," derken tüm tavrı değişiyor, sesinin titremesine ve gözlerinin dehşetle dolmasına izin veriyor.

Tanrım, o lanet bir psikopat.

"Umarım oyunculuk derslerinin karşılığını almışsındır, çünkü bunu çok iyi satman gerekecek."

Oturuşunu ayarlarken korkmuş gibi davranmayı bırakarak bana el sallıyor. "Şimdi meleğime dönelim. O nasıl?"

Başımı salladım. "Güzel. Şimdiye kadar rutini bildiğini varsayıyorum. Bara gidip geliyor, arada bir arkadaşıyla öğle yemeği yiyor. Oldukça sıradan bir hayat."

"Herhangi bir sorun var mı?" Zayden soruyor.

"Aslında evet," diyorum ve Zayden'in gözlerini bana dikmesine neden oluyorum.

"Barda bir olay oldu. Bir adam onu taciz ediyordu ve sonra da kışına tokat attı."

Çenesi çelik gibi sıkılırken Zayden'in azı dişlerinden birinin çatladığını duyuyorum. Sessiz kalırken göğsü kabarıyor, şüphesiz öfkesini kontrol etmeye çalışıyor.

"Ve?" diye neredeyse hırlıyor.

"Ve iki hafta önce uzun süreli nörolojik eksikliklerle yoğun bakım ünitesinden taburcu edildi."

Gözlerindeki ateş biraz sönüyor ve sakın bir yanmaya dönüyor. "Haberler harika kardeşim."

Cüzdanımı çıkarıp onun için çektiğim Polaroid fotoğrafı çıkarırken başımı eğip teşekkür ediyorum. Masanın üzerine koyduğumda hemen kapıyor, zincirlenmiş elleriyle kaldırıp saygıyla bakıyor.

"Meleğim," diye fısıldıyor nefesinin altından.

Ona neden öyle diyor bilmiyorum, onun hiçbir şeyi değil, ama bunu Zayden'e söylemeye çalışsaydınız, eminim gerçeği kabul etmektense dilinizi kesmeyi tercih ederdi.

Gözleri birkaç saniye daha görüntünün üzerinde gezindikten sonra onu cebine sokuyor ve başını sallayarak gözlerini sıkıca kapatıyor. Gözlerini tekrar açtığında, yıllardır görmediğim bir berraklık gözlerini dolduruyor. Bir an için, eğer daha iyi bilmiyorsanız, neredeyse Zayden'in normal olduğunu düşünebilirsiniz. Sakin, soğukkanlı ve en ufak bir rahatsızlıkta, sırf kanın tadına bakmak için patlamaya hazır bir saatli bomba değil.

"Hadi gidelim. Ne kadar çabuk çıkarsam, o kadar çabuk onunla yatağa girebilirim," diyor ayağa kalkarken.

Kaşlarını attım.

"Onun yatağına mı girdin? Zayden," diyorum dudağımı kıvrarak.

"Biz ruh eşiyiz," diyor basitçe, sanki bu hayattaki en temel bilgi buymuş gibi.

Onunla tartışmak yerine başımı sallıyorum ve gardiyan ona kapıya kadar eşlik ederken odadan çıkmak için dnuyorum. Adliye hemen yan tarafta, bu yüzden hapisneden çıkıp mahkemeye adım atmak için hızlıca çalışıyorum.

Güvenlikten geçtikten sonra Zayden'in avukatını koridorda volta atarken buluyorum. Beni görür görmez aceleyle yanıma geldi.

"Bana onu sakınleştirdiğini söyle. Geçen gün onunla konuşmaya çalıştım ve kendini kaybetti."

Başımı salladım. "O sakın."

"Güzel." Başını sallıyor. "Eğer kartlarını doğru oynarsa, onu ev hapsi ve şartlı tahliye ile bu işten kurtarabiliriz."

"Ya değilse?" Soruyorum.

Başını yle bir sallıyor ki içimden küfürler savuruyorum.

Lanet olsun, Zayden.

YARGIÇ dava bilgilerini çok hızlı bir şekilde gözden geçirdi. Yargıç Martinez hayatının performansını sergilerken Zayden'e neredeyse hiç bakmadı. Dürüst olmak gerekirse, neredeyse ona inanıyordum ve onu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyorum. Nedense bu durum yargıcı hiç etkilememiş gibi görünüyor.

"Zayden Graves, hüküm için ayağa kalk."

Zayden ayağa kalkıyor, yüzüne aynı masum ifade yayılıyor ve umutla yargıca bakıyor.

"lmcl silahla birinci derece saldırı suçundan dolayı sizi suçlu buluyor ve Washington Eyalet Cezaevinde üç yıl sonra şartlı tahliye imkanıyla beş yıl hapis cezasına arptırıyorum."

Tokmak vuruldu ve benim sakın ve soğukkanlı kardeşim gitti. Masanın üzerinden atlamaya çalışırken içinden bir kükreme kopuyor. Atladıktan sonra amacının ne olduğundan emin değilim ama birkaç gardiyan

Onu hemen yere yatırıp daha fazla bağla sarmaladıktan sonra odadan dışarı çıkardılar.

Çığlıkları kapı kapandıktan sonra bile duyuluyor ve avukatı çantasını toplarken başını sallıyor.

"Üzgünüm, Bay Graves. Görünüşe göre yargıç daha biz gelmeden kararını vermiş."

Ona bakıyorum ama yargıca bakarken cevap vermiyorum. Yargıç Allen Martinez. Ev adresini daha sonra bulacağım ve onu kontrol edeceğim. Korkunç bir gaz sızıntısı olacağını duydum.

Sekizinci Bölüm

BLAKE

Dominic'i son gördüğümünden beri bir aydan fazla oldu. Bana dünyayı sarsan, kalp çarpıntısı yaratan bir öpücük verdi ve sonra gitmesi gerektiğini söyledi. Sonsuza kadar demek istediğini bilmiyordum. Buraya gelmeyi bıraktığında biraz hayal kırıklığına uğradığımı inkar edemem. Ama sanırım bu işler böyledir. İnsanlar gelir ve gider, değil mi?

Arabamın bagajını yeni aldığım yiyeceklerle doldururken patlatıyorum. Bugün uzun bir aradan sonra ilk izin günüm, bu yüzden eve gidip dolapları dolduracağım ve günün geri kalanını çöp televizyon izleyerek geçireceğim. Muhteşem olacak.

Koltuğuma geçtiğimde anahtarı kontağa sokup çeviriyorum ama hiçbir şey olmuyor. Ne oluyor lan? Tekrar deniyorum ama yine bir şey yok. Gösterge panelinde hiçbir ışık yanmıyor, ama o şeyler zaten sadece yarı zamanlı çalışıyor. Sinirli bir nefes vererek kaputu açıp kapımı fırlatıyorum.

Kaputu kaldırdığımda neye baktığımı hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Bazı kablolar görüyorum ve onları oynatmaya çalışıyorum. Bilmiyorum, belki bir işe yarar.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor tanıdık bir ses arkamdan.

Başımı kaldırıp Dominic'in bana baktığını görmeden önce bir an irkiliyorum. Siyah elbise pantolonunun içine sokulmuş siyah düğmeli bir gömlek giymişti. Ne iş yaptığını bilmiyorum ama her zaman güzel giyinir. Asla takım elbise ve kravat tarzı değil, ama sadece temiz ve bir araya getirilmiş. Oh, ve çok seksi.

"Hey. Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Elindeki tek bir poşeti havaya kaldırarak beni aptal yerine koyuyor.

Bilmiyorum Blake, markette ne işi var?

"Araba çalışmıyor mu?"

diye sordu. Omuz

silkiyorum. "Sanırım

çalışmıyor."

"Deneyebilir miyim?" diye sorar.

"Buyurun." Sürücü koltuğuna oturmaya çalışırken başımı sallıyorum. Deniyor diyorum çünkü boyu o kadar uzun ve arabam o kadar küçük ki içine sığabilmek için kafasını eğmesi gerekiyor.

Anahtarı çevirmeye gider ama yine hiçbir şey olmaz.

Palyaço arabamdan inerken "Muhtemelen akünüzden kaynaklanıyor" dedi. "Kasabada sana yeni bir tane ayarlayabilecek ve istersen arabanı bir kez daha gözden geçirebilecek bir dükkanım var."

"Teşekkürler, ama şu anda tüm bunları karşılayabileceğimi sanmıyorum. Zaten bu şeyi çok az kullanıyorum."

"Israr ediyorum. Sahibini tanıyorum, para sorun olmayacak."

Vazgeçmeden önce bir an tereddüt ettim. Siktir et, arabamı tamir ettirmeme yardım etmek istiyorsa, ben kimim ki hayır diyeyim?

Ben daha cevap vermeden başını sallıyor, belli ki yüzümü falan okumuş, telefonunu çıkarıp bir mesaj atıyor.

"Bir saat içinde bir çekici gelip arabayı alacak. Sizi şimdi dükkana götürebilirim ya da belki öğle yemeği yeriz?"

Bunun üzerine başımı eğdim. "Sadece ben mi?"

"Ben de yiyebilirim sanırım," diyor dudaklarını hafifçe kıpırdatarak.

Ellerimi iki yana savururken başımı sallıyorum.

"Özür dilerim. Nazik olmaya çalıştığımı biliyorum ama bu da ne?"

"Pardon?" diye soruyor.

"Kafa karıştırıcısın. Bir dakika, her gün iş yerime geliyorsun, beni şahin gibi izliyorsun. Sonra bana dokunduğu için birini öldüresiye dövüyorsun. Sonra etrafımızdaki dünya paramparça oluyormuş gibi beni öptün ve sonra da hayalet oldun. Yani, hayalet olayı her neyse, ama şimdi burada bir kurtarıcı gibi ortaya çıkıyorsun, beni öğle yemeğine götürmeye hazır mısın? Yani, evet, tekrar ediyorum, bu ne lan?"

Konuşacakmış gibi ağzını açıyor, sonra kapatıyor ve başını sallıyor.

"Sizi üzdüğüm için özür dilerim. Niyetim bu değildi."

"Üzgün değilim," diyerek sözlerimle açıkça çelişiyorum. "Sadece kafam karıştı."

Dominic başını sallıyor ama kendini savunmak için bir şey söylemiyor. O konuştuğunda *siktir et* demeye ve eve yürümeye hazırım.

"O gece beni çok şaşırttı. Uzun zamandır birine bu kadar... bağlı hissetmemiştim, belki de hiç."

Ona bakarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Bu kötü bir şey mi?"

"Evet," diyor açıkça.

Başımı sallamadan önce kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Hadi, seni yemeğe götüreyim. En azından bunu yapabilirim."

"Yiyeceklerim ne olacak? Bütün gün bırakırsam bozulacaklar," diyorum.

Telefonunu çıkarmadan önce arabama doğru bakıyor, konuşurken parmakları ekranda geziniyor.

"Arabanızı geri getirdiklerinde bunları dükkanın buzdolabına koymasını söyleyeceğim."

Kaşlarımı çattım. "O kadar çok çekiciliğin mi var?"

Omuzlarını silkiyor ama cevap vermiyor. Tekrar konuşurken başımı yana eğip değerlendirme yapıyorum.

"Neden şimdi? Artık kendini bağlı hissetmediğin için mi benim etrafımda olmak sorun değil, yoksa...?" Çitle çeviriyorum.

"Son zamanlarda biraz kötülüğün sizin için her zaman kötü olmadığına karar verdim."

"Hiç kimse sana çok gizemli olduğunu söyledi mi?"

Göğsünden şaşkın bir kahkaha fışkırıyor. Derin ve gırtlaktan geliyor ve birinden duyduğum en neşeli ses. Ya da belki de ondan hiç böyle bir şey duymadığım için öyle geliyordur. Ona bunu yaptırdığım için gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Tamam, beni nereye götürüyorsun?"

DOMINIC sonunda bizi şehrin diğer tarafında gerçekten iyi bir Tayland restoranına götürdü. Şimdiye kadar yediğim en iyi karides cipsleri vardı ve geri kalanını bir peçeteye sararak çantama koymuş olabilirim ya da olmayabilirim.

İkimizin de nerede büyüdüğünden bahsettik, ben Chicago'da, o Seattle'da. O da benim gibi tek çocuk ve ne yazık ki o da benim gibi küçükken anne ve babası ölmüş. Şimdi şehirde çoğunlukla denetlediği birkaç işletmesi var, ki bunun "o kadar zenginim ki çalışmama gerek yok, insanlar benim için çalışıyor" anlamına geldiğinden eminim.

Tamirhaneye vardığımızda üç açık bölme görüyorum, hepsinde de asansörde arabalar var. Bir tanesinin altında iki adamla birlikte benim boktan arabam vardı.

parçalar her yere dağılmış.

"Uh, ne yapıyorlar?" Dominic Lexus'unu park ederken soruyorum. Benim baktığım yere doğru bir bakış attı.

"Bir kez daha, hatırladın mı?"

"Bir şeye bir kez göz atmak, onu gözlerinizle kontrol etmektir. O şeyi parçalara ayırmak değil."

Dominic uzanıyor ve bana bakarken elini kalçama doluyor.

"Nefes al. Sana bunun icabına bakacağımı söyledim. Güven bana."

Derin bir nefes alarak başımı sallıyorum. Beni bu kadar kolay sakinleştirebilmesi ve en basit jestlerle beni bu kadar görünür hissettirmesi hakkında ne hissettiğimden emin değilim. Ya da güvensizliklerimin tam olarak nerede olduğunu biliyor gibi görünmesi ve sanki bunu hak ediyorlarmış gibi onlara ışık tutması.

Kalçamı bir kez daha sıkıyor ve arabanın kapısını açıp benimkini almak için etrafımda dolanmadan önce içime aynı uğultu hissini gönderiyor. Dışarı çıkarken ona teşekkür ediyorum ve beni oto tamirhanesine yönlendirirken elini belime koyuyor.

Kapıdan içeri adımımızı atar atmaz resepsiyon görevlisi neredeyse ayağa fırlıyor, Dominic'e bakarken yüzünde geniş bir gülümseme var.

"Bay Graves, bugün geleceğinizi bilmiyordum."

"Carl benim için bir araba bakıyor. Hazır olduğunda beni ara," diyor beni merdivenlerden sağa doğru götürmeye devam ederken.

"Elbette! Sizin için yapabileceğim başka bir şey olursa bana haber verin," diyor plastik yüzünde gizli imalarıyla. Bilgisayarının başına dönmeden önce bana ters ters bakma fırsatını da kaçırmıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Merdivenlerden yukarı çıkarken soruyorum. Resepsiyon görevlisinin yanında bekleme odası olduğu belliydi.

"Ofisim."

"Ofisin mi?" Omzumun üzerinden söyledim. "Yani sahibini tanıdığınızı söylediğinizde, onu gerçekten tanıdığınızı mı kastettiniz? Bütün yemeklerinizi onunla paylaştınız, onunla büyüdüünüz falan."

Başını sallarken bana çarpık bir sırıtış atıyor. Merdivenlerin başına geldiğimizde, kapıdaki tuş takımına bir kod girmek için yanıma uzanıyor. Kapı açılır açılmaz önümüzde havadar bir oda belirliyor. Birkaç penceresi var, biri dükkana, diğeri de otoparka bakıyor. Basit bir masa ve sandalye ile birkaç dolap, odayı dolduran tek şey.

oda. Odayı işgal eden kişi hakkında çok fazla fikir vermiyor, ama yine de Dominic'in böyle biri olduğunu düşünüyorum. Sessiz, çekingen, gizemli ve hepsi.

"Ne?" diye sorar.

Döndüğümde odanın köşesinden beni izlediğini görüyorum. "Ha?"

"Yüzünde bir ifade var," diyor. "Ne düşünüyorsun?" "Ah, hiçbir şey."

Köşeden uzaklaşıyor, aramızdaki mesafeyi kapatırken kapıyı arkasından kapatıyor.

"Anlat bana."

"Sadece odanın pek bir şey ele vermediğini düşünüyordum. Seninle tanıştığım gece ne kadar gizemliysen şimdi de o kadar gizemlisin."

Yavaşça elini uzatıp saçlarımın arasında gezdirirken nefesinin altında mırıldanıyor. Elini saç tellerimin arasından geçirmeye devam ederken içgüdüsel olarak gözlerim kapanıyor.

"İkimiz arasındaki gizemin ben olduğumdan pek emin değilim."

Bunun üzerine gözlerimi açtığımda onu bana aç gözlerle bakarken buldum. Beni kavrayışı hafifçe sıkılışıp beni daha da kendine çekerken, diğer eli kalçama gittiğinde damarlarımda beklenti heyecanı dolaşıyor.

"Ne bilmek istiyorsun?" Yumuşak bir gülümsemeyle alay ediyorum.

Yine de gülümsemesine karşılık vermiyor, çünkü gözleri neredeyse beni yerime mıhlıyor.

"Her şey," diye mırıldanıyor.

Kalbim o anda ritimsiz atmaya başlıyor ve bir bakıyorum dudaklarım onun dudaklarında. Kimin başlattığını bilmiyorum ama tek bildiğim asla bitmesini istemediğim. Dillerimiz hakimiyet için savaşıyor, ellerimiz her yerde ve her yerde. Tıpkı daha önce olduğu gibi, öpüşme aceleci, çılgınca ve açgözlü. Sanki bu öpücükle ruhumu tüketmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum ve Tanrı'nın izniyle buna izin vereceğim.

Elinin avuç içinin kırımın üzerinde durmadan önce sırtımın üzerinde kaydığını hissediyorum. Aniden havaya kaldırılmadan önce diğer eli de aynı pozisyonu alıyor. Ellerinden birini bırakmadan önce beni birkaç metre taşırken bacaklarım gövdesine dolanıyor. Beni masanın üzerine yatırmadan önce masasını temizlerken eşyaların yere çarpma sesini duyuyorum.

Sırtımı masaya dayamadan önce tozluklarıma uzanıyor, sertçe çekmeden önce kalçalarımın arasındaki malzemeyi sıkıştırıyor. Odanın içinde öyle bir yırtılma sesi duyuluyor ki şaşkınlıktan nefesim kesiliyor.

"Az önce pantolonumu mu yırttın?"

Külotumu kenara iterken başını sallıyor, bana doğru hizalanmadan önce bir saniye içinde sikini çıkarıyor.

"Prezervatif!" Bağırıyorum.

Duraklıyor, folyo ambalajı çıkarmadan önce masasındaki çekmeceyi hızla karıştırıyor. Bunları neden ofisinde hazır tuttuğunu bilmek bile istemiyorum. Eğer bunu çok fazla düşünürsem, bu masanın karşısında becerdiği ilk kadının yakınından bile geçmediğim sonucuna varıyorum ve şu anda öyleymişim gibi davranmak istiyorum.

Prezervatif takılır takılmaz içime girdi. İticiliği hiç zaman kaybetmiyor, kendini içime gömerken beni geriyor.

Çekip tekrar yapmadan önce dibe vurduğunda bir çığlık attım.

"Çok sıkı," diye nefes alıyorum.

Elini pantolonumdaki delikten içeri sokarken, "Alabilirsin," diyor, başparmağı klitorisimi hemen buluyor ve itişleriyle ritim tutarak hızlı daireler çiziyor.

Onun dokunuşuyla içimde bir zevk dalgası dolaşmaya başlıyor. Çok agresif, çok ilkel. Şefkatli bir sevişme ya da fısıldanan sözler yok. Bu eski moda bir sıkış ve dürüstçe söyleyebilirim ki bunu yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu.

Dom'un ellerinden biri vücudumda yılan gibi kıvrılıyor, boğazıma dolanmadan önce tenimde dans ediyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda şaşkınlıktan nabzım gümbür gümbür atıyor. Agresif hareketleri ve neredeyse sessiz konuşmasıyla, onları boş, içi boş ve hayvani bulmayı beklerdim. Bunun yerine, yumuşak, hafif ve bana sanki aya asılmışım gibi bakıyorlar.

Kalçalarımı hafifçe kaldırdığımda, "Hayal ettiğimden daha iyi hissediyorsun," diyor ve gözlerinin bir an için başının arkasına kaymasına neden oluyor.

"Bunu hayal mi ettin?"

"Seni gördüğüm andan itibaren," diye gürlüyor parmakları boynumda hafifçe gerilirken. "Bana nasıl görüneceğini, nasıl hissedeceğini, tadının nasıl olacağını hayal ettim."

"Tadına bakma aşamasını atladın." Beni daha sert sikerken gülüyorum.

Öne doğru eğilip dişlerini kulağıma sürterek fısıldamadan önce ağzı bir gülümsemenin başlangıcı olduğunu düşündüğüm bir şekilde seğiriyor, "Gerçekten ikimiz için de bir kez yeterli olacağını düşünüyor musun? Daha yeni başlıyorum, bebeğim."

Dom klitorisimi daha hızlı ovmaya başlıyor, beni gafil avladığında her an boşalacakmış gibi siki içimde zonklıyor. Elini klitorisime vurmadan önce geri çekiyor ve orgazmım beni parçalara ayırmadan önce şaşkınlıkla bağıriyorum, amımdan başlayıp ayak parmaklarımdan başıma kadar aşılmaz bir zevk dalgası gönderiyorum. Bizi kimin duyduğunu umursamadan inlemeye ve orgazmımı haykırmaya devam ediyorum. Dom, içimde sarsılmadan önce horozu şişerken daha çok bir hırıltıya benzeyen sert bir inilti çıkarıyor.

İkimiz de hareketlerimiz hafifleyene ve geriye sadece ağır nefesler kalana kadar birbirimizden aldığımız zevkin her zerresini çıkarıyoruz. Dom elini boğazımdan çekip dudaklarımı tekrar bulmadan önce tüy gibi hafif öpücükler kondurmadan önce sonsuza kadar sessiz kalıyoruz. Dudakları yumuşak ve nazik, sanki daha önceki saldırganlığının kefareтини ödemeye çalışıyor. Yavaşça içimden çıkıp çöp kutusuna doğru yürürken ve kendini düzeltmeden önce prezervatifi atarken bu beni birden fazla yönden eriten bir jest.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Dom benden önce davranıp beni bir kez daha kucaklıyor ve odanın kenarındaki küçük kanepeye taşıyor. Önce o oturuyor, ben de onun kucağına oturuyorum. Ona bakmak için başımı geri çekiyorum ama o sadece elini enseme koyuyor ve beni ona doğru eğilmeye zorluyor. Kolları beni o kadar sıkı sarıyor ki, hayatım buna bağlı olsa bile, kaçabilmemin hiçbir yolu yok. Bunu yapmam için bir neden bile bulamıyorum.

Dom hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine sessizce oturuyor, bana sarılıyor ve muhtemelen benden daha çok sevdiğini fark etmeye başladığım şekilde saçlarımla oynuyor. Sonunda telefonu alıyor ve bir kolunu bırakıp telefonuna cevap vermeden önce beni tutuşu hafifçe sıkılaştırıyor.

"Öyle mi?" diye cevap veriyor.

Diğer uçtaki kişi kısa bir süre konuşur.

"Güzel," diyor telefonu kapatıp cebine koymadan önce.

Bu fırsatı değerlendirip arkama yaslanıyorum ve ona bakıyorum, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir sakinlik var. Elini kaldırıp yüzümün yan tarafını kavırıyor, neredeyse hüzünlü bir şekilde gülümserken başparmağı yanağıma değiyor.

"Gitme zamanı, bebeğim. Araban tamir edildi."

"Oh, bu iyi," diyorum, hayal kırıklığımı gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Bir ya da iki tur daha içsem fena olmazdı.

Başparmağını başparmağımın üzerinde gezdirmeye devam ederken hiçbir şey söylemiyor.

Cilt.

"Yani, bu beni tekrar hayalete çevirdiğin kısım mı?" Gülerek soruyorum, Sadece yarı şaka, gerçekten.

Başını sallarken kaşları birbirine çarpıyor.

"Sorun değil, günün her saniyesinde seni düşündüğüm falan yok-"

"Düşünüyordum," diye araya girdi. "Seni düşünüyordum. Her saniye."

Bu beni hazırlıksız yakaladı ve merakla başımı eğmekten kendimi alamadım.

"O zaman neden ortadan kayboldu?"

"İşle ilgili bazı sorunlarım vardı ve seni bir daha görürsem her şeyin biteceğini biliyordum."

"Neyin sonu?"

Bir an için gözlerini kaçırırken başını sallıyor, konuşurken gözleri bana dönüyor. "Bildiğim kadarıyla hayat."

Onun sözleri karşısında kendimden geçmemeye çalışıyorum ama hadi ama, herhangi bir kadının şansı olabilir mi?

"Peki, şimdi ne olacak?" Ben soruyorum.

"Şimdi," diye başlıyor, eli kalçamda, sıkıca sıkıyor. "Sen benimsin."

Dokuzuncu Bölüm

ZAYDEN

Hücre arkadaşım melek kanatları içinde gölgelenirken iğnenin göğsüme batışını

zar zor hissediyorum. Eyalete nakledildiğimden beri en iyi davranışımı sergiledim. Bu pisliklerden bazılarını kulaktan kulağa kesmemek için delice bir kontrol gerekiyor, ancak mümkün olan en kısa sürede çıkmaya kararlıyım.

Neredeyse sekiz gündür Dominic'le iletişime geçmeye çalışıyorum ve sessizlikle karşılaşıyorum. Bir şeyler doğru değil, bunu hissedebiliyorum. Ne olduğuna dair şüphelerim var ama kardeşimin iyiliği için umarım düşündüğüm gibi değildir. Eğer meleğimin saçının tek bir teline bile dokunmuşsa, parmaklarının her birini parça parça keserim.

Meleğimin polaroidi bu cehennem çukurundaki tek varlığım ve en değerlim. Evinden bara doğru yürürken çekilmiş bir fotoğrafı. Yürüyüşünün yaklaşık bir blok ötesinde ve kameramanın varlığından habersiz. Caddede süzülüyor, sarı saçları rüzgarda uçuşurken siyah ceketi ve lacivert kot pantolonuyla kendini sımsıkı sarıyor. Çok sevdiği kulaklıkları kulaklarına dolanmış ve en sevdiği tenis ayakkabılarını giyiyor.

Buradan çıkar çıkmaz, onu o boktan şehirden uzaklaştıracam. Güzel ve تنها bir yere, sadece ikimizin olabileceği bir yere. Snoqualmie Nehri kıyısında, ormanın içinde, yalnız kalabileceğimiz ve ben isteyken onun güvende olabileceği güzel bir kulübe satın almak için bazı telefon görüşmeleri yaptım bile. Ya da belki de iş almayı tamamen bırakacağım. Onu bir geceliğine bile terk etme düşüncesi tenime yayılan bir karıncalanma hissine ve nefesimde bir sığığa neden oluyor.

Onu görmeyeli çok uzun zaman oldu. Ona sarılmayalı. Buradan siktir olup gitmeliyim ve lanet olası kardeşim beni geri arama zahmetine girerse bunu yapmak için bir planım var.

"Tamamdır dostum. Bitti," diyor derme çatma dövme sanatçısı hapishane yapımı dövme tabancasını toplamaya başlarken.

Yaptığı işe bakıyorum ve sırtımdan kendimi alamıyorum. Göğsümün tam karşısına güzel bir yazı tipiyle onun adı yazılmış ve her iki yanında da melek kanatları var. Yaptırdığım en iyi iş değil ama hiç yoktan iyidir. Tutuklanmadan önce onun dövmesini yaptırma fırsatım olmamıştı ve onun adını derime kazımadan bir gece daha geçiremezdim.

Yatağıma yaslanıp gözlerimi kapatmadan önce başımı sallayarak cevap veriyorum, ancak hücre arkadaşım yanımdan ayrılmıyor.

"Ne oluyor lan?" diyor.

Kaşlarımı kaldırırken bir gözümü açıyorum. "Ne?"

"Sana dövme yaparsam buna degeceğini söylemiştin," diyor kalem sikini tutup pantolonunun içinde kaydırırken.

Oturduğum yerden kalkmadan önce kulağa en az kendim kadar manyakça gelen bir kahkaha atıyorum, tam boyuma geliyorum ve adamın üzerinde yükseliyorum.

"Sana sakso çekeceğimi falan mı sandın? Biraz mürekkep için beni götten sıklamene izin vereceğimi mi? Bunu senin için değerli kılacağımı söylediğimde, seni bir domuz gibi deşmeyeceğimi ve sen uyurken bağırsaklarını boynuna dolamayacağımı kastetmiştim. Artık aynısı söylenemez," diyorum başımı eğerek ve gözlerini yuvarlayıp vücudunu titreten bir gülümsemeyle.

Bir gardiyanın sesi duyulmadan önce kapımızdan bir yumruk sesi geliyor. "Işıklar sönsün, mahkumlar!"

Bir milim bile kıpırdamıyorum, hücre arkadaşımı üst ranzaya kaçarken yanımdan geçip gitmeye zorluyorum. Yatağıma geri dönüyorum, ellerimi başımın arkasına koyup sırtüstü uzanıyorum ve yüzümde bir sırıtma belirliyor.

"Tatlı rüyalar."

Onuncu Bölüm

BLAKE

Arabamı eve geri getirdikten sonra, park edeli on saniye bile olmamıştı ki bir mesaj geldi, kişinin adı Dominic'ti. Ben bakmıyorken telefonuma numarasını mı eklemişti? Biraz ürkütücü ama sevimli sanırım.

■

Dominic: Seni bir daha ne zaman görebilirim?

Cevabımı yazarken kendi kendime gülümsüyorum.

■

Beni gerçekten gördün.

■

Dominic: Ne demek istiyorsun?

Neredeyse bir kız öğrenci gibi kendi kendime kıkırdayarak ona cevap yazdım.

■

Ben: Önümüzdeki dört gece çalışıyorum. O günlerin herhangi birinde öğleden önce yapabilir misin?

■

Dominic: Yarın görüşürüz. Öğlen. Öğle yemeği getireceğim.

■

Tamam! Görüşürüz o zaman. İyi geceler.

Arabamı kilitleyip yukarı çıkmadan önce telefonumu cebime atıp çantamı alıyorum. Kapımdan içeri girip girişteki aynaya baktığımda aptal gibi sırtıttığımı fark ediyorum. Lanet olsun, neredeyse yeni tanıştığım bir adam için bu kadar sersemlememeliydim. Yani, kabul ediyorum, onu bir aydan fazladır tanıyorum, ama bu sürenin neredeyse tamamında ortalıkta yoktu. Ben de

Onunla sadece bir düzineden az kez birlikte oldum ve şimdiden kaygan şehvet yokuşundan aşağı düştüğümü hissedebiliyorum. Yani, Tanrım, nasıl düşmem? Adam bir Yunan tanrısı gibi görünüyor ve sikişiyor. Şiddetle koruyucu ve aynı zamanda şaşırtıcı derecede nazik. Külotumu ıslat ve beni imzala.

Ertesi sabah alarmım erkenden çaldı. Normalde uyurum ama Dominic geliyor ve kibarca söylemek gerekirse, pasaklının tekiyim. Tembel olduğumdan değil, gerçekten deniyorum, ama yapılması gereken çok fazla şey olduğunda, kaygım benden daha iyi oluyor. Aşırı uyarılıyorum ve kendimi kaybediyorum. Ama bunu bilmesini istemiyorum, bu yüzden dairemde sopayla seks yapan bir adamın olması temizlik yapmak için yeterli bir motivasyon.

Onuncu bulaşığı yıkadıktan ve ikinci çamaşırımı katladıktan sonra üzerime temiz bir bluz ve kot pantolon giyebilmişim ki dairemin kapısı sert bir şekilde çalındı. Yirmi dakika önce yolda olduğunu bildirmek ve daire numaramı iletmek için mesaj atmıştı ama gerçekten daha fazla zamanım olduğunu düşünmüştüm. Mutfak adasının üzerine yığılmış rastgele kâğıtlara bir göz atıyorum, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip kapıya doğru yürümeden önce onları gördüğüm ilk çekmeceye itiyorum.

Kapıyı açtığımda Dominic her zamanki siyah gömleği ve siyah pantolonuyla karşımda duruyordu. Elinde harika kokan bir poşet vardı ve onu ikram etmek için havaya kaldırdı.

"Umarım Meksika'yı seversin."

"Bayıldım." Kenara çekilmeden önce kapı aralığında beceriksizce dururken gülümsüyorum. "Ah, pardon. İçeri gel," diyorum ve o da gülümseyerek başını sallıyor ve içeri giriyor.

Gözleri daireyi tarıyor, kendi kendine hafifçe başını sallıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

Gözleri bana geldi. "Tam da beklediğim gibi." "Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?" Gülüyorum.

"Güzel." Başını sallıyor. "Sıcak, yaşanmış bir yer. Güzel bir his."

"Sen titreşim adamı mısın? Bana çakralarım ve diğer şeyler hakkında ders mi vereceksin?" Onu yemek masasına doğru yönlendirirken alay ediyorum.

Başını sallarken kısa bir kahkaha atıyor.

"Daha çok hisseden bir adamım. Bağırsaklarımızın vücudumuzdaki en akıllı organ olduğunu düşünüyorum."

Yiyecekleri paketinden çıkarmaya başladığında ona kuşkulu bir kaş kaldırıyorum. "Beyin değil mi?"

Dom başını sallıyor. "Beyinlerimiz elbette zekidir, ancak son düzlüğe girdiğinizde ve ani bir karar vermeniz gerektiğinde, beynimiz o yüksek basınçlı durumla başa çıkamadığında, çoğu zaman içgüdülerimize güveniriz."

Çenemi elimin içine yerleştirirken dirseğimi yemek masasının üstüne dayıyorum.

"Ne tür yüksek stresli durumlarla uğraşıyorsunuz Bay Graves?" Bana yukarıdan aşağıya bakarken eğlenen bir kaşını kaldırıyor.

"Bolca."

"Öyle mi? Müşterilerin patlak lastikleri ya da bozuk motorları için ödeme yapmamaları gibi mi?" İçinde dana fajitaya benzeyen bir şey olan kabı alırken soruyorum.

Dominic beni izliyor, içinde bir çeşit kırmızı dürüm olan bir kabı almadan önce ilk önce hangi ürünü aldığımı not ediyormuş gibi kendi kendine başını sallıyor.

"Dükkan benim tek girişimim değil."

"Oh?" diye sordum. "Güzel kıyafetleri merak ediyordum. Bir oto tamirhanesi sahibi için uygun görünmüyordu."

Yemeğinden bir ısırık alırken başını sallıyor ve konuşmadan önce iyice çiğniyor. "Çok haklısınız. Benim de bir güvenlik şirketim var."

"Kiralık kaslı adamlar gibi mi?" Ben soruyorum.

"Daha çok teknoloji güvenliği gibi. Genelde Ulaştırma Bakanlığı ve sunucularının korunduğundan emin olması gereken çeşitli yüksek profilli şirketlerle sözleşmelerimiz var. Günde kaç kişinin sokak kameralarına ya da bir finans kuruluşunun fonlarına girmeye çalıştığına inanamazsınız."

"Yani sen aslında bir kahraman mısın?" Göz kırparak alay ediyorum.

İçinden gerçek bir kahkaha kopuyor ve başını sallarken koltuğunda geriye yaslanmasına neden oluyor.

"Dürüstçe söyleyebilirim ki bunu daha önce hiç duymadım."

"Hayır mı? O gece barda kahramanım olduğun için sana hiç teşekkür etmedim mi?"

Hatırlatma karşısında yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirliyor ama kısa süre sonra geçiyor.

"Bana o adamı hatırlatma. Şansı yaver gitti."

"Neredeyse ölüyordu." Gülüyorum. "Cidden, polisler nasıl oldu da kapını çalmadı?"

Omuz silkiyor. "Sanırım dikkatlerini odaklayacakları daha önemli şeyler var." "Doğru. Seni gümüş bileziklerle alıp götürmediklerine sevindim. henüz. Etrafımda olman hoşuma gidiyor."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yüzümü buruşturuyorum. Lanet olsun, Blake. Çok mu çaresizsin? Yine de korkmuş ya da sinmiş görünmek yerine, elini masaya uzatıp parmaklarını benimkilerle birleştirmeden önce bana yumuşak bir gülümseme veriyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Ben de ona gülümsüyorum, elini sıkıyorum ama öğle yemeğimizi tek elle yemeye başladığımızda geri çekilmeye çalışmıyorum.

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Sanırım hayattaki tutkun barmenlik değil?"

Buna homurdanıyorum. "Evet, kesinlikle değil. Ama faturaları ödüyor."

Dom bunun üzerine başını sallar. "Sen ne yapardın? Eğer bir şey yapabilseydin?" Bunun ne kadar berbat bir fikir olduğunu kendime hatırlatmadan konuşuyorum.

"Sosyal hizmet uzmanı olmak istiyorum, iyi olanlardan biri. Çocukları iyi evlere yerleştirmek ve güvende olduklarından emin olmak istiyorum."

Hava bir anda yoğunlaşır ve Dom'un vücudu hareketsizleşirken gözleri Ben.

Hay sikeyim. Bu yüzden bu konudan uzak durmaya çalışıyorum, çünkü bunu yaptığımda

her zaman takip eden soru-

"Yani koruyucu ailede miydin?" diye soruyor.

Evet, o.

Ona kısa bir baş selamı verdim. "Ben de."

Gözlerimi onunkilere diktim.

"Gerçekten mi?" "Çirkin bir hikâye."

Ses tonundaki kısalık, bunun tartışmaya açık olmadığını açıkça ortaya koyuyor ve buna kesinlikle saygı duyabilirim.

Yemeğimizin geri kalanını rahat bir sessizlik içinde yiyoruz. Yeni tanıştığınız bir adamla evinizde sessizce yemek yemenin garip olacağını düşünürsünüz, ama dürüst olmak gerekirse öyle değil. Dominic'te sakinleştirici bir şey var, neredeyse yatıştırıcı. İlk bakışta gözünüzü korkutacağından eminim ama ben onda daha fazlasını görüyorum, daha yumuşak bir yan, açıkça saklamaya çalıştığı ama her nedense benim görmeme izin verdiği bir yan.

İşimiz bittiğinde, kapları çöpe atmadan önce temizliyorum. Dominic ayağa kalkıyor, telefonunu alıp cebine koyuyor. Onu izlerken içimi hayal kırıklığı dolduruyor.

"Gidiyor musun?"

Duraklıyor ve yüzünü tamamen bana dönüyor. "Bazı şeylere bakmak için ofise geri dönmem gerekiyor."

"Oh, güzel. Yemek için teşekkürler," diyorum ses tonumu düzeltmek için elimden geleni yaparak. Belli ki yemiyor. Yavaşça aramızdaki mesafeyi kapatıyor,

Beni ona bakmaya zorlamadan önce parmaklarını başımın iki yanındaki saçlarımın arasından geçirdi.

"Gitmemi istemiyor musun?"

"Şey, hayır. Yani, işe dönmen gerekiyor. Ben sadece buraya geleceğini düşünmüştüm... bilirsin işte?"

Bir an beni izledikten sonra sinsî bir gülümseme yayıldı yüz.

"Seni boşaltmadan gideceğim için hayal kırıklığına uğradın, Bebeğim? Yola çıkmadan önce bir ya da iki orgazma ihtiyacın var mı?" diye soruyor neredeyse alaycı bir şekilde. "Yani, böyle bir teklifi geri çevirmek aptallık olurdu," diye hayıflandım. uzaklara bakarken gülmek.

Dom'un parmakları saçlarımda kıvrılıyor, başımı geriye itmeden önce daha sıkı kavıyor ve bana onunla göz teması kurmaktan başka seçenek bırakmıyor.

"Kadınımı eksik bırakamam. Sana on saniyelik bir avans vereceğim," diyor ellerini çekip gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamaya başlarken.

"Senin kadının mı?" Sözleri karşısında kalbimin sertçe çarpmasına rağmen şüpheyi soruyorum.

"Sana benim olduğunu söyledim. Ciddiydim."

"Bu benim olduğun anlamına mı geliyor?" Bunu söylerken gülümsememi geri çekiyorum. "Kesinlikle," diye ciddiyetle kabul ediyor.

Alt dudağımı ısırıp başımı sallarken içimi bir sersemlik kaplıyor. "Tamam."

"Tamam," diyor. "On saniye." "Neye kadar on saniye?"

"Ben seni yakalayana kadar," diyor kollarını sıvamayı bitirirken.

Gözleri bana kayarken küçük bir sırıtişla onu izliyorum. "Yedi, altı, beş."

Bir saniye bile kaybetmiyorum, adrenalın damarlarımda dolaşmaya başlıyor ve koridorda koşmaya başlıyorum. Saklanacak iyi bir yer yoktu, bu yüzden yatak odama gitmenin elimdeki en iyi şans olduğunu düşündüm.

Odanın içine süzülüyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum ve göğsüm kabarıırken sırtımı kapıya dayıyorum. Ağır adımlarla evin içinde rahatça yürüdüğünü duyduğumda içimde bir heyecan uğuluyor. Kapıyı iterek açmaya çalışıyor ama ben her şeyimi kapıyı açmamak için harcıyorum, tekrar çarparak kapanmadan önce neredeyse kapıyı açtığında içimden heyecanlı bir kıkırdama geçiyor.

"Kapıdan uzak dur bebeğim. Onu kıracağım ve sana zarar gelmesini istemiyorum," diyor ince ahşabın arasından.

"HAYIR!" Kapıyı açarken bağıriyorum. Bu yer için yatırdığım depozitoyu kaybetmeme imkân yok.

Ellerini çerçevenin iki yanına dayamış, kapı aralığında duruyor, konuşurken yüzünde karanlık bir gülümseme var. "Saklanma becerilerin üzerinde çalışmalısın."

Bir sonraki anda havadayım, beni yatağa bırakmadan önce odanın içinden geçerken omzunun üzerinden fırlatılıyorum. Vücudu bedenimi örtmeden önce bir sıçrayışla yere iniyorum. Elleri kotumun üst kısmındaydı, sonra kotumu çözdü ve bacaklarıma doğru sıyrıldı. Külotum da onlarla birlikte gidiyor ve birdenbire onun önünde tamamen çıplak kalıyorum.

"Tanrım, bebeğim. Amin çok güzel."

"Teşekkürler mi?" Başını kalçalarımın arasına sokup dilini yukarıdan aşağıya doğru yarığımın içinde gezdirirken usulca gülüyorum.

Bu hareket karşısında şaşkın bir nefes alıyorum ve o bunu tekrar tekrar yaptıkça hızla bir inlemeye dönüşüyor. Beni açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi yutarken parmaklarım çarşaflara dolanıyor. Vücudum çırpınmaya başladığında dili bana saldırıyor, dişleri klitorisimi ısıyor. Daha fazlasını mı istiyorum yoksa çok fazla geldiği için mi kaçmaya çalışıyorum bilmiyorum. Her iki durumda da çabalarım boşa gidiyor. Dominic bir kolunu belime dolayarak beni yatağa sabitliyor ve saldırısı daha da şiddetleniyor.

"Aman Tanrım! Siktir!" Her şey çok fazla olmaya başladığında bağıriyorum ve başka seçeneğim yok.

Elimi kalın saçlarına daldırıyorum, yüzünü bana sürtmeye zorlarken yumruğumun içine kıvırıyorum, bana sadece boşalmak için ihtiyacım olan itmeyi veriyor.

Öforik bir zevk dalgası beni sararken amımın titreştiğini hissediyorum. Dom'un beni hızla yalayarak temizlerken kalçalarımın arasından inlediğini duyuyorum, sadece

Orgazmım yatıştığında hava almaya çıkıyorum. Dilini dudaklarında gezdirirken ağzı parlıyor, sırtımdan önce gözleri başının arkasına kayıyor.

"Çok çökmüşsün. Hayal edebileceğimden çok daha iyisin."

"İstediğin zaman alabilirsin." Nefes verirken gülüyorum.

"Yatağa uzanıp beni kalçalarımından tutarak kaldırıyor ve yüzüne doğru indiriyor.

Sırtımın alt kısmına bastırıp beni aşağıya doğru iterken hâlâ son derece hassas olan bu his karşısında kıvranıyorum. Körü körüne pantolonunu indirmesini, birkaç kez okşamadan önce sikini çıkarmasını izliyorum.

"Ağzını aç ve em," diye emrediyor, beni yüzüne tamamen oturmam için aşağı çekerken ağzı iç uyluğuma doğru gürlüyor.

Aletini sadece bir kez görmüştüm ve içime daldırması uzun sürmemiştir. Ama şimdi, yüzümden sadece birkaç santim uzaktayken ona bakıyorum ve yutkunmadan edemiyorum. Kadınların bir sikin çok büyük olmasından şikayet etmemeleri gerektiğini biliyorum ama Tanrım. Sanırım hepimizin iyiliği için birkaç santim daha az olabilirdi.

Yüzünü amıma gömmeden önce tekrar "Em," diye emrediyor.

Ağzımı açarak önce başını tutuyorum, dilimin ucunda gezinmesine izin veriyorum ve göğsünden alçak bir hırıltı çıkmasına neden oluyorum. Yavaşça başımı aşağı yukarı sallamaya başlıyorum, her seferinde ondan biraz daha alıyorum. Görünüşe göre Dom'un beğenisi için çok yavaşım, çünkü bir sonraki anda elini boynumun arkasında hissediyorum, beni onun tamamını almaya zorluyor.

Anında öğürüyorum, beni tekrar tekrar aşağı iterken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Dilinin klitorisime karşı hızını artırdığını hissediyorum, bir parmağını içime sokuyor, başımı ona doğru zorlamaya devam ederken beni onunla beceriyor. Onu yutmak için elimden geleni yapıyorum ama ağzımı doldurduğu için nefes almakta zorlanıyorum. Başka bir öğürme sesi çıkararak, kelimenin tam anlamıyla bu adamın horozunda boğulurken bir arada tutmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Şikayet ettiğimden değil.

Dilini klitorisimin etrafında döndürürken bir parmağını daha içime sokuyor ve vücudumun ona karşı titremesine neden oluyor. Dom'un sikinin şişmeye başladığını hissediyorum, sıcak spermi boğazımın arkasına çarpmadan önce beni bir kez daha sertçe aşağı itiyor, kendi orgazmım lanet bir kasırğa gibi içimden geçerken her damlayı yutmaya zorluyor.

Ona doğru yığılana kadar beni yaladığını ve emdiğini hissediyorum. Beni üzerinden çekip kolunun altına almadan önce birkaç saniye boyunca nefes nefese yatıyoruz. Eliyle yanağımı okşuyor ve başparmağıyla tenime değen gözyaşlarımı siliyor.

"Gözyaşların çok güzel bebeğim. Sadece senin için olduğunda çok güzel. Ben."

Parmaklarını parmaklarımın üzerinde gezdirmeye devam ederken gülümsemek için elimden geleni yapıyorum. Sanki kendini durduramıyormuş ve ben de ondan bunu isteyecekmişim gibi.

On Birinci Bölüm

BLAKE

Ertesi hafta, kapanış işlerimi bitirmek üzereydim ki barın ön penceresinden bir ses geldi. Başımı kaldırdığımda Dominic'in yarı sabırlı bir gülümsemeye orada durduğunu görüyorum. Kendimi durduramayıp sırtıyıyorum ve kapıya doğru yürüyorum, o içeri adım atarken kilidi açıyorum.

"Uzun sürecek bir toplantının yok muydu?" Kapıyı arkasından kilitlerken soruyorum.

"Uzun dedim, bütün gece değil, bebeğim. Eve yalnız gitmene izin veremem. I?"

Kapanış işlerimi bitirmek için dönmeden önce gülümsememi geri alıyorum, Çünkü bu gece geldiği için yüzümdeki heyecanı görmesini istemiyorum. Birlikte olduğumuzdan beri, bugün hariç, onun olmadığı bir vardiyada çalışmadım. Açıkçası, bir işi var, aslında birkaç işi var ve uyanık olduğu her dakikayı benimle geçiremez, ancak bu gece gelmeyeceğini söylediğinde makul olmayan bir şekilde hayal kırıklığına uğradım.

"Toplantının nasıl geçti?" Paspas kovanını alıp evin önünü silmeye başlarken soruyorum.

Dominic bir elini havaya kaldırarak hareketimi durduruyor ve şüphesiz gülünç derecede pahalı gömleğinin kollarını sıvayıp paspası benden alıyor. Bu hayattan daha büyük, güçlü adamın bir barın zeminini paspaslamak gibi sıradan bir şey yapmasını izlerken bir an için afalladım. Benim için. Beni de paspaslaması gerekecek, çünkü bu küçük hareket beni bir yapışkan yığına dönüştürdü.

"İyi geçti."

Ayrıntı vermiyor, ben de burnumu sokmuyorum, çünkü bunun boşuna olduğunu biliyorum. Bir haftadır aralıksız görüşüyoruz ve onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Normalde bu beni rahatsız etmezdi. Başkalarıyla geçmiş konusundan olabildiğince uzak durmayı severim ama nedense ondan daha fazlasını istiyorum. Buna ihtiyacım var.

Barı rahat bir sessizlik içinde kapatıyoruz ve bizi evime götürmeden önce onun şık siyah Audi'sine biniyorum. Tek kelime etmeden, ziyaretçi yerine park ediyor ve benim için kapımı açıyor, bizi daireme götürürken arabayı arkamızdan kilitliyor.

"Gidip üstümü değiştireceğim," diyorum.

Başını sallayıp mutfığa geçiyor ve dolapları karıştırırken kendini evindeymiş gibi hissediyor. Dominic'in kaşlarını çatmasını izliyorum. Onun bakışları altında kıpırdanırken rahatsızlığım içime sızıyor.

"Bir süredir markete gitmedim. Yakında gitmem gerek." "Geçen hafta gitmiştin," diye hatırlatıyor bana.

Hatırlatma karşısında hafifçe irkildim. Kahretsin, evet, sanırım yaptım.

Dominic birkaç saniye daha bana baktıktan sonra başını sallayıp önündeki dolabı kapatıyor ve telefonunu çıkarıyor.

"Görünüşe göre şu anda müsait olan tek şey bir lokanta. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Elbette."

"Gidip onu alacağım. Hemen dönerim," diyor ve bana doğru yürüyüp dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor.

Ve işte gidiyor. Zavallı pasaklı kızıdan kaçıyor. Tamam, aslında yaptığı şeyin bu olduğunu sanmıyorum ama kendimi rahatsız hissetmekten alamıyorum. Bariz zenginliğine dayanarak, dolapların dolu olmamasının nasıl bir şey olduğunu bilmediğine eminim. Eminim market alışverişine bile kendi başına gitmiyordur, en azından orası burası dışında.

Kıyafetlerimden kurtuluyorum, yumuşak bir çift pamuklu uyku şortu ve bir atlet giyiyorum. Sütyeni atlıyorum çünkü o şeyler ortaçağdan kalma işkence aletleri ve gereğinden uzun süre giymeyi reddediyorum.

Yatağında uzanmış, izleyebileceğim filmler arasında gezinirken kapımın çalındığını duyuyorum. Kaşlarımı çatıyorum, yataktan kalkıp kapıyı açıyorum ve Dominic'in elinde paket yemek kokan bir poşetle beni beklediğini görünce şaşıyorum.

"Şaşırmış görünüyorsun," diyor gözleri yüzümde gezinirken. "Geri dönmeyeceğimi mi sandın?"

"Oh, bilmiyorum. Çok fazla düşünmedim sanırım." Hafifçe güldüm.

Yalancı.

Dominic bunu yutmuş gibi görünmüyor ama içeri girip konuyu kapatarak benimle dalga geçiyor. Ben elimi sallayınca yemek masasına doğru ilerliyor.

Kafa.

"Yatak odasına getir. Şu anda yatay olmaktan başka bir şey yapacak enerjim yok."

Eğlenerek kıkırdıyor ama başını sallıyor ve posta pulu büyüklüğündeki daireme doğru beni takip ediyor. Yatak odama girdiğimizde, çantayı ondan alıyorum ve içindeki çılgın miktardaki içeriği açmaya başlıyorum. Her zaman bir orduyu doyuracak kadar yiyecek sipariş eder, yemin ederim. Yani, sanırım tek başına küçük bir ordu büyüklüğünde, ama yine de.

Krepler, yumurtalı ekmekler, yumurtalar, mücverler ve hatta iki adet club sandviçi yorganımı dolduruyor. Midem kutlama için sesli bir şekilde inliyor ve hiç vakit kaybetmeden sipariş edilen kreplerden birini ve yanında verilen şurubu alıyorum. Plastik çatalla kesip biçerek krep yığınınına dalıyor, sonra da acımasızca ağzıma atıyorum. Tanrım, açken çok çekici oluyorum.

Dominic'in başını sallamadan önce küçük bir gülümsemeyle beni izlediğini görmek için bakıyorum.

"Ne?" Bir lokma yemeğin üzerine soruyorum.

"Benim önümde yemek yemekten korkmamana bayılıyorum."

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı. "Kendi evimde senin önünde yemek yemekten neden korkayım ki?"

Başını sallıyor ve gülümsemesini koruyor. "Çok iyi bir noktaya değindin."

Ona göz kırpıyorum ve getirdiği yemeğin dörtte birini mutlu bir şekilde bitiriyorum, adam da tam bir canavar gibi kalanını yiyor. Hepimiz bitirdiğimizde, kapları toplayıp hepsini çöpe atıyor ve odaya geri geliyor.

Yatağa oturuyor ve ayaklarımı ovmaya başlamadan önce kucağına sürüklüyor. Başparmaklarını ayaklarımın kemerlerine batırırken zevkten çılgık atıyorum. Şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha iyi hissettiriyor. Soğuk bir günde sıcak bir duştan daha iyi, seksten daha iyi. Tamam, o kadar iyi değil, ama tanrım, yine de harika hissettiriyor.

"Bunu hak etmek için ne yaptım ben?" Neredeyse inliyordum.

"Bugün çok çalıştın bebeğim. Hiç kimse ayaklarını ovmadı mı?" "Asla." Hemen gülüyorum, bu da onun ayağıma daha fazla baskı uygulamasına neden oluyor.

Görünüşe göre son derece ağırlı bir nokta. Dominic kendi kendine kıkırdarken ama sessizce benimle çalışmaya devam ederken zevkle inliyor ve inliyorum.

Düşünmeden konuştuğumda yatakta neredeyse uysal bir karmaşa haline geliyorum. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye geveliyorum.

Konuşmadan önce hareketleri bir an duraksıyor. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şey, her şey," diyorum gözlerim onunkilerle çarpışırken.

Çok korunaklı, çok korunaklı görünüyorlar. Acaba benimki de onunki gibi mi görünüyor? Ondan benim için her şeyi bırakmasını istiyorum ama ben de burada oturmuş aynı şeyi yapmaya isteksizim. Bu yüzden başımı yatağa yaslayıp gözlerimi kapatarak yavaşça nefes alıyorum.

"Annemle babam ben altı yaşındayken öldü," diyorum.

Dominic üç saniye daha kıpırdamadan durduktan sonra bir kez daha ayaklarıma masaj yapmaya başlıyor, sanki sözcükleri ağzımdan çıkarmaya çalışıyormuş gibi.

"Babam bir gece sarhoş oldu, normalin dışında bir şey değildi ve annemle yüzleşti. Sanırım bir ilişkisi vardı. Onlar mutfaktayken ben üst kattaydım. Hiçbir şey duymadım. Tek duyduğum çığlıktı, çok yüksek bir çığlık. Yumruk gibi vuruşlar duydum ve sonra bir silah sesi duydum."

Silahın patlaması ve ardından gelen çınlama sesi hala kafamda çalarken yutkunuyorum.

"Odamdan kalktım ve bir gümbürtü duyduğumda neler olduğuna bakmak için aşağı indim. Alt kattaki köşeyi döndüğümde bir silah sesi daha duydum, ardından bir gümbürtü daha geldi. Bu sefer ne olduğunu biliyordum. Babamın bedeni önümde yere düştü, gözleri kocaman ve... kan içindeydi. Çok fazla kan," diye boğuldum, sakın kalmak için elimden geleni yapıyordum.

Boğazımın sıkıştığını ve gözyaşlarımın serbest kalmak için yalvardığını hissediyorum ama onlara izin vermeyeceğim. Bunun yerine, Dominic'e bir bakış atma riskini göze alarak nefes alıyorum. Sabit bir bakışla beni izliyor. İfadesinde ille de acıma yok ama kesinlikle empati kuruyor. Bu bakış bana görüldüğümü hissettiriyor ama kurban edildiğimi değil.

"Gençtim, bilirsiniz. Ne olduğunu tam olarak anlamamıştım ve çok fazla kan vardı. Yardım etmek istedim ve kanı toplayıp vücutlarına geri itmeye çalıştım. Açıkçası işe yaramadı ve polis beni bulduğunda orada öylece oturuyordum... kanlarına bulanmıştım. Görünüşe göre ondan sonra birkaç hafta konuşmamışım. O geceden sonra yedinci yaş günümde evlat edinilene kadar pek bir şey hatırlamıyorum."

"Sana iyi davrandılar mı? Evlat edinen ailen?" Dominic soruyor. Bay ve Bayan Harrison'ı hatırlayınca hüznle gülümsüyorum.

"Vefat edene kadar öyleydiler. Araba kazası."

Vay be. Travma çöplüğünün yolu, Blake. En sevdiği rengi ya da çocukluğunda hayvan besleyip beslemediğini öğrenmek beni mutlu ederdi. Hayatımın en karanlık anlarından birini bu şekilde boşaltmama gerek yoktu. Oh neyse, en azından karanlık anıları kendime sakladım, gün ışığının görmesine asla izin vermediklerimi, asla göremeyeceklerimi.

O konuşmadan önce birkaç dakika sessiz kaldık.

"Ailem ben dokuz yaşındayken öldü. Uyuşturucu baskını yanlış gitti. Keştiler ama denediler. Annem yatmadan önce bana hep şarkı söylerdi. Fleetwood Mac çünkü kızarmış beyninin hatırlayabildiği tek şarkı buydu," diyor sevgiye benzer bir tonla. "Sesinin Stevie Nicks'e benzediğine yemin ederdi ve ben de onu dinlerdim çünkü bana şarkı söylediğinde babamla kavga etmiyor ya da oturma odasında daha kötü şeyler yapmıyordu."

Sessizliğe gömüldüm. Sempatik olmasını beklerdim. Özür dileyecekti çünkü böyle durumlarda kimse ne söyleyeceğini bilemez ve yoluna devam edecek ya da defolup gidecekti. Kesinlikle açılmasını beklemiyordum. Onu ürkütme riskine karşı nefes almaya bile korkuyorum, onun yerine sessizce oturup dinliyorum.

"Ne zaman ihtiyaçları olsa beni komşunun dairesine bırakıp yola çıkıyorlardı. Bir gece beni almak için geri gelmediler ve polisler komşunun kapısını çaldı." Sözlerini rahat bir omuz silkme ve vurdumduymaz bir yüz ifadesiyle bitiriyor.

Kaşlarımı çattım. "Ailen yok muydu? Seni yanına alacak kimse?" "Bir amcam vardı. Öldü," diyor kesin bir dille.

"Ve sonra sisteme girdiniz," diye tahmin ediyorum.

Başını sallıyor. "Cenazelerinden kısa bir süre sonra evlat edinildim ve on sekiz yaşıma kadar o evde kaldım."

"Sen şanslı olanlardan biriydin," diyorum hüzünle, ama yüzündeki ifadeyi gördüğümde küçük gülümsemem kayboluyor. Kabul ediyor ya da etmiyor, ama içimden bir ses hikâyenin çok daha fazlası olduğunu söylüyor. Ama onu bir gece için yeterince zorladım ve kucağına tırmanıp kollarımı ona doladım.

Sanki hâlâ o anıların içinde sıkışıp kalmış gibi tereddüt ettiğini hissediyorum ama isteksizce kollarını bana doluyor, sanki her an buhar olup uçacakmışım gibi beni sıkıca kavıyor.

On İkinci Bölüm

DOMINIC

Restorana girip hostese doğru ilerlerken saatimi ayarlıyorum.

"Bay Robinson ile buluşacağım."

Biraz fazla geniş gülümsüyor ve oturma planına bakmak için eğilirken göğüslerini dışarı çıkarıyor. Çaresizliği karşısında tiksintimi gizleyemiyorum. Eğer kadınıma sırılsıklam aşık olmasaydım, belki ona bir kez daha bakabilirdim. Ancak öyleyim, inanılmaz derecede öyleyim ve o şu anda daha itici olamazdı.

"Bu taraftan." Göz kırıyor.

Birkaç adım önüme geçmesine izin veriyorum, onu takip etmeden önce aşırı dokunaklı parfümüyle aramda olabildiğince mesafe bırakıyorum. Restoranın içinde dolaşırken bir el kolumu yakalıyor.

Bir anda dönüyorum ve kadının bana genişçe gülümserken takım elbise ceketimin manşetini tuttuğunu görünce şaşıyorum. Bana sarılmak için ayağa kalktığında duruşumu yumuşatıyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. Kollarımı ona dolayarak, çenesini kavrayıp dudaklarını kendi dudaklarıma bastırmadan önce onu sıkıca tutuyorum. Uygun olacak kadar kısa ama dün gecedan beri onu ne kadar özlediğimi söyleyecek kadar uzun.

"Efendim," diyor sinir bozucu hostes, boğazını temizleyerek. "Toplantınız bu tarafta."

Blake'e kötü kötü bakıyor ve onun kadının bakışları altında hafifçe büzüldüğünü hissediyorum, bu da beni çok kızdırıyor. Biraz daha dik duruyorum, Blake'i hafifçe arkamdan itiyorum, böylece o sürtüğe bir saniye daha tanık olmak zorunda kalmıyor.

"Lütfen ona birkaç dakika sonra geleceğimi söyleyin. Ben yolumu bulurum," diyorum onu arkamı dönüp göndermeden önce.

Blake ona rahatsız edici bir bakış fırlattıktan sonra başımı sallayarak dikkatini tekrar çekiyorum, umarım bunun bin tanesine bedel olduğunu biliyordur.

Kadın. Blake'e kendini küçük hissettirmeye çalışmasının tek nedeni çok parlak yanıyor olması.

Başını sallamadan önce bana sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Dominic, bunlar benim arkadaşlarım, Gabrielle ve Christian."

Gabrielle elini bana uzatıyor, beni aşağı yukarı süzerken yüzünde bilmiş bir gülümseme var. Görünüşe göre benim onun hakkında bildiklerim kadar o da benim hakkımda çok şey duymuş. Mesela on yaşındayken Chicago'dan buraya nasıl taşındığını. Oldukça ayrıcalıklı bir şekilde büyümüş ve beş yıl önce Christian Aranda ile evlenmiş ve bu yılın on sekiz Şubat'ında Alison Aranda'yı doğurmuş. Geçmişini araştırırken edindiğim bilgiler bu kadar. Blake bana bir koruyucu ailede tanıştıklarını söyledi.

Başımı sallarken Gabrielle'in elini sıkıyorum.

"Seninle tanışmak bir zevk, Gabrielle."

"Gabby, lütfen." Biraz küçümseyici bir şekilde gülümsüyor.

Kocasına dönüyorum, o da bana içtenlikle gülümsüyor. Onun da geçmişini araştırdım. Teknoloji alanında çalışıyor, ülkenin en büyük bilgisayar yazılım şirketlerinden birinde yazılım mühendisi.

Elini sıkarak başımı sallıyorum ve onu selamlıyorum. "Memnun oldum."

"Evet, tanıştığımıza memnun oldum! Blake'imizi alan adamla tanışmak için sabırsızlanıyorduk."

"Blake'in mi?" Şüpheli bir kaş kaldırarak soruyorum.

Christian'ın karısı bakmıyorken ona attığı bakış tüylerimi diken diken ediyor ve Blake'in yanına oturup gözlerimi ondan ayırmadan kolumu ona doluyorum. Bakışlarımı hissediyor ve hemen gözlerini kaçırıyor, bir e-postaya cevap veriyormuş gibi telefonunu çıkarıyor, ben dikkatimi kadınıma geri çekmeden önce.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor tamamen umursamaz bir gülümsemeyle.

Saflığı hayatımda çok ferahlatıcı ama çok sinir bozucu çünkü günün her saniyesi onu sürüngelemlerden korumak için orada olamıyorum. Özellikle de onların arkadaş olduğunu sandığımda. Bu konuda onunla çalışmam gerekecek.

Eşsiz gözleri pencereden içeri süzülen gün ışığıyla neredeyse parıldadığında, yardım edemiyorum ama biraz yumuşuyorum. Lanet olsun, çok güzel ve tamamen benim.

Parmaklarım kolunda geziniyor, ben ona bakarken dövmeli kolunun üzerinde geziniyor.

"İş toplantısı. Peki ya sen?"

"Sadece öğle yemeği yiyoruz. Bakıcıları var-"

"Ve biz de bundan en iyi şekilde yararlanıyoruz!" Gabrielle mimozasını havaya kaldırırken gülümsüyor.

Christian gülerken elini kaldırıyor ve ben Blake'e bakmadan önce ikisine de dikkatle bakıyorum.

"Seni bırakmamı ister

misin?" "Hayır, ben-"

Gabrielle kıkırdamaya başlamadan önce, "Biz onun arabasıyız," diye neredeyse alay ediyor.

Blake'e dönmeden önce ona öyle bir bakış attım ki kıkırdaması kesildi.

"İçki içen biriyle arabaya binmeni istemiyorum.

Beni bekler misiniz? Çabucak halledeceğim."

Arkadaşı tekrar araya girdiğinde Blake gülümser ve başını sallar.

"Aww, bu çok tatlı! Sen çok tatlısın! Neden artık bana karşı bu kadar tatlı değilsin?" diye yakınarak kocasının koluna vurur.

Çarpmanın etkisiyle yüzünü buruşturup gözlerini deviriyor ve Blake'e yumruğumu kucağımda sıkımda neden olan yapışkan bir bakış gönderiyor.

"Çünkü sen Blake kadar kırılabilir değilsin. Onun üzerine titreyecek birine ihtiyacı var."

Blake kıkırdarak, "Siktir git," diye alay ediyor, sözlerini açıkça gördüğüm gizli bir vaat olarak değil de alay olarak algıladığımı varsayarak.

Evet, onlarla birlikte eve gidiyor. Eğer Bay Aranda'nın istediği olursa, Blake'ten faydalanmaya çalışırken karısını arabada baygın halde bırakacağına şüphe yok. Öyle bir şey olmayacak.

Eğilip dudaklarımı bir kez daha onun dudaklarına bastırıyorum, bu kesinlikle restoran için uygun olmayan bir öpücük, ama bölgemi işaretlemek için. Geri çekildiğimde, kadınıma bakarken masanın karşısındaki iki aptala bir bakış bile atmıyorum.

"Beni bekle," dedim yumuşak bir sesle, ama tartışmaya yer bırakmayan bir tonda.

Başını sallarken bana utangaç bir şekilde gülümsüyor ve ben de ayağa kalkmadan önce ona hızlıca göz kırpmıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Gabrielle, Christian," diyorum, ismine duyduğum tiksintinin dilimde kalmasına izin vererek.

Bunun üzerine hafifçe kaşlarını çatıyor, ama aç gözleri üzerimde gezinip kasıklarına yerleşirken karısı aldırıyor. Tamam, bu kadın daha kötü olabilir mi?

"Lütfen, ben Gabby." Hıçkırmadan önce kıkırdıyor.
İçimden mırıldanıyorum ama Blake'e dönmeden önce ona başka bir şey söylemiyorum.
"Yakında görüşürüz, bebeğim."

Üç aylık toplantımızı olabildiğince hızlı bir şekilde toparlıyorum ve kabul edilebilir olduğu anda yerimden kalkıyorum. Elimi hızlıca sallayarak Blake'i bulma görevine çıkıyorum. Telefonuma baktığımda, bilinmeyen bir numaradan gelen birkaç cevapsız arama daha görüyorum. Kimin bana ulaşmaya çalıştığını biliyorum ve yakında iletişime geçmezsem bunun beni kızımdan ısıracağını biliyorum. Yine de henüz hazır değilim. Daha fazla zamana ihtiyacım var. Onu buradan çıkarıp güvenli bir yere götürmeliyim.

San Diego'yu sevdiğinden bahsetti ve ben de hemen ardından ona daire listeleri göndermeye başladım. Her birine gülüp geçti ve beni ciddiye almadığından mı yoksa teklifimi kabul etmek istemediğinden mi emin değilim. İzin verse onu hemen şimdi alıp götürürdüm ama henüz o noktada olduğunu sanmıyorum.

Şimdilik bildirimi kapatıyorum ve kafamı kaldırdığımda Blake'in beni ön bekleme alanında tek başına beklediğini görüyorum. Buna sinirlenerek çenemi gıcırdatıyorum. Gabrielle iyi bir arkadaç olsaydı, onu terk etmeden önce Blake'le beklerdi ve Christian bir pislik olmasaydı, çok açık bir şekilde bağlandığı kızın kimsenin faydalanması için yalnız bırakılmadığından emin olmak için beklerdi. Her neyse, gittikleri için mutluyum ve iyi bir kız olup beni dinlediği için de mutluyum.

Beni gördüğünde gülümsemesi genişliyor ve sadece bu görüntü bile göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Bana o şekilde baktığında kendi küçük gülümsememe karşı koyamıyorum. Lanet olsun, hayatım boyunca son iki aydaki kadar çok gülümsediğimi sanmıyorum. Beni değiştiriyor, bunu hissedebiliyorum ama bununla savaşıp istiyorsam lanet olsun.

"Öğle yemeğin nasıldı?" Onu kollarımın arasına alıp başının tepesine bir öpücük kondurduktan sonra ön kapıdan çıkarken soruyorum. Valeye biletimi uzatıyorum ve o da arabamı almak için koşarak uzaklaşıyor.

"Güzel. Gabby biraz fazla sarhoş oldu, bu yüzden sen gittikten kısa bir süre sonra Christian onu eve götürdü."

"Bu sık sık olur mu?" Ben soruyorum.

Blake başını sallarken havalı bir kahkaha atıyor. "Bildiğinden daha fazla."

Ona neden etrafını onlar gibi insanlarla çevirdiğini sormak istiyorum. Daha iyisini yapabileceği açık. Christian'ın ilgisinden tamamen habersiz, yani bu bir ilgi meselesi olamaz. Aslında, Gabrielle spot ışıklarının bir an bile üzerinde parladığı her an son derece tehdit altında görünüyor. Bu da korkunç derecede tek taraflı bir arkadaşlık yaratıyor ve benim küçük kızım çok daha iyisini hak ediyor. İçimden bir ses bu konuşmanın iyi gitmeyeceğini söylüyor. Bu yüzden şimdilik sessiz kalacağım, hayatındaki insanların yapması gerektiği gibi onun yanında olacağım ve Christian Aranda'yı daha dikkatli izleyeceğim.

Arabam yanaştığında, arabanın kapısını tutuyorum ve sürücü tarafına geçmeden önce onun için açıyorum. Valeye bahşiş veriyorum ve yola çıkıyoruz. Sokaklarda kolayca manevra yapıyorum ve kısa sürede dairesinin önüne geliyorum.

"Yarın gece ne yapıyorsun?"

"On gün sonra ilk izin gecem. Muhtemelen bütün gün yatakta yatacağım ve her zerresinin tadını çıkaracağım." Gülümsüyor.

"Ya da seni dışarı çıkarmama izin verebilirsin," diye öneriyorum. "Dışarı mı? Nereye?" diye soruyor.

"Nereyi istersen. Akşam yemeği ya da başka bir şey yiyebiliriz. Sadece sana hava atmak için bir bahane istiyorum," diyorum küçük bir sırıtışla.

"Eh, çekilmez egonu yükseltmek için bir numara olduğu ve arkadaşlığımdan zevk almak gibi ciddi bir şey olmadığı sürece," diye alay ediyor.

Gözlerimi deviriyorum ama yine de kıkırdıyorum. "Çok isterim. Ne zaman?" diye soruyor.

"Yedi mi?"

"Bu bir randevu."

Boynunun arkasını kavrayıp dudaklarını kendime çekmeden önce, "Evet, öyle," diyorum.

Bana karşı eriyor, dili dışarı fırlayıp benimkini okşuyor. Onu sıkıca kavriyorum, o kadar sıkı ki onu parçalayabileceğimden korkuyorum. Kontrolüm sarsılıyor ve nefes almak için elimden geleni yapıyorum, kendime onunla kontrolümü kaybedemeyeceğimi, kendimi asla affetmeyeceğimi hatırlatıyorum.

Hızla uzaklaşıyorum, derin ve eşit nefesler alırken alnımı onunkine yaslıyorum. Nabzım düzenli bir tempoya döndüğünde, gözlerimi açtığımda onun beni izlediğini görüyorum.

"Yarın görüşürüz."

"Kesinlikle."

On Üçüncü Bölüm

BLAKE

Gabby'ye dönmeden önce dolabımı karıştırıyor, en iyi iki elbisemi seçiyordum. Ona Dom'la çıkacağımı söyler söylemez yanıma gelmek için ısrar etti ve tek başıma doğru düzgün bir kıyafet seçemeyeceğimi söyledi ki bu biraz aşağılayıcıydı ama yüzde yüz Gabby'ydi. Bazen çok fazla olabildiğini biliyorum ve kesinlikle dozunda ihtiyacınız olan bir arkadaş, ama o gerçekten bu hayatta sahip olduğum tek şey, ya da en azından geriye kalan tek şey.

"Tamam, hangisini daha çok seviyorsun?"

Gabby'ye soruyorum. Telefonundan başını kaldırıp sırtıyor.

"İkisi de siyah, bebeğim."

"Evet, yani?"

Telefonunu yere atarken başını sallıyor.

"İşte bu," diyor ve her şeyi tam olarak saran omzu açık siyah dantel kokteyl elbisesini işaret ediyor.

"Mükemmel." Bir çift siyah topuklu ayakkabıyla eşleştirerek giyerken gülümsüyorum.

Saçlarım zaten kıvrılmış, ama kırmızı rujumu sürmeyi bitirmeden önce daha rahat bir görünüm vermek için parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Normalde makyaj ya da elbise umurumda olmaz, açıkçası ama Dom bizi şehirdeki en güzel deniz ürünleri restoranına götürüyor. Bekleme listesi genellikle bir yıl gibi çılgınca bir şeydir, nasıl rezervasyon yaptırdığına dair hiçbir fikrim yok, ama şikayet etmiyorum!

Şifonyerin üzerindeki telefonum çalıyor ve hemen elime alıyorum, arayanın Dom olmadığını, sadece Christian olduğunu görünce hayal kırıklığı göğsümde dalgalanıyor.

■

Christian: Yemeğe nereye gidiyorsunuz?

Bunun üzerine yüzümü buruşturdum. Neden bana mesaj atıyor ve neden nereye gittiğimizi bilmek istiyor?

"Christian neden bana mesaj atıyor?" Ben soruyorum.

Gabby etkilenmemiş bir kaşla yukarı bakıyor.

"Nereden bilebilirim ki?"

Omuz silkiyorum ve Gabby tekrar konuşmadan önce mesajı okunmuş olarak bırakıyorum.

"Peki, Warbucks Baba'nın seni şehre götürmesinin sebebi ne?" diye takılıyor.

Ona seslenirken gözlerimi deviriyorum.

"Yemin ederim, eğer onun yüzüne karşı böyle dersen, arkadaşlığımız biter."

Gelip kollarını omuzlarıma dolayarak yanağımdan öperken kıs kıs gülüyor.

"Bensiz var olamazdın ve bunu biliyorsun."

"Buna güveniyor musun?" Kaşımı kaldırarak soruyorum. Ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Hem de çok."

Kapı çalındığında ikimiz de kıkırdıyoruz. Rujumu sürüp kapıyı açmaya gidiyorum ve Dom'un elinde bir buket çiçek ve nefis bir şekilde dikilmiş bir takım elbiseye sarılmış bedeniyle kapıda durduğunu görünce gülümsüyorum.

Sanırım en sevdiğim kısmı yüz ifadesi. Bakışları tepeden tırnağa üzerimde gezinirken gözleri kocaman, ağzı açık. Onun önünde kendimi bir tanrıça gibi hissediyorum, hep öyle hissediyorum.

İçeri girmeden önce saygıyla, "Bebeğim, sen... enfessin," diyor.

Çiçekleri tezgâhın üzerine fırlatıyor ve bir kolunu belime doluyor, beni öpmek için eğilirken beni kendine çekiyor. Onu durdurmak için elimi göğsüne koyuyorum.

"Her tarafına ruj bulaşmasını istemiyorum."

"Sence umurumda mı?" diye dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan önce alay ediyor.

Kollarımı boynuna doladığımda göğsümde kelebekler uçuşuyor. Arkamızdan zoraki bir öksürük geldiğinde dili dışarı fırlıyor ve benimkine dolanıyor. Ayrılıyor ve sırttan en iyi arkadaşıma dönüyoruz.

"Ayrıldığımız için üzgünüm ama balayı için bir şeyler bırakmak zorundasınız çocuklar," diye şaka yapıyor.

Dom kaşlarını kaldırıp ona bakarken gözlerimi deviriyorum. "Nasılsın, Gabrielle?" diye soruyor.

"Güzel, ama tam adımı kullanmandan nefret ediyorum, bunu sen de biliyorsun," diyor benim zevkime göre biraz fazla flörtöz bir gülümsemeyle. Bunun Gabby'nin Gabby'liği olduğunu biliyorum ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyor.

Başını sallıyor. "Özür dilerim."

Çiçekleri elinden alıyorum, içime çekmeden önce burnuma götürüyorum.

"Çok güzeller. Nedir onlar?" Ben soruyorum.

"Nergisler. Hayatta kalma ve kış fırtınalarına dayanma ve ilkbaharda diğer taraftan çıkma yetenekleri nedeniyle güç ve esneklikle ilişkilendirilirler. Güzel ve güçlüdürler. Küçük savaşçılar, tıpkı senin gibi."

Sıcak yaşlar gözlerime batıyor ve gülümsemeden önce onları kırıştırmak için elimden geleni yapıyorum.

"Çok teşekkür ederim."

"Elbette." Ben mutfığa girip dolabın üstünden bir vazo alıp içine su doldururken başıyla onaylıyor. Çiçekleri içine yerleştiriyorum ve Dom'un sabırla beni izlediğini görmek için dönüyorum.

"Hazır mısın?"

Gabby'ye bir bakış fırlatmadan önce gülümseyerek başımı sallıyorum. "Çıkarken kapıyı kilitle, tamam mı?"

Başını sallarken bana göz kırıyor. "İkinize iyi eğlenceler!"

Koridora çıkıp asansöre doğru ilerlerken el sallıyorum. Asansörden inip arabasına doğru yol almadan önce Dom'un kolu sorunsuzca belime dolanıyor.

Restorana gidişimiz çok hızlı oldu ve çok geçmeden beyaz örtülü şık bir masaya oturduk, etrafta hafif bir müzik çalıyordu ve önümüzde Puget Sound'un en güzel manzarası vardı. Bir şişe beyaz şarap, iki ıstakoz kuyruğu ve bir crème brûlée'den sonra Dom bana bakarken ben tabağımı garsona uzatıyorum.

"Ne?" Küçük bir gülümsemeyle söylüyorum.

"Ben sadece... şaşırdım," diyor şifreli bir şekilde.

Ona doğru eğildim ve başımı ellerimin arasına aldım. "Taraftan mı?"

"Sen."

"İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?" Alay ediyorum.

"Henüz karar vermedim," diyor ciddi bir şekilde.

Sözleri gülümsememin hafifçe düşmesine neden oluyor. Biraz daha dik oturmadan önce sandalyeme yaslanıyorum.

"Tamam, neler oluyor? Garip davranıyorsun. Eğer benden ayrılacaksan, bunu beni bıraktığın zaman yapmanın en iyisi olduğunu bilmiyor musun? Boş boş gülüyorum.

Sanki bu fikir çok saçmaymış gibi kısa bir of çekiyor ve başını sallayıp uzaklara bakıyor. Gözlerinin bana dönmesi biraz zaman alıyor ama döndüğünde her zamankinden daha bulanık ve şaşkın görünüyorlar.

"Asla yapmam. Blake, bu gece seni dışarı çıkarmadım çünkü ilişkimizi bitirmek istedim. Seni bir randevuya götürmek istedim, düzgün bir randevuya. Hak ettiğin bir randevu. Benim sana verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyorsun, ama ben her zaman buna layık olmaya çalışacağım."

Rahatlarken göğsümden küçük bir rahatlama geçiyor.

"Tamam, şimdi bana evlenme teklif edecekmişsin gibi konuşuyorsun, ki bu delilik olur."

"Öyle mi?" diye merakla sorar.

"Uh, evet?" Gülüyorum. "Birbirimizi iki aydır falan tanıyoruz."

Bir şeye karar vermiş gibi parmak eklemlerini masaya vurmada önce mantıklı bir şekilde başını sallıyor.

"Pekala, sanırım benim yanıma taşınmak zorunda kalacaksın."

"Pardon?" Göz kırıyorum.

"Evlenmeye hazır olmadığın gerçeğine saygı duyuyorum ve başarısız girişimlerime rağmen San Diego'ya taşınmaya da hazır görünmüyorsun. O yüzden benim daireme taşınmanla yetinmek zorundayım."

Sözlerini taşıyan gerçekçi ton karşısında nutkum tutuldu. Her emrine boyun eğmemi mi bekliyor? Birlikte geçirdiğimiz zaman hayatımın en mutlu zamanlarından biri olduğu için, onun gerekli gördüğü arzularına uymak için eğilip büküleceğimi mi düşünüyor?

"Hayır," dedim.

Bunun üzerine kaşlarını çatarken başı hafifçe yana döner.

"Hayır mı?"

"Evet, hayır," diye homurdanarak karşımdaki güzel ama aptal adama başımı salladım.

"Neden?" diye karşı çıkıyor.

"Neden?" Alay ettim. "Çünkü daha yeni tanıştık, yeni çıkmaya başladık. Birlikte yaşamak, bu çok büyük bir adım ve ya işler yolunda gitmezse? Sokakta mı kalacağım? Yine mi? Bunu yapamam. Bunu yapmayacağım. Senden hoşlanıyorum ama kendimi riske atamam ve ben-"

Dom'un sandalyesinden kalktığını bile fark etmedim, ta ki yanıma gelip diz çökene, elleri yanaklarımı kavrayıp gözleri yüzümü tarayana kadar.

Bir şey arıyorum.

"Bebeğim, sana bir şey olmasına asla izin vermem. Eğer artık benimle olmak istemiyorsan, bunu birlikte çözeriz. Bir daha asla evsiz kalmayacaksın, söz veriyorum. Dahası, bu akıl almaz evrende senin ve benim zamanın sonuna kadar birlikte olmamız gibi bir olasılık yok. Sen benimsin Blake ve gitmene asla izin vermeyeceğim."

Sözlerindeki kararlılık ve gözlerindeki kesinlik şu anda hızla atan nabzımın yavaşlamasına neden oluyor. Ona dikkatle başımı salladığımda nefes alışverişim düzene giriyor, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir rahatlık duygusu üzerime çöküyor. Sanırım kesinlikle çözülmemiş terk edilme sorunlarım olduğunu söylemek yanlış olmaz. Deli gibi aşık olduğum birinin yanına taşınma fikri beni böyle bir sarmalın içine sokmamalı, ama aynı zamanda hayatım boyunca sahip olduğum tek istikrar duygusunu kaybetme fikri de bu sarmalı hak ediyor.

"Ve," diye devam ediyor Dom, "dairen bende kalacak. Bu yılın kalan ödemelerini karşılayacağım ve gelecek yıl bu zamanlar tutmak isteyip istemediğini konuşabiliriz. Ne istersen bebeğim."

"Gelecek yıl mı?" Ben diyorum. "Gerçekten o kadar uzun süre birlikte olacağımızı mı düşünüyorsun? Daha iki ay oldu, bunu biliyor musun?"

"Biliyorum." Kendinden emin bir şekilde başını sallıyor.

Tek yapabildiğim ona göz kırpmak. Böyle bir durumda başka ne yapmam ya da söylemem beklenebilir ki? Söylediklerimi dinliyor, evet, ama hayır demeyi kabul etmiyor. Olası her sorum için bir cevabı, her sorun için bir çözümü var.

"Lütfen?" diye soruyor, sesini yumuşatarak daha önce hiç duymadığım kadar hafif bir ses tonuyla.

Ses tonundaki ya da belki gözlerindeki bir şey içimde garip bir his uyandırıyor. Ben daha durduramadan sözcüklerin ağzımdan dökülmesine neden olacak kadar güçlü bir his bu.

"Tamam."

"Tamam mı?" diye soruyor.

Küçük bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Tamam."

Bölüm On Dört

BLAKE

Dom'un tuttuğu nakliyeciler, Dom evrakları imzalamadan önce son kutuyu oturma odasına bırakıyorlar. Ona teşekkür ediyorlar ve dairesinden çıkıyorlar, sanırım benim dairemde de. Tabii buna daire denebilirse. Daha çok gökyüzünde bir malikane gibi.

Buraya daha önce de birkaç kez gelmiştim ama genelde benim evimde vakit geçiriyoruz, o yüzden her şey farklı geliyor. İki güçlü kol belime dolanıyor, dudakları boynumun hassas kıvrımına doğru mırıldanırken beni göğsüne yashıyor.

"Ne düşünüyorsun?"

"Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde beni evine taşımana izin verdiğim için ne kadar çılgınım."

Boynuma daha da sokulurken kısık bir kıkırdama odayı dolduruyor.

"Burası artık senin yerin, Blake. Ne yapmak istiyorsan, yapmış say. Sana kartımı verebilirim ve sen de yepyeni mobilyalar alabilirsin. Ya da bir iç dekoratör tutabilirim ve sen de tüm işleri onlara yaptırabilirsin. Rahat olmanı istiyorum," diyor beni kendisine doğru çevirirken.

Gülmekten ve başımı sallamaktan kendimi alamıyorum.

"Özür dilerim. Hali vakti yerinde biri olduğunu biliyorum ama bu söylediklerin aşk romanlarındaki milyarder erkeklerin söylediklerine benziyor. Eviniz harika, şimdiye kadar yaşadığım her yerden daha güzel."

"Beni duymuyorsun bebeğim. Benim yerim olmasını istemiyorum, *bizim yerimiz* olmasını istiyorum."

Derin kahverengi gözlerine bakıyorum, çok yoğun, çok odaklanmış. Tanrım, bu adam için çok fazla şey hissediyorum, çok hızlı. Kalbime dikkat etmiyorum ve birlikte yaşamaya başladığımıza göre bu yokuşun daha da kayganlaşacağını biliyorum.

Bunu Gabby'ye açıklamak için sabırsızlanıyorum.

Ayak parmaklarımın üzerine eğilerek aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, elleri vücudumda gezinirken dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Beni havaya kaldırıp duvara yaslamadan önce kıcıma yerleşiyorlar. Yemin ederim, bizim için tek gereken tek bir dokunuş ve dilinin ağzımı mahvetmeye başlamasıyla, başka türlü olmasını istemezdim.

Dudakları boynumda aşağı yukarı geziniyor, ben kendimi onun sertleşmiş aletine doğru çekerken arkasında küçük ısırık izleri bırakıyor.

"Bana ne istediğini söyle bebeğim. Söylediğini duymak istiyorum," diyor tenime karşı.

"Beni hemen burada, bu duvara karşı becermeni istiyorum."

Ellerinden biri beni bırakıp pantolonuna uzanırken gözleri benimkilere kayıyor.

"Tamamdır."

Dudaklarını bir kez daha bana doğru bastırırken sikini dışarı çıkarıyor ve bir çift yoga pantolonunu daha yırtarak erişimini daha da kolaylaştırıyor. Adam bu noktada bana bir çekmece dolusu borçlu olacak.

Dom benden uzaklaşıp dişleriyle yırtmadan ve yırtık parçayı yere tükürmeden önce prezervatif paketinin karıştırıldığını duyuyorum. Yırtık yoga pantolonumdan ve külotumdan sikinin başını geçirmeden önce prezervatifi takmasını izlerken amım zonkluyor. İlk başta dar geliyor ama Dom hiçbir zaman işleri yavaştan alan biri olmadı, tamamen aynı hizaya gelene kadar içime doğru itiyor. Alnını benimkine bastırırken derin bir nefes veriyor.

"Hazır mısın?"

Alt dudağımı ısıırıyorum ve hızla başımı sallıyorum. Kalçalarını itmeye başlamadan önce sırtıyor. Bu pozisyonda onun merhametine kalmaktan başka bir şey yapamıyorum, ki inanın bana bu kötü bir şey değil. Yine de elimden geleni yapıyorum, sikinin üzerinde zıplıyorum ve canı cehenneme demeden önce umutsuzca klitorisimi ona sürtmeye çalışıyorum. Pantolonumun altından uzanarak parmaklarımı klitorisime sürüyorum ve anında dudaklarımdan bir inilti düşmeye zorluyorum.

"Siktir, bebeğim. Sikimi sürerken kendinle oynamayı seviyor musun?"

"Aldığım kadar sürdüğümden emin değilim." O gülmeden önce ben gülüyorum.

Yemin ederim, neredeyse rahmime kadar soktu.

"Ve sen de bunu kabul ediyorsun. Sikişiyorsun. İyi," diyor ve her kelimeyi gözlerimin başımın arkasına yuvarlanmasına neden olan bir itme ile noktılıyor.

"Dom," diye inliyorum.

"Evet, bebeğim. Adımı söyle, benim için parçalandığında dudaklarında adımı duymak istiyorum."

Dom'un elleri kıcımlı sıkıca kavıyor, ta ki bir tanesi yılan gibi gövdemden yukarı çıkıp, parmakları boğazımı sarmadan önce boğazıma kadar uzanana kadar.

Şu anda dehşete düşmüş olmalıyım. Başka bir durumda olsam, olurum. Uzun boylu erkeklerin üzerimde durmasından bile hoşlanmam ama bu adamın beni boğazımdan duvara sıkıştırıp beynimi sikmesine izin vereceğim. Dom sıradan bir adam değil. Hızla en sevdiğim kişi olmaya başladı. Beni neredeyse kendimden daha iyi tanıyor ve sanırım bir bakıma ben de onu aynı şekilde tanıyorum. Çılgınca, hızlı ve delice, ama özellikle şu anda ondan daha fazla güvendiğimi hissettiğim kimse yok.

O açısını ayarladıkça, kafası G noktama tekrar tekrar sürtünecek şekilde beni becerdikçe amımın sikine karşı zonkladığını hissediyorum. Kendimi durduramadan amım kasılıyor ve orgazmım tüm vücudumu sarıyor. Klitorisimi ovalarken Dom'un adını avazım çıktığı kadar bağıriyorum ve onu bu işten alabildiğim kadar zevk almak için kullanıyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor siki içimde zonklamadan önce. Kendi orgazmını yaşarken boğazımdaki ve kıcımdaki tutuşu sıkılaşıyor, geçtiğinde düzensiz bir nefes bırakıyor.

Yüzümü nazıkçe avuçlamadan önce beni yavaşça ayağa kaldırıyor. Dudaklarını dudaklarıma değdirmekten önce çenemi yukarı kaldırıyor ve muhtemelen şimdiye kadar paylaştığımız en yumuşak öpücüklerden birini konduruyor. Bana "Eve hoş geldin bebeğim" diye fısıldamadan önce dudaklarını çektiğinde kendimi gülümserken buluyorum.

SICAK BİR DİL am dudaklarımdan geçiyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor ama beni tamamen uyandırmaya yetmiyor. Dom'un uyuması için mırıldanıyorum, ama kelimeleri tam olarak oluşturduğumu sanmıyorum çünkü yatmadan önce üç kez daha sikiştikten sonra bitkin düştüm.

İçime itilen bir şeyin baskısını hissettiğimde neredeyse tamamen uykuya dönmüştüm. Sıcak ve sert bir şey ve yarı zevk yarı rahatsızlık içinde inlemekten kendimi alamıyorum.

"Dom," diye inledim sonunda, başımı yana çevirdim ve onu itmek için bedenine uzandım.

Yumuşak ve yavaşça itmeye başlamadan önce kulağıma "Şşşt," diye fısıldıyor.

Uykulu bir sersemlik içinde sıkışıp kaldım, gerçekten uyanık değilim ama gerçekten uykuda da değilim, sadece çok dolu olma hissi ve her itişte içimden geçen küçük zevk dalgaları. Yine de farklı hissettiriyor, sadece dünyaya karşı yarı ölü olduğum için değil.

"Prezervatif," diye mırıldanıyorum Dom'un üzerimdeki gölgeli formuna göz kırparken.

"Birine ihtiyacımız yok. Sana yakın olmaya ihtiyacım var," diye alçak sesle gürlüyor.

Onu bir kez daha üzerimden itmeye çalışırken, "Doğum kontrol hapı kullanmıyorum, aptal," diye homurdanıyorum.

"Sorun değil," diyor, parmakları tenimde geziniyor, beni usulca uykuya geri döndüren yatıştırıcı daireler çiziyor.

Sanırım başka bir şey söylediğini duyuyorum ama bunun yerine beni altına çekmek için çaresizce çırpınan uykuya doğru eğilmeyi seçiyorum. İçimde bir sıcaklık ve kendi orgazmım olduğunu düşündüğüm başka bir zevk dalgası hissediyorum. Her iki durumda da, bir sonraki anda Dom dudaklarını dudaklarıma bastırıp "Tatlı rüyalar, meleşim" diye fısıldamadan önce her şey duruyor.

GÖZLERİM AÇILDIĞINDA, nerede olduğumu anlamam bir anımı alıyor. Sonra Dom'un dairesinde olduğumu hatırlıyorum, artık benim dairemde. Yanıma döndüğümde onu yanımda uyurken görüyorum, bir elini başının arkasına koymuş, hafifçe nefes alıp veriyor.

Ayağa kalkıp tuvaleti kullanmaya gidiyorum ama ayağa kalktığımda bir şeylerin ters gittiğini fark ediyorum. Bacaklarımın arası ıslak, gerçekten ıslak. Regl olmamın imkanı yok çünkü geçen hafta regl olmuşum.

Banyoya girer girmez, kesinlikle regl olmadığımı teyit edebiliyorum. Sonra dün gecenin puslu anısı aklıma geliyor. Dom üstümdeydi, beni yalıyordu ve prezervatif kullanmadan beni beceriyordu. Ne göt herif ama! Bunu yaptığına inanamıyorum. Doğum kontrol hapı kullanmadığımı biliyordu ama yine de yaptı.

Öfkemi kontrol etmek için elimden geleni yaparken damarlarımda öfke dolaşmaya başlıyor. Bugün barda sayıma yardım etmem gerekiyor, o yüzden zaten erken kalkmam gerekiyordu. Banyoda temizliğimi bitirip hızlıca bir vücut temizliği yapıyorum.

Kendimi bir havluya sarmadan önce duş alıyorum. Hızlıca kıyafetlerimi topluyorum ve Dom uyandığında tam pantolonumu giyiyordum.

"Bebeğim? Neden uyanıksın?" diye soruyor halsizce. "Gitmeliyim," diyorum çoraplarımı giyerken.

"İşe mi? Seni bırakmamı ister misin?"

"Kendim sürebilirim," diye tersliyorum, sonra da sinirli bir nefes veriyorum.

Yataktan kalkıp üç büyük adımda yanıma gelmeden önce yüzünde bir endişe ifadesi beliriyor. Ellerini omuzlarıma koyuyor, başını yana eğmeden önce ellerini hızla silkiyorum.

"Sorun nedir?"

Ona bakmayı reddediyorum, onun yerine köşedeki çirkin soyut sanat tablosuna bakıyorum. Elinin çenemin altından kaydığını ve bakışlarımı onunkine doğru zorladığını hissediyorum. Ona bakarken davranışından duyduğum kızgınlığı ya da tiksintiyi azaltmaya çalışmıyorum.

"Buna hakkın yoktu."

"Neden?" diye sorar.

"Dün gece! Sana hayır dedim ama sen yine de yaptın. Şimdi eczaneye gidip altmış dolar harcamak zorundayım çünkü sen çok dikkatsiz ve çok azgındın."

Bana tekrar uzanmadan önce aklımı kaçırmışım gibi yavaşça göz kırptıyor.

"Bebeğim, yavaşla. Sen neden bahsediyorsun?" Boş boş gülüyorum ve başımı sallıyorum.

"Oh, bu çok şirin. Beladan böyle mi kurtuluyorsun? Aptal rolü yaparak mı? Dün gece beni becerdin, Dom. Ben uyurken. Ve prezervatif kullanmadın. Bütün gece döllerin içimde uyudum. Denkleme olası bir İYE'yi de ekleyelim. Bunun için teşekkürler."

Başı hareket etmeyi bırakmadan, vücudu katılaşmadan ve çenesi kenetlenmeden önce başını hafifçe sallar.

"Emin misin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, ıslak külot bu sabah her şeyi ele verdi. Hemen benden uzak dur."

Uzaklaşmaya çalışıyorum, ama o çok hızlı, bir kolunu etrafıma doluyor ve tekrar onunla yüzleşene kadar beni döndürüyor. Karşı koymaya çalışmıyorum, çünkü karşı koyarsam nafile olur. Gözlerimin derinliklerine bakarken beni sıkıca tutuyor.

"Çok üzgünüm, bebeğim. Söz veriyorum, bir daha asla olmayacak. Bundan emin olacağım."

"Sen yap. Benim gitmem gerek."

"Sana hapı getireyim, sen işe git. Öğle yemeğiyle birlikte bırakırım, tamam mı?" diye teklif eder.

"Zahmet etme," diyorum sinirli bir nefesle yatak odasından çıkıp mutfağa doğru ilerlerken. Çantamı alıp ayakkabılarımı giydikten sonra kapıdan çıkıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde Dom beni takip etmiyor. Neden peşimden koşacak ve ben onu affedene kadar peşimi bırakmayacak bir tip olmasını beklediğimi bilmiyorum. Gerçi öyle olmadığı için rahatladım çünkü bir hap her şeyi çöze de, beni biraz daha fazla kızdıran şey bu haydutluk olayı.

On Beşinci Bölüm

DOMINIC

Direksiyonu kavrarken eklemlerim bembeyaz oluyor, sola o kadar sert dönüyorum ki arka tarafım virajda gevşiyor.

Orospu çocuğu. Yapamazdı. Yapamazdı.

Birkaç hafta önce ondan bir mesaj aldım, tüm cevapsız aramalarla birlikte. Kısa ve mütevazıydı, eğer onu tanımıyorsanız.

Yakında.

Ancak ben bunun tam olarak ne anlama geldiğini biliyordum ve kardeşimi geri alacağım anlamına gelse de, kadınının tehlikede olacağı anlamına geldiğini de biliyordum. Kardeşim olsun ya da olmasın, Zayden'in bir şeye dişlerini geçirdiğinde, o şey ölene kadar durmayacağını bilecek kadar aptal değilim ve onu hiç kimseye ya da hiçbir şeye ona olduğu kadar aşık görmedim. Hem de hiç.

Onu almasına izin veremem. Onu ilk o gördü, ama hiçbir zaman onun olmadığı, her zaman benim olması gerekiyordu.

Her zamanki yerime park ediyorum, arabadan hızla iniyorum ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Sanki burada olduğumu zaten bilmiyormuş gibi. Yan girişe doğru ilerlerken ayaklarım kaldırıma çarpıyor, dokuz haneli kodu giriyorum ve kilit açılmadan önce biyometrik tarayıcı için başparmağımı kullanıyorum.

Blake'in benimle taşınmamasına hâlâ kızgınım. Zayden'den o mesajı aldığımdan beri onun üzerinde kurnazca çalışıyordum. San Diego'yu sevdiğini söyledi ve ben daha çok Rio de Janeiro'yu düşünsem de işe yarayabilirdi. Güvenliği ve mutluluğumuz için onu uyuşturup bir geceliğine başka bir yere götürmeyi düşündüm. Eninde sonunda beni affedeceğini biliyordum.

Yine de henüz o tarafımı görmesini istemedim. Kafasında bizimle, benimle ilgili bir imaj var ve bu hoşuma gidiyor. Bunu mümkün olduğunca uzun süre korumak istiyorum. Ayrıca, Dünya gezegeninde onu götürebileceğim ve Zayden'in izimizi bulamayacağı bir yer olmadığından eminim. Bu onun en iyi yaptığı şey.

Zayden'in zindanına adım atar atmaz, çünkü bu depoya gerçekten ev diyemezsiniz, gümüş bir bıçak havada uçuyor ve üst omzuma batıyor. Bıçağı kavradığımda içime bir acı saplanıyor, aslında sadece yarım santiminin içime gömülü olduğunu fark ediyorum ve çekmeye karar veriyorum. Bilerek karanlık odaya bakmadan önce bir irkilmekle bıçağı çekip çıkarıyorum. Sırtımı kapıya dayamıştım ki başka bir bıçak havada uçuşmaya başladı. Kıl payı ıskalıyorum, bir diğeri ve bir başkası bana doğru gelmeden önce tam zamanında eğiliyorum.

"Tanrım, dur!" Bağırıyorum.

"Oh, şimdi mi konuşmak istiyorsun?" Zayden'in sesi ürkütücü bir sakinlikle soruyor

o.

"Zayden," diye iç geçirdim.

"Çünkü kendi kardeşin için çok meşgul olduğunu düşündüm. Çok meşgul Kahrolası telefonu açması için meleşimi becermek!" diye kükrüyor ve gölgelerin arasından çıkıp bıçağını karnıma saplamaya çalışıyor.

Elini tutup kendimden uzaklaştırıyorum. Gözleri çılgına dönmüş, göz bebekleri büyümüş ve yüz hatları vahşileşmiş. Onu tutarken kolum titriyor. Güç olarak her zaman birbirimize denktik ama o son dört ayını hapishanede geçirdi ve artık daha güçlü, hem de çok daha güçlü.

Bileğindeki bir baskı noktasını sıkıştırarak, onu kendimden uzaklaştırmadan önce bıçağı bırakmaya zorluyorum. Psikopat kardeşimle başa çıkabilirim, ama bıçaklı psikopat kardeşimle o kadar kolay değil.

Hâlâ yerdeyken yanağına vurdum, onu şaşırttım ve onu korumak için yeterli zamanım oldu. Konuşurken onu boğazından tutup yere yapıştırıyorum.

"Dün gece gizlice daireme girdin, değil mi? Ona *dokundun*," diye bağırdım, utanç ve hayal kırıklığı üzerime çökmüştü. Tam yanımdaydı, iki santim ötemdeydi ve ben uyurken öz kardeşim tarafından tecavüze uğramıştı. Hissettiğim başarısızlık seviyesi aşılamaz. Kelimeler kifayetsiz kalıyor, bu yüzden şiddet kullanmak zorunda kalacağım.

Diğer yanağına bir darbe daha indiriyorum ve parmak eklemlerim darbeden dolayı yandığında küçük bir tatmin duygusu hissediyorum.

Zayden'in gözleri bana bakıyor, o delici mavi gözler pratik bir buza dönüşürken sesi geliyor, onu tuttuğum için gergin.

"Tabii ki ona dokundum, o benim!"

Karşı koyabileceğimden daha hızlı bir hareketle beni üzerinden savuruyor ve beni yere sabitleyene kadar manevra yapıyor. Onun yerine

Kavga ederken ya da öldürürken takındığı her zamanki dengesiz gülümseme, bana bakarken yüz hatlarını saf öfke kaplıyor.

"O benim ve sen onu çaldın. Sana ona dokunmamamı söylemiştim kardeşim. Onu koruman gerekiyordu, başka bir şey değil," diyor başını burnumun kenarına vurarak.

Anında kan aktığını hissediyorum ama Zayden bununla yetinmiyor.

"Onu becerdin!" diye bağıyor ve sol böbreğime o kadar sert vuruyor ki kelimenin tam anlamıyla beyaz görüyorum.

"Onu kirli ellerinle lekeledin ve şimdi onları keseceğim" diyor arka cebindeki bıçağa uzanırken.

Lanet olsun. Kolay kolay tehdit savurmaz. Ellerimi kollarımdan ayırmak için her türlü niyeti olduğunu biliyorum. Yan tarafa bakınca, buranın yıkık dökük duvarlarında gevşek bir tuğla görüyorum. Tüm gücümle çekiyorum ve Zayden'in kafasının yan tarafına çarpıyorum.

Anında yere yığılıyor, bıçağı bırakıyor ve kanayan yarasını avuçluyor. Küçük bir parçam kötü hissediyor, ama ayağa kalkıp ona baktığımda, tuğla hala elimde, Blake'e ne yaptığını hatırlıyorum. Kadınıma. Ve tüm sempatilerim bayat havada yok oluyor.

"O benim," diye hırlıyor Zayden, belli ki bu işin peşini bırakmıyor.

"O asla senin olmadı. Hiç konuşmadığın insanları öylece sahiplenemezsin, Zayden. Bu işler böyle yürümez. Ne olursa olsun, o artık benim ve onu benden alamayacaksın."

"Bundan emin misin kardeşim?" diyor zayıf bir sırtısla.

"Olumlu, çünkü bir daha ona bin adım yaklaşırsan, seni yerinde vururum."

Gülüyor, gerçekten gülüyor, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen çılgın bir kahkaha. Devam ederken onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Artık bu konu kapandığına göre, eczaneye gidip dün geceki kabahatinin onun hayatını mahvetmeyeceğinden emin olmam gerekiyor."

Kaybettiği kan miktarına rağmen, bana bakarken gözlerinde bir ateş tutuşuyor.

"O bizim bebeğimiz, ikisinden de uzak dur!" diye öfkeyle hırlıyor.

"Hayır, gecenin sonunda yok olacak olan saldırının kanıtı. Ciddiyim Zayden, ondan uzak dur yoksa seni öldürürüm, kardeş ol ya da olma. Bunu benden alamayacaksın."

Başka bir şey söylemeden topuklarımın üzerinde döndüm ve odadan çıktım. Arabaya bindiğimde Doc'a mesaj atıp Zayden'e gitmesini ve yarasıyla ilgilenmesini söylüyorum. Seattle Valley Hastanesi'nde travma bölümünün başında olan bu doktor, bizim işimizde hastaneye gitmek söz konusu olmadığı için bizim için el altından yan işler yapmayı seviyor. Onu yıllardır kullanıyoruz ve çenesini nasıl kapalı tutacağını ve bizi nasıl iyileştireceğini biliyor, özellikle de Zayden'i.

Motoru çalıştırdım ve eczaneye doğru yola çıktım. Zayden dokunduğu her şeyi mahvediyor, bunu da benim için mahvetmesine izin verirsem ne olayım. Evet, onu ilk o gördü ama ne o onu tanıyor ne de o onu. Onunla tek bir bakışıyla ruhunu ateşe veren kopmaz bir bağı yok. Benim var, ben ve o. O benim ve onu her şeyden, en çok da ondan korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ve eğer iş buna gelirse, her seferinde onu seçeceğim.

On Altıncı Bölüm

ZAYDEN

Bıçağı eklemlerimin üzerinde yuvarlarken soğuk bıçak parmaklarımın arasında kayıyor. Doktor, Dominic'in bende bıraktığı yarayı dikerken tedirgin bir şekilde beni izliyor. Doktor beyin sarsıntısı geçirdiğimi söyledi, bu büyük bir sürpriz. Sakin olmam ve önümüzdeki yirmi dört saat boyunca birinin beni izlemesi gerektiğini söylüyor, ama gitmem gereken bir yer var, bu yüzden son dikişi bitirir bitirmez ayağa kalkıyorum ve ona oradan çıkarken eşlik ediyorum.

Sanırım adı Henry, belki de Michael. Gerçekten umurumda değil. Tek önemsedığım para alması, çenesini kapalı tutması ve aradığımızda her zaman koşarak gelmesi. Masa altı işlerini seviyor. Belki de bizimle çalışmaya ilk başladığında çocuklarının adlarını ve okullarını saydığım için geliyordur.

Duvardaki aynaya baktığımda her iki üst yanağımdaki kızarıklığı fark ediyorum. Sabaha kadar morarmış olacağına şüphe yok. Dominic çuvalladı. Meleğimden uzak durmamı istiyorsa, beni öldürmeliydi, çünkü beni ondan uzak tutmak için gereken şey buydu. Yine de ölüm yeterli olmayabilir.

Haftalardır hapishaneden nasıl çıkacağıma dair bir fikrim vardı, ancak bunu organize etmek biraz zaman aldı. Duvarların içindeki kaynaklarımı tüketmiştim ve Dominic'e ulaşamadığından, ulaşabileceğim tek kişiyle iletişime geçtim. Uzun zaman önce bağlarımızı kopardığımız biriydi ve yardımını aldığım için pişman olacağımdan eminim ama onu görmeyeli neredeyse üç ay olmuştu. Boğulmak üzereydim. Oradan çıkmam gerekiyordu. Onu görmem gerekiyordu.

Dairesine gittiğimde tamamen boş bulduğumda şaşkınlığımı hayal edin, görünürde ondan bir parça bile yoktu. En kötü durum senaryolarının canlı görüntüleri zihnimde dans ederken sarmal olmaya başladım. Bisikletime atladım ve Dominic'in evine gittim, ona bir şey olmasına izin verdiği için onu lime lime etmeye hazırdım.

Yatak odasının kapısını açtığımda yatağında uyuyan başka bir figürle karşılaştım ve bu beni hazırlıksız yakaladı. Dominic dairesine insanların girmesine asla izin vermez. Ama o odada bir saniye daha kalınca, onun kokusunu alınca bütün taşlar yerine oturdu.

İkizim meleğimi çalmaya çalıştı ve bunun için eninde sonunda ölmesi gerekecekti.

Onu orada bitirebilirdim, onu kendime alabilirdim ve sonsuza dek mutlu yaşayabilirdik. Ama o anda intikamdan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı. Amının beni sımsıkı sarışına, tereyağı gibi pürüzsüz tenine, her hamlede ağzından çıkan tatlı inlemelere.

İsa.

Aletimi ayarlıyorum, onu düşündükçe büyüyen sertleşmemi hafifletmeye çalışıyorum.

Farkına varmadan kendimi barın dışında, her zamanki yerimde masadan masaya geçişini izlerken buluyorum. Lanet olsun, onu özlemişim. Her gün onun anısına yumruğumu sikiyorum ama hiçbir şey onunla kıyaslanamaz.

Köşeden bir araba dönüyor ve ben kim olduğunu çoktan biliyorum. Ara sokakta yan adımlarla ilerleyip terk edilmiş Çin restoranına giriyorum. Dominic'in kazandığını, beni bir şekilde korkutup boyun eğdirdiğini düşünmesine izin vereceğim. Ve sonra hiç beklemediği bir anda, benim olanı alacağım. Temelli olarak.

ÜÇ GÜN GEÇTİ. Meleğim olmadan yetmiş iki saat geçirdim ve kendimi kaybetmeye başladım. Bacaklarım zıplıyor, derim ürperiyor ve ciğerlerim parçalanacakmış gibi hissediyorum.

Yapamam. Lanet olsun. Nefes alamıyorum.

Yeni anlaşmamızın bir şartı olan "kefilim" için yaptığım bir işten şehre yeni döndüm. O çağırdığında gideceğim. Soru sormak yok. Amerika'ya yeni dönmüş olmam, şimdiye kadar kendi atan kalbimi çıkarmamış olmamın tek nedeni.

Kefilim şimdilik tatmin olmuş durumda ve Dominic'in geri adım attığını düşünecek kadar saf olduğuna şüphe yok, bu da bana mükemmel bir fırsat veriyor.

Eşyalarımızı toplayıp meleşimin vardiyası bitene kadar hazır etmeyi düşündüm ama sonra aklıma geldi: Neden kaçayım ki? Kaçacak bir şeyim yok, hele yılan gibi bir ağabeyim hiç yok. Burası meleşimin evi ve o burada kalmak istiyor, bunu biliyorum. Yani, gidecek olan o olabilir. Ceset torbasında ya da arabada, benim için fark etmez.

Kardeşimin genellikle barda oturup onun çalışmasını izlediğini biliyorum, en azından kendisine söylenenin bir kısmını yapıyor. Ama bu gece, onunla biraz yalnız kalabilmek için şehrin diğer ucunda küçük bir dikkat dağıtma sahnesi düzenledim. Bir güvenlik sorunu nedeniyle çağrılmıştı ve onun yanından ayrılmaktan başka çaresi yoktu.

Barda sadece iki müşteri var ve bar sahibi gece için ayrıldı, bu da nihayet zamanın geldiği anlamına geliyor.

Arka girişten giriyorum, o gelene kadar gölgeli bir köşede duruyorum. Başta benden habersiz, gözleri önündeki içki şişelerini taradıktan sonra kırmızı balmumuna batırılmış bir kapağa takılıyor. O kapağa uzanamadan elimi ağzına doluyor ve dudaklarımı kulağına bastırıyorum.

Ben konuşmaya başlamadan önce vücudu anında kilitleniyor. "Şşşt. Benim. Seni özledim," diye fısıldıyorum alçak sesle.

Anında rahatlıyor, ağzını bırakırken onu bu kadar rahatlattığım için göğsümde gurur dalgalanıyor.

"Dom." Arkasını dönmeye çalışmadan önce gülümsüyor.

Öfkem içimi parçalarken ellerim beline gidiyor ve onu öne doğru itiyor. *Dom mu?* Benim olduğumu nasıl bilmez? Ben olduğumu nasıl *hissetmez*?

Nefes alışım düzensizleşirken öfkenin sıcak izleri damarlarımda dolaşıyor.

"Dom?" diye soruyor usulca. "İyi misin?"

Soluna bakarak, onu içeri itmeden önce malzeme dolabının kapısını tekmeliyorum. O tökezleyerek içeri giriyor, ben de peşinden kapıyı çarparak kapatıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor zifiri karanlıkta.

Yine de vücudunun her santimini bilmek için ışığa ihtiyacım yok.

Cevap vermemeyi seçerek, kot pantolonunun düğmesini açıp külotunu bacaklarından aşağı sıyrıyorum. Bir sonraki anda dilimi amcığının içine gömüyorum, parmaklarını saçlarıma geçirirken onu nefes nefese bırakmaya zorluyorum.

"Lanet olsun! Ne yapıyorsun sen? Kovulabilirim," diyor muhtaç bir iniltiyle.

Dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, tadı dilime vurduğunda zevkle inliyorum. Çok lezzetliydi. Eli beni daha fazla içine bastırıyor, bu isteği yerine getirmeye çok istekliyim. Bir parmağımı içine sokuyorum ve bacakları titremeye başladığında onu parmaklamaya başlıyorum.

"Oh Tanrım, oh lanet olsun. Ben-" diye inliyor.

Titremeye başladığını hissettiğimde dilimi çekip klitorisini ısıriyorum ve onu acı içinde çığlık atmaya zorluyorum. Ancak bu sadece bir an sürüyor, sonra zevk onu ele geçiriyor ve parmaklarımı döllerile kaplıyor. Neredeyse elimden aşağı dökülüyor ve dilimle izini takip etmeden önce bir saniye bile tereddüt etmiyorum, meleğimin zevkinin bir damlasını bile boşa harcamadığımdan emin oluyorum.

"Vay canına, ben... Bundan hoşlandım mı hoşlanmadım mı bilmiyorum. Canım yandı," diyor ben yavaşça ayağa kalkarken.

"Zevk ve acı ince bir çizgidir ve eğer doğru yaparsanız, birbirlerine güzelce karışırlar."

O daha karşılık veremedi ya da reddedemedi onu döndürüyor, eğiyor ve kendimi içine sokuyorum.

"Siktir. Beni böyle germene asla alışamayacağım," diye inliyor. "Prezervatif takıyor musun?"

"Sikeyim hayır," diye tükürüyorum onu daha derinden sikerken.

Oflarken sırtı bana uyum sağlamak için eğiliyor. "Bunu konuşmuştuk. Doğum kontrolü henüz etkili olmayacak."

"Sanırım bir bebeğimiz olacak o zaman," diyorum sikim düşünceyle seğirirken.

Meleğim gülüyor, içime zevk akıtan güzel melodik bir gülüş.

"Kesinlikle olmaz. Sanırım başka bir B planı uygulayacağım."

Elim çıplak tenine olabildiğince sert bir tokat atıyor, bir yanıma acıtan ama diğer yanıma ateşleyen acı dolu bir çığlık atıyor.

"Sen. Yapacaksın. Yapmayacaksın!"

Kulağına hırlıyorum. "Yapmak zorundayım," diye inliyor.

Kıçını tekrar tekrar tokatlıyorum ve acıdan sıırılsıklam olmuş çığlıklarının düpedüz ağlamaya dönüşmesine neden oluyorum. Durmam için yalvarırken neredeyse hıçkıra hıçkıra ağladığını duyabiliyorum. Ama yapamıyorum. Onun sözleri karşısında öfkem beni boğuyor ve cezalandırılması gerekiyor.

"Lütfen, canımı yakıyorsun."

"Sana asla zarar vermem meleşim. Seni çok seviyorum," diyorum elimi onun önünde kaydırmadan önce, boşalmadan önce şüphesiz ağrıyan klitorisinin üzerinde hızlı daireler çiziyorum.

İçindeki karmaşayı, birbiriyle savaşılan duygularını neredeyse hissedebiliyorum, ama zevk her şeye hükmediyor ve amı bana karşı kasılmaya başlıyor. Zevkten çok acı veriyor gibi görünse de inliyor ve serbest kaldığını haykırıyor. Bazen yüzleşmemiz gereken sonuç bu.

Vücutlarımızın suyu çekildiğinde öne doğru eğilip fısıldarken nabız noktasının hemen üzerine yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Yakında görüşürüz."

On Yedinci Bölüm

BLAKE

Hâlâ nefesimi tutmakta zorlanıyorum. Malzeme dolabının karanlığı bunaltıcı, ama ışığa adım atmaya hazır değilim, çünkü az önce olanlardan ne çıkarmam gerektiğinden emin değilim.

Dominic yatak odasında agresiftir, buna şüphe yok, ama bu sadece agresiflik değildi, bu acıydı. Bu kasıtlı bir cezalandırmaydı. Çok çabuk sinirlendi ve sonra tekrar sevgi dolu ve tatlı olmaya başladı. Daha önce hiç bu kadar aşırı duygular yaşadığını görmemiştim ve ben istediğimde hiç durmamıştı.

Tüm bunlar endişe verici olsa da, beni şaşırtan daha büyük parça, tüm bunların içinde nasıl hissettiğimdir. Kızgın, korkmuş ya da üzgün olmalıydım ve öyleydim, ta ki öyle olmayana kadar. Her keskin acı farklı bir şeye dönüşene kadar canımı yaktı. Güçlü, şiddetli ve mutluluk verici bir şeye. Kendimi hiçbir zaman mazoşist olarak tanımlamadım, ama partnerimin beni acı içinde bırakması bana pratik bir coşku verdiğinde buna başka ne diyebilirsiniz? Heyecan ve adrenalin ve o anda canımı yaksa da, bir parçam daha fazlasını istemek, sınırları zorlamak istiyordu, beni nereye götüreceklerinden korksam bile.

Sonunda gücü toplayıp dolaptan çıktığımda barı boş buldum ve kalan iki müşterimin faturaları barda kalan parayla karşılanmıştı. Kapanış yeterince kolay oldu ve ne olduğunu anlamadan Dominic'e mesaj atıp onunla evde buluşacağımı söyledim.

Kapıdan içeri adımımı atar atmaz onu ocağın başında, sırtı bana dönük, havayı aromatik ve lezzetli bir şey doldururken görüyorum. Omzunun üzerinden bakıyor ve bana gülümsüyor, o gülümseme ki içimi yapış yapış yapıyor, sanki ben güneş ışığıymışım da o hayatı boyunca karanlıktan başka bir şey yaşamamış gibi.

"Selam bebeğim. Vardiyan nasıldı?"

"Güzel," diye yutkunuyorum, arkadaki küçük buluşmamızın görüntüleri zihnimin ön planına geçiyor.

Gülümseyiyor ama beni izlerken kaşları hafifçe çatılıyor. "İyi misin?"

Görüntüleri silkeliyorum, başımı sallıyorum ve dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum.

"Evet, yardımcı olabilir miyim?" Şimdi spagetti ve köfte olarak gördüğüm şeyi işaret ederken soruyorum.

Başını sallıyor.

"Ben hallederim. Git kanepeye otur."

Gülümseyip başımı salladıktan sonra oturma odasına geçiyorum. O elinde iki tabakla odaya girdiğinde televizyonda beliren ilk şeyi açıyorum. Yemeğimizi görece bir sessizlik içinde yiyoruz ama bu bizim için kesinlikle alışılmadık bir durum değil. Ancak, benden kaynaklandığını kesinlikle bildiğim bu gergin enerjiyi üzerimden atamıyorum. Kafamda dönüp duran bitmek bilmeyen sorular neredeyse elle tutulur gibi. Onları konuşmam ve dilimden düşürmem gerektiğini biliyorum ama her seferinde gerginliğim kazanıyor.

İşimiz bittiğinde Dom tabağını alıp sehpanın üzerine koyduktan sonra ayaklarımı kucağına alıyor. Ayak toplarına masaj yapmaya başlıyor ve ben kanepeye gömülürken gözlerimin başımın arkasına kaymasına neden oluyor.

Dominic tanrısal işine devam ederken bana memnuniyet verici bir gülümseme veriyor. Puslu ve mutlu halimde, eve geldiğimden beri içimde sakladığım kelimeler, bir saniye daha düşünmeme fırsat kalmadan nihayet dökülüyor.

"Bu gece farklıydı, kötü anlamda da değildi. Çok hoşuma gitti. Sadece... farklıydı."

Aynı rahat gülümsemesiyle bana dönüyor. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silerken başımın yan tarafını kanepenin minderine yaslıyorum, aniden biraz utandığımı hissediyorum.

"Tüm bunlarla birlikte biraz acıdan hoşlandığımı bilmiyordum. Yeniydi ve ilk başta emin değildim ama sanırım biraz... eğlenceliydi."

Şaşkınlık yüzünü kaplarken gülümsemesi yavaşça düşmeye başlıyor.

"Bebğim, neden bahsediyorsun? Ne ağrısı? İş yerinde mi yaralandın?"

Yarım bir kahkaha attım ama bu daha çok bir alay gibi geldi. Gerçekten hiç olmamış gibi mi davranacak? Kırbaç hakkında konuş.

"Arkadaki dolapta mı? Bu gece mi? Beni neredeyse içeri ittin ve yıldızları görene kadar siktin." Parçaların bir araya gelmesini beklerken ona bakıyorum.

Bunun yerine, birkaç saniye geçene kadar bakmaya devam eder ve vücudu kaskatı kesilir.

"Affedersiniz?" diye sorar, sesi ölümcül derecede kısıktır.

"Tanrım, Dom. Beni becerdin ve çok ateşliydi. Hoşuma gitti ve daha fazlasını denememiz hakkında konuşmak istedim ama sen 'neden bahsettiğini bilmiyorum' diyerek işi tuhaflaştırıyorsun. Unut gitsin," diyorum ellerini itip ayağa kalkarken ve odayı geçerken. Utanç beni tepeden tırnağa dolduruyor. Bana bunun bir daha asla olmayacağını ya da böyle bir niyeti olmadığını ya da bahanesi her neyse onu söyleyebilirdi. Bana her şeyi halüsinasyon gören bir aptalmışım gibi hissettirmek zorunda değil.

Eli koluma dolanıyor ve beni bir anda ona doğru döndürüyor.

"Hayır, gitme. Bu gece olan her şeyi bana anlatmanı istiyorum. Her biri. Detay."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Başımı sallayarak soruyorum. "Seks mi yaptık?" diye soruyor. "Bu gece mi? İşyerinde mi?"

"Evet, inan bana, oradaydın!" Boş boş gülüyorum.

Göğsü hızla inip kalkmaya başlıyor, beni demir gibi sıkıca kavrarken keskin nefesler alıyor.

"Artık seks yapmamalıyız. Bir süreliğine. Ben söyleyene kadar olmaz, anladın mı?" diyor.

Bunun üzerine yüzümü buruşturdum.

"Bekle. Ne dedin? Hayır. Anlamıyorum. Ne haltlar dönüyor burada?"

Koridordan bir ses, "Belki bunu açıklığa kavuşturmaya yardımcı olabilirim," diyor.

Dominic ve ben döndüğümüzde karanlık bir figürün mutfağın ışığına doğru adım attığını görüyoruz. Nabzım yavaşlarken gözlerim açılıyor. Yeni yabancıya bakmadan önce başımı dikkatlice Dominic'e çeviriyorum. Çok iyi tanıdığım bir yüze, çok iyi tanıdığım bir sese sahip olan yabancıya. Bu... Dom. İki kez mi? Bekle. Bekle. Bekle. Bu-

"Zayden," diye homurdanıyor Dominic.

Zayden mi? Zayden de kim? Baktığım adam erkek arkadaşımın birebir kopyası. Ya da erkek arkadaşım olduğunu sandığım kişinin. Bu ne lan?

Yavaşça gülümsüyor, Dominic'e odaklanırken delici mavi gözlerinde uğursuz bir bakış parlıyor.

"Seni gördüğüme sevindim kardeşim."

"Kardeşim?" Gözlerim benzerler arasında gidip gelmeye başladığında yankılanıyorum. *İkizler* arasında.

"Aman Tanrım. Yani, bu gece. Dolaptaki sen değildin," diyorum Dom'a. "O-"

"Ben, meleğim," diyor koridordaki adam, Zayden, aynı neredeyse manyakça gülümsemeyle.

Dominic benden uzaklaşıp kardeşine doğru bir adım atarken, "Ona bir daha dokunursan seni öldüreceğimi söylemiştim," diyor.

"Bekle, yine mi? Seninle yer değiştirdiğini mi söylüyorsun? Benimle mi?" Boğuldum.

Zayden dikkatini bana çevirince aklım başımdan gidiyor.

"Bunu bir düşün meleğim. Küçük kardeşimle benim aramdaki farkı hissedebildiğini biliyorum. Az önce sen de söyledin. Benimle farklı ve sen bunu seviyorsun. Daha fazlasını istiyorsun-"

"Kapa şu lanet çeneni!" Nefes alışım düzensizleşirken bağıyorum. "Seni tanımıyorum bile! Sen lanet bir tecavüzcüsün! Bir yırtıcısın. Geçen gece sendin. Prezervatifsiz mi? Dom değil. Bu yüzden böyleydin-"

Dom'a dönüyorum, yüzünde keder ve öfke iç içe geçmiş.

"Çok üzgünüm bebeğim. Seni daha iyi korumalıydım. O sana ulaşmadan önce seni buradan uzaklaştırmalıydım."

"Bunun çok kötü bir seçim olacağını ikimiz de biliyoruz Dominic," diye araya giriyor Zayden başını sallayarak. "Her şey yolunda, artık buradayım. O gerçeği biliyor ve biz de yolumuza gideceğiz," diye devam ediyor ve elini bana uzatıyor.

Isırmaya hazır bir yılan gibi bakıyorum. O şeyi alacağımı mı sanıyor? Benden iki kez faydalanan adamla buradan öylece çıkıp gideceğimi mi? Sanırım hasta olacağım.

"Angel," diye tekrarlıyor Zayden bir adım daha yaklaşıırken.

Dominic elini Zayden'in göğsüne koyarak onu durduruyor ve neredeyse ona hırlıyor.

"Bir adım daha atarsan o lanet elini kaybedersin."

"Geçen sefer yaşamana izin verdiğim için şanslısın. Her zaman benim olan bir şeye sahip çıkabileceğini düşünmek bir yana, sırf ona dokunduğun için kalbini hemen şimdi burada söküp atmalıyım," diye alay ediyor Zayden.

"Delirdiniz mi lan siz?!" Bağıyorum ve ikisinin de gözlerinin bana doğru dönmesine neden oluyorum. "Senin tek çocuk olduğunu sanıyordum? Ha?" Dominic'e bağıyorum.

Ben devam ederken ağzını kapatıyor ve tek kelime etmiyor.

"Bu bir oyun muydu? Bir tür ürkütücü ebeveyn tuzağı ikiz bahsi mi? Bakalım benimle en çok kim yatabilecekti? Gerçekten sen olmadığın halde kaç kez Dominic'le çıktım? Kaç kez birinize içimi dökerken diğeriniz arkanıza yaslanıp güldü?"

"Çok yanlış anlıyorsun bebeğim," diyor Dominic.

"Hayır! Hayır. Bana bebeğim deme. Bana hiçbir şey deme. Burada ne haltlar döndüğünü biliyorum ama bunların hiçbirine bulaşmak istemiyorum."

Topuklarımın üzerinde dönüp mutfak adasındaki anahtarlarım ve telefonuma uzanırken sert bir beden beni duvara doğru itiyor. Duvarı itiyorum ama duvar bana hiç boyun eğmiyor, adam uzanıp anahtarları elimden alıyor, başının üzerinden koridora fırlatıyor, sonra telefonumu alıp yere atıyor ve kulağıma bir şeyler söylerken topuğunun altında eziyor.

"Benden kaçamazsın, meleğim."

"Bırak beni!" Çığlık atıyorum.

Zayden, Dominic'in onu tutması ve kendi yumruğunu yemeden önce kardeşine bir yumruk atmasıyla bir anda benden uzaklaşıyor. Kelimenin tam anlamıyla ikizler, aynı boyda, aynı yapıda. Her şeyleri aynı. Zayden biraz daha çevik gibi görünse de, Dominic'ten daha fazla darbeden kaçıyor ve hatta onu yere indirmeyi bile başarıyor.

Dom'un kaşı yarılmış, Zayden darbe üstüne darbe indirirken yüzünden kanlar akıyor. Dominic yavaşça dövüşmeyi bırakıyor ve orada öylece yatıyor. Bu manzara karşısında içimden bir şeyler acıyor ve ona doğru koşuyorum.

"Dur!" Daha fazla darbeyi engellemek için Zayden'in önüne atlayarak bağırıyorum.

Ne yazık ki ya ben çok hızlıyım ya da o çok yavaş. Ya da tek bildiğim, belki de bilerek yapıyor. Zayden'in etli yumruğu kafamın yan tarafına çarpıyor ve ben tökezlemeden önce görüşümün yanıp sönmesine neden oluyor.

"Lanet olsun!" diye kükrer. "Angel?!"

Vücudum sert zemine çarpmadan önce ayaklarımın kaydığını hissediyorum, ikinci bir keskin acı başımı parçalıyor. Gözlerimi açamıyorum, hareket bile edemiyorum. Sadece başım dönüyor, hafifliyorum ve karanlığa doğru sürüklenirken sıcak bir şey yüzümden saçlarıma doğru yayılmaya başlıyor.

On Sekizinci Bölüm

BLAKE

Gözlerimi kırpıştırarak açmaya çalışıyorum ama kıpırdamıyorlar. Başımı yana doğru hareket ettiriyorum ama acı verici bir ağrı içimi parçalıyor. Tamam, kafanı oynatma, Blake.

Birkaç yavaş nefes alarak göz kapaklarımı kaldırıyorum, ışık içeri girmeye başladığında ve önümdeki dünyayı görebildiğimde şükrediyorum. Boş yatak odalarından birindeyim ve odaya ne kadar güneş ışığı girdiğine bakılırsa öğleden sonra olduğu anlaşılıyor. Odanın geri kalanını değerlendirmek için başımı yavaşça çevirmeye çalışıyorum ki bir ses "Melek?" diye sesleniyor.

Dominic mi?

Deri ceketli bir adam koşarak yanıma geliyor, yatağın yanına çömelip ellerimi avuçlarının arasına alıyor. Gözleri dışında Dominic'e tıpatıp benziyor. Dominic'in gözleri güzel, koyu kahverengiydi ama bunlar... bunlar kristal berraklığında iki havuz gibi, o kadar mavi ki neredeyse içine dalabilirsin. Ellerini binlerce kez üzerinden geçirmiş gibi dağınık ve düzensiz duran simsiyah saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyorlar. Parmak eklemleri kanlı ve şiş ve hatırladığım son anlar gözlerimin önünde canlanmaya başlıyor.

Acıdan kanımı donduran bir çığlık atmadan önce ondan uzaklaşmaya çalışırken ellerimi onunkilerden ayırıyorum.

"Şşşt, şşşt, şşşt," der. "Kımıldama meleğim. Yaralısın."

Gözlerinden acı okunuyor, sanki hissettiğim gerçek acıdan çok yaralandığım için canı yanıyor.

"Çok özür dilerim. Seni görmedim, sonra sen düştün ve..." Gözlerinde yeniden alevlenen bir ateşle bana bakmadan önce başını sallıyor. "Kendimi asla affetmeyeceğim."

Bir sonraki anda kapı itilerek açılır ve gözleri odayı tararken şiş gözlü Dominic tökezleyerek içeri girer.

"Uyanmışsın. İyi misin? Sana dokundu mu? Çıglık attığını duydum."

"Neler oluyor?" Gözlerimi ikisi arasında gidip getirirken soruyorum.

Dominic yatağın karşı tarafına oturuyor ve ben elini çekmeden önce elini uyluğuma koyuyor. Başını sallamadan önce yüzünde acı ifadesi belirliyor.

"Dün gece Zayden sana vurdu ve sen de kafanı yere çarptın.

Çok kan kaybettiniz."

"Sana nişan almıştım!" diye bağıyor.

"Berbat bir iş çıkardın!" Dominic tersledi. "Şuna bakın!"

Zayden ayağa kalkıp hışımla odadan çıkmadan önce vücudunda irkilmeye benzer bir şey hissediyor ve kapıyı öyle sert çarpıyor ki duvar sarsılıyor.

O gittikten sonra, ben nihayet konuşana kadar oda birkaç saniye sessiz kalıyor.

"Yani dün gece tüm bunlar gerçekten oldu mu?"

Başını sallamadan önce bir nefes verdi.

"Yani, bana yalan söyledin."

Gözleri gözlerime geliyor, o konuşmadan önce gözlerinin içinden söylenmemiş pek çok şey geçiyor.

"Bilmediğin çok şey var. Sana anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki." "O zaman anlat," dedim açıkça.

Dudaklarını birbirine doluyor ve başını sallıyor.

"Size söyleyebilirim ki, düşündüğünüz gibi değil. Sizi kandırmıyorduk. Sizinle oynamıyorduk. Bu bir oyun değildi. Bu gerçek, biz gerçeğiz," diyor elime uzanırken.

Sözlerini özümsememe izin verirken elimi kıpırdatmıyorum. "Peki o tüm bunların neresinde?" diye soruyorum.

Dominic çenesini sıkıyor.

"Önce seni gördü ve sana takıntılı hale geldi. Sonra bir süreliğine uzaklaşmak zorunda kaldı. Sana bakmamı istedi ve tek bir bakışımla kardeşimin seni almasına izin veremeyeceğimi anladım. Sana göz koyacak kadar bile iyi olmadığımı biliyordum ama yine de seni istedim."

O beni gördü. Yani tüm o kabuslar, izlenme hissi. Bu benim hayal gücüm değildi. Bu oydu. Aman Tanrım.

"Benimle yattı. İki kez. İkiden fazla mı?" Soruyorum.

Dominic başını sallar. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Nasıl?" Fısıldıyorum. "Sen olmadığınızı nasıl bilemedim? Sen nasıl bilemedin?"

"Biz tek yumurta ikiziyiz ve o inanılmaz derecede... kurnaz."

"Ve hasta!" Kendimi tutamadım. "Beni kandırdı, aldattı. Teknik olarak tecavüz etti."

Ben!"

"Seni hayal kırıklığına uğrattım," diyor Dominic yanıt olarak. "İki kez."

Başını sallar

Gözlerimle buluşana kadar kaldırmadan önce birkaç saniye alçakta tutuyor.

"Ben asla başarısız olmam ve şimdiye kadar sahip olduğum en önemli şeyde başarısız oldum. Senden af dilemeyeceğim çünkü bunu hak etmiyorum."

"Neden hâlâ burada?" Ben

soruyorum. "Ne?"

"Zayden. Seni neredeyse öldüresiye dövüyordu. Bana vurdu. Benden faydalandı. Neden hala senin dairende?"

"Karmaşık bir durum," diyor yüzünde hafif bir burkulmayla.

"Karmaşıklıklaştırma."

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Onun yerine, kıpırdamadan bana bakıyor. Sonunda konuşana kadar asla cevap vermeyeceğini düşünüyorum.

"Zayden iyi değil. Vücudunda tek bir iyi kemik bile yok. Ama dışarıda daha kötü canavarlar da var."

Başka bir şey söylemeden ayağa kalkıyor, arkasını dönüyor ve kapıyı kapatıyor. Kilit sesini duyuyorum ve sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor. Burada kilitliyim ve belli ki yaralıyım. Telefonum mahvolmuş durumda ve erkek arkadaşım, daha doğrusu mevcut koşullar nedeniyle eski erkek arkadaşım ve onun çılgın ikiz kardeşiyle birlikte bir evin içinde kapana kısılmış durumdayım.

Ne oluyor lan?

On Dokuzuncu Bölüm

DOMINIC

Kilidi yerine takıyorum, bunu yapmak zorunda olduğum için nefret ediyorum ama şu anda daha iyi bir seçenek olmadığını da biliyorum. Son yirmi dört saat içinde her şey kökten değişti. Her şey boka sardı ve eğer kardeşimin yardımına ihtiyacım olmasaydı, şimdiye kadar bir domuz çiftliğinde yarı sindirilmiş ya da bir asit fiçisinde hızla çürüyor olurdu.

Mutfak adasının üzerine eğilmiş, parmak eklemleri mermer kenarları kavıyor, gözleri kilitli kapısına kilitlenmiş, sanki sadece bakışlarıyla kapıyı kırabilecekmiş gibi. Zayden hep böyleydi. Bir şeyi sever, takıntı haline getirir ve sonra bu takıntı bir saplantıya dönüşür. Önce bıçaklardı, sonra kan dökmek, şimdi de... o.

Görüş alanına girip onu görmesini engellediğimde, hareket eden tek şey gözleri oluyor ve sinirli bir kaş çatmayla bana bakıyor.

"Çekil," diye homurdandı.

"Neden? Kapıya bakasınız diye mi? Hayır. Yapacak işlerimiz ve bizi içine soktuğun bu boktan durumdan kurtarmak için planlarımız var."

Zayden konuşurken parmak eklemleri tezgâha doğru geriliyor.

"Her şey kontrolüm altında. Ben onu mutlu edeceğim, sen de ben burada olamadığımda onu güvende tutacaksın."

Oturma odasına geçerken başımı sallıyorum, yazılımımı çalıştırmadan önce dizüstü bilgisayarımı alıyorum.

"Bu bir hayat değil. Ne yani, onu zamanın sonuna kadar yatak odasında kilitli mi tutayım?"

"Evet."

"Hayır," diye azarladım. "O daha fazlasını hak ediyor."

Gözleri kapıda, onaylarcasına bir kez başını sallamadan önce yüzünde karışıklık titreşiyor.

"Onu aradığına hâlâ inanamıyorum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Odanın içinde ışık gibi hareket ederken gözleri bana doğru kayıyor. Dizüstü bilgisayarım, onu duvara fırlatıp parçalara ayrılmaya zorlamadan önce kapanıyor.

Siktiğimin piçi.

"Öz kardeşimin, lanet olası ikizimin beni böyle terk ettiğine hâlâ inanamıyorum. Meleğimi çalabilmek için beni hapiste çürümeye terk ettin. Bu yüzden, evet, dışarı çıkmak, onu almak ve seni öldürmek için gerekli gördüğüm her şeyi yaptım."

Alay ediyorum ve gözlerimi deviriyorum. Gerçek şu ki ikimiz de büyük laflar ediyoruz. Bence ikimiz de birbirimize her türlü işkenceyi seve seve yaparız ama birbirimizi gerçekten öldürmek mi? Bu dünyanın sahip olduğu diğer tek Mezarları ortadan kaldırmak mı? Asla yapamayız.

"Beni öldürmeyeceksin, bunu sen de biliyorsun," diyorum başımı sallayarak. "Onun için yapardım," diyor ve başımı yana eğmeme neden oluyor. "Eğer

senin yaşamanla onun yaşaması arasında olsaydı, o olurdu. Her seferinde. Her zaman."

Ses tonundaki ciddiyet ve gözlerindeki manik bakış beni sınırlendirmeli, en azından üzmeliydi. Bunun yerine, başımı sallarken bir tür huzur hissediyorum.

"Olması gerektiği gibi."

Bir kez başını sallamadan önce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Peki," diye devam ediyorum. "Bir sonraki hamlemiz ne olacak?"

ZAYDEN

Karanlık odanın en sol köşesindeki sandalyede oturuyorum, elimdeki paket servis çantasını sıkıca kavriyorum. Nefes alış veriş ritmik, giriyor, çıkıyor, giriyor, çıkıyor. Yumuşak nefes verişinin odayı doldurması, pembe yanaklarının ve dolgun dudaklarının porselen bir bebek gibi kıpırdamadan durması büyüleyici. Bu haliyle nefes kesici. Onu sonsuza kadar böyle muhafaza edebilseydim, ederdim.

Belki ölümde.

Varlığını hissetmiş olmalı, çünkü bir sonraki anda uyanıyor, gözleri bana dikilmeden önce odanın içinde zıplıyor. Küçümseme bakışlarını anında dolduruyor.

"Burada ne yapıyorsun, Zayden?"

Dudaklarından dökülen isminin sesi beni adeta inletiyor. Sikim çelik gibi sertleşiyor ve dizlerimin üzerine çöküp onu bayılana kadar yememek için elimden geleni yapıyorum.

"Akşam yemeği," diyorum basitçe. "Gözlerimi görmeden ben olduğumu nasıl anladın?"

"Çünkü Dom oturup beni uyurken izleyecek kadar ürkütücü değil," diye tersliyor, o çok sevdiğim ateşi tüm aleviyle ortaya çıkıyor.

Yine de bu cümleden hoşlanmadığım bir parça aklımda kaldığı için gözlerimi ona dikiyorum.

"Ona birkaç kez Dom dedin."

"Yani?" diye soruyor. "Bu bir takma ad. Normal insanlar zaman zaman kullanır."

"Normal mi?" Alaycılığım karşısında yüzünde beliren kızgınlığın tadını çıkararak soruyorum.

"Evet, bunun senin gibi sapık bir tecavüzcü için yabancı bir kavram olduğunu anlıyorum."

Sözlerine göz kırpyorum ama başka bir şey söylemiyorum. Dilindeki nefret çok güçlü, şaşırtıcı derecede güçlü. Her nedense, yaptığım her şeyi neden yaptığımı anlayacağını düşünmüştüm. Yaptığım her şeyi neden yapmaya devam edeceğimi. Hepsi onun için. Bizim için.

"Ye," diyorum yemeği yatağın üzerine, onun yanına koyarken. "Aç değilim," diye mırıldanıyor.

"Öyle olup olmadığını sormadım. Ye."

Midesi gürültülü bir hırıltı çıkardığında reddetmek üzereymiş gibi görünüyor. Hızla başını çevirip duvara bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Yatağının yanına gelmeden önce derin bir iç çekiyorum. Gözleriyle buluşmadan önce ellerimin ve dizlerimin üzerine çömelıyorum, üzerine çıkılmasından ne kadar nefret ettiğini biliyorum.

"Lütfen."

Meleğim bir kez sertçe göz kırpyor, kafası karışmış gibi başını sallıyor, sonra arkasını dönüp poşeti açıyor ve bulduğu ilk kızartmayı alıp ağzına atıyor. Ayağa kalkıyorum ve milkshake'ini yere bıraktığım sandalyeme doğru yürüyorum. Milkshake'i ona uzattığımda, benim yüzümden bir anlığına gözleri parlıyor. Bu bana daha önce hiç öldürmediğim bir heyecan veriyor.

Ben cesaretlendirmek için başımı sallamadan önce bir an tereddüt ediyor. Bardağı benden aldıktan sonra bir patates kızartması daha alıyor ve shake'inin içine daldırıyor. Bu onun en sevdiği kombinasyonlardan biri. Bazen işten sonra yirmi dört saat açık olan bu küçük lokantaya gider ve bir patates kızartması ile bir vanilyalı shake sipariş ederdi, ne bir eksik ne bir fazla. Ben de restoranın diğer tarafından aynı şeyi sipariş etmeye başladım ve onun gibi sevmesem de fena değil.

Çiğnemesinin yavaşlamasını izliyorum ve kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Sorun ne meleşim?"

"Teşekkür etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum ama senden nefret ediyorum. Sen kötü bir insansın.

Teşekkürü hak ettiğinizi düşünmüyorum."

İkilemine şaşırarak başımı sallıyorum. Bunun üzerine gözleri kısıldı.

"Çürütmeye bile çalışmayacak mısın?"

"Hayır. Haklısın, ben çok kötü bir adamım."

Bir an için sertçe yutkunuyor ama konuşurken soğukkanlılığını koruyor.

"Beni öldürecek misin?"

Ona bakarken başımı yana eğiyorum. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Bir an erkek arkadaşım ile çıkıyordum, onun yanına taşınyordum. Sonra onun beni takip eden gizli bir ikiz kardeşı olan bir yalancı olduğunu öğrendim. Şimdi çıkış yolu olmayan bir yatak odasında kilitli kaldım."

"Kapı tam şurada." Elimle kolayca işaret ediyorum. "Yani gitmekte özgür müyüm?" diye soruyor.

"Hayır."

Ellerini havaya kaldırırken sinirli bir oflama onu terk ediyor.

"Gördün mü? Ben lanet bir mahkumum. O yüzden ne yapmayı planlıyorsan yap ve bu işi bitir."

Dişlerini sıkıyor ve gözlerini kapatıyor, sanki başına geleceklere hazırmış gibi vücudunu geriyor. Beni daha çok meraklandıran şey, neden kaçmak için olacıklara izin verme içgüdüsünü hissettiğidir. Çoğu insan yalvarıp yakarırdı. Kaçmaya ya da savaşmaya çalışır. O pes ediyor ve bu benim tanıdığım kişiliğiyle örtüşmüyor.

Yavaşça elimi uzatıyorum, konuşurken parmak eklemlerimi yanağında gezdiriyorum.

"Tek istediğim seni güvende tutmak meleşim."

Birkaç saniye boyunca beni izlerken bir gözü yavaşça aılıyord. "O zaman bırak gideyim," diye fısıldıyor.

Eğilip alnına bir öpücük kondurmadan önce cevap vermiyorum. Bana karşı koymuyor, bu da bana hala bu durumdan kurtulmak için ne gerekiyorsa onu yaptığını düşündürüyor ve bundan nefret ediyorum. Başka bir şey söylemeden oradan ayrılıyor, aklımda bir fikir filizleniyor. Çok yoğund hayatta kalma becerileri var. Zamanında benden daha kötüsüyle hayatta kalmak zorunda kaldığını görmeye başlıyorum, ki bu ürpertici bir düşünce çünkü ben var olan en ktsym.

Yirminci Bölüm

BLAKE

Ertesi sabah, köşeden beni izleyen başka bir figürle uyanıyorum. Her nedense, onun Zayden olmadığını söyleyebiliyorum. Sanırım kendilerini taşıma biçimlerinden. Ya da belki de iki aydan daha uzun bir süredir bu adamı yiyor, uyuyor ve nefes alıyordum. Ancak şimdi geriye dönüp baktığımda bunun bir sorun olduğunu görüyorum. Şehvet ve karasevda gözümü kör etmişti. Çok sessizdi, çok ketumdu, çok umursamazdı. Tüm işaretler oradaydı, her kırmızı bayrak. Ve ben sanki her şey en başından beri yeşilmiş gibi onları hızla geçtim.

Aptal, aptal.

"Uyanmışsın," diyor Dominic usulca.

"Evet."

Sessizce oturuyoruz, ikimizin de ilk önce konuşmayacağını biliyoruz, o bir iç çekip elini saçlarında gezdirmeden önce.

"Ne olursa olsun, gerçekten özür dilerim. Sana yalan söylemek hoşuma gitmedi." "O zaman söylememeliydin," diye çıkıştım.

"İşte bu noktada anlaşılamayacağız bebeğim. Seni korumak için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım ve bunun için özür dilemiyorum."

"Beni neyden koruyacaksın? Zayden'den mi?" Ben soruyorum.

Beni izlerken sessiz kalıyor, kafasını sallamadan önce kelimelerini dikkatle seçiyor gibi görünüyor, her ne düşündüyse tamamen yok sayıyor.

"Her neyse. İyi bir koşu yaptık ama ben gitmek istiyorum. Eve gitmek istiyorum, lütfen bırak gideyim," diyorum, onun yumuşak tarafına, en azından benim yumuşak olduğunu düşündüğüm tarafına hitap etmeye çalışarak. Artık onun hakkında ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyorum.

Bunun üzerine kaşları çatıldı. "Bebeğim, evdesin."

"Hayır, dairemi kastediyorum. Kira kontratımdan henüz vazgeçmedim, hatırladın mı? Oraya geri dönmek istiyorum ve-"

"Kira kontratından vazgeçtim," diye araya giriyor.

Bir an duraksıyorum, onu doğru duyup duymadığımdan emin değilim. "Affedersiniz?"

"Vazgeçtim. Kira kontratının kalanını ödedim ve onlara geri dönmeyeceğini söyledim."

"Neden?" Öfkeyle bağırdım.

"Şu anda tek başına dışarıda olman güvenli değil."

"İnanılmazsın! Dur tahmin edeyim, Mark'a istifa ettiğimi mi söyledin?" Göz devirerek alay ediyorum.

Ama karşı çıkmayınca gözlerim yuvalarından fırlıyor. "Şaka yapıyorsun," diye kestirip atıyorum.

"Uzaklara taşındın, acil aile meseleleri var," diyor hiç pişmanlık belirtisi göstermeden.

Ayağa fırlıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, sonra elimi geri çekip suratına bir tokat atıyorum. Geriye doğru kükrüyor ama başka bir şey yapmıyor.

"Siktir git !" Ben tıslıyorum. "Ne? Sen sadece beni burada mı tutacaksın?"

Sonsuza kadar mı?"

"Sonsuza kadar değil," diyor gizemli bir şekilde.

"Bu adam kaçırma, bunu biliyorsun, değil mi? Hapse gireceksin, sen-"

"Tanrım," diye mırıldanıyor başını sallayarak. "Derin bir nefes alır mısın lütfen? Kendini panik atak krizine sokacaksın."

"İsteğim dışında ve hiçbir bağlam olmadan tutulduğumda paniklememek biraz zor!" Boş boş gülüyorum.

Bana bakmadan önce başparmağını parmak uçlarında gezdiriyor, yanağı darbemden dolayı kızarmış bile.

"Derin bir nefes alıp sakinleşirseniz, size açıklayacağım."

Nefes alışım hâlâ düzensiz ama yatağın kenarına oturmadan önce birkaç yavaş nefes alıyorum. Dom konuşmadan önce bana bir kez başını sallıyor.

"Zayden için gelebilecek bazı insanlar var." Başımı yana çevirmeden önce iki kez göz kırptıyorum. "Ve bu beni de içeriyor... nasıl?"

Devam etmeden önce dudaklarını birbirine doluyor.

"Zayden'in sana olan sevgisi onlar tarafından fark edilmeyecek değil. Onu seninle ya da en azından seni takip ederken görürlerse, seninle ilgileneceklerdir ve inan bana, bunu istemezsin."

"Sanırım o psikopat yerine herhangi birinin benimle ilgilenmesini tercih ederim," diye alay ediyorum.

Dominic öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayarken ciddi bir bakışla beni süzüyor.

"Zayden'in kötü olduğunu ama dışarıda daha kötülerini olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Bu adamlar, şeytanın vücut bulmuş hali bile olabilirler. Seni alacaklar, sana zarar verecekler ve seni öldürecekler."

Sözlerinden etkilenmemek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, içimi bir korku kaplıyor.

"Neden?"

"Çünkü bu Zayden ve bana zarar verecek." Yere bakmadan önce yüzünü buruşturuyor.

"Sizin derdiniz ne lan? Nasıl böyle düşmanlar edinebiliyorsunuz?"

Dominic başını sallar. "Onlar bizim düşmanımız değil."

Alaycı bir kahkaha atmadan önce gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Düşmanlarının sana nasıl davrandığını görmekten nefret ettiğime eminim." Cevap vermiyor, belli ki benim kara mizah anlayışımı anlamamış. "Peki, her neyse. Burada ne kadar kalmam gerekiyor?"

"Bunu söylemek için çok erken. Durumu değerlendiriyorum ve sonra hala beni terk etmek istiyorsan-"

"Yapacağım," diye hemen kabul ediyorum. "Belki de son kırk sekiz saatin karmaşasında yeterince açık olamadım. Artık birlikte değiliz Dominic. Senden hoşlanmıyorum ve seni sevmediğimden de eminim. Aslında, senden nefret ediyorum."

Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez pişman oluyorum, ki bu aptalca çünkü yalancı eski erkek arkadaşımın nefret etmem gerekmiyor mu? Beni kandıran, hayatımı mahveden ve beni tutsak eden adamdan nefret etmem gerekmez mi? Gerekçelerimin hiçbirisi onun yüzündeki ifadeden duyduğum pişmanlığı bastıramıyor. Sanki bir darbe almış ve bunu gizlemek için elinden geleni yapıyormuş gibi hafifçe yüzünü buruşturuyor.

Yüzünü dönmeden önce birkaç saniye en uzak duvara bakar.

Ben

"Bunu ve daha fazlasını hak ediyorum, ama bu seni daha az sevmeme neden olmuyor."

Elimde olmadan içgüdüsel olarak ağzımı açıyorum, ama bunu bile yapamıyorum.

devam etmeden önce sözlerini aşırı analiz etmek.

"Zayden'le birlikte bu odaya tıklıp kalamayacağına karar verdiğimizizi söylemek için geldim. Daire içinde dolaşmakta özgürsün ve yakında daireyi terk edebileceksin. Ama henüz değil."

Bu, buradan kaçmamı çok daha kolaylaştıracak. Eğer odadan çıkmama izin vereceklerse, ön kapıdan çıkabilirim.

"Ön kapıdan öylece kaçabileceğini sanma bebeğim," diyor Dominic, kelimenin tam anlamıyla aklımı okuyarak. "Kapının iç tarafına biyometrik bir tarayıcı yerleştirdim, yangın çıkışını kaldırdığımız için sadece Zayden ve ben daireyi terk edebiliyoruz."

Bunun üzerine ağzım açık kaldı. "Ya yangın çıkarsa?"

"Zayden ya da ben seni dışarı çıkaracağız. Güvenliğiniz için ikimizden biri her zaman etrafta olacak."

Bununla birlikte gitmek için dönüyor, duraklamadan önce kapı kolunu kavıyor. Konuşurken sırtı hala bana dönüktü.

"Bu işin içine sürüklendiğin için üzgünüm. Zayden seni gördüğü ve sana bu şekilde yapışmaya karar verdiği için üzgünüm. Ben de aynısını yaptığım için üzgünüm. Gerçekten karşı koymaya çalıştım. Zayden'in sana bulaşmasının hayatını mahvedeceğini biliyordum. Benim de dahil olmamın bunu daha da kötüleştireceğini biliyordum. Beni durduramadı ama özür dilerim."

Ben cevap veremedim, günlerdir ilk kez açık bıraktığı kapıdan çıkıp gidiyor. Koridorda bir kapının kapandığını duyuyorum ve ya ofisine ya da yatak odasına gittiğini varsayıyorum. Yatağın üzerinde otururken, içimdeki savaşı duyulardan dolayı biraz kafam karıştı. Gerçekten mi Blake? İki gün oldu ve şimdiden seni esir alanlara sempati mi duyuyorsun?

Görünüşe göre Stockholm sendromu başlıyor.

Bölüm Yirmi Bir

BLAKE

Yeni keşfettiğim özgürlüğümle, bütün gece odamdan dışarı çıkmıyorum. Bir çeşit protesto sanırım. Kendime kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği hazırladım. Yapmaya çalıştım. Harika bir aşçı değilim ama temel şeyleri yapabilirim. Sonsuz miktarda çöp televizyon izledim, saatlerce müzik dinledim ve hatta sırf can sıkıntısından temizlik bile yaptım. Zayden her neredeyse oradan döndüğünde benimle kanepede oturmaya çalıştı, ama bir ölüm bakışı ve şaşırtıcı bir şekilde kalktı ve koridorun aşağısındaki bir odaya taşındı. Sanırım burada bir odası var, ya da belki de tam zamanlı olarak burada yaşıyor.

Dominic bir süreliğine gittiğini söylemişti. Nereye gittiğinden emin değilim. İş için mi? Çalışıyor mu ki? Tatil için mi? İçimden bir ses Zayden gibi adamların tatile gitmediğini söylüyor.

Dördüncü ya da beşinci filmin bir noktasında uyuyakalmışım. Gecenin köründe yemek odasından gelen bir gürültüyle uyandım. Kanepedeki pozisyonumdan fırladım, battaniyemi bir kenara fırlattım ve Zayden'in üzerinde birkaç yemek masası sandalyesi kırılmış bir adam gördüm. Saldırgan Zayden'in yüzüne vururken ahşap ayaklardan biri parçalara ayrılmıştı.

Zayden sadece gülümsüyor, kırık sandalye ayaklarından birini kapıp adamın karnına saplamadan önce adama kıkırdıyor. Saplanan bacağın etrafından kan akmaya başlayınca gözlerim dehşet içinde açılıyor. Aman Tanrım.

Zayden onu fırlatıp atmadan önce adam acı içinde çığlık atıyor, mutfaktaki doğrama bloğundan bir bıçak kapıyor ve boynuna batırıyor, deri üzerinde kaydırıyor ve neredeyse kafasını koparıyor. Önümdeki kanlı sahneye bakarken midemde safralar yükselmeye başlıyor.

İşi bittiğinde Zayden adamın üzerinde durur, gömleği ve elleri adamın kanıyla yıkanırken kendi kanı yüzünden akmaktadır. Sırıtmadan önce sanki kanı analiz ediyormuş gibi parmaklarını birbirine sürüyor. O sadece çılgın bir sapık değil, bu adam düpedüz katil bir psikopat.

Büyük girişlerinin ardından ön kapı tamamen kapanmamıştı, yani bir çıkış yolu bulabilirdim. Zayden'in sırtı bana dönüktü ve açıkçası beni henüz fark etmemiş olmasına şaşırdım. Sonra tekrar, biraz meşguldü.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde, ön kapıdan sadece birkaç adım ötede, konuşmaya başladığımda etrafında sessizce dolaşmaya başladım.

"Bir yere mi gidiyorsun, Angel?"

Yerimde donup kalıyorum, kanım donuyor ve midem dibe vuruyor. Zayden yavaşça bana doğru dönüp aramızdaki mesafeyi kapatırken kana bulanmış bir Azrail gibi görüldüğünde nefes alışverişim hızlanmaya başlıyor. Geriye doğru yürümek için elimden geleni yapıyorum ama o benimle adım adım eşleşiyor, kapıyı arkamdan çarparak kapatıyor ve kaderimi resmen mühürlüyor.

"Ne kadarını gördün?" diye soruyor dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle, gözleri kana susamış gibi görünüyor.

Titreyerek ona bakıyorum, konuşurken o çılgın mavi gözlerle karşılaşıyorum. "Hepsini."

Başını sallıyor, kırmızı bir parmağını kaldırıp yanağımda hafifçe gezdiriyor. "En iyi işlerimden biri değil ama önemli bir meseleydi."

"Wo-iş?" Ona bakarken titriyorum.

Bana gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Dominic sana hiçbir şey anlatmıyor, değil mi?"

Bununla ne demek istediğini bilmek bile istemiyorum. Umurumda da değil. Tek bildiğim, eğer buradan canlı çıkmak istiyorsam, uyumlu olmam gerektiği. Gözlerimi kapatıp konuşurken sesimi sabitliyorum.

"Şimdi beni öldürecek misin?"

"Hmm," diye mırıldanıyor. "Duruma göre değişir. Beni ispiyonlayacak mısın meleşim?" Gözlerim fal taşı gibi açılıp onunkilere kilitleniyor.

"Hayır."

Kendi kulaklarıma bile inandırıcı geliyorum ve bir an için bundan kurtulabileceğime dair küçük de olsa bir umudum var. Ta ki bana, tüylerimi diken diken eden hınzırca bir sırıtma yapana kadar.

"Yalancı."

Başını boynumun kıvrımına doğru eğip beni koklarken derin bir nefes alıyor ve dilini çıkarıp nabız noktamda gezdirirken korku bedenimi titretiyor. Tam olarak adamı bıçakladığı yere.

Kulak mememi ısırmadan önce kulağıma "Benimle gel," diye gürlüyor.

Başımı kaldırıp baktığımda parmağını biyometrik tarayıcıya bastırıldığını ve kapıyı açmaya zorladığını görüyorum. Kapıyı daha geniş açarak önce benim girmemi işaret ediyor.

"Ama sen çok kanlısın."

Sırtarak kendine bakıyor, gömleğini başının üzerine kaldırıp yüzünü ve ellerini sildikten sonra yerde büyüyen kan birikintisinin yanına fırlatıyor. İlk fark ettiğim şey göğsündeki dövmelemler oluyor. O kadar çoklar ki, tekrar dikkatimi çekmeden önce hepsini görmem çok uzun sürüyor.

Ben ona boş boş bakarken, onun kırmızı lekeli ellerini incelemek için uzattığını görmek için başımı kaldırıyorum. Gözlerini deviriyor ve koridorda ilerlerken kapıyı bir kez daha çarparak kapatıyor.

"Beş dakika içinde döneceğim."

Saniyeler sonra, koridorun aşağısından gelen duş sesini duyuyorum. Yine de bakışlarım yerdeki cesetten ayrılamadı. Gözleri hala açık, geniş ve dehşet içinde, sadece tendonları başını vücudunda tutuyor. Bu manzara midemi bulandırmaya yetiyor ama yine de gözlerimi başka tarafa çeviremiyorum. Bir araba kazası gibi, gözlerim önümdeki dehşete yapışmış durumda.

İlk içgüdüm Dominic'i aramak ve ona beni neden seri katil kardeşiyle yalnız bıraktığını sormak. Ama sonra aklıma bir düşünce geliyor: Ya Dominic de onun gibiyse? Ya hiç tehlikede değilsem, en azından bu dört duvarın dışında değilsem? Ya bunların hepsi özenle hazırlanmış bir oyunsa? Güvenimi kazanmak, gardımı düşürmek ve beni aile domuzu gibi mideye indirmek için.

Çabucak mutfakta bir şey aradım, herhangi bir şey. Bir sabit hat, bir cep telefonu, lanet bir duman sinyali. Buradan çıkmam gerek. Sonum aynı olmadan önce bu psikopatlardan uzaklaş-

"Gidelim," diyor Zayden nemli saçları, yeni gömleği, deri ceket ve pantolonunun yanı sıra ışıltılı beyaz gülümsemesiyle.

Kurt gerçekten de koyun postuna bürünmüş. Herhangi bir kadın ikisinden birini sokakta görse, sırf bir saniyeliğine dikkatini çekmek için ıslak külotunu doğrudan ona fırlatır. Onları bu kadar tehlikeli yapan da bu zaten. Kaç kadın öldürdüklerini, kaç kişiyi öldürdüklerini ve daha kaç kişiyi öldürmeyi planladıklarını kim bilebilir ki?

"D-dom evden çıkmama izin verilmediğini söyledi," diye kekeliyorum, tüm çabama rağmen. Vücudumdaki her kemik bana bağılıyor, bu adamla gitmemem için yalvarıyor.

Bana sırtıyor ve midemi bulandıran bir göz kırpmıyor.

"Dom şu anda burada değil."

Kapıyı bir kez daha açıyor, arkasından kapatmadan önce beni dışarı çıkmaya zorluyor. Asansöre binmeden önce koridorda sessizce yürüyoruz. Tüm yol boyunca ve otoparka kadar tek bir kelime bile konuşulmadı.

Zayden bir motosikletin önünde durup bacağını motosikletin üzerine atıyor. "Atla."

Tereddüt ediyorum, bana neredeyse sinirli bir bakış atmadan önce o şeyi aşağı yukarı inceliyorum. İlk defa bana ürkütücü bir saplantı dışında bir şeyle baktığını görüyorum. İçimde bunun iyi bir şey olmadığına dair bir his var, o yüzden dediğini yapıp arkasına tırmanıyorum.

Ben ellerimi kucacımda tutarken o motoru çalıştırıyor, sonra arkaya uzanıp kolumu çekerek ona doluyor ve bir dakika sonra garajdan çıkmadan önce aynı şeyi diğer tarafa da yapıyor. Ay ışığıyla ıslanmış şehir sokaklarında arabaların ve otobüslerin arasından geçerek uçuyoruz. Neredeyse uçuyormuşuz gibi hissediyorum.

Sürüşümüze devam ederken rüzgar etrafımızı sarıyor, bizi sıkıca kucaklıyor. Daha önce hiç motosiklete binmemiştim. Özel bir sebepten değil, sadece hiç binmedim. Şimdi keşke ölmek üzere olduğumdan şüphe duymadan önce sürseydim diyorum. Omzunun üzerinden bakmak için dönüyor, ellerime dokunmadan önce gözleri yüzümden geziniyor. Sanırım bu bekle demek.

Kendimi destekliyorum ve eminim ki motosikleti bir tekerlekli dönüş sokuyor. Motosiklet yere inmeden önce korkudan bir çığlık atıyorum ve durduramadan içimden bir kıkırdama yükseliyor. Zayden sert bir sola dönmeyden önce bunu tekrar tekrar yapıyor ve yoğun ağaçlıklı bir yoldan aşağı inmeye başlıyoruz.

Ne kadar zamandır araba sürdüğümüzden emin değilim. Birkaç mil de olabilir, elli mil de. Sonunda, bir mezarlığa gelene kadar ağaçlar sıklaşıyor. Sıcaklık anında on derece düşüyor ve karanlık, dolambaçlı, yokuş yukarı asfalt yolu takip ederken içime ürkütücü bir his çökmeye başlıyor.

Bir anda yavaşladı ve motoru kenara çekip kapattı. Bacağını okşuyor ve bunun inmek anlamına geldiğini varsayıyorum. O da aynısını yapmadan önce dediğini yapıyorum, sadece motosiklete yaslanıyor, deri ceketinden bir sigara ve bir çakmak çıkarırken seleye yan oturuyor. Cebinden bir bıçak çıkarırken sigarayı yakıyor ve neredeyse hiç düşünmeden elinde çevirmeye başlıyor.

"Ne gördün?" diye soruyor, gözleri üzerimde.

Etrafıma bakındım, hiçbir yerde yaşam belirtisi göremedim.
Kabaca yutkunarak cevap vermeye karar verdim. "O adamı öldürdüğünü
gördüm." Başını salladı. "Bu benden korkmana neden oluyor mu?"
"Şey, evet. Onu sadece öldürmediniz, bundan zevk aldınız."
Vurdumduymaz yüzünü koruyup başını sallarken gözlerinin arkasında bir
kıvılcım parlıyor.

"Ben yaptım."

Bunun üzerine gözlerim

kısıldı. "Neden?"

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılır.

"Bu insan doğası. Öldür ya da öldürül. Avla ya da avlan. Artık Taş
Devri'nde yaşamıyoruz ve işler biraz daha karmaşık ama yine de aynı şey geçerli.
Ya avcısınız ya da av olursunuz."

"Bu beni ne yapar?" Dikkatlice soruyorum.

Yüzüne küçük bir gülümseme yayılıyor. "Bu
sana bağlı meleşim."

Başka bir şey söylemiyoruz. Bunun yerine, ikimiz de burada oturup
birbirimizi izliyoruz, ikisi de herhangi bir hareket yapmıyor. Bir dakika kadar
böyle devam ettikten sonra Zayden kıkırdıyor.

"Oyun oynamak ister misin?"

"Hayır. Ama başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum, değil mi?" Ben
soruyorum.

"Hayır." Sırıttırıyor. "Biraz kovalamaca oynayacağız. Eğer kazanırsan,
sonunda biriyle karşılaşacaksın, ona tanık olduğun suçları ve seni rehin tutan
adamları anlatacaksın."

"Peki ya sen kazanırsan?" Gözlerimi kısarak soruyorum.

Gözlerinde hevesli bir parıltıyla beni izlerken sırtışı hınzır bir sırtışa
dönüşüyor.

"O zaman seni anlıyorum."

İçimi bir korku kapladı. *Öldürmekten* mi yoksa *almaktan* mı bahsediyor
bilmiyorum. Her iki durumda da, pek hevesli değilim. Yine de bana
özgürlüğümü gümüş bir tepside sunuyor. Tek yapmam gereken ondan kaçmak.
Ya da motorundan. Hay sikeyim.

"Bisiklet yok," diye pazarlık ettim.

Ben devam ederken başını yana eğiyor.

"Sadece yürüyerek, hile yok."

Bir kez başını salladığında

gülümsemesi geri geliyor. "Tabii ki."

Başımı sallarken titrek bir nefes alıyorum.

"Sana on saniye avans vereceğim. İyi şanslar meleğim." O saymaya başladığında küçük bir adım geri çekiliyorum.

"Bir. İki."

Üç ya da dördü beklemiyorum. Bir şimşek gibi bir anda yok oluyorum, küçük avantajım nedeniyle yokuş aşağı koşmayı seçiyorum. Uzaktan sesinin geri saymaya devam ettiğini duyuyorum ama neyse ki sesi her geçen saniye daha da kısılıyor.

Ayaklarımın üzerinde durmak için elimden geleni yapıyorum ama kırık mezar taşları ve çıkıntılı ağaç kökleri attığım her adımda bana çelme takıyor. Gecenin keskin havası ciğerlerimi yakıyor ve uzuvlarım şimdiden jelatin gibi hissediyor. Kesinlikle bir koşucu değilim ama şu anda keşke olsaydım diyorum.

Bir köşeyi dönerken nefesim kesiliyor, beni ana yola çıkaracağını bildiğim asfalt yolu takip etmek için elimden geleni yapıyorum. Ne yazık ki, arkamda ayak sesleri duyuyorum ve omzumun üzerinden bir bakış atıyorum. İşte Zayden geliyor, ayakları kaldırımda uçarak bana doğru geliyor. Peki, lanet olası yolda değil de mezarlıkta koştuğum için ne kadar aptalım?

Benim gibi onun da ayağının takılacağını umarak sağa sapmaya ve kendimi mezarlığın derinliklerine doğru itmeye karar veriyorum. Daha küçük, daha iç içe geçmiş mezar taşlarının etrafından dolanıyorum, arada bir kaya veya ağaç kökünün üzerinden atlıyorum. Kalbim acıyacak kadar çarpıyor ama duramayacağımı biliyorum.

Ürkütücü bir ses, manyakça bir kahkaha mezarlıkta yankılanıyor, ayak sesleri arttıkça tüylerim diken diken oluyor. Tüm vücudumu soğuk bir ter kaplıyor ve tam sola doğru kaçmaya çalışırken ayağım takılıyor ve daha bir sonraki adımımı atamadan ayakkabım uçuyor.

İzlerimde duruyorum, Zayden'in benden elli metreden daha az bir mesafede olduğunu gördüğümde onu almak için dönüyorum. Adrenalin vücudumu kasıp kavuruyor ve ayakkabının lanetine uğradım, yine kaçtım. Siktir, siktir, siktir. O çok hızlı. Ben çok yorgunum. Bunu yapamam. Bunu yapamam.

Bir sonraki anda, iki güçlü kol belimi sarıyor ve beni sağa doğru çekerek yere düşürüyor. Sırtım darbenin büyük kısmını alıyor, ıslak gece yarısı çiyleri gömleğimi ıslatırken iri bir beden üzerime düşerek beni mezarlık zeminine sabitliyor.

"Yakaladım seni," diye gürlüyor kulağıma.

Yirmi İkinci Bölüm

BLAKE

İkimiz de nefesimizi tutmaya çalışıyoruz ama ben nefesimi tutmaktan çok beni saran felç edici korkuya odaklanmış durumdayım. Vücudum titremeye başlıyor ve bana gülümseme şekli iliklerime kadar ürpertiyor, yüz hatlarını gölgeleyen ay ışığı onu gecenin şeytanı gibi gösteriyor.

Bir sonraki anda, az önceki bıçak çıktı ve gömleğimi tereyağı gibi keserek kumaşı yanıma düşmeye zorladı. Sonra bıçağı sütyenimin altına sokuyor, sanki hiçbir şey yokmuş gibi ortasından kesiyor ve göğüslerimin serbest kalmasını sağlıyor. Kendimi korumaya çalışıyorum ama kollarımı yan tarafıma sıkıştırıyor ve meme ucumu ağzına almadan önce tüm ağırlığını üzerime veriyor.

"Bana bak meleğim," diye yumuşakça ikna eder.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve kendimi soyutlamaya çalışıyorum ama bu olması gerektiği kadar kolay değil.

Zayden gözlerimi onun üzerinde zorlarken olmaz.

Yavaşça gözlerimi açarak ona bakmama izin veriyorum.

"Aferin kızım. Şimdi ben bitirene kadar o mükemmel gözlerini benden ayırma."

Bıçağı bir kez daha kaldırıyor, soğuk metalin arkasından tutup göğsümün ortasına doğru sürüklüyor ve vücudumda bir ürperti yaratıyor. Bıçağın soğuk hissinden mi yoksa birazdan olacakların korkusundan mı, emin değilim.

Bıçak karnımdan aşağı iniyor ve taytımın paçasına doğru ilerleyip onu da kesiyor. Zayden'in iri elleri parçalanmış kumaşın etrafını sardıktan sonra dizlerimin üzerinden aşağı çekip kenara bırakıyor, külotum da onlarla birlikte gidiyor. Birdenbire nemli çimlerin üzerinde, tamamen açıkta ve savunmasız bir şekilde yatıyorum. İçimde derin bir korku hissetsem de, onun bana bakışını gördüğümde daha hafif bir duygunun içime yayılmaya başladığını hissetmekten kendimi alamıyorum.

Gözleri açgözlülükle çıplak bedenime bakıyor, nefesinin altında küfrederken yüzünü çeşitli hayranlık ve hayranlık ifadeleri kaplıyor.

"Sen mükemmelsin, meleşim. Mutlak mükemmellik." "Lütfen," diye kekeliyorum. "Bana zarar verme. Yapma-"

"Şşşt," diye fısıldar. "Sana asla zarar vermem, sadece sen istersen." Bunun üzerine kaşlarım çatıldı. "Yani beni gerçekten öldürmeyecek misin?"

Kafasını şaşkınlıkla yana eğiyor. "Tabii ki hayır. Sen ölürsen, ben de ölürüm."

"O zaman bana yine tecavüz edeceksin," diye titreyerek nefes alıyorum ve kaderimi kabullenmeye başlarken gözlerimi kapatıyorum.

"Sana hiç tecavüz etmedim meleşim. Bana hiç hayır demedin, beni kendinden hiç uzaklaştırmadın. Her zaman istekli oldun ve bedenini verdin, bu benim için çok değerli bir hediye."

"Bana başka biri olduğunu düşündürdün, bu tecavüzdür, Zayden!"

Kalçalarını bana doğru indirirken bir inilti çıkarıyor ve sertleşen sikini pantolonunun üzerinden bana sürüyor.

"Adımı söylemene bayılıyorum meleşim."

"Bana öyle demeyi kes," diye homurdanıyorum, onun berbat akıl oyunlarına karşı kendimi korumak için elimden geleni yapıyorum.

"Yapamam. Sen busun işte. Sen benim meleşimsin, ben de senin şeytanın olacağım.

Sonsuza kadar bağlı. Seni korumak için her şeyi yaparım, bunu her zaman bil." "Sen hariç herkesten, değil mi?" Isırıyorum.

"Kesinlikle," diyor amımı avuçlamadan önce, elinin topuğunu klitorisime sürüyor. Bir iniltiyi bastırmaya çalışıyorum, ama biraz daha baskı yapınca, elimde olmadan benden kaçıyor.

Zayden bıçağı diğer eline alıp bu kez keskin tarafını derime sürtmeye başladığında bu hareketi sürdürüyor. Bıçağın ipeksi ucu derimi hafifçe delip geçtiğinde, bir kan damlasının onu takip etmesine izin verecek kadar korku beni boğarken nabzım gümbür gümbür atmaya başlıyor.

İç uyluğuma, her biri diğerinin hemen altında olmak üzere iki kesik daha atıyor, keskin acı adı konmamış, bilinmeyen bir şeye dönüşüyor ve karanlık, girintili bir yanımdan zevk alıyor.

"Kahretsin, benim için bu kadar güzel kan akıtacağını biliyordum."

Gözleri benimkilerle çarpışıyor, bıçağı bir kenara bırakıp başparmağını kesiklere sürerken gözlerinde bu gece olduğu gibi kana susamış bir bakış var, kanı uyluğuma sürdükten sonra bıçağı kendine doğru kaldırıyor

ağızına sokup dudaklarına sürüyor. Dili dışarı fırlıyor, inleyip gözlerini başının arkasına yuvarlamadan önce kızıl kırmızının üzerinde geziniyor. Avucunun bana karşı hızının arttığını hissediyorum ve bir parmağını içime soktuğunda, kesinlikle sırlıslıkla olduğumu söylemekten utanıyorum. Çekmeden önce bir parmak daha ekliyor, aynı parmakları emmeden önce bir kez daha kanıma sürüyor.

İğrenmeliyim. İğrenç, hasta ve kaçık olduğu kesin. Bu psikopat adamın benim yüzümden, benim için aklını kaçırdığını görünce amımın zonkladığını, parçalanmaya hazır olduğunu hissetmemeliyim. Başka bir şey söylemeden, kendini içime sokmadan önce bir eliyle sikini çıkarıyor.

İstenmeyen bir iniltiye dönüşmeden önce agresif itişiyi içimden keskin bir çığlık kopuyor. Daha çok mücadele etmeliydim, boyun eğmemeliydim. Ama eli saçlarımı avucunun içine alıp gözlerimi onunkilere dikmeye zorladığında her şeyi bırakıyorum ve ne kadar yanlış olursa olsun bu anın içinde var oluyorum, o kadar iyi hissettiriyor ki.

"Sen çok mükemmelsin meleğim. Sana sonsuza dek sahip olmalıyım," diye pantolonunu indirirken bana sarılışını sıkılaştırıyor.

Leğen kemiği klitorisime sürünürken "Siktir," diye inliyorum.

"Lanet olsun, amın beni çok iyi kavırıyor. İçindeki sikimi ne kadar sevdiğini söyle bana. Adımı söyle," diye inliyor.

Emirlerine itaat etmek bir yana, buna hiç boyun eğmemeliyim, ama adı her zaman olması gerektiği gibi dudaklarımın arasından kayıp gidiyor ve şimdi klitorisime karşı dans eden parmak uçlarıyla beni ödüllendiriyor.

"Zayden."

Bir saniye daha dayanamıyor, içime derinlemesine giriyor, G noktama çarpıyor ve sıcak dölleri içime dolarken yıldızları görmemi sağlıyor. Orgazmı yatıştığında, bu onu durdurmuyor, birkaç saniye daha beni becermeye devam ediyor, sonunda yavaşlamadan önce cum'u gidebildiği kadar derine zorluyor, gözlerimi onunla buluşmaya zorluyor.

"Bu mükemmeldi."

Şimdi kendi orgazmım yatıştığına göre, nasıl hissedeceğimi ya da ne düşüneceğimi bilmiyorum. Kendimden iğreniyorum, kafam karışmış durumda ve hâlâ tahrik olmuş gibiyim. Ellerimle vücudumu örtmeye çalışırken aniden kendimi örtme ihtiyacı duyuyorum. Zayden beni dikkatle izliyor ve sanki zihnimi görebiliyor, sanki beni kendi zihnine sokmaya çalışıyor. Yine de böyle bir yere gitmek istediğimden emin değilim.

Gömleğini sıyırmadan önce deri ceketini çıkarıyor, gömleği üzerime çekmeden önce çeşitli gölgeli dövmelemlerle kaplı o delicesine belirgin kas setlerini ortaya çıkarıyor. Üst baldırıma gelene kadar vücudumdan aşağı doğru çözmeye devam ediyor, sonunda kanamayan üç kesiği zar zor kapatıyor.

Parmaklarının, sanki büyülenmiş gibi kabarık ve şişmiş derinin etrafında dans edişini izliyorum.

"Yara izi kalacak mı?" Ben soruyorum.

Bana bakmadan önce başını sallıyor.

"Seni sonsuza dek işaretlediğimde, bu sadece sen bana yalvardığında olacak."

İkimiz de birkaç saniye boyunca birbirimizi izlerken buna hiçbir şey söylemiyorum. Diğer elinin dudaklarıma yaklaştığını ve saygıyla dudaklarımı okşadığını hissediyorum. Bende bir sorun var. Tarif edemiyorum, zar zor kavrayabiliyorum ama tek bildiğim şu anda, şu anda, onun beni öpmesini bir sonraki nefesimden daha çok istediğim.

Belki de onu küçümsemekten başka bir şey yapmadığımı, az önce olanların şehvet dolu bir sersemlikten başka bir şey olmadığını doğrulamak için istiyorum. Korkmuştum ve adrenalinim yüksekti. Hepsi buydu ve eğer dudaklarının dudaklarıma değmesi beni tiksindirirse, deli olmadığımın emin olacağım. Aklımı kaybetmedim. Hayatta kalma ve temel bir insani tepki olarak hareket ediyordum.

Kararımı verdim, bir elimi ensesine götürdüm, hafifçe öne doğru bastırdım ve niyetimi açıkça belli ettim. Gözleri şaşkınlıkla parlıyor ve tereddüt etmiyor, dudakları bir anda benimkilerin üzerinde.

Kelebekler vücudumu yırtıyor, göğsümden karnımın alt kısmına doğru yükseliyor. Kalbim, bu tepeden aşağı hayatım için koşarken olduğundan daha sert atmaya başlıyor. Dudaklarımızın birleştiği yerden ayak parmaklarıma kadar sıcak bir uğultu başlıyor ve dili benimkine dolanmak için dışarı çıktığında, bu resmen onaylanmış oluyor. Lanet olası aklımı kaçırmıştım.

Şaşırtıcı bir şekilde, Zayden beni öpmekten başka bir şey yapmaya çalışmıyor. Sanki hayatın anlamı benmişim gibi beni tüketiyor, en azından onun hayatını. Yine de daha fazlasına ihtiyacım var. Zayden'i yana iterek kolayca sırt üstü dönüyor ve ben de onun üzerine tırmanarak zaten sert olan sikiinin üzerine sadece biraz acıyla batıyorum. Ayağa kalkıp tekrar batmadan önce nefes alıyorum.

"Siktir, meleğim. Sikime bin. Ne istersen al."

Hareketlerime devam ediyorum, Zayden huşu içinde izlerken sadece kendi zevkimi kovalıyorum, ritmimi yönlendirirken parmaklarını kış yanaklarıma sokuyor.

"Zayden!" İnliyorum.

Aleti her noktaya tam isabet ediyor, kendimi dik tutmak için elimden geleni yaparken vücudumu titremeye ve sarsılmaya zorluyor.

"Yanımdayım," diyor Zayden kollarını bana dolayarak beni yerinde tuttuktan sonra ayağa kalkarken beni kaldırıyor.

Sırtımı serin bir yüzeye dayamadan önce bizi birkaç metre taşıyor. Etrafımıza bakmaya fırsat bulamadan Zayden kontrolü ele alıyor, ağzı boynuma yapışmış halde içime giriyor, beni duvara yaslayıp sikerken emiyor ve yalıyor. Yapabildiğim tek şey başımı arkaya atmak ve onun verdiği hissin tadını çıkarmak.

"Zayden! Lanet olsun. Yapacağım-" Nefesim kesilirken o tanıdık his çoktan yerleşiyor ve nefesim kesilirken bacaklarımla titremesine neden oluyor.

"Güzel. Sikimin her yerine boşal bebeğim. Dölünde boğulmak istiyorum."

Dişlerinin boynumun çukur noktasına battığını hissediyorum ve bir dakika içinde boşalıyorum. Gözlerim kararıyor ve serbest kaldığımı haykırırken vücudum adeta kilitleniyor. Beni tutarken kollarında çığlık atıyor ve kıvraniyorum, tam arkamdan gelene kadar beni beceriyor, spermi beni ikinci kez dolduruyor. Doğum kontrolü için şükürler olsun, yine de henüz tam olarak etkili olduğundan yüzde yüz emin değilim.

Kesik kesik bir nefes alarak başımı duvara yaslayıp yukarı bakıyorum. Bir kemer gözüme çarpmadan önce birkaç saniye yıldızlı gökyüzüne bakıyorum. Yukarı baktığımda özel bir mezarlığa benzeyen bir girişin bir tarafındaki taş sütuna yaslanmış olduğumuzu görüyorum. Kelimeleri daha iyi anlamaya çalışırken gözlerim kısılıyor. Karanlıkta birkaç dakika geçtikten sonra gözlerim en üste karalanmış "Mezarlar" kelimesini net bir şekilde okuyabiliyor.

"Bu..."

"Ailemin arsası mı?" Zayden araya giriyor. "Evet. Annemle babama selam söyle." Gülüyor, benden kaçmak için çılınca bir kahkaha atmaya zorluyor.

"Aman Tanrım. Hayır. Bu iğrenç. Bir mezarlıkta seviştik, senin mezarlığında," diyorum.

"İki kez." Başını sallıyor.

Başımı sallarken ellerimle yüzümü kapatıyorum. Zayden'in ayaklarını yere basana kadar beni yavaşça indirdiğini hissediyorum. İçimden bir ürperti geçiyor

Serin hava etrafımızı sararken.

"Hâlâ beni ispiyonlayacak mısın meleğim?" diye soruyor, iki parmağıyla çenemi yukarı kaldırmaya zorlayarak.

Ona bakarken gözlerimi kısıyorum.

"Yine de gitmeme izin verecek misin?"

"Tabii ki hayır," diye alay ediyor elini saçlarımda gezdirirken. "Ama beni hâlâ bir hapishane hücresinde ya da bu toprağın yanlışı tarafında çürürken görmek isteyip istemediğini bilmek istiyorum."

Zar zor cümle kurabilmem, karar verecek ya da açıklama yapacak konumda olmadığımı kanıtlıyor ama aptalca bir nedenden ötürü artık kendimi onun tarafından tehdit edilmiş hissetmiyorum. İyi olsun ya da olmasın, bana çok takıntılı. Beni inciteceğini ya da başkasının incitmesine izin vereceğini hiç sanmıyorum. İyi bir adam değil, belli ki bugün öldürdüğü adam için hiç pişmanlık duymuyor ve bunun ilk cinayeti olmadığını açıkça belirtti, ancak her an beni bir sandalye bacağıyla kazığa oturtmayacağı konusunda içimde garip bir rahatlık var.

"Onu neden öldürdün?" diye sordum. "Yemek odasındaki adamı."

Parmakları saçlarımda dolaşmaya devam ediyor, sanki konuşurken bana dokunmaktan kendini alamıyor.

"Benim hakkımda, Dominic hakkında ve senin hakkında bilgi isteyen bir adam için çalışıyor. Dairede olduğunu biliyordu. Çok fazla şey biliyordu."

Bir an sessiz kalıyorum, tekrar konuşurken saçlarımla oynanması içten içe hoşuma gidiyor.

"Yani bu adam, Dominic'in bahsettiği kişi. Bana zarar vermek isteyen mi?"

Başını sallarken gözleri benimkilere geliyor, gözlerinde tehlikeli bir parıltı var.

"Sana zarar vermek istemiyor ama beni kontrol etme fırsatını asla kaçırmaz. Seni benim olarak tutmak için cenneti yerle bir edebilirim. Bunu bilecek ve bana karşı kullanacak, hepimize karşı.

"Neden? Senden ne istiyor? Ne-"

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, başını boynumun kıvrımına yaslamadan önce beni bir anlığına susturuyor.

"Başka soru yok. Sadece Dominic ve beni dinle. Sakın kaçma. Güvende olmanı istiyorum."

Sessiz kalmaya karar verdim ve kollarını omuzlarıma dolayıp burnunu boynuma gömerken bundan memnun görünüyor.

kokumu içime çekiyorum, bu hala kesinlikle ürkütücü ama birkaç saat önce olduğu kadar korkunç değil.

Sessizce bisiklete doğru yürüyoruz, Zayden beni o kadar sıkı sarıyor ki kendi başıma zar zor yürüyebiliyorum. Yolda ayakkabımı buluyoruz, bu güzel bir şey ve o da deri ceketini giyiyor, şu anda üzerinde sadece deri ceket ve pantolon varken çıplak göğüslü olduğu için gerçekten çok seksi.

Bir dövme diğerlerinden daha çok dikkatimi çekiyor. Bir çift melek kanadı ve üzerlerinde karalanmış bir isim. Derisine kazınmış kendi harflerimi tanımam sadece bir saniyemi alıyor. Gözlerim şaşkınlıkla onunkilere kayıyor ama o beni sadece kayıtsızca izliyor, görünüşe göre konuşmamı bekliyor. Yine de konuşmamayı seçiyorum ve bizi bisiklete götürmeden önce omuz silkiyor.

Deri koltuğa oturmaya gittiğimde, bacaklarımdan aşağı akan döl hissiyle irkiliyorum. Zayden'in gözleri kalçalarımın arasına düşüyor ve sızan dölün bir kısmını tekrar içime itmeden önce sırtıyor. Bana müstehcen bir göz kırpmadan ve motosikleti tekrar çalıştırıp mezarlığın içinden geçerek ana yola geri dönmeden önce bu müdahaleyi içime çekiyorum.

Az önce ne oldu öyle?

Yirmi Üçüncü Bölüm

DOMINIC

Blake ve Zayden'i bulmam neredeyse iki saatimi aldı. Yemek odamın ortasında bir ceset bulduktan sonra olabilecekleri mantıklı yerler tükenince aklıma aile mezarlığımız gibi mantıksız yerler geldi. Güvenlik ofisinde geç saatlere kadar çalışıyordum ve Zayden'i Blake'le yalnız bırakmayı pek düşünmemiştim. Kız Blake'ten nefret ediyordu ama Blake onu her şeyiyle seviyordu. Birkaç saat için iyi olacaktı. Görünüşe göre yanılmışım.

Arabam asfalt garaj yolunun köşesini döner dönmez Zayden'in bisikletini görür görmez içimi bir korku kapladı. Şüphesiz bulundukları yere giden en hızlı yol olduğu için yaya olarak yola çıktım. Zayden, Blake'i takıntı haline getirdiğinden beri normalden daha mantıksız davranıyordu. Neler yapabileceğinden emin değildim. Sonsuza dek birlikte olmak için bir cinayet-intihar işleyecek kadar çılgın olabilir miydi? Hiç şüphe yok. Eğer onun saçının teline zarar verdiğini öğrenirsem, hiçbir acı yeterli bir ceza olmazdı. Kendini öldürmesine izin vermezdim. Onu benden alırsa hayatının sonuna kadar ona işkence ederim.

Sonunda Graves aile mezarlığına geldiğimde, ayaklarım yavaşladı ve kalbim birkaç saniyeliğine durdu, bir inilti duydum, erkeksi bir inilti de değildi. Kadınsı bir inilti. Çok iyi tanıdığım bir inilti. Hayatımın aşkının zevkle haykırdığını duydum, "Zayden!"

Daha önce de birkaç kez ondan yararlanmıştı ve ben onu korumak için orada değildim. Ama bu sefer farklı olacaktı. Köşeyi döndüğümde onları gördüm, elbiseleri parçalanmış ve etrafa saçılmıştı. Sadece, onu yere yapışmış, yardım için çığlık atarken görmek yerine, adamın üstündeydi, gömleği vücudunu boğuyordu ve ona binerken zevk gibi görünen bir şeyle titriyordu.

Aynı derecede öfkelenendirici ve erotikti. Benim olana sahip çıkmak uğruna onu ondan koparmak üzereydim ki onu kaldırdı ve başladı

bana doğru yürüyordu. Bir an için neredeyse kendimi görmeye izin verdim. Bundan sonra ne olacağını görmek için, Blake'in benim onu gördüğüm kadar burada olduğum için mutlu olup olmayacağını görmek için. Ama nedense bunu yapmadım. Kendimi karşıdaki sütunun diğer tarafının arkasına sıkıştırdım ve onları izledim.

Blake'in inlemeleri yüksek sesle ve coşkuyla doluydu, Zayden ise her itişinde onu cesaretlendiriyordu. Aletim acı verici bir şekilde sertleşmişti ve ne yaptığımı bilmeden önce onu çıkarıyordum, sadece kenarı almak için elimi bir veya iki kez üzerinde gezdiriyordum. Yine de yeterli değildi. Blake'in güzel kıcını ve mükemmel amcığını çiğ çiğ sikilirken gördüğümde sikimi daha hızlı ve daha hızlı çalıştırmaya başladım. Elimin onun eli olduğunu, şu anda Zayden'in yerinde olduğumu hayal ettim, aynaya bakmak gibi bir şey olduğu için bu o kadar da zor değildi.

Kardeşimin kadını sikerken çıkardığı sesle yumruğumu sıkıyordum ve sertçe boşalmam için sadece bir pompa daha gerekti. Görüşüm bulanıklaştı ve Blake salıverildiğini haykırırken kendimi sütuna yaslamak zorunda kaldım, Zayden de hemen peşinden.

Kendime bir dakika daha nefes almak için izin verdim ve sonra arabama geri döndüm. Onlar beni görmeden arka kapıdan çıktım ve doğruca eve gittim. Zayden'in geride bıraktığı pisliği temizlemeyi bitirdim ve cesedi, ondan kurtulmak için daha iyi araçlarımız olana kadar arka odadaki derin dondurucuya koydum.

Son kanlı havluyu da çamaşır makinesine atmayı bitirdiğimde, kapının açılma sesini duyuyorum ve Zayden'in kucığında uyuyan Blake'le koridora adım atışını izliyorum. Onu sessizce odasına taşıyor, benimle göz teması kuruyor ve kesinlikle hiçbir şey belli etmiyor.

Onu yatağa yatırırken peşinden gidiyorum, dudaklarına öyle bir öpücük konduruyor ki çenem sinirden geriliyor. Onunla yeterince uğraşmadı mı zaten? Bu sabah benden ayrıldı, benden nefret ettiğini söyledi, ama onunla yatmaktan daha fazlasını mı istiyor? Tüm bu öfke, ihanet ve incinme haksız ve adaletsiz ve ben çok kızgınım.

Zayden ondan uzaklaşıyor, koridorda ilerlerken yanımdan geçip ikimizin odasının önünden geçiyor. Süpürge dolabının önüne geliyor ve parmağını tarayıcıya bastırarak gizli kapının açılmasını sağlıyor, ben de onu odanın içinde takip ediyorum.

Odanın içinde rahatça ilerliyor ve zıplayarak son avının bulunduğu derin dondurucunun üstüne oturuyor. Sergilenen silahların duvarı tam karşımda ve bazılarını kendi silahlarımda kullanmayı ciddi ciddi düşünüyorum.

Kardeşim. Aleti yoksa Blake'in onu bir daha sikmeyeceği garanti.

"Geç saate kadar ne yapıyorsun kardeşim?" Zayden bacaklarını benim deli kardeşime hiç benzemeyen kaygısız bir şekilde sallarken soruyor.

"Bilirsin işte, senin pisliklerini temizlemek, mezarlıklardan geçmek," diye kestirip atıyorum.

Tek bir kaşı kalkıyor ama başka bir tepki vermiyor. "Beni mi gözetliyordun?"

"Lanet olası mezarlığın ortasında onu becerirken bunu yapmamak biraz zor!" Kükrüyorum, oda ses geçirmez olduğu için ne kadar yüksek ses çıkardığımı umursamıyorum.

Zayden tembelce, "Kıskançlık sana hiç yakışmıyor," diye söylendi.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, onu boğazından tutup duvara doğru itiyorum.

"Siktir. Sen. Bir anlaşma yapmıştık. Ona dokunmamayı kabul etmiştin. Yapmamayı kabul ettin-"

"İşler değişir kardeşim. Meleğim ve ben başka bir anlaşma yaptık ve seninle karar verdiğimizden çok daha tatlıydı."

"Bu saçmalığı duymak istemiyorum. Geri çekilmeni istiyorum. Senin yüzünden tüm hayatı mahvoldu!"

Alay ediyor. "Lütfen, ne hayatı? İşe gidip gelmek mi? Koca bir ailesi olan ve ona ancak yetecek kadar zaman ayıran bencil arkadaşını arada sırada ziyaret etmek mi? Hak ettiği şekilde sevilmiyordu, artık sevinebilir."

"Hayatı pahasına, Zayden! Bunu nasıl anlamazsın? Maxim onu öğrenirse, ki öğrenecek, kız ölmüş sayılır. Bugün değil, belki yarın da değil ama bir gün."

Zayden'in gözleri neredeyse siyaha dönerken beni kolayca itti.

Onu.

"Bana neyin tehlikede olduğunu söyleme. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye hırlıyor

ayağa fırlar ve volta atmaya başlar. Kendi kendine neredeyse manik bir şekilde mırıldanırken elleri saçlarını karıştırıyor.

"Biliyorum! Ama onu koruyacağım. Onu mümkün olduğunca uzun süre ondan saklayacağım ve onu öğrendiğinde onunla konuşacağım."

"İşe yarayacak çok şey var. Onu bulduğunda, seni sonsuza dek orospusu yapacak."

"Öyle olsun! Onsuz bir hayat yaşamaktan iyidir."

Başımı salladım. "Çok bencilsin. Bu şekilde yaşayamaz, Zayden. Ona yeni bir ülkede, yeni bir kimlik ayarlamalı ve tüm iletişimi kesmeliyiz. Tek yol bu," diyorum, kelimeler ağzımdan çıktığı anda dilimde asit tadı bırakıyor.

Gözleri çılgına dönüyor ve en yakındaki silaha atlıyor, onu kuruyor ve tam şakağıma dayıyor.

"Onu tekrar götürmeyi teklif edersen, beynini bu odanın her yerine uçururum, kardeşliğin canı cehennem!" diye öfkeleni, gözleri panik içinde ve vahşiydi.

Onu gecenin bir yarısı, arkasında hiçbir ipucu bırakmadan alıp götüreceğimi düşünüyor. Tüm hayatını onu tekrar bulmaya çalışarak geçirmek zorunda kalacağını düşünüyor ve haksız da değil. Bu düşünce onu öğrendiğim andan beri aklımdan geçiyordu. Bazen hala düşünüyorum ama o zamana kadar diğer tüm olasılıkları tüketmek istiyorum çünkü Zayden'in onsuz öleceğini bilsem de daha iyi olacağımdan pek emin değilim.

"Sadece içeride kal, radarın altında. Maxim hakkında bir şeyler bulmamız lazım, eğer onu tehdit ederse suçu üzerine atabileceğimiz bir şeyler."

Zayden, "On yılı aşkın bir süredir bunu yapmaya çalışıyorsun ve her seferinde başarısız oluyorsun," diye çıkışıyor.

Başımı salladım. "Daha çok çabalamam gerekecek."

Başıyla onaylıyor ve ikimiz de birkaç dakika sessiz kalıyoruz. "Sana Dom diyor," diyor, neredeyse içi boş bir şekilde.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için geriliyorum, onun yerine başımı sallıyorum.

Başını yana çeviriyor, sessizce ona söyleyip söylemediğimi soruyor, ki söylemedim. En azından söylemedim. Başımı sallıyorum, omuzları neredeyse rahatlamış gibi görünüyor. Konuşmadan önce birkaç saniye daha sessiz kaldık.

"Onun gitmesine asla izin vermeyeceğim."

Ona bakıyorum, duruşu eşit aralıklı ve sert. Sanki iş o noktaya gelirse benimle ölümüne dövüşmeye hazırmış gibi. Bugün söylediklerine ve bu gece gördüklerime bakılırsa, gerçekte ne kadar bir kavga olduğundan emin değilim. Beni istemiyor, belki de onunla sadece o anın içindeydi, ya da belki de onu istiyor. İkisi de umurumda değil. Günün sonunda, eğer beni istemiyorsa, ne yapmam gerekiyor? Ben Zayden gibi değilim. Çok istesem bile onu beni sevmeye zorlamayacağım.

"Eğer beni istiyorsa, ben de onu asla bırakmam," diyorum. Zayden, "İyi olan kazansın, sanırım," diye düşünüyor.

"Sanırım öyle."

Yirmi Dördüncü Bölüm

BLAKE

Ertesi sabah uyandığımda yataktaydım. Evimdeki yatağımda değil. Dominic'in yatağında değil, boş odadaki yatakta. Benim deyimimle hapisane yatağı. Dün gece ateşli bir rüya gibiydi. Öyle olmalı, değil mi? Tüm bunların olmasına imkan yok. Zayden'i isteyerek iki kez sikmiş olmamın imkanı yok. Beni saran koyu gri tişörtü kaldırmadan önce aşağıya bakıyorum ve uyluğumun iç kısmında iyileşmeye başlayan üç çizgi görüyorum.

Tamam, kesinlikle gerçek. Geçici deliliğin karar verme hatamı açıklayabileceğini sanmıyorum. Yani, belki açıklayabilir. Bu ve onun küçük ilkel kovalamaca oyunuyla aktive olan savaş ya da kaç modu.

Kendimi zorla yataktan kaldırıyorum, kalçalarımın arasında ne kadar acı hissettiğimi hemen fark ediyorum. Tanrım, dün gece dalga geçmiyordu. Saatlerce sikilmiş gibi hissediyorum.

Yeni doğmuş bir geyik gibi topallayarak banyoya doğru ilerlerken, duşa girip ılık suyun hassas cildime çarpmasına izin verdiğimde irkiliyorum. Yemin ederim, döl dolu bir gece daha uyursam İYE olacağım.

Durulandıktan sonra yere attığım gömleği alıyorum, şimdi daha yakından bakınca Zayden'in gömleği olduğunu anlıyorum ve dikkatlice yatak odasından çıkıyorum.

Aydınlık mutfağa adım attığımda, güçlü bir pastırma ve tatlı bir şey kokusu duyularımı dolduruyor. Ayrıca adanın üzerinde nergislerle dolu yepyeni bir vazo var gibi görünüyor ve sadece güzel çiçeğin görüntüsü bile kalbimi sıkıştırıyor.

Kaslı bir sırt bana dönük ve o koyu kahverengi gözler benimkilere indiğinde midem küçük bir takla atıyor. Bana kalbimi acıtan yumuşak ama tereddütlü bir gülümseme veriyor. Geçirdiğim çılgın gecenin ardından, geçen sabahı neredeyse unutmuştum. Dominic'e ne söylediğimi ve bunu söylediğim için kendimden nasıl nefret ettiğimi. Açıkçası, nefret etmeliydim.

Ama Zayden'i becerebiliyorsam, en azından Dominic'le konuşmamı engelleyen ne, değil mi?

"Merhaba," diyorum usulca.

"Günaydın." Başını sallıyor.

Gözleri gömleğime kayıyor, çenesi tepki olarak sıkılıyor ve bu da kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor. Hiçbir zaman iyi zamanlama yapan biri olmadım, çünkü bir sonraki anda kelimelerimi ağzımdan kaçırıyorum. "Zayden'le yattım."

Ben konuşmaya devam ederken Dominic bana bakıyor.

"Yani, bu sefer bilerek. Şey, bir bakıma değil. İlk seferinde biraz karşıydım ama ikinci seferinde ben başlattım. Ama gerçekten bir lobotomiye ihtiyacım olduğunu düşünüyorum çünkü kim takipçisiyle isteyerek yatar ki? Sonunun bir abajur olmasını isteyen biri, işte o." Başımı sallamadan önce kendi kendime boş boş gülüyorum.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Dominic kayıtsızca sorar.

Umursamazlığıyla ilgili bir şey beni rahatsız ediyor, bu tamamen haksızlık ve iğrenç bir davranış ama öyle. Yanıt olarak omuz silkiyorum ve o da başını sallayıp arkasını dönerek pişirdiği yemeğe odaklanıyor.

"Biliyorum."

Kaşlarımı çattım. Zayden mi söyledi? Ne göt herif ama. Eve gelip bunu kardeşinin yüzüne mi vurdu?

"Özür dilerim," diyorum usulca.

Omzunun üzerinden bana bakmak için

döndü. "Neden özür diliyorsun?"

"Çünkü üzgün olmam gerekmez mi? Yani, kardeşinle yattım ve-"

"Ve sen benden ayrıldın. Bekarsın ve layık gördüğün kişiyle görüşmekte özgürsün."

Yere bakıyorum, başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum, birden Dominic önümde beliriyor, eliyle çenemi kavırıyor ve yüzümü kendisine doğru eğiyor.

"Ayrıldık mı, Blake?" diye sorar.

O devam ederken nasıl cevap vereceğimi bilemeden ağzımı açıyorum.

"Çünkü öyle olmamızı çok isterdim. Hâlâ benim olduğunu söyleyebilmeyi çok isterdim ama bu ayrıcalığı kaybettiğimi de anlıyorum ve artık beni görmemeyi tercih etmen tamamen anlaşılabilir bir durum."

Kaşlarımı çatıyorum, midemde ekşi bir his oluşuyor.

"Bunu istemiyorum."

Bana hüzünlü bir gülümseme verirken başparmağının yanağıma hafifçe dokunduğunu hissediyorum.

"Ben de öyle. Ne olmuş yani? Benim misin? Her şeye baştan başlayabilir miyiz?" "Artık yalan yok mu?" Ben soruyorum.

Başını sallamadan önce bir an tereddüt ediyor.

"Artık yalan yok."

Başımı sallarken yumuşak bir nefes alıyorum.

"Seni özledim," diyorum dudakları dudaklarıma çarparken.

Elleri kalçalarımın altına giriyor ve beni havaya kaldırmadan önce onları sıkıca kavıyor. Bizi mutfak adasına taşıırken bacaklarımı beline doluyorum, dizlerinin üzerine çökmeden önce beni kenara koyuyor. Zayden'in gömleğinin eteklerini, kalçalarımın üzerinde toplanana kadar üzerime itiyor. Dom'un hareketleri bir an için duraksıyor, iç baldırına bakıyor, parmağı üç küçük yarığa geliyor ve yüzünde şimşek gibi bir ifade belirliyor.

"Seni kesti mi?" diye neredeyse hırlıyor.

Gözleriyle buluşmadan önce kesiklere bakıyorum.

"Evet."

Çenesi granite dönüşüyor.

"Rıza gösterdin mi?"

Öyle mi yaptım? Yani, hayır. Şöyle demedi, "Hey, Blake. Seni biraz kesip biçmemin sakıncası var mı?" demedi. Ama aynı zamanda, küçük bir parçamın bundan hoşlandığını da inkar edemem. Bir çeşit aceleydi. Acının acısı ve o bunu yaparken yüzündeki muhtaç zevk, içimde savaşıyor duyguları karıştırdı. Bunu bir sonraki adımın adrenalini ve içinde bulunduğum potansiyel tehlikeyle birleştirdince, daha önce hiç yaşamadığım kadar erotik bir karşılaşma oldu. Bıçakla oynama olayından hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim ve belki de sadece o an hoşuma gitmişti, ama hoşuma gittiğine hiç şüphe yok. Muhtemelen çok fazla.

"Evet," diye cevap veriyorum usulca, günün sonunda Zayden'in beni incitmek için kesip kesmediğini gerçekten kontrol ettiğini bilerek.

O şimşek gibi bakış yüzünü terk etmiyor, ama yüzünü kalçalarımın arasına gömmeden önce bana kısa bir baş selamı veriyor. Dili şimdiye kadar hiç yaşamadığım bir şiddetle üzerime saldırıyor. Bir saniye bile düşünmeden iki parmağını içime sokuyor, ağzı klitorisime saldırmaya devam ederken parmaklarıyla beni beceriyor.

Elimi saçlarının arasına sokuyorum, çünkü yakın zamanda duracağına dair hiçbir işaret olmadan amıma saldırırken tutunacak bir şeye ihtiyacım var.

Dilinin her darbesinde ve parmağının her hareketinde içimde tanıdık bir his oluşmaya başlıyor. Bacaklarım titremeye başlıyor ve bunun henüz bitmesini istemediğim için orgazmımı tutmaya çalışırken nefesim dalgalı ve düzensiz hale geliyor. Yine de faydası yok. Orgazmım beni sert bir şekilde vuruyor. Sırtım soğuk tezgahın neredeyse eğiliyor, çığlıklarım evin içinde yankılanıyor ve Dom ben gevşek bir karmaşa olana kadar durmuyor.

Geri çekildiğinde, bir an için işinin bittiğini düşünüyorum. Ta ki sikini çıkarıp hala ıslak olan amıma kayana kadar, görünürde prezervatif yok, bir zevk iniltisi çıkarırken.

"Ne yani, bütün Graves kardeşler prezervatife falan mı karşı?" Bir kahkaha attım.

Eli kığımın yanağına geliyor, o kadar sert vuruyor ki, içimden bir zevk ve acı dalgası geçiyor.

"İkinizin arasında hiçbir şey yokken içindeki tek kişi o olmayacak. Sen benimsin bebeğim ve şimdi seni öyle becereceğim."

Kalçalarını şaklatırken başımı sallayarak onaylıyorum, bunu tekrar tekrar yapıp hızlı tempolu, neredeyse vahşi bir ritim bulurken inlememe neden oluyor. Ellerim tezgahın kenarını kavıyor, Dom beni tam anlamıyla adanın içine doğru sikerken düşmemek için elimden geleni yapıyorum.

İki parmağını kaldırıp ağzımın önünde tutuyor. "Em."

Dudaklarımı aralıyorum ve o bir saniye bile kaybetmeden parmaklarını ağzıma sokuyor. Dilimin üzerinde anında kendi tadım beliriyor. Kendi tadımı hiçbir zaman umursamadım, aslında hoşuma bile gitti. Bu yüzden dilimi parmaklarının etrafına dolamakta, parmaklarını yalayıp emmekte ve bunu yaparken nefes nefese kalmasına neden olmakta bir sorun görmüyorum.

"Siktir, bebeğim. Çok mükemmelsin. Sikime gel. Ben amını doldururken senin parçalandığını hissetmeme izin ver."

Tekrar patlamadan önce amımın birkaç kez sıkıldığını hissettiğimde parmaklarının etrafında inliyorum. İnlerken Dom'un etrafında nabzımın attığını ve sıkıldığını hissediyorum. Dom'un içimde serbest kaldığını hissediyorum, sıcaklık beni doldurmadan önce horozu şişiyor. Kendi orgazmı boyunca beni beceriyor, titrek bir nefesle üstüme yığılıyor.

Birkaç dakika bu şekilde kalıyoruz, Dominic hala sıkıca içime gömülü ve bana bakmak için başını kaldırmadan önce çekilme belirtisi göstermiyor.

"Seni seviyorum, Blake. Seni seviyorum ve seni paylaşamam. Benim olmana ihtiyacım var."

Kalbim güm güm atıyor ve aynı anda sıkışıyor. Beni paylaşmamasını kabullenmek işin kolay kısmı. Yani, paylaşılmak istediğimden değil. Dün gece Zayden'la olan şey belli ki bir hataydı. Gerilim ve adrenalin dolu bir hataydı. O psikopat bir sapık katil. Hayatta olmamın tek nedeni, hiç şüphesiz, kaderimizde birlikte olmak gibi bir şey olduğunu düşünmesi. O bir deli. Dominic istediğim tek erkek, belli ki. Ve beni seviyor mu?

"Gerçekten mi?" Aptalca sordum.

Ciddi bir şekilde başını sallıyor ve yüzümü o şekilde kavırıyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum, anında bunu kastediyorum ve dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce gerçek, geniş, mutluluk dolu bir gülümsemeyle gülümsediğinde açıklanamaz bir şeyin telaşını hissediyorum.

Geri çekildiğinde ona gülümsüyorum, o da geri çekilip kendini toparlamaya başlıyor. Gözlerim köşeden gelen gölgeli bir figüre takılıyor, iki parlak mavi küre doğrudan bana bakıyor ve öfke dolu bir bakış beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Yirmi Beşinci Bölüm

ZAYDEN

Bütün gün odamdaydım. Dışarıda oturup kardeşimin meleğime dokunmasını izlemekten daha iyi bir alternatif. İyi olanın kazanması konusunda anlaşıştık, ama ben sadece onun için daha iyi bir erkek olduğumu bildiğim için kabul ettim. Belli ki biraz ikna edilmeye ihtiyacı var.

Kapım sertçe çalınıyor ve Dominic içeri girmeden önce bıçağımı hemen yanındaki duvara saplıyorum. Gözlerini devirmeden önce bir bıçağa bir de bana bakıyor, sanki bana karşı duyarsızlaşmış gibi, konuşmadan önce.

"Gitmek zorundayım. Jarod aradı. Birisi bloğun güvenlik kameralarına girmeye çalışmış."

Bunun üzerine başımı yana

çevirdim. "Sence-"

"Evet," diye bitiriyor.

Bunun üzerine başımı sallayarak yanımdaki diğer bıçağı parmağıma alıyorum, parmaklarımı keskin kenarında gezdiriyorum ve ardından beliren kırmızı çizgiyi hayranlıkla izliyorum.

"Daha da kötüleşmeden bu sorunun önüne geçmemiz gerekecek," diye mırıldanıyorum.

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Onu asla kızın yanına yaklaştırmayacağız, kızın varlığından bile haberdar olmasına izin vermeyeceğiz. Plana sadık kalın. Onu içeride tutun, hiçbir şey için ayrılmasına izin vermeyin. Hâlâ bir şey üzerinde çalışıyorum. New York'ta Mariano ailesi için yaptığı bir işi buldum. Görünüşe göre işi tam olarak bitirememiş ve onu arıyorlar. Belki bu bizim yararımıza olabilir?"

Bunun üzerine başım döndü.

"Hepimizin hayatta olduğu bu karmaşadan kurtulmanın yolunun mafyayı onun üzerine salmak olduğunu mu düşünüyorsun? Onlardan bu kadar uzun süre kaçabildiyse, bunu yapamayacağını düşündüren nedir?"

devam et için yap Yani, Bu zaman Öldürmek herkes içinde
Bu daire intikam için mi?" Alay ediyorum.

Dominic çenesini sıkarak başını sallar ve gitmek için döner. "Elimizdeki
en iyi seçenek bu. Plana sadık kalacağız."

Sırtı bana dönüktü ve ben ona seslenirken kapıdan bir adım attı.

Onu.

"Onunla birlikte olmak iyi hissettiriyor mu?"

Ben devam ederken adımlarının ortasında
donup kalıyor.

"Mutfak adasında iyi bir sikişin düzeltemeyeceği bir şey yok, değil mi?"

"Aile mezarlığımızın kapısına karşı yapılan bir sikişle hemen hemen aynı."

Sözleri beni gülümsetti. O olduğunu bilmediğim için hala şoktayım.

O gece orada. O da benim gibi en iyilerden öğrendi. Ayrıca onun avantajına,
meleğimle birlikteyken farkındalığım azalıyor, dikkatim tamamen onun üzerinde
toplanıyor. Tam da istediğim gibi her zerremi tüketiyor, yine de itiraf etmeliyim
ki onu Maxim'den koruyacaksam daha iyi olmalıyım. Saplantımın beni bu dört
duvar arasında doldurmasına izin verin, çünkü her şeyden önce onun güvenliği
birinci önceliğim.

Dominic başka bir şey söylemeden ayrılıyor ve birkaç dakika sonra ön kapı
açılıp kapanıyor. Elimdeki kan kurumuştı ve oturma odasına gitmeden önce
temizlemek için odamdaki en-suite banyoya geçtim. İçeri girdiğimde meleğimi
kanepede top gibi kıvrılmış, kitap okurken buluyorum. Yazarın adını
hatırlıyorum. En sevdiği kitaplardan biri olmalı.

Gözleri sayfadan sadece bir anlığına ayrılıyor, sonra tekrar hikâyesine
odaklanıyor. Bana olan ilgisizliği karşısında içimde oluşan kızgınlığı inkar
edemem. Dün gece, hiç yaşanmamış gibi davranması için fazla mükemmeldi.
Kaderimizde birlikte olmak olduğunu onaylaması için tek gereken bu olmalıydı.
Eğilimlerimi gösterdiğimde bile vücudunun bana verdiği tepki. Daha fazlasını
istemese. O mükemmel, biz mükemmeliz. Bunu yakında görecektim.

Pastırmalı ve peynirli omleti çabucak hazırlayıp kızarmış ekmekle birlikte
ona veriyorum. Akşam yemeği vakti ama o akşam yemeğinde kahvaltılık etmeyi
çok seviyor. Gerçi omlet yapma konusunda oldukça kötü. Kaç kez omlet
yapmaya çalıştığını, ancak hayal kırıklığına uğrayıp omleti çırpmaya
dönüştürdüğünü izlediğimi anlatamam. Birçok kez ona yardım etmek için
dolabından çıkmak istedim ve şimdi yapabilirim.

Bitirdiğimde tabağa koyuyorum ve onun sevdiği aromalı maden sularından biriyle birlikte sehpaye taşıyorum. Önüne koyuyorum ve kitabını indirip incelemesine neden oluyorum. Bana bakmadan önce kaşlarını çattı.

"Bu ne için?" "Yemek

için," diyorum açıkça.

Bunun üzerine gözleri kısıldı. "Bana yemek mi yaptın?"

Kanepenin tam karşısındaki koltuğa oturmak için hareket ederken başımı sallıyorum, ona doğru işaret ederken arkama yaslanıyorum.

"Kitabının tadını çıkar, ye. Ben burada yokmuşum gibi davran," diyorum gözlerim açgözlülükle onun güzelliğini benden önce görürken.

Kitabını yere bırakırken bununla alay ediyor.

"Sen bana bakarken bunu yapmak biraz zor." "Bu seni daha önce hiç rahatsız etmemişti," diye karşı çıkıyorum.

Kızgınlık yüzünden okunuyor.

"Çünkü orada olduğunu bilmiyordum, sürüngen."

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayayarak ona bakarken kısık bir kıkırdama duyuyorum.

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Bazen sadece farkına varman için orada burada ses çıkarırdım. Bu arada, savaş ya da kaç içgüdülerin korkunç. Gece bir gümbürtü duyduğunda battaniyenin altına saklanmak seni hayatta tutmaz meleşim. Hem de hiç."

"Siktir git!" diye tükürdükten sonra yemek tabağını alıp bana fırlatıyor. Arkamdaki duvara çarpıp paramparça olurken, yumurta ve kırıntılar yarısı duvara yapışmış, cam parçaları her yere saçılmış bir şekilde kolayca sıyrılıyorum.

"Beni tanıyorsun, Zayden. Beni takip ediyor olman beni tanıdığın anlamına gelmez. Savaş ya da kaç becerilerim hakkında ne düşündüğün umurumda değil. Beni buraya kadar getirdiler, değil mi? Hâlâ nefes alıyorum, hâlâ savaşıyorum. O yüzden neden bana bir iyilik yapıp siktir olup gitmiyorsun?"

Nefes almakta zorlanıyor, gözleri şaşırtıcı bir şekilde sönmeye başlayan bir öfkeyle dolu. Sandalyede öylece oturuyor, yeterince sakinleşene kadar sabırla onu izliyorum.

"Sana omlet yapmamı ister misin?" diye sordum. Bana bakarken başını yana çeviriyor.

"Bu ne lan? Hayır. Yemeğini sikeyim. Bana sunacağın hiçbir şeyi istemiyorum."

Kaşlarımı çattım.

"Sen, ben ve mezarlık bunun doğru olmadığını biliyoruz meleğim."

Ellerini iki yana açıp içi boş bir kahkaha atıyor.

"Mezarlık mı? Kelimenin tam anlamıyla hayatım için kaçtığım yerde mi? Beni yere yatırdığın, pantolonumu indirdiğin ve isteğim dışında beni becermeden önce derimi kestiğin yerde mi?"

Bir anda odanın diğer ucuna geçtim, onu kanepenin arkasına sıkıştırırken elim boğazına sıkıca sarılmıştı. Gözleri kocaman ve korkmuş, ama karşı koymak için hiçbir girişimde bulunmuyor.

Hadi, meleğim. Dövüş. Lütfen.

"Kendini kandırma. İkimiz de biliyoruz ki seni yere yatırdığım andan itibaren bunu istedin. Sana ulaştığımda amın neredeyse sıırılsıklamdı ve bu," diyorum bıçağımı çıkarırken, uygun bir şekilde dün geceki bıçağımın aynısı. Yavaşça tenine doğru sürüklüyorum, o kadar hafif ki maalesef iz bırakmıyor.

Nabızı derisinden fırlayacakmış gibi atıyor, gözbebekleri büyürken tüyleri diken diken oluyor. Gözlerinde arzuya benzer bir bakış parlıyor, hatta şehvet. *Aynen öyle.*

"Bu," diye devam ediyorum. "Sanırım beklediğinden daha fazla zevk aldın. Metalin soğukluğu kalbini hızlandırdı ve korku seni sıkıca sardı ve sanırım bu telaş hoşuna gitti. İlk dilim her zaman en zordur. Keskindir ve acıtır, ama acı korkuyla karışır ve kısa süre sonra, kaçınman mı yoksa aşırı doz mu alman gerektiğini bilmediğin bağımlılık yapıcı bir karışım olur."

O şehvet dolu bakış şimdi onun büyüleyici gözlerine yerleşti. Hangisini daha çok sevdiğime asla karar veremeyeceğim, bu imkansız. İkisini de seviyorum. Mavi ve kahverengi birlikte, aynı madalyonun iki yüzü, benim güzel kadınımı oluşturuyor.

"Yaşadığını hissetmek istiyor musun meleğim?" Kulağına fısıldıyorum, bıçağın köprücük kemiği boyunca ilerlemesine ve tişörtünün altından göğüslerinin arasına dalmasına izin veriyorum. Kollarımın arasında neredeyse titrerken nefesi yumuşak bir solukla onu dışarı atmaya zorluyor.

Bıçak inişine devam ediyor, sütyeninin üzerinde duruyor. Yine de orada durmayı planlamıyorum, daha iyi bir görüşe ihtiyacım var. Bıçağı avucumun içinde çeviriyorum, bıçağın ucunu kendime doğru itiyorum ve gömleğinin içinden bir çizgi kesiyorum. Birkaç santim daha ilerleyince kumaş neredeyse yanlarına düşecek. Bıçağı sütyeninin ön kopçasının altından geçiriyorum, nefes aldığımda göğüslerini serbest bırakmaya hazırım.

"Lütfen bir tane daha kesmeyin."

Başımı usulca sallıyorum. "Nasıl istersen," diyorum kulağına karşı, ağzımı göğüslerinin arasına indirmeden, dişlerimle kopçayı serbest bırakmadan ve göğüslerinin gözlerimin görmesi için tamamen dışarı dökülmesine izin vermeden önce cildine karşı başka bir tüylenme kıvılcımı gönderiyorum. Meme uçlarının tozlu pembeliği ucumdan döl sızmasına neden oluyor.

Bıçağımın ucu tekrar tenine dönüyor, taytına gelmeden önce gövdesinde tembel çizgiler izliyor. Bu sefer benimle tartışmasını beklemeden bıçağı bir kez daha çevirip kumaşa kancayı takıyorum, onu ve külotunu kolayca ikiye ayırıyorum, ta ki benim için tamamen çıplak kalana kadar. Lanet olsun.

Soğuk çeliği kel amına doğru sürüklüyorum, tam yarığında durduğumda bacaklarından gelen titremenin tadını çıkarıyorum. Bıçağı elimde çevirip sapını kalçalarının arasına ittiğimde korku ve adrenalini içinden geçiyor gibi görünüyor. Bana karşı koymuyor ama bana doğru da açılmıyor. Yine de bu benim için sorun değil. İtiraf edemese bile bunu istediğini biliyorum. Bunu ikimiz için de yapacağım.

Bıçağın sapı kolayca, neredeyse çok kolay bir şekilde içine kayıyor. Tıpkı olacağını bildiğim gibi, amı sırlıslam oldu ve elinde olmadan inlemeye dönüşen titrek bir nefes verdi. Bıçağı içine sokup çıkarmaya devam ediyorum, konuşurken onu en sevdiğim bıçaklardan biriyle beceriyorum.

"Bu iyi geldi mi meleğim?"

Gözleri sımsıkı kapalı, elleri kanepeyi kavırıyor ve sessiz kalıyor. Şu anda benimle o kadar sert mücadele ediyor ki, bu onun serbest kalmasını daha da tatlı kılacak.

"Gözlerini benden ayırma. Şimdi," diyorum sert bir sesle ve gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Çelişkili ve zevk sarhoşu görünüyor. Sanki hangi yolun yukarı olduğunu ya da bir sonraki adımda ne yapacağını bilmiyor. Boğazındaki tutuşumu bırakıyorum, duruşumu değiştiriyorum ve önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Bacakları hâlâ açılmamıştı ama yeni oyuncağına yer açmak için hafifçe ayrılmışlardı.

Onu içinden çekip çıkarıyorum, onu kaybettiğinde muhtaç bir inilti çıkardığında içimde bir zevk heyecanı akıyor. Kendi kendime sırtarak, onu ağzıma götürüp emerken gözlerini kendiminkilerle tutuyorum ve sularını sapından yalayarak temizliyorum. İnkâr edilemeyecek kadar ona ait olan tat dilime yayılırken inlemekten kendimi alamıyorum. Yüzümü amına gömüp güneş doğana kadar onu yemekten başka bir şey istemiyorum ama bana yalvarmak zorunda. İstemediğini, başka seçeneği olmadığını iddia etmiyor. O

amını yemem ve sikhmem için yalvaracak ve ben de bunu zamanın sonuna kadar mutlulukla yapacağım.

"Onu istiyor musun? Tekrar içine girmesini ister misin?" Yere bakıp elimin bıçağı tuttuğum yerden kanadığını gördüğümde sırtarak soruyorum.

"Bana ne yaptığına bak," diyorum elimi görmesi için havaya kaldırırken. "Bak senin zevkin bana neye mal oluyor, meleşim."

"Özür dilerim," diyor titreyerek.

"Şşş, yapma," diyorum elimi sakinleştirici bir şekilde kalçasında aşağı yukarı gezdirirken, kanımın mükemmel porselen tenine bulaştığını gördüğümde göğsümde bir gurur kıvılcımı çıkıyor. "Bana sözlerini söyle bebeğim. Beni istediğini, benim için yalvardığını söyle, ben de sana çaresiz olduğumu bildiğim o küçük itici gücü vereyim," diyorum bıçağı bir kez daha elime alıp bıçağın sapını onun açıklığına doğru iterken, sadece yarım onsluk bir baskı daha ve bıçak tekrar onun içinde olacaktı. Sırtını kamburlaştırması ve kalçalarını oynatması bana onun da bunu çok istediğini söylüyor.

Yine de beni kızdıracak şekilde konuşmuyor. Bıçağı bir o yana bir bu yana oynatıyorum, gözleri başının arkasına doğru dönerken ve küçük bir ıslaklık sızıntısı sapı kaplarken onu daha fazla kızdırıyorum. Kukusu neredeyse acı içinde haykırıyor, her türlü ilgi için çaresiz.

"Hadi, meleşim. O güzel küçük dudaklarının benim için yalvarışını duyayım," diyorum tekrar, sonunda razı olacağını umarak.

Gözleri bana geliyor, konuşurken rahatlamak isteyen kalçaları hâlâ kıpırdıyor.

"Dom'la birlikteyim. Sadece Dom'u istiyorum."

Bıçağı alıp yanındaki kanepeye gömerken öfke gözümü kör ediyor. Başka bir şey söylemeden ayağa kalkıyorum, masadan anahtarlarımı alıp daireden çıkıyorum. Kapı tüm duvarı sarsacak kadar sert bir gürültüyle kapanıyor. Ayaklarım asansörden bisikletime doğru hızla ilerliyor. Öfke, acı ve biraz da incinmişlik derimin altında kaynarken gece boyunca koşturmaya daha yeni başlamıştım bile.

Telefonum cebimde titriyor ama duymazdan geliyorum çünkü açıkçası sadece iki kişi arayacak, Dominic ya da Maxim ve ben ikisiyle de konuşmak istemiyorum. Bunun yerine önümdeki yola odaklanıyorum, kendi canıma kıymadan önce kardeşimi ve meleşimi öldürmek için duyduğum karşı konulmaz dürtüyü yenmek amacıyla arabayı olabildiğince hızlı sürüyorum.

Hayat. Ben onsuz bir hiim ve o bana sahip olmazsa, hiç kimseye sahip olamaz.

Yirmi Altıncı Bölüm

DOMINIC

"Her şeyi gözden geçirdiğine emin misin?" Jarod'a üçüncü kez soruyorum.

"Evet, üç kat eminim. Her kimse, kesinlikle denizaşırı ülkelere dendi, Rusya gibi görünüyor."

İçim daralıyor. Rusya'da evimin etrafındaki sokak kameralarını izlemesini istemediğim tek bir kişi tanıyorum ve dünyadaki yedi milyardan fazla insan arasında bu kişinin o olduğuna dair aklımda en ufak bir şüphe yok.

Bunun üzerine başımı salladım. "Kilitleyin. Siz onları tamamen nasıl engelleyeceğinizi bulana kadar bu sokaklardaki gözleri iki katına çıkarmak istiyorum. Eğer DOT öğrenirse, kığımız tehlikede demektir."

Operasyon müdürüm ve küçük dahim Jarod, yazmaya başlarken ciddi bir şekilde başını sallıyor. Güvenlik şirketini benim için yöneten küçük bir ekibim var. Bunun başlıca nedeni kolay kolay güvenmemem. Jarod ve diğer üç çalışanımızın düşündüğü şeyi gerçekten yapıyor olsaydık bir şey olurdu: DOT, yatırım bankacıları ve benzeri yüksek profilli müşteriler için siber güvenlik sağlamak. Zayden'in pervasız davranışlarını örtbas etmek ve şimdi de Blake'i güvende tutmak için daha da önemli.

Bilinmeyen bir numara beni aramaya başladığında durumdan haberdar etmek için diğer çocuklara mesaj atıyorum. Cevap vermek için odadan çıkarken dehşet mideme çöküyor.

"Alo?"

"Sonunda, telefona nasıl cevap verileceğini bilen bir Graves." Maxim'in kalın aksanı telefonda yankılanıyor.

"Maxim," dedim sertçe.

"Dominic. Uzun zaman oldu. Arkadaşlarınla iletişimde kalmıyor musun?"

"Biz arkadaş mıyız?" Boş bir bilgisayara geçip telefon takip yazılımını açmadan önce oturum açarken şüpheyile soruyorum.

"Daha çok, biz bir aileyiz, *moy mal'chik*."

Parmaklarım klavyenin üzerinde gezinirken kısa ve kuru bir kıkırdama duyuyorum.

"İz sürmenin anlamı yok, neden sadece nerede olduğumu sormuyorsun?" diyor. Ayağa kalkıp ofisin etrafına bakarken ellerim hareketsiz.

"Neredesin, Maxim?"

"Hâlâ Moskova'dayım ama Seattle'ın bizden çok daha iyi bir yaz geçirdiğini duydum. Belki de bir ziyarete gelmeliyim. Çocuklarımı görürüm."

Bu üstü örtülü tehdidi görmezden gelmek zor. Sesimi alçaltmadan önce omzumun üzerinden bakıyorum.

"Ne istiyorsun?"

"Kardeşin beni geri arasın. Nankörlük etti. Bir teşekkür bile etmeden onu hapisten çıkardım."

"Sizin için iş yapıyordu," diye belirttim.

"Evet, bu sadece iş. Ben de teşekkür etmek istiyorum. Ona beni aramasını söyleyin. Yeni bir hedefim var."

"Ne zaman?"

"Onu en geç yarına kadar Miami'de istiyorum."

Nefesimi üflüyorum. Zayden'i Blake'ten uzaklaştırmak çok zor olacak ama ne kadar uzakta olursa o kadar güvende o l a c a k .

"Denerim."

Telefon kapanmadan önce "Yapacaksın," diye düzeltiyor.

Hay sikeyim.

Telefonumu cebime atıp anahtarlarımı alıyorum ve başka bir şey söylemeden kapıdan çıkıyorum. Jarod arkamdan kapıyı kilitleyecek. Neredeyse burada yaşıyor, açıkçası bir evi olduğundan bile emin değilim. Onu sayamayacağım kadar çok kez dinlenme odasında uyurken yakaladım. Her neyse.

Yola çıktığımda Zayden cevap verdiğinde telefon sadece bir kez çalıyor.

"Ne?"

"Maxim aradı," diyorum.

"Evet, biliyorum."

"Onu geri a r a m a l ı s ı n yoksa Seattle'a gelmekle tehdit ediyor. Bu da bizim istediğimizden daha fazlasını bildiği anlamına gelebilir."

Zayden uzun süre sessiz kaldıktan sonra sonunda nefesinin altından küfrediyor.

"Ne istiyor?"

"New Mark. Miami'de. Yarın sabaha kadar orada olmanı istiyor." "Beş dakika içinde evde olurum," diye homurdandı.

Kaşlarım çatıldı.

"Evde değil misin? Blake'in yanında kim var?" Arabama binip, çalıştırıp otoparktan çıkarken soruyorum. Sözlerini beklerken içimde tam olarak açıklayamadığım ağır bir his var.

"O iyi. Evde kilitli kaldı ve sakinleşmeye ihtiyacım vardı."

"Neden?" Sorduğumda sessizlikle karşılaşıyorum. "Neden sakinleşmeye ihtiyaç duydun, Zayden?" Tekrar soruyorum.

"Beni istiyor ama *senin* yüzünden bana sahip olmasına izin vermiyor," diye adeta hırlıyor telefonda.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Yine sessizlikle karşılaşıyorum ve telefonu yüzümden çektiğimde çoktan yüzüme kapattığını görüyorum.

Zayden'i Blake'in yanından kendi isteğiyle ayrılmaya itecek kadar üzen şeyin tam olarak ne olduğunu merak ettiğimi inkâr edemem. Belki de bu konuda şimdilik karanlıkta yaşamak en iyisi olacaktır.

Eve geldiğimde, tam kapıdan içeri adım atıyordum ki Zayden'in Blake'in başında dikildiğini gördüm. Üzerinde bir çift uyku şortu ve bir atletle kanepede uyuyor. Ayaklarının dibinde küçük bir çanta, sessizce onu izliyor, ona doğru eğiliyor, alnına yumuşak bir öpücük konduruyor ve çantasını almadan önce tam olarak anlayamadığım bir şeyler fısıldıyor.

Yüzünü bana dönüyor ve sert bir şekilde başını sallıyor.

Omzuna vururken "Gir, çık," diyorum.

"Gir ve çık," diye onaylıyor ve yanımdan geçip kapıdan çıkarken omzunun üzerinden Blake'e bir kez daha bakıyor.

Kapıyı arkasından kapattım ve Blake'in yanına gitmeden önce birkaç saniye olduğum yerde kaldım, onu kollarıma aldım ve yatağıma taşıdım. Boxerıma kadar soyunmadan önce onu yatağın kendi tarafına yatırdım. Arkasına geçip kollarımı beline doluyorum, ellerimden biri göğsünde duruyor. Çenemi başının üstüne koyuyorum ve kalbinin sabit atışıyla uykuya dalıyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

BLAKE

Ertesi sabah uyandığımda Dominic bana Zayden'in işe gitmek zorunda olduğunu söyledi. Bu haber karşısında ne hissettiğimi bilmiyordum. Çünkü içimde aynı anda karışık duygular vardı. Rahatlama çünkü kanepede olanlardan sonra onunla nasıl yüzleşeceğimden emin değildim, psikopat sapığın en azından bir süreliğine benden uzak olmasından duyduğum mutluluk ve tabii ki en kafa karıştırıcı olan hayal kırıklığı.

Sözler Dom'un dudaklarından çıktığı anda hayal kırıklığına uğradım ve nedenini size söyleyemem. Rahatlama ve mutluluk yarım saniye sonra bir kovalayıcı gibi vurdu, ama ne yazık ki bu kovalayıcı ilk atışın tüm tadını ortadan kaldırmadı.

Tırnaklarımı boyuyorum çünkü televizyonda izlemeye değer her şeyi izledim, tüm çamaşırları yıkadım ve mutfağı temizledim çünkü bu lanet dairede sıkışıp kalmış yapacak başka bir şey yok, oturma odasındaki yan masadan bir vızıltı geliyor. Sesin peşinden gitmeden önce kaşlarımı çatıyorum ve masanın üzerinde, önünde yapışkan bir not olan bir telefon görünce şaşıyorum.

Bunu akıllıca kullan meleğim.

Seni izliyorum.

- Zayden.

Haklı olarak ait olduğu yere geri itmeden önce bir an için içimde bir şeyler kıpırdıyor. Telefonun kilidini açtığımda iş arkadaşlarımdan patronuma, eski patronuma, sanırım Gabby ve Christian'a kadar yüzlerce cevapsız arama ve mesaj buluyorum.

Ayrıca diğerlerinin üzerinde bir metin daha var. Tek bir harf ama belli ki kim olduğunu biliyorum.

Seni özledim meleğim.

Cevap verip vermemeyi tartışıyorum. Yani, muhtemelen vermemeliyim. Ama bana telefonunu geri vermek zorunda değildi, sanırım en azından ona teşekkür etmeliyim, değil mi?

Ben: Bana bir telefon vermeye karar vermene ne sebep oldu?

Cevabı neredeyse anında geliyor, sanki benim cevap vermemi bekliyormuş gibi.

Z: Senden bu kadar uzun süre uzak kalmanın üstesinden başka nasıl gelebilirim ki?

Cevap verirken tüm çabalarım rağmen zar zor gülümsüyorum.

Ben: Ne kadarlığına gidiyorsun?

Z: En fazla üç gün.

Yine, savaşılan duygular benimle çatışıyor, ama şu anda onları adlandırmak için içimde bir güç yok.

Neredeydin?

Z: Çalışıyor.

Ona gözlerimi deviriyorum.

Ben: Sen ne iş yapıyorsun ki? Dom'un güvenlik şirketi ve tamirci dükkanı var. Sen ne iş yapıyorsun?

Yanıt vermesi birkaç dakika sürüyor.

Yatmadan önce bana mesaj at, meleğim.

Verdiği yanıtı şaşırmadım ve Gabby'den gelen mesaj dizisine göz attım. Mesajları arkadaşça ve normal başlamıştı ama hızla

Günler geçip de cevap gelmeyince panie kapıldı. Christian'inki de çok benzer. Beni kontrol etmekten tam bir panie d n   yorlar.

Gabby'yi aramanın en iyisi olacağına karar verip arama tuşuna basıyorum ve cevap vermesini bekliyorum. İki saniye boyunca almıyor, sonra sesi hattan geliyor.

"Tanrı'ya     r! Deliriyordum. Ne haltlar d n  yor? Patronun i ten ayrıldığını, ev sahibin de taşındığını söyledi. Ne oluyor Blake?" diye çıkışıyor.

Dom, yatak odasının yanındaki derme çatma spor salonunda yaptığı antrenmandan sonra g r n   te du tan içeri girdiğinde cevap vermeye hazır bir şekilde ağzımı açıyorum. Beline bir havlu sarmış, simsiyah saçlarından bir damlacık su s z l p kaslı g   s ne düşüyor. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp kendimi aniden içinde bulduğum trans halinden sıyrılırken, kendinden memnun bir sırıtışla beni izliyor.

"    r dilerim. ılgın bir hafta oldu."

"ılgın bir hafta mı? Tüm söyleyeceğin bu mu? Neredesin?"

"Dominic'in evinde," diyorum ve bana doğru ilerlerken ka larının merakla kalkmasına neden oluyorum.

"Dominic'in mi? Ne olmuş yani? Yeni çıkmaya ba ladığın adamın yanına mı ta ındın?" diye alay ediyor.

"*Sadece* bu değil. Biz uzun zamandır birlikteyiz."

"Aylar, Blake," diye araya giriyor. "Bu adam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorsun. Sana i ini bıraktırdı ve evini terk ettirdi öyle mi? Bu zehirli bir davranış, bebeğim."

"Bana hiçbir şey yaptırmadı," diye savunuyorum, ama neden yaptığımı bilmiyorum. Teknik olarak bunların ikisini de yaptı.

"Tabii ki yapmadı. Bak, aklından neler geçiyor bilmiyorum ama tatlı dilli bir pisliğin hayatını bu şekilde mahvetmesine izin vermeyeceğim. Aklın başına gelene kadar bizimle kalacaksın. Sence kendi isteğinle gitmene izin verir mi, yoksa seni bu gece gizlice çıkaralım mı?"

Elimde olmadan mizahsız bir kahkaha attım. "Ne?"

Hayır."

"Hayır mı?" diye soruyor.

"Evet, hayır. Gizlice ıkmayacağım. Burası benim evim ve eğer bundan ho lanmıyorsanız, o zaman söyleyecek ne var bilmiyorum."

Sonunda tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessiz kalır.

"Seni daha sonra sakinleştğinde arayacağım. Sağlıklı düşünemiyorsun. Yardıma ihtiyacın var."

Alay ediyorum ve başımı sallıyorum.

"Zehirli bir ilişki içinde olduğumu düşünmem için bana gaz vermene ihtiyacım yok Gabs. Ben iyiyim. Ondan hoşlandığını söylemiştin, birdenbire sorun ne oldu?"

"Ondan hoşlanıyorum elbette ama onda bir gariplik var. Karanlık bir şeyler. Sıradan bir insan olarak iyi, ama kalkıp tüm hayatını değiştirmek için mi? Hayır, tatlım," diyor sinirlerimi bozan patronluk taslayan bir ses tonuyla.

Tavana bakıp konuşurken başımı sallıyorum. "Her neyse, Gabby."

Şimdi alay etme sırası onda. "Her neyse Gabby? Tüm alabileceğim bu mu? Ben ve ailem senin için onca şey yaptıktan sonra? Bir adam yüzünden yılların dostluğunu çöpe mi atacaksın?"

"Hayır, sen yargılayıcı bir kaltak olduğun için yılların arkadaşlığını çöpe atıyorum."

"Tamam. Daha önce olduğu gibi kırılıp döküldüğünde bana ağlayarak gelme. Ben burada olmayacağım. Kendini bu bataktan çıkarmak için iyi şanslar."

Başka bir şey söylemeden telefon kapanıyor ve içimden inanılmaz bir üzüntü ve öfke geçiyor. Gerçekten bunun olduğuna inanamıyorum. Gabby her zaman benim en yakın arkadaşım, en korktuğum insan olmuştu. Dünya beni hayal kırıklığına uğrattığında, o uğratmadı. Sağlam noktaları olsa da umurumda değil, tavrı çok kötüydü. Kendim için yapmak istediğim bir seçim üzerine ilk kez böyle bir konuşma yapıyor olsaydık, belki bunu görmezden gelebilirdim. Ancak bu, beni kendi istediği ve en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapmam için manipüle etmeye çalıştığı ilk seferin yakınından bile geçmiyor. Sevgi dolu bir yerden gelmeye çalışıyor olsa bile, çizgiyi aştı ve bu son cümle benim için bunu yaptı.

Ben telefonumu elime alıp arkasındaki duvara bakarken Dominic orada öylece duruyor ve bana bakıyor. Onunla göz teması kurmam bile en az bir dakikamı alıyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

"İyiyim," diye ısııyorum.

Bana bir adım daha yaklaşıyor, bana bakarken yüzümü ellerinin arasına alıyor.

"İyi olup olmadığını sormadım, iyi olup olmadığını sordum." Sonunda başımı sallamadan önce bir an duraksadım.

"İyi, zaten senin için iyi bir arkadaş değildi," diyor alnıma bir öpücük kondururken. "Ama muhtemelen bundan Zayden'e bahsetmemelisin."

Kaşlarımı çatarak ona bakmak için geri çekiliyorum. "Neden?"

"Ciddi misin?" der gibi bir bakışla bana bakıyor ve başımı diğer tarafa çeviriyorum.

yan.

"Çünkü eğer birinin sana burada benimle kalmanın ve sizi kırık dökük, hırpalanmış ve çukurda bırakacak, onları ayak parmaklarından asacak ve canlı canlı derilerini yüzecek."

Bunu duyunca yutkunuyorum, kendimi bir şekilde birlikte bulduğum bu adamların ne kadar psikopat olduklarını bir kez daha hatırlayınca içimi küçük bir korku kaplıyor. Adamlar diyorum çünkü Dominic'in kimseyi öldürdüğünü görmemiş olsam da onun da Zayden kadar yetenekli olduğundan bir an bile şüphe etmiyorum. Sadece daha fazla özdenetime sahip, onu yanıltan doğruya yönlendiren ahlaki bir pusulası var. Zayden'in böyle bir aygıtı yok ve dürüst olmak gerekirse, bence bu şekilde daha çok keyif alıyor.

"Hey," diyor Dom usulca, beni düşüncelerimden uyandırarak.

Ona bakıyorum ve başparmağı yanağıma değerken bana sempatik bir bakış atıyor.

"Bir film gecesine ne dersiniz? Ne isterseniz sipariş edebilir, komedi filmleri izleyebilir ve bugünü unutabiliriz."

"Daha gece bile olmadı," diyorum, Seattle grisinin hâlâ bozulmamış olduğunu görmek için dışarı bakarken, ama yağmur yağmıyor, yani bu Batı Washington için büyük bir şey.

Dom omuz silkiyor. "Fark etmez, şu anda istesek de evden çıkamayız, o yüzden ne halt etmek istiyorsak onu yapabiliriz."

Ağzımı açıyorum, günlerdir, haftalardır beynimde dönüp duran tüm soruları sormaya hazırım ama bunun nafile olduğunu biliyorum.

Direncimi hissetmiş olacak ki beni sarıp sarmalıyor ve kulağıma fısıldıyor: "Sorun yok bebeğim. Bunların hepsi geçici, söz veriyorum."

Gülümsemeden edemiyorum, sadece birazcık. Tek yapmaya çalıştığı şey benimle ilgilenmek, bu ister fiziksel ister zihinsel olsun. Yemin ederim, adamın hayatta sürekli üzerimde gezinmekten çok daha büyük şeyler olduğunu bildiğinden emin değilim. Zayden'in gezinme şeklinden farklı.

Zayden beni dünyanın en büyüleyici şeyiymişim gibi izliyor. Sanki beni parça parça inceleyip, tüm bunların büyüsunü anlamak ve sonra da o kırık parçaları kendine saklamak istiyormuş gibi. Dominic her zaman orada, sessiz ve çoğu zaman metanetli ama her zaman kıpırdamadan duruyor. Derinden önemsiyor, o kadar derinden ki, onu tanımasaydınız bunu fark edemeyebilirdiniz bile. Ama ben tanıyorum ve o yanımdayken hayatımda hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Dom'a başını sallayarak, telefonunu çıkarıp en sevdiğimiz Meksika restoranına sipariş vermeden önce bana hızlıca göz kırpmıyor. Aradığım şeyi almadan önce mutfakı geçip üst dolaba yöneliyorum. Bir misket limonu kesiyorum, tuzu alıyorum ve tekilaya eşlik etmesi için iki shot bardağını kaydırıp kanepeye geri dönüyorum. Dom bir süre sonra siparişimizi bitiriyor ve bana kaşlarını çatıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"İçmek. Akılsız bir zombi gibi bir kutuya bakmaktan daha iyidir ve bugün için bunu yeterince yaptım, bu yüzden bir sonraki en iyi şey, değil mi?"

Dominic kıkırdayarak yanıma oturuyor ve havlusu hafifçe gevşiyor.

"Pekala, ne yapıyoruz? Tek atıp sarhoş mu olacağız? İçki oyunu mu?"

Sırıtmadan önce bir an bunu düşünüyorum.

"Doğruluk ya da atış," diyorum başını sallayarak.

Yavaşça başını sallamadan önce bir iki dakika düşünmüş gibi görünüyor.

"Dezavantajlı olduğunu düşünmüyor musun? Gördüğüm kadarıyla senden beş kat fazla içerim."

"Büyük konuşuyorsun, Graves. Bu da demek oluyor ki önce ben başlıyorum."

Koltuğa yaslanıp gülümseyerek beni izlerken elini "önden buyurun" der gibi uzatıyor.

"Pekala. Doğruluk mu, yanlışlık mı, ailen gerçekten bir uyuşturucu baskınında mı öldü?"

Gülümsemesi anında kayboluyor, yüzünü acı ve öfke kaplıyor. Bir an için ayağa kalkıp hışımla uzaklaşacağını düşünüyorum ama birkaç saniye sonra tekilanın kapağını açıp bardağına boşaltıyor ve berrak sıvıyı dudaklarına götürüyor. Bana bakmadan önce bir irkilme ya da yanma belirtisi göstermeden geri fırlatıyor.

"Baban seni incitti mi?" diye soruyor.

Bu soru karşısında tüylerim diken diken oldu. Kahretsin, sanırım burada ikimiz de yumruk atmıyoruz.

Atışı yapıp yapmamayı tartışıyorum ama yaparsam bu gece bir yere varamadan ikimiz de sarhoş olabiliriz.

"Hayır," diye kısaca cevap veriyorum.

Bunun üzerine gözleri kısılıyor ama bir şey söylemiyor, sadece başını sallıyor. "Sence Zayden beni öldürecek mi?" diye soruyorum.

Bunun üzerine kaşlarını çatıyor, cevap vermek için ağzını açtığında duraksamadan önce soru karşısında fiziksel olarak geri çekiliyor.

"Umarım değildir."

Bunun üzerine gözlerim yuvalarından fırlıyor ve Dom tekrar konuşmadan önce birkaç saniye boyunca beni rahatlatacak hiçbir şey söylemiyor.

"Zayden hiçbir şeyi yarım yapamaz. Büyükten nefret eder, büyükle savaşır, büyük takıntıları vardır. O böyle biri. Zayden'in sana zarar vermesinin tek yolu, bir çocuğun doğum gününde aldığı yeni yavru köpeğe zarar vermesi gibi. Seni çok sevecek, sana sıkıca sarılmaktan başka bir şey istemeyecek. Ancak dikkatli olmazsa, çok sıkı olacak ve boynunu kıracak."

Onun sözleriyle içimde bir karmaşa oluşuyor. Çünkü bu sözlerle ne yapacağımı bilemiyorum. Korku yüzeye çıkan bir duygu değil ve bu benim için endişe verici. İğrenme de orada değil, yine endişe verici. Onun yerine Dom'un sözleri mantıklı geliyor. Şüphelendiğim ama nasıl dile getireceğimi bilemediğim her şeyi doğruladılar. Zayden açıkça bana kafayı takmış durumda. Beni sevdiğini bile düşünüyor ve bilinçli olarak beni inciteceğini hiç sanmıyorum ama tüm bu takıntı ve tüm bu "sevgi" ile, bundan canlı çıkamayacağım çok gerçek bir olasılık var.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diye devam ediyor Dominic, sanki zihnimin döndüğünü görebiliyormuş gibi. "Sana zarar gelmeden önce öleceğim."

Sözlerindeki vahşet, her hecenin ardındaki gerçek midemi bulandırıyor. Uzanıp elimi avuçlarının içine alıyor ve dudaklarına götürüyor, sıkmadan önce hızlı bir öpücük konduruyor.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca oyun oynamaya devam ediyoruz. Dominic'in cevaplamayacağını bildiğim tüm soruları sormaya başladım; Zayden'in gerçekte ne iş yaptığı, bana söylemediği başka neler yaptığı, Zayden'in aylar önce nereye gittiği ya da şu anda nerede olduğu gibi. Her soru, sessiz devin koltuğun daha da derinlerine gömülmesine neden olan bir vuruşla karşılandı. Sanırım içkiyi sandığı kadar tutamıyorum.

Beni yanlış anlamayın, ben de rüzgâra karşı üç yapraklıyım. Dominic sorularını iyice sıklaştırmaya başladı, erkek arkadaşlarımın ya da koruyucu ailelerdeki çocukların bana zarar verip vermediğini sordu. Cevap vermemeyi tercih ettim.

Çünkü dürüst olsaydım, geriye sadece birkaç soru kalırdı ve onun bu izlerin yakınına bile yaklaşmasını istemiyorum.

"Tamam, tamam, bir tane buldum," diye kıkırdayarak mırıldanıyorum.

Dom kıkırdıyor ve elini yüzünde gezdiriyor, belli ki yaşadığı vızıltıyı üzerinden atabiliyormuş gibi.

"Hiç üçlü yaptın mı?" diyorum, bir kez daha kıkırdamaya başlarken kelimeler dilimden dökülmekte zorlanıyor.

Dom'un dudaklarını yalamasını, müstehcen bir sırıtışla dişlerini alttakine geçirmesini izliyorum.

"Dominic Graves!" Sözlerim bir kez daha kahkaha krizine dönüşürken nefes nefese kalıyorum.

Omuzlarını silkiyor.

"Kardeşim ve ben iyi bir takımız."

Onun sözleriyle içime bir sıcaklık yayılıyor.

"Zayden ve başka bir kadınla üçlü mü yaptın?" Dominic başını sallıyor.

"Sıcak mıydı?" Nabzım gümbür gümbür atarken ve külotum bunu düşününce sırlıslıklam olurken soruyorum.

Gözleri benimkilere geliyor, koyu kahverengi gözlerinde sıcaklık alevleniyor. "Çok."

Ağzımdan çıkan sonraki kelimeler beklenmedik ve tamamen izinsiz.

"Zayden beni bıçağıyla becerdi," diye geveledim. "Tam burada, oturduğun yerde aslında. Sapını içime soktu ve..."

Dom tekila şişesini kapıyor, şişeyi dudaklarına götürüp üç büyük yudum alırken shot bardağını geride bırakıyor. Geri çektiğinde, konuşurken şişeyi elinde tutuyor.

"Biliyorum. Dün gece güvenlik kameralarını izledim."

Neredeyse bitmek üzere olan şişeye bakarken bir an sessiz kalıyorum, başını kanepenin arkasına yaslayıp gözlerini kapatırken kalan son sıvıyı da deviriyor.

"Sorun yok bebeğim. Ondan hoşlanıyorsun, sorun değil," diye mırıldanıyor, yumuşak bir horlama sesi odayı doldurmadan önce neredeyse kendi kendine.

Vay anasını. Dominic'i geride bıraktım. Benden çok daha fazlasına sahip olduğu için pek sayılmaz ama kanepesinde horul horul uyuyan bu neredeyse tanrısal adamı kış üstü yatırdım. Sözleri kafamda yankılanıyor. Onun gibi mi? Zayden gibi mi? Evet, hiç şansı yok. O psikopat ve kaçık.

Dominic mükemmel. Onlar tek yumurta ikizi, biri iyi biri kötü. Ben zaten iyi ikizle beraberim. Neden kötü olanı isteyeyim ki?

Sonra, benim hatam olmadan, ikiz sandviçin zihinsel görüntüleri aklıma geliyor. Tanrım, o kız cennette olmalı. Bir başkasının onlara sahip olması, bir başkasının onların tüm dikkatine, dört eline, iki ağzına, iki diline ve iki kocaman sikine sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilmesi fikri kıskançlık uyandırıyor. Bu fikir amımı zonklatıyor ve kendimi durduramadan telefonumu elime alıyorum.

O çakıllı ses cevap vermeden önce birkaç saniye çalıyor, omurgamdan aşağı bir ürperti ve uyluklarımın arasına bir başka nabız gönderiyor.

Yirmi Sekizinci Bölüm

ZAYDEN

"Angel?" Cevap veriyorum.

Cevap vermiyor, bu da beni anında sinirlendiriyor.

"Angel, sorun ne?"

Birden kulaklığımdan bir kıkırdama sesi geliyor.

"Neden bana melek diyorsun?" diye hafifçe mırıldanıyor ve sonra tekrar kıkırdıyor.

Bunun üzerine kaşlarımı çatıyorum ve tekrar konuşmadan önce üzerinde bulunduğum boş çatıya bakıyorum.

"Sarhoş musun sen?" diye sordum.

"Hayır," diyor gülerek. "Ama kardeşin öyle. Bir içki oyunu oynadık ve ben kazandım!" diye neşeleniyor.

Dişlerimi birbirine geçirirken öfke derime batıyor. Dominic sarhoş mu? Onu izlemesi ve koruması gerekirken? Maxim burada bizi bir şahin gibi izleyip hata yapmamızı beklerken sarhoş olup onu savunmasız mı bırakıyor?

Hemen şimdi eşyalarımı toplayıp bir uçağa atlayıp ona dönme düşüncesi cazip geliyor ama bu işi bitirmezsem çok daha kötü şeylerin çok daha çabuk başımıza geleceğini biliyorum. Başımı eğip işe gitmem herkes için en iyisi.

"Güvende misin?" Ona sordum.

"Gökyüzündeki bu kale gibi malikanede ne kadar güvende olabilirim o kadar güvendedeyim," diye saçmalıyor.

Onun gevelemeleri karşısında dudaklarımı zoraki bir gülümsemeye doğru çekiyorum. Tabii ki sarhoş olduğunda çok değerli oluyor. Meleğimden daha azını beklemezdim.

"Hemen gidip iki asetaminofen ve büyük bir bardak su içmeni istiyorum, tamam mı?"

Cevap vermek yerine sadece kıkırdıyor.

"Çok güzel kokuyorsun." Sesi telefonun içinden neredeyse inliyor. "Sen çok kötü bir adamsın, nasıl bu kadar güzel kokuyorsun?"

O devam ederken kaşlarımı çatıyorum.

"Senin yatağındayım, Zayden." Kıs kıs gülüyor. Ben sırtırken kaşlarım havaya kalkıyor.

"Öyle mi? Peki sen orada ne yapıyorsun meleğim?"

"Klitorisimle oynuyorum," diyor, gergin gülümsemesi telefonda neredeyse duyulabiliyor.

Siktir. Aletim anında sertleşiyor, soğuk bir çatıda göğsümün üzerine uzanmış, bir keskin nişancı dürbününden aşağı bakarken ve her an purosunu içmeye gelebilecek olan hedefimi beklerken bu pek de ideal değil.

"Yatağında kendinle oynayarak ne yapıyorsun meleğim?"

"Sanırım seni özledim," diye inliyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Mhmm. Emin değilim çünkü bu fikir kulağa aptalca geliyor ama seni hemen şimdi görmek istiyorum. Yatağında yanımda olmanı istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum, tatlım. Neden bana ne yaptığını ve ne düşündüğünü söylemiyorsun ve ben de oradaymışım gibi hissettirmiyorsun?"

"Tamam," diye bağılıyor. "Parmaklarımla klitorisimi ovuyorum ve bu çok iyi hissettiriyor."

Aletimi taş tavana bastırıyorum, konuşurken olası her türlü rahatlamayı arıyorum.

"Evet, meleğim? Neden devam etmiyorsun ve bir parmağını içeri sokmuyorsun?"

Ben.

"Tabii ki," diye kekeliyor sertçe nefes alırken.

"İşte böyle meleğim. Şimdi seninleymişim gibi hissediyor musun?" "Hayır. Çok küçük. Sen çok büyüksün."

"İyi noktaya değindin. Üç parmağını daha içine sok." "Üç mü?" diye karşı çıkıyor.

"Üç," diye emrediyorum.

Kulaklarıma doğru soluk soluğa gelmeden önce bir sessizlik oluyor.

"Siktir, Zayden. Evet."

"Aferin kızıma. Şimdi o parmaklarla kendini becermeni istiyorum. benim yapacağım gibi."

Telefonda inleyip sızlanmaya başlamadan önce "Tamam," diye kolayca kabul ediyor.

Sikerim böyle işi. Çabucak sırtüstü dönüyorum, sikimi çekip çıkarıyorum ve eldivenimi yana fırlatıp sikimi okşamaya başlıyorum. Onun küçük sesleri zaten sikimi precum ile sızdırıyor ve kendimi sıkı bir şekilde kavradığım anda toplarımın çekilmeye başladığını hissediyorum.

"Ne düşünüyorsun meleğim? Konuş benimle." Törpüledim. "Sen ve Dom," diye nefes nefese kaldı.

O devam etmeden önce hareketlerim bir an duraksadı.

"Bana birlikte üçlü yaptığınızı söyledi. Başka bir kızla. Ben-"

"Kıskanç mı?" Bitiriyorum.

Cevap olarak inliyor.

"Ah, meleğim. Kıskanmana gerek yok. Söz veriyorum, döndüğümde kardeşim ve ben sana kendini çok iyi hissettireceğiz. Endişelenme bile."

"Beni asla paylaşmazdı," diyor ama daha çok surat asıyor gibi.

"O kadar emin olma. Dominic hakkında bilmediğin şeyler var. Bence o sadece seni paylaşmayı seviyor olabilir, seni paylaşmayan benim tatlım."

"Ama lütfen, Zayden. Lütfen. İkinizi de istiyorum. İkinizin de ellerini üzerimde hissetmek istiyorum, ağzınızı, ağzınızı-"

"Şşşt, yalvarmana gerek yok. Senin için her şeyi yaparım, seni bir geceliğine kardeşimle paylaşmak da dahil."

"Sadece bir gece mi?" diye sorar, nefes nefese ses tonunda ağır bir hayal kırıklığı vardır.

Paylaşmak kesinlikle benden çok Dominic'in tercihi, ama meleğim bu kadar güzel yalvarırken istediği her şeye nasıl hayır diyebilirim ki?

"Bana kibarca sor," diyorum horozumu daha hızlı ve daha hızlı dövmeye başlarken. "Kadınımın beni ve kardeşimi birlikte almasına izin verip vermeyeceğimi sor."

"Z-Zayden, lütfen sen ve kardeşini birlikte alabilir miyim?" "Siktir!

Ne kadar iyi bir kız. Sen benim kadınım mısın, meleğim? Tamamen benim misin?"

Bir süre sessiz kalıyor, telefonda sadece nefes nefese solukları geliyor.

"Ben Dom'un Zayden'iyim."

Hayal kırıklığı ve öfke içimde çiçek açıyor ve sesi yumuşadığında patlamaya hazırım.

"Ama belki ben de senin olabilirim."

Duymak istediğim bu değil ama bana karşı yumuşuyor, açılıyor ve tek ihtiyaım olan biraz daha açılması, böylece onu tamamen aabilirim.

"Sen zaten benimsin meleğim. Her zaman benimdin. şimdi iyi bir kız ol ve gel. Parmaklarının her yerine boşal. Eve döndüğümde arşaflarımı senin orgazmınla lekelenmiş bulmazsam, mutlu olmayacağım."

"Zayden," diye nefes nefese kalır.

"Zayden, ben-" "Gel," diye emrediyorum.

Bir sonraki anda o kadar yüksek bir çığlık atıyor ki şüphesiz tüm bloktan duyulacak. Toplarım serbest kalmadan önce sıkılaşırken bir zevk acelesi beni geçici olarak kr ediyor. Elimle horozumun başını tutuyorum, horozum serbest bırakılmasıyla zonklarken her damlayı yakaladığımdan emin oluyorum.

Yanımdaki spor çantamdan bir bez alıp stm başımı temizlerken ikimiz de bir süre sessiz kaldık.

"Zayden?" diye soruyor usulca, güvensizlik sözlerini renklendirirken karşıdan gelen kapı sesi dikkatimi çekiyor.

Karnımın zerine dönüyorum, dürbünü hizalıyorum ve o daha purosunu yakamadan n lobuna bir tane boşaltıyorum.

"Eve geliyorum meleğim."

Telefonu kapattım, eşyalarımı topladım ve kaçış şofrmn yanına koştum. Teknik olarak koşmama gerek yok, güvenlik ekibinin onu kontrol etmesine yetecek kadar zamanım var ve burada ya da arabamın beklediği sokakta kamera olmadığına göre temize çıkmış durumdayım. Yine de iş yüzünden kamıyorum. Onun için kaçıyorum. Onun için. Oraya vardığımda hazır olsa iyi olur.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

BLAKE

Kafamın içinde bir davulla **uyandım**. En azından öyle hissediyorum. Kafatasımdaki çarpıntının tek açıklaması bu. Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda, yönümü bulmam biraz zaman alıyor. Altımdaki siyah ipek çarşafların verdiği his, beynim daha yetişmeden nerede olduğumu söylüyor.

Zayden'in odası. Zayden'in odasında mıyım? Ben buraya ne zaman geldim? Yanımdaki telefonumu alıp açtığımda Gabby'den gelen ve umurumda bile olmayan birkaç cevapsız mesaj ve Zayden'den gelen bir mesaj görüyorum.

■

Zayden: Yoldayım meleşim.

Bir anda dün geceyle ilgili her şey zihnimde canlanmaya başladı. Dom ve benim içki oyunum, itiraflar, Zayden'la yaptığım telefon görüşmesi. Aman Tanrım. Zayden'la yaptığım telefon görüşmesi. Ona beni sikmesi için yalvarırken kardeşi de aynısını yapıyordu, birlikte. Aman Tanrım. Siktir git, tekila. Yemin ederim, seni bir daha asla içmeyeceğim.

Kendimi çarşaflardan dışarı itiyorum, ayaklarımın üzerinde durmaya ve buradan defolup gitmeye zorluyorum. Kapıyı açtığımda Dom'un mutfak adasında oturduğunu görüyorum, önünde bir fincan kahve, başını ellerinin arasına almış.

Tereddütle parmak uçlarımda ona doğru ilerliyorum ve sadece birkaç adım uzaktayken dönüp yüzünü buruşturmadan önce bana yumuşak bir gülümseme veriyor.

"Hey, bebeğim. Nasıl uyudun?" "İyi.

Ya sen?"

"Kendimden geçmişim. Hiç bu kadar sarhoş olmamıştım. Bana ne yaptın?" Beni kucağına çekip başını boynumun kıvrımına yaslarırken kıkırdıyor.

"Sırlarından vazgeçmeyen sensin," diye takılıyor.

Başını sallarken kısa bir kıkırdama çıkarıyor ve tenime yumuşak bir öpücük konduruyor. "Şimdi seçimlerimden pişmanlık duyuyor olabilirim."

Evet, aynı.

Bir dakika sonra ön kapı açılıyor ve Zayden içeri giriyor, spor çantasını omzuna atmış, kolları formda deri ceketıyla bağlı. Dom'a bakmıyor bile, gözleri doğrudan bana bakıyor ve çantayı yere bırakıp benden birkaç santim uzağa gelene kadar odayı geçerken içimde beklentiyle karışık bir korku dönüyor.

"Hey, nasıl gitti?" Dominic soruyor.

Zayden ona cevap vermiyor ama o mavi gözleri beni delip geçerken adeta elektrikleniyor. Yüzümde ya da gözlerimde her ne arıyorsa, onu bulmuş olmalı çünkü bir dakika sonra iki eliyle yanaklarımı kavıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

İlk başta tepki vermedim. Şoka girdim. Hareket etmenin mümkün olduğunu sanmıyorum. Sonra dili dudaklarıma doğru ilerliyor, benimkine karışmadan önce neredeyse zorla içeri giriyor. O andan itibaren, kalan azıcık aklımı da kaybettim.

Kollarımı boynuna doluyorum, öpüşmeyi derinleştirirken onu kendime çekiyorum. Sanki bırakırsa paramparça olacaktım gibi bana tutunuyor, sanki paramparça olacaktıysanız gibi. Dudakları aceleyle dudaklarıma değiyor, sanki bu anı uzun zamandır düşünüyormuş gibi. Bunun içinde o kadar kayboluyorum ki, onun içinde, ikimizin içinde, neredeyse nerede olduğumuzu unutuyorum. Ta ki Dominic'in belime dolanan kolları sıkılışp bana varlığını sessizce hatırlatana kadar.

Zayden'den hızla uzaklaşıyorum, az önce Dom'un kucağında yaptığım şey karşısında yaşadığım şok ve dehşet beni ele geçiriyor.

Gözlerim Dominic'inkilere kayıyor, dilimin ucunda milyonlarca özür var. Yine de Dom'un ağzı ağzıma gelmeden önce onları dile getiremiyorum. Bu beni şaşırtıyor ama anında dokunuşunun, öpüşünün rahatlığına gömülüyorum. İşte sevdiğim adam bu ve bir şekilde beni hâlâ sevdiği kadınmışım gibi öpebiliyor. Kucağında otururken kardeşiyle öpüşmüş olsam bile.

Üzerimde başka bir ağız hissediyorum, kulağımın hassas kısmını ısırmadan önce boynumda aşağı yukarı ilerliyor ve beni Dom'un ağzına doğru bir inilti çıkarmaya zorluyor. Dom'un bir elini kalçalarımın arasına soktuğunu, taytına sürtündüğünü hissediyorum, Zayden'in elleri göğüslerime geliyor, başparmaklarını meme uçlarıma değdirmeden önce tişörtümün altından kayıyor.

Hepsi çok fazla ama yine de yeterli değil. Kelimenin tam anlamıyla külotumdan, tozluklarımdan ve muhtemelen Dom'un pantolonundan sıırılsıklam olduğumu hissedebiliyorum. Heyecan ezici beni için ne geliyor sonraki ne zaman

Birinin telefonu çalmaya başladı. Dom ve Zayden, gerçek ikiz modasına uygun olarak, ikisi de aynı anda benden uzaklaşmadan önce anında duraklıyorlar. Dom bana bakmadan önce ağır bir bakış paylaşıyorlar.

"Git bir duş al."

Kaşlarımı çattım.

"Ne? Ben-"

"Şimdi," diye tersliyor Zayden, ayağa kalkmak için hareket etmeden önce ses tonundaki sıcaklıkla sarsılmama neden oluyor. Koridorda ilerlerken ikisine de eşit oranda şaşkınlık ve cinsel hayal kırıklığıyla bakıyorum.

Duşa girdiğimde çok sinirlenmiştim. Bir kızı bu kadar heyecanlandırmak, yaşayan, nefes alan ıslak bir rüyayı böyle sallamak ve bir sonraki dakikada onu kapatmak yasadışı olmalı. Bu yüzden, çıılçiplak soyunur soyunmaz, en azından beni hayal kırıklığına uğratmayacağını bilerek çıkarılabilir duş başlığını kapıyorum.

Kapı çalınıyor ve kim olduğunu görmek için başımı kaldırıyorum. Bir saate yakın bir süredir boş odadayım ve Dom kapıyı itip açtığında duştan çıkmış ve giyinmiş durumdayım.

"Hey, açsan kahvaltın hazır."

Daha fazlasını söylemesini bekliyorum çünkü yemek kesinlikle aklımdaki son şeydi, ama arkasını dönüp uzaklaşmadan önce birkaç dakika daha beni izliyor. Peki, bütün bunlar hiç olmamış gibi mi davranmamız gerekiyor? Bunu yapabileceğimden emin değilim. Hayatımın en ateşli deneyimlerinden biriydi ve sadece birazcık elleştik.

Ayağa kalkıp mutfaka doğru ilerlediğimde, Dom kahvaltı hazırlarken Zayden'in ortalıkta olmadığını fark ediyorum. Bana beş Belçika waffle'ı, yumurta, domuz pastırması ve bir bardak portakal suyu uzatıyor. Başımı kaldırıp ona bakmadan önce devasa tabağa bakıyorum.

"Efendim, bu sizin tabağınız, değil mi? Çünkü bunların hepsini yiyebilmemin imkanı yok."

Bana bir çatal uzatırken omuz silkiyor.

"Siz ne yemezseniz, eminim ben ve Zayden yeriz."

İki kardeşin birlikte bir şeyler yaptığını hatırlamak bile beni heyecanlandırıyor. Tanrım, boku yedim. İstemeden başımı omzumun üzerinden çevirip odaya bakıyorum ama bir şey bulamıyorum.

"Odasında," diyor Dominic.

Dönüp ona bakıyorum, bana "saçmalama" der gibi bakarken kaşlarım sahte bir şaşkınlıkla kalkıyor.

"Zayden, onu arıyorsun. O odada." "Oh harika. Onu aramıyordum. Sadece-" "Sorun yok, bebeğim. Yalan söylemek zorunda değilsin."

Aniden telefonundan bir bildirim gelir ve cüzdanını ve anahtarlarını almadan önce nefesinin altında küfür eder.

"Ofise gitmem gerekiyor. Akşama görüşürüz" diyor ve eğilip dudaklarımı kendi dudaklarıyla kavradıktan sonra çekilip kapıdan çıkıyor.

Önümdeki tabağa bakarak, onu itmeye karar vermeden önce biraz karıştırıyorum. Bu sabahki hayal kırıklığım bir yana, burada olmaktan gerçekten sıkılmaya başladım. Zayden'in dışarıda görüldüğüm takdirde bana zarar verebilecek bir adam olduğunu söylediğini biliyorum ama ne olmuş yani? Ya eninde sonunda öğrenecek ve tüm bunlar bir hiç uğruna olacak ya da ömrümün sonuna kadar bu dairede kilitli mi kalacağım?

Kesinlikle olmaz. Bu olmadan önce aklımı kaybedeceğim. Şimdiden azaldığımı hissedebiliyorum. Bugünlerde günlerin geçmesine yardımcı olan tek şey temizlik yapmak, eskiden nefret ettiğim bir şeydi. Sanırım bu, bir insanın yeterince sıkılırsa nasıl değişebileceğini gösteriyor.

Yerleri süpürüp paspasladıktan, toz aldıktan ve çamaşırları katladıktan sonra, müziğim neredeyse duvarları çınlatırken, tabii ki uzun bir sıcak banyo yaptım ve bu da daha uzun bir uykuyla sonuçlandı. Şimdiye kadar sanal ev hapsinde olmaktan bıktığımı söylemiş miydim? Çünkü bıktım. Çok hastayım. Çalışmak istiyorum. Her sabah bir kafeye gitmek istiyorum. Lanet bir balonun içinde var olmaktan daha fazla amacım olsun istiyorum. Gerçekten güzel bir balon olsa bile.

Bulanık gözlerle uyandım ve saate baktım. Saat çoktan yedi olmuş, yani bu gece iyi bir uykudan mahrum kaldım. Harika.

Oturma odasına doğru ilerlediğimde, Zayden ve Dominic'in birkaç paket servis kutusu ve bir deste kâğıtla sehpa da oturduklarını görüyorum. Zayden bir puro tütürüyor ve kokusu anında midemi bulandırıyor.

Zayden ağzındaki Küba'nın etrafında gülümserken ikisi de bana dönüyor.

"Hey, meleşim. Kart oynamak ister misin?"

"Poker oynuyoruz," diye ekliyor Dominic.

Bu sözler anında kalbimin çarpmasına neden oluyor. Nabzım hızlanıyor ve arka plandaki tüm gürültüler kayboluyor. Tek duyduğum kalp atışlarının gümbürtüsü ve hızlanan nefes alışverişim. Başım dan ayak parmaklarıma kadar vücudumu soğuk bir ter kaplıyor ve boğazımda oluşan bowling topunu yutmak için elimden geleni yapıyorum.

O kadar vahşi anıların gün yüzüne çıktığını hissediyorum ki, beni içten içe yiyorlar. Ama yapamıyorum. Onlar gömülü kalmalılar, öyle kalmalılar. Hayır, hayır, hayır. Çabucak geriye doğru tökezlemiş bir adım atıyorum, sonra bir tane daha ve bir tane daha.

"Hayır... teşekkürler. Ben yatmaya gidiyorum."

Dominic kaşlarını çatıyor, yaklaşmak için ayağa kalkıyor ama ben onu engellemek için elimi kaldırıyorum, parmak uçlarımda titrediğini görene kadar ne kadar kötü titrediğimi fark etmiyorum. Elim i yumruk yapıp sıkıyorum ve bir anıyı hatırlatmaktan başka bir şey yapmadığım için ne kadar güçsüz kaldığımı görüp irkiliyorum.

Yavaşça derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi açtığımda yüzlerinde aynı endişe ifadesini görüyorum. Dominic'in bana seslendiğini duyuyorum ya da belki de Zayden'di. Her iki durumda da onları görmezden gelip odama dönüyorum ve sırtımı masif ahşaba yaslar ken kapıyı arkamdan çarpıyorum. Kıcıma doğru kayıyorum, başımı iki yanımdan tutarak kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"Sorun yok, Blake. Her şey yolunda. İyisin." Gözlerimi sıkarak kapatırken irkiliyorum, beni bu gece cehennemin dibine götürmeye kararlı görünen boğucu anıları susturmaya çalışıyorum.

Otuzuncu Bölüm

DOMINIC

Zayden çoktan ayağa kalkmış, onun peşinden gitmeye çalışıyordu ki omzunu yakaladım ve dikkatini çekmek için sıkıca kavradım. Gözleri benimkilere kayıyor, saf bir endişe dolu bakış, onun yaratabileceğini düşündüğümünden daha saf. Sessiz bir açıklamayla başımı sallıyorum ve o da purosunu ağzından çıkarıp merakla inceledikten sonra gözleri kart oyununa kayıyor.

Ona bir kez daha baktım ve beni şaşırtarak benimle aynı fikirde olduğunu söyledi ve Blake'e ne yapması gerekiyorsa yapması için zaman tanıyarak oturdu.

"O iyi olacak," diyorum onun iyiliğinden çok kendi iyiliğim için.

Yeni bir oyun için kartları hazırlarken Zayden, "Bu evden gitmesi gerekiyor, Dominic," diyor.

"Biliyorum," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Onun bir kuş gibi kafese hapsolmasını en az onun kadar ben de istemiyorum. Ama bu güvenli değil. İleriye doğru attığım her adımda, bizi iki adım geriye götüren bir darbeyle karşılaşıyoruz. Yıllardır Maxim'in boyunduruğundan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyoruz. Bunu başardığımızı sanıyordum, ta ki Zayden gidip bizi tekrar oraya atana kadar.

"Ne yapacağız, ha?" Zayden tersler. "Sen fikir adamısın. Planları sen yaparsın. Bana üçümüzün de hayatta kalacağı bir senaryo söyle. Hepimizin kendi kaderimizi kontrol edeceğimiz bir senaryo."

Konuşmadan önce bir an sessiz kaldım.

"Maxim'i öldür."

Zayden yüzüme doğru üflemeden önce purosundan büyük bir nefes çekerek benimle alay ediyor.

"Dahice bir plan. Bravo. İmkansız olduğu gerçeği dışında. Bildiğimiz her şeyi bize o öğretti Dominic. Attığımız her adımı on adım önümüzden görmediğini mi sanıyorsun?"

"Öyle," diye kabul ediyorum. "Bu da ona geldiğini göremeyeceği bir şeyle vurmamız gerektiği anlamına geliyor."

Zayden bunun üzerine canlanıyor ve ilgiyle öne doğru eğiliyor. "Ne gibi?"

"Mesela... Henüz bilmiyorum. Üzerinde çalışıyorum."

Sinirli bir nefes üflüyor ve koltuğa yaslanıyor. "Bir bok üzerinde çalışmıyorsun."

İçkimi alırken huysuzluğuna gözlerimi deviriyorum. O konuşmadan önce bir saat kadar mümkün olduğunca sessizlik içinde oyun oynuyoruz.

"Peki, bu sabahtan bahsedecek misin?"

Kartlara geri dönmeden önce gözlerimi ona dikiyorum.

"Söyleyecek ne var ki?"

Zayden boğuk bir kahkaha attıktan sonra başını şüpheli bir şekilde

Ben.

"Dürüst olacağım, öpüştüğüm için boğazıma bir yumruk falan bekliyordum. onu böyle. Hoşuna gitmesini beklemiyordum. 'Ona dokunursan seni öldürürüm' saçmalığına ne oldu?" Zayden bana bir kavga aradığını söyleyen bir şekilde alay ediyor. Yine de ona bu zevki tattırmayacağım.

"Onu ölü anne babamızın üstünde becermekle oturduğun yerde bıçağınla becermek arasında bir yerde bıraktım," diyorum kolayca.

Cebinden aynı bıçağı çıkarırken hınzırca sırtıyor, sapını burnuna götürüp derin derin içine çekiyor.

"Hâlâ meleğim gibi kokuyor."

Ona gözlerimi deviriyorum ama cevap vermiyorum. "Beni aradığını biliyorsun," diyor Zayden. "Ne zaman?"

"Dün gece. Görünüşe göre sen sarhoşken sızmışsın ve o da benim yatağımda azmış," diyor, iki ön dişini kırmak istememe neden olan bir sırtıyla.

Cevap vermiyorum ve devam ederken de vermemi beklemiyor.

"Ona geçmişte üçlü seks yaptığımızdan bahsettiğini söyledi. Kıskanmış."

"Ona ne söyledin?" Ben sordum.

Purosunu ağzından çıkarıp göz kırparken bana hınzırca sırtıyor.

"Onun için halledeceğimizi söyledim."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Neden böyle söyledin?"

"Çünkü ciddiymdim. Meleğim ne isterse, onu alır. Ve eğer bu sabah bir şey olduysa, şu anda sıkışmış yüzünün görüldüğü kadar bu fikre karşı değilsin."

"O zamanlar genç ve aptaldık, Zayden. Bizim için hiçbir şey ifade etmeyen kadınlarla. Bu Blake. Anlamı-"

"Her şey," diye bitiriyor.

Tartışmak için ağzımı açtığımda koridorda kan donduran bir çığlık patladı. Zayden ve ben ayağa kalkıp hızla apartmana doğru koşmaya başladık. Kapısına ilk ulaşan o oldu, artık kilidi olmamasına rağmen kapıyı tekmeleyerek kırdı. O bıçağını çekmiş hazır bekliyordu, ben de pantolonumun arkasından silahımı çıkardım, karanlık odayı tararken nişan aldım ve hazırlandım.

Yine de bir tehdit olmadığını anlamamız birkaç saniye sürüyor. En azından görebildiğimiz kadarıyla. Sadece Blake yatakta çırpınıyor ve çığlık atıyor.

"Hayır! Lütfen! Bir daha olmaz! Lütfen!" diye çığlık atıyor, geçmişinin dehşeti sadece bir ışık parıltısına dönüşürken bu ses içimden bir parçayı parçalıyor.

Zayden onun solunda, yavaşça onu uyandırmaya çalışıyor, ben de silahımı belime sokup sağına geçiyorum.

"Şşş, bebeğim. Her şey yolunda. Ben buradayım. Sadece rüya görüyorsun. Bu sadece bir rüya," diye mırıldanıyorum kulaklarına ve gözlerinin açılmasına neden oluyorum.

Eskisinden daha sert karşılık veriyor, tekmeliyor, vuruyor ve bizi itip kakıyor. Zayden ve ben içgüdüsel olarak anında geri adım atıyoruz, gözleri odanın içinde çılgınca uçuşurken ellerimizi kaldırıyoruz. Tam olarak nerede olduğunu anlaması ve az önce içinde bulunduğu cehennemden çıkıp nefes alması birkaç saniye sürüyor.

Blake bir elini terden sıırıslıklam olmuş saçlarında gezdirirken kesik kesik nefes alıyor ve bize bakmadan önce elini yana bırakıyor. Teni bir hayalet kadar solgun, alnında boncuk boncuk terler var ve parmaklarında hiçbir zaman tam olarak kaybolmayacakmış gibi görünen bir titreme var.

Korku gördüm, işkence gördüm. Hiçbir zaman Zayden gibi zevk almamış olsam da, sayamayacağım kadar çok insan öldürdüm. Hayatım boyunca yüzlerce insanın ölümle burun buruna geldiğini gördüm ama hiçbirini onun şu anda olduğu kadar yenilmiş, cansız ve kırılmış görünmemişti.

Zayden konuşmak üzereyken kadın elini ona doğru uzatıyor.

"Dışarı lütfen," diyor, sesi son kelimedede kırılıyor.

Sadece bu ses bile göğsümde acı dolu bir sızıya yol açmaya yetiyor ve odadan çıkmadan önce ikimiz de başımızı sallıyoruz. Odadan çıkmadan önce omzumun üzerinden ona bir kez daha bakıyorum ama bana bakmıyor. Arkasını dönmüş, dizlerini göğsüne çekmiş ve bir yaprak gibi titriyor.

Kapı kapandıktan sonra Zayden yumruklarını iki yana açmış ve göğsü kabarmış bir şekilde orada dikilmeye devam eder. Geçmişte biri tarafından incitildiğinden şüpheleniyorduk. Mantıklı cevap babasıydı, belli ki öfke sorunları olan istismarcı bir pislikti, ama öldüklerinde o kadar küçüktü ki tek başına o olamaz gibi görünüyor. Hiç şüphe yok ki ebeveyninin ölümü ihtiyacı olmayan ek bir travmaydı ve içimden bir ses bunun kızımız için buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu söylüyor. Yani, benim kızım.

Bölüm Otuz Bir

BLAKE

Küflü hava o kadar yoğun ki zor nefes alıyorum, nemli beton zemin soğuk, çok soğuk. Çıplak bedenim titriyor ama hareket edemiyorum. Yanağında bir ıslaklık hissediyorum ama bunun zeminden mi, gözyaşlarımdan mı yoksa kanımdan mı olduğunu anlayamıyorum.

Son dokunuşun hissi hala sürünürken tenim sürünüyor, çıkarılamaz bir iz gibi, ne kadar yıkamaya çalışsam da asla gitmeyecek. Sonsuza dek tenimi lekeleyecek, bana neler çektiğimi ve çekmeye devam edeceğimi hatırlatacak.

Bir çift nemli el kalçalarımı kavriyor, ben inlemeye başlarken onları havaya kaldırıyor. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Bir daha olmaz. Artık yok, artık yok. Çığlıklarımı olabildiğince sessizce bastırmaya çalışıyorum. Gürültü yaptığımda bana daha sert vuruyorlar. Darbe geldiğinde, buna hazır değildim. İtiş gücü duyulabilir bir yırtılmaya neden oluyor ve çığlık atıyorum. Daha nefes alamadan başımın arkasına bir cam şişenin çarptığını hissediyorum ve bu yüzden ensemden kan akmaya başlıyor.

Beni yere yapıştırırken sivri tırnakları kıcımın etine batıyor ve her hamlede beni daha fazla parçalıyor. Gözlerim odanın diğer ucundan onunla buluşuyor, arkadaşının beni mahvetmesini izlerken yüzünü tatmin olmuş, şehvet dolu bir gülümseme kaplıyor. Onun sırası çoktan gelmişti. Her zaman önce o başlar, sonra diğerleri onu takip eder. Bu gece bana zarar veren diğer ikisi onun iki yanında, arkadaşlarının benden geriye kalanları soyup soğana çevirmesini bir tür huşu içinde izliyorlar. En azından bu gecelik. Yarın gece geri dönecekler, her zaman dönerler.

Bir an uyuyor olacağım, sonra ellerimi vücudumda hissedeceğim, beni bodruma indirecek ve kesilecek bir domuz gibi yere yatırarak. Her zaman beni kendisi soyarak başlar, karısı uyurken bütün gün nasıl yalvardığımı ve onu baştan çıkardığımı fısıldar.

CPAP makinesi açıkken üst katta mışıl mışıl uyuyor, işkencemi ve çığlıklarımı maskeliyordu.

Sonra dilini her santimimde aşağı yukarı gezdiriyor ve başlamadan önce sümüksü hissin bende olması gerekenden daha uzun süre kalmasını sağlıyor. Son yedi yıldır neredeyse her gece bu oldu. Kaçmak için savaşırdım, özgür olmak için savaşırdım, eğer uğruna savaşmaya değer bir şeyim kalsaydı.

Ter içinde uyanıyorum, etrafıma baktığımda yakalayamadığım bir nefes için soluk soluğa kalıyorum. Nerede olduğumu, güvende olduğumu, özgür olduğumu yavaşça kaydediyorum. Pencereden içeri süzülen güneş bana çoktan sabah olduğunu söylüyor ve bunun için daha fazla şükredemezdim. Yıllardır böyle bir rüya görmemiştim. Mümkün olan her türlü hatırlatıcıdan bilinçli olarak kaçındım ve bu benim için işe yarayan bir sistemdi. Ta ki dün geceye kadar.

Kapı hafifçe açık ve dün gece arkalarından kapattıklarını hatırlıyorum, yani belli ki o zamandan beri buradalar, onlar derken Zayden'i kastediyorum. Dışarı çıkmadan önce duş almaya karar veriyorum, çünkü hem rahatsızım hem de utanıyorum. Onlar beni uyandırmadan önce ne söylediğimi ya da nasıl davrandığımı bilmiyorum. Kabusların eskiden çok kötü olduğunu biliyorum. En azından tüm eski sevgililerim öyle derdi.

Kendimi köpürtmek, şampuanlamak, iki kez bakım yapmak ve tepeden tırnağa tıraş olmak için zaman ayırıyorum. Yine de bunların hiçbirinin önemi yok çünkü kurulanıp giyindikten sonra yatak odasından dışarı attığım her adımda midemdeki düğümleme hissi daha da artıyor.

İkisi de mutfak adasında durmuş, kısık sesle konuşuyor gibiler. Sanki beni görmeden önce hissediyorlar, çünkü ben daha bir kelime söylemeden ya da bir ses çıkarmadan, kafaları mükemmel bir uyum içinde bana bakıyor.

"Siz hiç uyumaz mısınız?" Şaka yapıyorum, nasıl düz düştüğünü fark ediyorum. "Hayır," diye birlikte cevap veriyorlar.

Dominic tezgahdan uzaklaşıp yanıma gelmeden önce onlara sıkı bir gülümseme verip başımı sallıyorum. Üzerimde yükselince irkildim, en azından onunla aştığımı sandığım bir şeydi bu. Belli ki dün gece birçok açıdan bir gerilemeydi.

Bunun üzerine kaşlarını çatıyor, bana bakarken yumuşak bir şekilde önümde diz çöküyor.

"İyi misin?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim, diz çökmek zorunda değilsin," diyorum ona uzanıp onu yukarı çekmeye çalışırken.

"İstiyorum," diye ısrar ediyor kararlılıkla. Sözlerindeki güvence kalbimin küt küt atmasına neden oluyor ve sanırım tam o anda ona biraz daha aşık oluyorum.

"Bugün ne yapıyorsunuz?" Ben soruyorum.

"Yok bir şey. Sadece seninle vakit geçirmeyi planlıyordum," diyor Dominic telefonu çalmaya başladığında.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve telefonunu kapıp susturmadan önce küfrediyor. Telefon hemen çalmaya başlıyor ve onu tekrar susturmaya zorluyor. Üçüncü çalışta, aramayı iptal edemeden önce elini yakalıyorum.

"İşine git. İşini yap. Sokak kameralarını falan koru," diyorum küçük bir kahkaha atarak.

Sesimi yumuşattığımda başını sallıyor, alt dudağım titriyor.

Beni

m "Lütfen?"

var. Dom'la ilgili bir şey var. Beni çok görülmüş, çok zayıf hissettiriyor.

Bana böyle hissettiriyor çünkü ona karşı savunmasız olabileceğimi ve dağılabileceğimi biliyorum ve o parçaları toplamak için yanımda olacak. Ama şu anda ihtiyacım olan son şey bu. Tek istediğim kendimi kontrol altında ve güçlü hissetmek ve o bana böyle bakarken bunu yapamam.

"Emin misin?" diye sorar.

Hızla başımı sallıyorum, yavaşça ayağa kalkmadan önce nefes almaya zorluyorum onu, tam boyuna ulaşmadan önce beni kucaklıyor. Beni öpecek kadar geri çekildiğinde kollarımı ona doluyorum. Dudakları dudaklarımın üzerinde oyalanıyor ve başparmağı yanağıma değmeden önce içimde kelekler uçuşmasına yetecek bir temas oluyor.

"Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum," diyorum yumuşak bir gülümsemeyle.

Sözlerim onun sırtına neden oluyor, sonra bana tatlı bir göz kırpmıyor ve Zayden'e dönüyor.

"Ona iyi bak."

"Her zaman," diye karşılık veriyor Zayden, ağabeyi eşyalarını toplayıp kapıdan çıkana kadar gözlerini benden ayırmıyor.

Daire bir kez daha sessizleştiğinde, Zayden ve benim hala birbirimize baktığımızı fark ediyorum, kıpırdamadan, neredeyse göz kırpmadan.

Zayden, "Sizi seviyorum diyorsunuz," diyor.

Tam olarak bir soru değil, ancak bir ifade olarak da ifade edilmemiş gibi görünüyor. Sanki bir test gibi ve ben buna katılmak istemiyorum. Gözlerimi deviriyorum ve ondan uzaklaşmak niyetiyle arkamı dönüyorum ki arkamdan gelip dirseğimi yakalıyor ve beni kendisine doğru çeviriyor.

"Ne?" şak diye söyledim.

Sırtım duvara dayanana kadar beni geriye doğru zorluyor. Kollarını üzerime doluyor ve öylece bakıyor. Dom beni korkutmaktan endişe ederken, Zayden bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum ama gözlerindeki tehditk r bakış, çenesindeki  elik gibi keskin hat ve yüzünün benimkinden birkaç santim uzakta olması nedeniyle kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum.

"Neye ihtiya ınız var?"

Bunun  zerine kaşlarımı  atıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Neye ihtiya ın var meleğim? Ne yapabilirim?"

Başımı sallayıp başka tarafa bakmadan önce birkaç saniye ona bakıyorum.

"Bir şeyim yok. Ben iyiyim. Lütfen beni yalnız bırakır mısın ve-"

"Hayır. şimdi bana bunu nasıl d zeltebileceğimi söyle."

"Neyi düzelteyim?" diye sordum. "Seni."

Bunun  zerine gözlerimi kırpıştırıyorum, başımı sallayarak yumuşak bir şekilde konuşmadan önce nefesim birkaç saniye boyunca ciğerlerimden çalınıyor. "Yapamazsın."

"O zaman tüm bunları biraz olsun unutturmak için ne yapabilirim?" diye soruyor, yapabileceğinden bile emin olmadığım bir tonda yumuşayarak.

"Sadece kontrolün bende olmasını istiyorum. Özgür olmak. G cl ." Zayden'in arkasındaki duvara bakarken her şeyden çok kendime söylüyorum.

Cevap vermeyince gözlerim yavaşça ona dönüyor, başını bir kez sallamadan önce o mavi gözler canlanıyor.

"Bir ceket kap."

Kapıya doğru yöneldi ve ben tereddüt etmedim. Bu daireden çıkma şansını geri çevirecek durumda değilim.

Aşağı inip Zayden'in bisikletine bindiğimizde aklıma bir düşünce geldi. En son onun bisikletinin arkasında bir gezintiye çıktığımda, kendimi ailesinin mezarının üstünde sikişirken bulmuştum. Belki de bu çok aptalca bir fikirdi. Açıkçası, onun yanında bana güvenilmez, daha doğrusu o bana güvenilmez.

Yine de açık yola çıkar çıkmaz, rüzgar saçlarımı savururken, baş ağrısına neden olan tüm düşüncelerim ve endişelerim kayboluyor ve ben sadece... yaşıyorum. Zayden trafikte o kadar kolay salınıyor ve kıvrılıyor ki, sanki bisiklet üzerinde kendi ayaklarından daha çevikmiş gibi. Yolun her kıvrımı ve virajıyla birlikte hareket ediyor ve bu bana otobanda araba kullanmaktan çok daha sihirli geliyor.

Yoldan çıkmamız uzun sürmedi ve bir mil kadar sonra Buckey's Shooting Range isimli bir binanın çakıllı otoparkına girdik.

Zayden bacağına bisikletten sıyrılıyor ve giderken bana taktığı kaskı çıkarmama yardım edip gidonuna yerleştiriyor. Bana elini uzatıyor ve ben de tutmadan önce tereddütle bakıyorum. Parmakları benimkilerle iç içe geçiyor ve bisikletten indiğimde bile bırakmayı reddediyor, bunun yerine beni daha sıkı tutuyor.

Ona sinirli bir bakış fırlatıyorum ama bizi ön kapıya doğru götürürken bana göz kırpmıyor.

On dakika içinde, iki silah ve bir kutu dolusu mermiyle birlikte en uçtaki atış kulvarına yerleştik. Zayden ateş etmek için insan siluetli bir hedef seçti ve yanına gelmemi işaret etmeden önce silahlardan birini doldurdu.

"Daha önce hiç silah kullandın mı?" diyor, ama bize taktırdıkları kulaklıklardan onu zar zor duyabiliyorum.

Başımı sallıyorum ve alay ediyorum. "Ne zaman silah kullanmış olabilirim ki?"

Beni önünde durmam için çekerken omuzlarını silkiyor. Silahı elime tutuşturuyor, kollarımı düzeltiyor ve o konuşurken hedefe doğru tutmamı istiyor.

"Bu emniyetiniz, bu şarjörünüz, arkanız ve önünüz" diyor ve silahın çeşitli kısımlarını işaret ediyor. "Hedefini arpacık ve gezin arasında hizalamak istiyorsun. Alistırma yapmak için bir gözünü kapatabilirsin ama ben iki gözün de açıkken atış yapmanı istiyorum."

"Bunu neden yapıyoruz?" Ben soruyorum.

"Çünkü biri sizi çok kötü yaraladı ve kendinizi savunamadınız."

Tüylerim diken diken olurken karnım yere düşüyor. Aniden hissettiğim kadar solgun görünüp görünmediğimi merak ediyorum ama o devam etmeden önce konuşmaya fırsatım olmuyor.

"Senden bir şey aldılar ve sen onu asla geri alamadın. İşte böyle geri alırsınız, her seferinde bir atış."

Gözlerinin içine bakarken hiçbir şey söylemiyorum. İnkâr etmemi ya da başka bir şey yapmamı bekliyor, belki de yapmalıyım ama içimdeki daha zeki bir parça bunun boşuna olacağını biliyor. Tahmin etmiyor, bir önseziyle hareket etmiyor. Bana ne olduğu çok açık, sadece kimse çirkin kelimeleri tek bir cümle haline getirmek istemiyor.

Kabaca yutkunarak başımı sallıyorum, kollarımı uzatırken hedefe doğru dönüyorum. Zayden'in elleri formumun üzerinde geziniyor, başını sallayıp ellerini kalçalarım koymadan önce duruşumda ve duruşumda küçük ayarlamalar yapıyor.

"Benim için gözlerini kapat meleşim. Onu hayal et. Seni inciten, sesini çalan, her şeyini çalan adamı hayal et. Onu olabildiğince canlı bir şekilde hayal etmeni istiyorum."

Bu istek midemi bulandırıyor, yüzünü gönüllü olarak yeniden hayal etme fikri çok iğrenç. Yine de nedense dediğini yapıyorum. Kirlili sarı saçları ve dağınık sakalından boncuk yeşili gözlerine ve sarkan bira göbeğine kadar her şeyi görüyorum. Neredeyse kokusunu alabiliyorum, tadını alabiliyorum. Zayden tekrar konuştuğunda kendimi kaybetmeye hazırım.

"Gözlerini aç ve o orospu çocuğunu vur."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve tetikteki parmağım hiç tereddüt etmiyor. Şarjördeki mermiler bitene kadar silahı izin verdiği kadar ateşliyorum. Bittiğinde, silahı tezgâhın üzerine bırakırken ellerim titriyor, Zayden hedefi bize yaklaştıran düğmeye basarken ölçülü bir nefes alıyorum.

Onu kablodan indiriyor ve bana gösterirken deli gibi sırtıyor. Altı kurşundan dördü siluet halindeki bedene isabet etti. İkisi kafasına, biri göğsüne, biri de karnına.

"İşte bu ölü bir bok parçası," diye kıkırdıyor, kulağıma tamamen akıldışı gelmesi gereken ama saf bir zevk ve gurur gibi gelen bir sesle.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken. Başımı sallıyorum. "Bunu tekrar yapabilir miyiz?"

Zayden bana sırtarak başını sallıyor ve yeni bir hedef belirleyip onu kulvara geri gönderiyor.

"Ama önce size birinin elinden silahı nasıl alacağınızı göstereceğim."

Şarjörü çıkarıyor, şeritte test etmeden önce haznedeki son mermiyi temizliyor. İçinde mermi olmadığını anladıktan sonra bana doğru doğrultuyor.

"Ne yaparsın?" diye sorar.

"Merhamet için yalvarır mısın?" Tersliyorum.

Gözlerini deviriyor ama gülümseyerek silahı bana uzatıyor. Başını salladı, ben de aldım ve bana yaptığı gibi ona doğrulttum.

"Yani, eğer silahı tek elle tutuyorlarsa, bunu tek bir hareketle yapmak istersiniz. Eğer silahı sağ elleriyle tutuyorlarsa, sol elinizle silahın namlusunu kavrayacak ve aynı anda sağ elinizle kollarına vuracaksınız."

Açıkladıktan sonra o kadar hızlı yapıyor ki başım dönüyor. Zayden'in eli namlunun etrafına dolanıyor ve koluma vurarak gevşetiyor, silahı tutarken tutuşumu kırmaya zorluyor, elinde döndürüyor ve bana doğrultuyor. O cesaretle başını sallarken ne kadar beceriksiz olduğuma gülmekten kendimi alamıyorum.

"Senin sıran."

Otuz İkinci Bölüm

ZAYDEN

Benim boktan kardeşim tembellik ediyor. Onu umursamıyor, en ufak bir şekilde bile. Umurunda olsaydı şimdiye kadar bu adamı bulurdu. Yasal işlerini sürdürmek ve ellerini biraz kirletmek için kendini yukarı ve yukarı tutmak konusunda çok endişeli. Benim böyle bir sınırlamam yok.

Onu tam olarak nerede bulabileceğimi tespit edebilmem için Blake'in geçmişini araştırmam iki saatimi aldı. Elbette bana devam etmem için hiçbir şey vermedi, ama o olduğunu inkar etmedi ve o lanet hedefi vurduğunda, paranın üzerinde olduğumu biliyordum.

Dominic ailesi olmadığını söyledi ve bu mantıklı bir açıklama olsa da doğru gelmedi. Ben de geçmiş ilişkilerine bakmaya başladım. Erkek arkadaşları, öğretmenleri, patronları. Uzun bir süre boyunca ona zarar verebilecek kadar yakın olabilecek herkese. Sonra bir isim belirdi, yüzüne bir kez baktım ve kim olduğunu anladım.

İşte beni sabahın ikisinde Chicago'nun varoşlarındaki bu boktan mahalleye getiren şey buydu. Blake, Dominic'in yatağında, güvende ve sağlam bir şekilde yatıyor ve ben uyuyan ölü bir adamın başında duruyorum. Bunu hızlıca yapmayı planlamıştım, doğal sebepler gibi gizli bir şey, özellikle de yanında uyuyan karısı varken. Ama daha iyi bir fikrim var. Meleğimin çok hoşuna gideceğini düşündüğüm bir fikir. Ne de olsa yarın 7. ay dönümümüz.

Otuz Üçüncü Bölüm

BLAKE

Bir kol belimi sararak beni Dom'dan uzaklaştırıp sıcak bir bedene doğru çekmeden önce yanımdaki yatak bir anlığına çöküyor. Kulağıma yumuşak bir ses fısıldanmadan önce başıma doğru nazıkçe nefes aldığımı hissediyorum.

"Günaydın meleğim."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Günaydın, Zayden," diye mırıldanıyorum uykulu bir şekilde.

"Sana bir hediyem var," diyor boynuma bir öpücük kondurmadan önce.

"Uyuyoruz," diye homurdanıyor Dom. "Siktir git odamdan."

"Üzgünüm kardeşim. Meleğim ve benim planladığımız koca bir gün var. Sonra görüşürüz," diyor ve kollarını altımdan geçirip beni havaya kaldırarak odadan çıkarıyor.

Dom bize bağırırken kıkırdayarak hızla ona sarılıyorum.

"Beni nereye götürüyorsun lan?" Zayden boş odaya girip beni yatağa yatırdıktan sonra katlayıp şifonyere koyduğum temiz kıyafetlerden bazılarını alırken gülüyorum.

Dominic ve ben artık daha iyi olduğumuz için, onun odasında geçirmediğim geceler daha fazla gibi hissediyorum, ancak önceki gece gibi, açıkça kendi alanıma ihtiyaç duyduğum geceler, bu oda işe yarıyor. Bu tutsaklık hayatına bu kadar kolay adapte olmam kötü mü? Muhtemelen.

Zayden siyah bir tişört, bir çift siyah tozluk ve birkaç siyah çorap hazırlar.

"Giyin meleğim!" diyor neredeyse hiddetle.

Kaşımı kaldırıyorum. "Simsiyah mı? Beni kendine falan mı dönüştürmeye çalışıyorsun?"

Bana hınzırca sırıtmadan önce siyah gömleğine, siyah deri ceketine ve siyah kot pantolonuna bakıyor.

"İyi görünüyor, değil mi?"

Dudaklarımı birleştiriyorum ama cevap vermemeyi seçiyorum. Kesinlikle bir ego artışına ihtiyacı yok ve ben de ona bir tane vermeyeceğimden eminim.

Kıyafetleri kaptığım gibi hızla banyoya doğru ilerliyorum. Zayden peşimden gelmek için bir adım atıyor, ta ki ben ona masumca ellerini kaldırıp bir adım geri çekilmesini sağlayan bir bakış atana kadar. Dişlerimi fırçalamam, saçlarımı taramam ve giyinmem uzun sürmüyor.

Banyodan çıktığımda Zayden neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu. Otuz iki yaşındaki psikopat bir sapıktan çok Noel sabahındaki bir çocuk gibi görünüyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Beni neden sabahın köründe uyandırdığını söyleyecek misin?" Esneyerek soruyorum.

"Sana söylemiştim. Sana bir sürprizim var."

Bununla birlikte, kapıdan dışarı adım atıyor ve ben de peşinden gidiyorum. Koridorda sola dönüyor ve süpürge dolabının önünde durana kadar devam ediyor. Omzunun üzerinden bana bakarken çatık kaşlarımı yakalıyor ve göz kırparak kapının sağ tarafındaki gizli bölmeyi açıyor. Biyometrik bir tarayıcı fısıldıyor ve Zayden dolabın duvarı tıklayıp bir odayı ortaya çıkarmak için açılmadan önce başparmağını ona bastırıyor.

Ne oluyor lan?

Zayden kapıyı iterek sonuna kadar açıyor ve beni içeri çekerken tutmam için elini uzatıyor. İçeride hiç ışık yok ve Zayden kapıyı arkamızdan kapatıp bizi tamamen karanlığa gömerken hiçbir şey göremiyorum.

"Sürprizin için hazır mısın?" diye soruyor.

"Tamam, kes şunu, beni ürkütmeye başlıyorsun." Hafifçe gülüyorum, ancak mantıklı tarafım biraz tedirgin oluyor.

"Gözlerini kapat," diyor Zayden.

Dediğini yapıyorum ve göz kapaklarımın arkasından ışıkların yandığını görebiliyorum. O konuşmadan önce beklentiyle gülümsüyorum.

"Pekala, meleğim. Sürpriz!" diye adeta haykırıyor.

Gözlerimi açıyorum, gözlerim şok içinde dönerken gülümsemem anında kayboluyor. Odanın ortasında bir sandalye ve ona bağlı, iri yarı bir adam var. Ağzı bantlanmış, yüzü kan içinde ve başının üstünde büyük kırmızı bir fiyonk var ama o yeşil gözleri nerede görsem tanırım.

"Ne oluyor lan?" Kesik kesik nefes alarak fısıldıyorum.

"Bu senin hediyen!" Zayden gülümsüyor ve bunu yaparken bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Yedinci ay dönümümüz ve sana ne alacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Dürüst olmak gerekirse bu beni biraz strese sokuyordu. Ama geçen geceyle dün arasında bir anda karar verdim."

Tacizcimle göz göze geldiğimde nefesim kesiliyor, vücudum iliklerime kadar ürperiyor. İşkencecimle. Şeytanın ta kendisi. Üvey babam.

"Onu neden buraya getirdin? Bunu bana neden yaptın?" Gözlerim akmayan yaşlarla dolmaya başlarken sesim titreyerek soruyorum.

Zayden'in gülümsemesi düşüyor ve yüzümü okşayarak bir damla gözyaşımı siliyor. "Onu öldürmek için meleğim. Senden aldığı her şeyi geri almak için. I

Dünden sonra bunu isteyeceğini düşünmüştüm. Onu Chicago'da öldürmeli miydim?" diye soruyor usulca, sanki yanlış dondurma alıp almadığını sorar gibi.

"Gidip onu Chicago'da mı yakaladın? Dün gece mi?" diye sordum. Başını sallıyor, gözleri hızla yüzümde geziniyor.

"Sana ne yaptığını bilmiyorum ve bilmeme de gerek yok. Bildiğim tek şey seni incittiği ve bunun için acı dolu bir ölümü hak ettiği."

Jim koli bandının arkasından inleyerek dikkatimi Zayden'den çaldı. İlk başta felç edici bir korku hissettim, onu bir daha görürsem hissedeceğimi bildiğim bir korku. Ama ona baktıkça ne kadar savunmasız olduğunu daha iyi anlıyorum. Ayakları birbirine bağlanmış, kolları arkadan bağlanmış ve çürümüş ağzı mühürlenmiş. Kontrol onda değil, yakınından bile geçmiyor ve bu da içimde bir şeylerin vızıldamasına neden oluyor. Güçlü ve kuvvetli bir şey. Farklı bir şey.

"Ona ne yapacaksın?" Gözlerimi birkaç saniye Jim'den ayırmadan Zayden'e soruyorum, sonra odağımı tekrar önümdeki dengesiz adama çeviriyorum.

"Asıl soru, ona ne yapacaksın meleğim? O senin hediyen, ne istersen yapabilirsin. Burada en sevdiğim oyuncaklardan bazılarını seçtim," diyor ve çeşitli silahlarla dolu küçük bir metal masayı işaret ediyor.

Masaya doğru birkaç adım atıyorum ve parmaklarımı üzerlerinde gezdiriyorum. Kargaburun, bir et yumuşatıcı, bir kemik testeresi, bir neşter, bir çeşit metal kanca ve ne yapacağınızı bilemeyeceğiniz kadar çok bıçak.

"Elbette, daha az karışık bir şey tercih ederseniz bir sürü silahımız var ya da sadece gitmesini istiyorsanız her şeyi halledebilirim. Siz söyleyin, olsun bitsin."

Yavaşça nefes almadan önce yutkunuyorum. Ahlakım şu anda savaşta olmalı, vicdanım bana bunun ne kadar korkunç olduğunu söylüyor. Baştan çıkmamalıydım bile. İşin aslı, sadece baştan çıkmakla kalmadım, heyecanlandım da.

"En acı verici olanı hangisi?" Ben soruyorum.

Zayden bana doğru koşmadan önce neşeyle kıkırdıyor.

"Yani ben olsaydım," diyor, kendini göstererek, "sen daha kesmeye başlamadan vücudundaki tüm kemikleri kırmakla başladım, ama bu biraz zaman alabilir ve senin ne kadar zaman istediğini bilmiyorum-"

"Beni yedi yıl boyunca taciz etti, ne kadar sürerse o kadar zamanım var," diyorum içi boş bir şekilde.

"Yedi yıl mı?" Zayden sertçe soruyor.

Onunla göz teması kurmadan başımı sallıyorum. Eli büyük et yumuşatıcıyı kavıyor, avucunun içinde tutuyor ve etrafında dönerek metal aleti Jim'in sol elmacık kemiğine saplıyor. Zayden saldırısına devam ederken Jim acı içinde bağırıyor, diz kapaklarına öyle bir şiddetle vuruyor ki çıkan çıtırtı mide bulandırıcı. Bir sonraki hamlesini Jim'in köprücük kemiğine yapıyor. Jim'in vücudu bunun üzerine kıkırdıyor ve sandalyeyi yere düşürüyor.

Zayden kolayca bana dönüyor, yüzündeki bir tutam saçı savurmadan önce yumuşatıcıyı masanın üzerine fırlatıyor.

"Üzgünüm meleğim. Onu ben başlattım."

İçimdeki hastalıklı bir parça yüzüme bir gülümseme yayılmasına neden oluyor, gerçek bir gülümseme. Bir adam sizi taciz eden kişiyi kaçırıp dövdü diye bayılmak tuhaf mı? Hiç sanmıyorum.

"Zayden, başka puro var mı?"

Başını sallayıp göğsünü sıvazladıktan sonra bir sigara ve bir çakmak çıkardı. Bana uzatıyor, ben de ikisini de alıp puroyu yakıyorum.

"Lütfen onu oturtun," diye rica ediyorum.

Zayden usulca başını sallıyor, onu ve sandalyeyi kolaylıkla yukarı kaldırıyor. Sonu tamamen kızarana kadar puroyu yakmaya devam ediyorum.

"Kesici lazım mı meleğim?" Zayden puroya başıyla işaret ederek öneriyor. "Yakında."

Gerçi bunu içmeye niyetim yok.

"Neden sadece bir kolumda dövme olduğunu biliyor musun, Zayden? Tüm vücudumda başka hiçbir yerde yok?"

Başını sallıyor, gözleri hayranlıkla dolu.

"Bunları örtmek için," diyorum yanan puroyu Jim'in çıplak vücuduna saplamadan önce.

Kol.

Üzerinde bir çift boxer ve beyaz bir eş kazağından başka bir şey olmadığı için, seçebileceğim çok fazla ten var ve mümkün olan her santimini yakmayı planlıyorum.

Boğuk çığlıkları kasetin arkasından hala son derece duyulabiliyor ve içimdeki hastalıklı bir parça bu sestten keyif alıyor. Kaseti derisinden çekiyorum, tekrar tekrar yapmadan önce maksimum yanık miktarı için ucunu yeniden yakıyorum. Derisini o kadar çok yanık deliğiyle dolduruyorum ki neredeyse bayılıyorum, havada sadece yanık et ve tütün kokusu birbirine karışıyor.

Zayden bir ara yanıma geliyor, ben işime devam ederken parmakları dövme kolumun üzerinde geziniyor. Parmak uçları hafif kabarık bölgelerin üzerinde nazıkçe gezinmeye başlıyor. Çok genç olduğumdan beri iyi iyileştiler, ama onun sayesinde yeterince dikkatli bakarsanız hala oradalar.

Zayden'in göğsünün kabarmaya başladığını ve gözlerinin karardığını izliyorum, bana bakarken öfke onu bir mengene gibi kavramış gibi görünüyor.

"Bunu almanı istiyorum ama onu öldürmem gerek. Seni incitti, ölmesi gerek."

Başımı dengesiz koruyucuma sallayarak hüznle gülümsüyorum. "Keşke tek yaptığı beni bir puroyla incitmek olsaydı."

Elimi ona uzatırken Zayden'in gözleri kısılıyor. "Puro kesici, lütfen?" diye sordum.

Ceplerini karıştırıp benim için bir tane çıkarıyor, Jim'in arkasında durup sosis parmaklarını elimle kavrarken bakışlarını üzerimde yoğunlaştırıyor.

"Bu parmaklar." Soğukça gülüyorum. "Bana dokundular ve beni parçaladılar. Dürttüler ve dürttüler. Her şeyi başlatan şey onlardı."

Travmamın yapışkan karanlığı içime sızmaya başladı, hapsediği güvenli kutu kırıldı ve gidebileceği hiçbir yer yok ama her yer var. Yıllardır bu duyguyu engellemeye çalışıyordum, bir kez ve sonsuza dek üstesinden geldiğimi düşündüğüm bir şeydi. Ne kadar da yanılmışım. Zayden haklı. İyileşmek, yoluma devam etmek ve belki de ardımda biraz acı bırakmak için buna ihtiyacım var.

Parmaklarını düzeltmeye çalışıyorum ama onları bir top haline getiriyor, sıkıyor ve Zayden'in koyduğu kısıtlamalara karşı savaşıyor. Parmaklarını yumruğundan ayırmaya çalışıyorum ama o çok güçlü. Zayden'in sınıftaki hevesli bir çocuk gibi elini kaldırdığını görmeden önce hayal kırıklığıyla ofluyorum.

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. "Yardımcı olabilir miyim meleğim?"

"Bu harika olurdu, ama neden elini kaldırdın?" Jim'in etrafında dolaşırken sordum.

"Eğlencenizi bölmek istemedim."

Buna gülmekten kendimi alamıyorum. Tanrım, kafayı yemiş, değil mi? Gerçekten berbat. Neden her geçen dakika ondan daha çok hoşlanıyorum?

Zayden bir eliyle Jim'in sol bileğini sıkıca kavırıyor, diğer eliyle de parmaklarını dışarı çıkarmaya zorluyor. Ona minnettar bir gülümseme veriyorum, o da bana göz kırpmıyor. Bektan bir nedenden ötürü midemi bulandıran bir göz kırpması. Bu sevimli bir an olmamalıydı. Takipçim tacizcime işkence etmeme yardım ederken flörtöz ve hoppa olmamalıyım. Görünüşe göre Zayden ve ben farklı yaratılmışız, çünkü kesinlikle öyle.

Jim'in ilk parmağını kesiciden geçiriyorum, baskı uygulamadan önce hiç zaman kaybetmiyorum ve parmak tamamen kesiliyor. Her parmağını teker teker keserken acı dolu bir çığlık attı. Yüzük parmağı diğerlerinden daha fazla kanıyordu, ki alyansının hâlâ yüzüğüne takılı olduğunu görünce bunun ironik olduğunu düşündüm. Karısı biliyordu, her zaman biliyordu, sadece bilmiyormuş gibi yapıyordu ve bu yüzden günün sonunda onu dul bıraktığım için zerre kadar suçluluk hissetmiyorum.

Diğer eliyle işimiz bittiğinde, ellerinden kan akarken ve altlarında iki yuvarlak su birikintisi oluştururken hıçkırarak ağlıyor ve inliyor. Beton zemin, onunla işimiz bittiğinde temizlenmesi kolay olacak gibi görünen bir tür epoksi kaplamaya sahip, bu yüzden uygun.

"Sırada ne var?" Zayden'e soruyorum.

Ellerini uzatıyor ve gülümsüyor.

"Bu senin rodeon, tatlım. Ben sadece manzaranın tadını çıkarıyorum."

Bunun üzerine sırtarak Zayden'in işkence aletlerine doğru yürüdüm ve bıçaklardan birini alıp Jim'in önünde bir kez daha eğildim.

"Aşil çok kötü acıyor, değil mi?" Zayden'e soruyorum.

Suratını ekşitiyor ve başını sallıyor.

"Daha önce hissettiğin hiçbir şeye benzemiyor."

"Mükemmel," diyorum bıçağı alıp her iki Aşil tendonunu yatay olarak kesmeden önce. Ayak bileklerinin arkasından kan fışkırırken, bağlarına karşı kıpırdanıp sarsılıyor ve onu bir kez daha yere düşmeye zorluyor.

Yarık yarık, onu parçalara ayırıyorum. Hatta Zayden bir süreliğine araya giriyor ve penseyle her bir dişini çekiyor. Bunun atmaya çok daha kusursuz hale getirdiğini söylüyor ve hey, uzman olan o. Ayrıca neden ayak parmaklarını kesmeyelim ki, gideceği yerde onlara ihtiyacı olmayacak diye düşündük.

Zayden dolaptan paslı bir dikenli tel aldı ve Jim'in omuzlarına doladı, mümkün olduğunca hareketsiz kalmaktan başka çaresi kalmayana ya da daha hızlı kanama riskine girene kadar daha sıkı ve daha sıkı çekti.

Jim'in gözleri şaşkırtıcı derecede geniş ve içinde bulunduğu duruma göre paniklemiş. Şimdiye kadar kan kaybından bayılır diye düşünmüştüm ama sanırım şişman bir bok parçası olmak işe yarıyor. Şu anda bana sabitlenmiş durumdalar ve tüm bunları durdurmak için onu bırakmam için adeta yalvarıyorlar. Zayden bundan pek hoşlanmıyor gibi.

Bir bıçak kapıp tereddüt etmeden sağ gözüne sapladığında göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor, bıçağı çevirip çekerek çıkarıyor, yere atıp başka bir bıçak kaparken hâlâ bıçağı saplanmış durumda.

"Onu bir daha asla görmeyeceksin!" Zayden diğer gözüne de aynı muameleyi yapmadan önce hırlıyor.

Dikenli tellere karşı mücadele ederken Jim'in çığlıkları kan dondurucu, bir zamanlar bembeyaz olan eşinin kazağı artık neredeyse tamamen kıpkırmızı. Ellerim onun kanıyla lekelenmiş durumda, Zayden'inki de öyle, gözlerinden göğsüne kan sıçramış durumda ama hayatımda hiç bu kadar rahatsız olmamıştım.

"Bandı çıkar," diyorum Zayden'e. O da bir saniye bile tereddüt etmeden dediğimi yapıyor.

Jim, yeni kör olmuş haliyle nerede olduğumuzu anlamaya çalışırken, kafasını iki yana sallayarak bolca gevezelik etmeye başlar. Boş göz çukurlarından hala kan akıyor ve yalvarırken gerçekten grotesk bir manzara, "Lütfen! Lütfen! Lütfen! Blake, beni öldürme. Lütfen! Seni çok sevmiştim. Hâlâ da seviyorum. Her zaman seni düşünüyorum. Özür dilerim. Seni seviyorum!" diye feryat ediyor, dişleri olmadığı için kelimeleri bozuk çıkıyor.

Ben neşteri alırken Zayden karnına hırıltılı bir yumruk indiriyor.

"Dil," diye emrediyorum kısaca.

Zayden Jim'in çenesine bir yumruk daha indiriyor ve ardından gelen mide bulandırıcı çığırıyla çenesinin kırıldığından emin oluyorum. Sanırım amaç buydu çünkü bir sonraki anda Zayden çenesinin geri kalanını kolayca iterek açıyor ve parmakları kana bulanmış dilini kavramadan önce elinin ağzına girmesine izin veriyor.

Konuşurken kalın kası kesmek için hiç vakit kaybetmiyorum.

"Sesimin ne anlama geldiğini bile bilmeden sesimi çaldın, o halde neden konuşmayı hak ediyorsun?"

Kesim temiz ve hızlı, bu beni şaşırttı. Bundan daha zor olacağını düşünmüştüm. Ağzından gargara gibi bir ses çıkarken acı içinde inleyip duruyor. Çok fazla kan kaybediyor ve artık uzun sürmeyeceğini biliyorum. Zayden son anları olduğunu kabul edercesine başını sallıyor, ben de en iyisini yapmaya karar veriyorum.

Jim'in iç çamaşırına başımı sallayarak bakıyorum, hayatımda bir daha ona dokunmayı reddediyorum ve Zayden bundan rahatsız olmuş gibi görünse de bunu benim için seve seve yapıyor. Zayden'in iri eli Jim'in gevşek sikini kavırıyor ve benim için mükemmel bir açıyla tutuyor.

Neşter dilden bile daha kolay kesip atıyor. Kan ikimizin de yüzüne sıçırıyor ve ilk darbeye irkilsem de, işin bittiğini gördüğümde o kadar da rahatsız olmuyorum. Jim'in ağzına doğru başımı salladığımda Zayden Jim'in değersiz aletinin kopmuş kalıntılarını tutuyor, niyetim açık.

Zayden onaylar gibi başını sallıyor, sonra da ağzının içine sokup o kadar geriye itiyor ki nefes yolunu tıkıyor. Jim buna karşı koymaya çalışsa da hareketleri zayıf ve çabası nafile. Yavaş yavaş boğuk çığlıkları kesiliyor, kasları gerilmeyi bırakıyor ve Zayden sandalyeyi yere itiyor, sert bir gümbürtüyle odada yankılanıyor.

Bir an için odadaki tek ses nefes alış verişlerimiz ve Jim'in yere damlayan kanının belli belirsiz sesi. Su birikintisi devasa boyutlarda, yayılmaya devam ederken odanın üçte birini kaplıyor.

Gözlerim hala Jim'de, başka yere bakamıyorum, az önce yaptığım şeyi silemiyorum. Ben yaptım. O gitti. Sonsuza dek. Ve hayal edebileceğim en kötü, en dayanılmaz yollardan biriyle gitti. Artık bana zarar veremez, rüyalarımda bile, bugünden sonra değil. Artık özgürüm. Özgürüm.

Zayden beni dikkatle izliyor, sanki her an kırılacağını düşünüyor. Yine de kırılacak gibi hissetmiyorum. Burada olanlar trajik değildi, neşeli ve kutlamaydı ve hayatımda hiç böyle yükseklerde olmamıştım.

Zayden'le aramdaki mesafeyi kapatıyorum, vücutlarımız anında birbirine çarpıyor. Elleri belimdeyken ağzım onun ağzında, birbirimizin her santimi birbirine değene kadar beni içine çekiyor.

Elleri taytımı ve külotumu bacaklarımdan aşağı sıyırırken, ben de gömleğinin eteklerini tutup başının üzerinden çekerek yana atıyorum. O da aynısını bana yapıyor, önce bir eliyle sütyenimi açıyor.

yere atıyorum. Hemen ardından kot pantolonunu yırtıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve sikini ağzıma alıyorum.

Onu boğazımın derinliklerine kadar emerken Zayden gırtlaktan bir inilti çıkarıyor, kana bulanmış eli yüzümü ve saçlarımı okşuyor. Ona bakıyorum, hissettiğim her şeyi, kendim bile anlamadığım her şeyi iletebildiğimi umuyorum.

Bana bunu verdiği için, beni özgür bıraktığı için ne kadar minnettarım. Sessizce oturup içimdeki en çirkin parçaların ortaya çıkmasına izin verdiği ve bunu kollarını açarak karşıladığı için. Zayden'de yanlış olan çok şey var ama doğru olan, benim için doğru olan çok şey de var.

Benden uzaklaşıyor, amımı yemeye başlarken neredeyse beni yere yapıştırıyor. Dili klitorisime acımasızca saldırırken bir çığlık atıyorum, dişleriyle klitorisime dokunuyor, emiyor ve ısıyor. Hayatında daha önce hiç bu kadar iyi bir şey tatmamış gibi beni yutuyor ve bunu yaparken sikini yere sürmesi bana onun da benim kadar kaybetmeye hazır olduğunu söylüyor.

"Becer beni," diye inliyorum. "Lütfen, Zayden. Sik beni."

Kolları sırtımın altından yılan gibi geçiyor, avuç içleri beni desteklerken hızlı bir hamle yapıyor, sırt üstü dönüyor ve ben yüzüne oturana kadar beni de yanına alıyor. Kalçalarımın doğru mırıldanmadan önce bana ziyafet çekmeye devam ederken gözleri başının arkasına doğru kayıyor.

"Sür beni meleğim. Ne istersen al. İsteddiğini yapmak için tamamen seninim."

Hiç tereddüt etmeden kalçalarımı yüzünden kaldırıp vücudunda aşağı doğru kıpırdanıyorum. Kolayca sikinin üzerine kayıyorum ve tamamen üzerine oturduğumda zevkli bir inilti çıkarıyorum. Ayağa kalkıp üzerine çöktüğümde bacaklarımı kaplayan bir ıslaklık hissediyorum.

Aşağı baktığımda Jim'in kanının yavaş yavaş etrafımızı sarmaya başladığını görüyorum. Bir an için tiksindim. Ta ki Zayden bana dönüp bakmadan önce gözlerini şehvet dolu karanlık bir bakış kaplayana kadar.

"Şuna bak. Bak ne yaptın, meleğim. Çok mükemmel, çok inanılmazsın."

Övgüsü tuhaf hissettiriyor ama yine de beynime dopamin hücumu gibi geliyor. İtmeye devam ediyorum, daha fazla kan bizi sarmaya başladıkça klitorisimi Zayden'in pelvisine sürüyorum. Yalan söylemeyeceğim, bu konuda erotik bir şey var. Süper hasarlı, TSSB'li bir şekilde ama yine de tahrik oluyorum.

Zayden'in sikinin nabzının atmaya başladığını hissediyorum ve kıcımın arkasına öyle sert vuruyor ki tepki olarak inliyorum.

"Boşalacağım meleğim. Kanla ıslanmış bir tanrıça gibi sikime binerken kendime engel olamıyorum. Sen şimdiye kadar gördüğüm tüm rüyaların bir araya gelmiş halisin," diye inliyor.

"Sen hastasın, bunu biliyor musun?" Onu daha hızlı sikerken sırtarak nefes nefese kalıyorum, kendi orgazmım erişilemeyecek kadar uzakta.

Delici gözleri benimkilere dikiliyor, konuşurken kalçalarımı sıkıca kavıyor.

"Sen de öylesin."

Bu acı gerçek, G noktama doğru hızlı ve derin bir hamleyle birleşince felaketim oldu. Ağzım açık kalırken beyaz ışık beni kör ediyor ve içimden bir çığlık kopuyor. Amım titreşirken vücudum titriyor. Zayden'in dölünün içimi doldurduğunu hissediyorum, neredeyse ona kenetleniyorum, saf coşku vücudumu yırtıyor ve beni tutacak hiçbir şey bırakmıyor.

Zayden'in üzerine yığılıyorum, nefesim kesiliyor ve gözlerim kapanmaya başlıyor.

Başardım. Başardım. Özgürüm. Özgürüm.

Otuz Dördüncü Bölüm

DOMINIC

Yataktan kalktığımda Blake ya da Zayden'ı hiçbir yerde bulamadım. Zayden'in anahtarları hâlâ mutfak adasının üzerinde olduğu için nereye gitmiş olabileceklerinden emin değildim. En azından yine onunla evden ayrılmamıştı. Koridorda yürürken dolap kapısının açık olduğunu fark ettim ve bir şeyler döndüğünü hemen anladım.

İçeriye baktım, gördüğüm şeyi gerçekten gördüğümünden emin değildim. Bir adam sandalyeye bağlanmıştı, kanlar içindeydi, dövülmüştü ve şu anda Blake tarafından dili kesiliyordu. Oraya dalıp Zayden'e onu neden işimize karıştırdığını soracaktım ama bir saniye daha baktım ve anladım. Bu onu zorladığı bir iş değildi, bu Zayden'in kendi hastalıklı tatmini için onu sınırlarının ötesine itmesi değildi. Bu *onun* içindi.

Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu, bu her neyse kişiseldi ve bunu onun için mahvedemeyeceğimi biliyordum.

Zayden, bir adamı doğrarken ve bunu yaparken neredeyse adamın kanına bulanırken onu büyük bir hayranlık ve huşu içinde izledi. Eğer dengesiz kardeşimin ona aşık olduğunu daha önce bilmiyor olsaydım, bu onu doğrulayacaktı. İşini bitirdikten sonra ona bakışı ise çok acıtıcıydı.

O zamandan beri adada oturup içiyor, gördüğümü sandığım şeyi görmemiş gibi yapıyordum. Aralarında gerçek bir şey varmış gibi. Bir deliyle mezarlıktan çıkmak sadece korku ve adrenalin değildi. Yasak bir cazibe ve kanepede biriken şehvet de değildi. Bu gerçektir, aralarındaki bağ ham, dağınık ve gerçektir.

Bir süre onunla oturdum, sonunda yine de beni seçeceğine kendimi ikna etmek için elimden geleni yaptım. Onun için daha iyi olduğumu, ama inlemelerini duyduğumda ilk kadehimi o zaman doldurdum. Yirmi dakika önce odadan çıktılar, Zayden onu kollarında taşıyarak kendi evine doğru ilerliyordu.

oda. Kısa bir süre sonra düşün başladığını duydum ve sadece bir dakika önce kapandı.

Yapılacak en doğru şey muhtemelen yenilgiyi kabul etmek olurdu. Bana değer vermesine ve beni sevdiğine şüphe olmamasına rağmen, Zayden'le ilgili bir şeyin onu benim asla anlayamayacağım bir seviyede anladığı gerçeğini kabul etmek. Onun çarpık, berbat ruhuyla ilgili bir şey, kendisinin kırık bir parçasını iyileştiriyor. Ona benden daha fazlasını sunabilir, benim asla yapamayacağım şekilde.

Yani, evet, yapılacak en doğru şey çekip gitmek olurdu. Graves kardeşlerin olayı da bu zaten. Doğru şeyi yapmamızla bilinmeyiz.

Koridorda ilerlerken ayaklarım hafif, attığım her adımda nabzım çarpıyor. Bir hükümet binasına gizlice girebilir ve şifreleme kodlarını boncuk boncuk terlemeden indirebilirim. Gecenin bir yarısı birinin evine gizlice girebilir, onu eşinin yanında uyurken infaz edebilir ve kalp atışlarımın bir an bile hızlanmasına izin vermeyebilirim. Ama şu anda, hasta olacaktım gibi hissediyorum, çünkü eğer bana bakar ve beni geri çevirirse... eğer bana o olduğunu söylerse...

Bu düşünceyle başımı sallıyorum. Onu kaybetmektense ölmeyi tercih ederim.

Odaya girdiğimde Zayden ve Blake yatakta kıvrılmış yatıyorlar. Işıklar kapalı, panjurlar çekili ve Zayden yatağın ortasında yatıyor, başı Blake'in göğsünde ve Blake'in kolu ona sarılmış. Zayden benimle göz teması kurmadan önce bu manzara karşısında kalbim sıkışıyor.

Gözleri özür dilemiyor ya da sempatik değil, en ufak bir şekilde bile, ve neden olsunlar ki? Roller tersine dönseydi, kardeşim için üzülmezdim. Ona sahip olmanın tadını çıkarıyor olurdum, aslında tam olarak yaptığım da buydu.

Bir anda gözleri açıldı ve bana dikildi. Allah kahretsin. O gözler. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Koyu kahverengi olan her zaman favorim olmuştur, ama belki de mavi olan bana her zaman Zayden'inkileri çok fazla hatırlattığı içindir.

"Lütfen?" diye soruyor usulca, kaşlarımı eğmeye zorlayarak.

Lütfen ne? İsteddiği her şeyi yaparım, kendi kalbimi sökmek anlamına gelse bile. Ben kenarda oturup sessizce onu severken çekip gitmeleri ve gün batımına doğru yol almaları anlamına gelse bile. Ama bunu ondan duymalıyım. Beni sevmediğini, beni istemediğini söylemeli. Tek yolu bu.

Zayden gözlerini deviriyor, sonra ona doğru uzanıyor, battaniyeyi diğer tarafına atıyor ve bana sert bir bakış atıyor. Bir an için şaşırdım.

ama buna karşı koymadım. Ayakkabılarımı tekmeleyip tişörtümü başımın üzerine çekiyorum, Blake'in arkasından yatağa girerken eşofmanlarımı üzerimde bırakıyorum.

Sırtı çıplak ve ben ona tamamen bastırana kadar tamamen çıplak olduğunu fark etmiyorum. İpeksi teninin bana doğru bastırıldığını hissettiğimde sertleşmekten kendimi alamıyorum. Beni hissediyor olmalı çünkü bana gülümsemek için başını çevirdiğinde kıcı ereksiyonuma baskı yapıyor. Islak saçları arkasındaki yastığa doğru savrulurken bana daha da sokuluyor.

Elim Zayden'e değmeden önce kollarımı sıkıca beline dolayarak onun bu hareketinden faydalaniyorum. Blake mutlu bir şekilde gülümserken Zayden onun yarattığı boşluğu dolduruyor ve gözlerini kapatmadan önce onu aramıza hapsediyor. Zayden ve ben ağır bir bakışı paylaşıyoruz, aramızda milyonlarca şey sessizce konuşuluyor.

Onu seçmiyor. Beni seçmiyor. Bizi seçiyor. İkimiz de bununla mücadele edebiliriz, bu süreçte birbirimizi parçalayabiliriz ama sonunda bu sadece ona zarar verir. O bizi istiyor ve ne isterse alır.

Yumuşak bir hışırtı sesiyle uyanımdım. Gözlerimi kırıştıtararak açtığımda Blake'i karşımda buluyorum, gözleri usulca bana bakıyor.

"Merhaba," diye fısıldıyor usulca, ağabeyimin horlama sesi arka planda yankılanırken.

"Merhaba," diyorum, onu kendime biraz daha yaklaştıtararak.

Zayden sırtüstü yatıyor, kollarını başının üzerine koyuyor, Blake ise bana yaklaşıyor ve gülümseyerek daha da sokuluyor. O başını göğsüme yaslariken ben de başının tepesine bir öpücük konduruyorum. O konuşmadan önce birkaç saniye sessiz kalıyoruz.

"Özür dilerim."

Bunun üzerine kaşlarımı çatıyorum ve ona bakmak için hafifçe geri çekiliyorum. Gözünden bir damla yaş kaçıyor ve bana bakarken yanağından aşağı kayıyor.

"Bebeğim, neden üzgünsün?"

"Seni aldattım," diyor yüzünü buruşturarak, dudağını yukarı kıvrıp başını sallayarak. "Kardeşinle," diye yutkunuyor ve hayal kırıklığı içinde başını sallıyor.

"Hey," diyorum nazikçe, elimle ensesini kavrarken onu yatıştırmaya çalışıyorum. "Sorun yok."

"Öyle değil. Dün gece geldiğinde onu ya da beni ya da ikimizi birden öldüreceğini sandım. Ama yapmadın, sadece üzgün görünüyordun. Ve aramızdaki her şeyi mahvettiğim için çok korkuyorum. Her şeyi mahvettim, artık beni sevmiyorsun" diye usulca ağlıyor, yüzü sıkışıp gözyaşları yüzünden aşağı akarken sesi titriyor.

"Şşt, şşt," diye susturuyorum onu kendime yaklaştırırken.

"Lütfen ağlama bebeğim. Sorun yok. Seni çok seviyorum, bunu hiçbir şey değiştiremez."

"Sırf duymak istediğim şey olduğunu düşündüğün için bana bunu söyleme lütfen. Bana kızgın olmalısın. Ben lanet bir fahişeyim."

Ses tonum sertleşirken onu sıkıca kavriyorum.

"Bu kadar yeter. Kimsenin senin hakkında bu şekilde konuşmasına asla müsamaha göstermeyeceğim, buna sen de dahilsin. Sorun yok, Blake."

Başını sallarken gözleri benimkilere geliyor, ikisi arasında gidip geliyor.

"Bu senin için nasıl sorun olmaz?"

Bir süre ona bakıyorum, başparmağım yanağını sıyırırken gözyaşlarını silmek için kullanıyorum.

"Çünkü seni kaybetme riskini almaktansa sonsuza dek Zayden'le paylaşmayı tercih ederim. Dürüst olalım, eğer seni seçim yapmaya zorlarsam, seni kaybederim."

Başını hızlıca sallıyor ve sanırım kendine bile inanıyor, ama ben inanmıyorum.

"Hayır, isterim," diye ısrar ediyorum. "Gerçek şu ki, kalbinde sadece bana yer yok. Sen de onu seviyorsun ya da en azından sevmeye başladın. Kalbinin yarısına sahip olmak bile bana bahşedilmiş en büyük armağan ve bunu hiçbir şeye değişmem."

Parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum, başını tekrar usulca sallarken parmakları benimkilerle iç içe geçiyor.

"Ne hissettiğimi bilmiyorum. Onu sevmiyorum. Ürkütücü, kontrolcü ve psikopat biri olduğu açık ama aynı zamanda... beni anlıyor. Görünüşe göre kendimi anladığımdan daha iyi. Ya da en azından bir parçamı. İçimdeki karanlığı iyi hissettiriyor."

"Evet," diye iç geçiriyorum elini sıkarken. "Bunu yapmanın bir yolu var. Kötü şeylerin iyi görünmesini sağlayarak kendinizi sonuna kadar kucaklamanıza izin veriyor."

Başıyla onaylıyor.

"Yani, bu senin için sorun değil mi? Benim... ikinizle de birlikte olmam konusunda?" diye dikkatle soruyor.

"Eğer seni mutlu edecekse. Bu senin için uygun mu kardeşim?" En az bir dakika önce uyanan Zayden'e soruyorum.

Blake kollarımda irkiliyor, başını çevirdiğinde Zayden'in onu dikkatle izlediğini görüyor. Eli uzanıyor, sanki onu rahatlatıyormuş gibi cevap vermeden önce birkaç kez saçlarına dolanıyor.

"Başka biri olsaydı onu öldürürdüm, biliyor musun?" diye soruyor Blake, belli ki beni kastederek.

Şaşırtıcı bir şekilde buna gülüyor ve başını hafifçe sallıyor.

"Güzel, ama bana karşı ne hissettiğini bir an önce anlaman iyi olur meleğim, çünkü sana o kadar aşığım ki adını kalbime kazımaya hazırım."

Başını yana eğiyor ve gülümsüyor. "Çok tatlısın, Zay."

Lakap dilinden dökülmüş gibi görünüyor ve gözlerim anında onunkilere kayıyor. Vücudu tepki olarak geriliyor, bu yüzden sorulmamış soruma cevap veriyor.

"Zay?" diye soruyor, kelimenin dili üzerinde ekşi bir etkisi var gibi görünüyor.

"Zayden'in kısaltılmışı," diye alaycı bir ifade kullanıyor. "Bilirsin işte, bir takma ad. Bunu Dom'la konuşmuştuk, hatırladın mı?"

Zayden birkaç saniye sessiz kalır. "Bu benim takma adım mı? Bir lakabım mı var?"

Yüzünde yıllardır görmediğim kadar parlak ve geniş bir gülümseme belirince omuz silkiyor. Köşelerde gizlenmiş en ufak bir kötülük ya da dengesiz bir öfke yok, sadece neşe ve mutluluk var. Kardeşim için iyi bir görünüm.

"Beni seviyorsun," diye sırtıyor.

Alay ediyor ve onu itiyor. "Sana bir takma ad verdim, Zayden. Alyans seçmiyoruz."

"Yakında yapmalıyız. Parmakların çok ince. Özel yapım bir şey yaptırmam gerekecek. Dört numara," diyor ve son kısmı sanki benim de sahip olmam gereken çok önemli bir bilgiymiş gibi bana yönlendiriyor.

Adamın evlilik yüzüğü için parmağını ölçmüş olmasından ürkmek yerine kuru bir şekilde iç geçiriyor.

"İşte bu yüzden kafamda hâlâ senden sapık bir sapık olarak bahsediyorum."

"Öyle mi? Peki ya yatakta olduğumuzda?" diye soruyor eli saçlarından ayrılıp battaniyenin altında kaybolurken.

Gözleri dalgalanmadan önce nefesi bir anda kesiliyor. Kardeşimin ne yaptığını anlamak için dahi olmaya gerek yok ve bana meydan okuyan bir bakış attığında, geri adım atacaksam ne olayım.

"Bu yatakta bir telefon görüşmesi yapıldığını hatırlıyor gibiyim. Bunu hatırlıyor musun meleğim?" Zayden kayıtsızca sorar.

Blake tavana bakarken çenesi geriliyor ve başını iki yana sallıyor.

"Anladığımı söyleyemem."

Zayden ona çarpık bir gülümseme verirken Blake bir kez daha keskin bir nefes alır.

"Hayır mı?" diye mırıldanıyor kendi elimi onun elinden çekip parmak uçlarımı çıplak kalçasına değdirirken.

Başını bana çeviriyor, çıplak amını bulduğumda gözlerinde sorgulayan bir bakış. Parmaklarımı klitorisine sürüyorum, ben devam ederken onu kesik kesik nefes almaya zorluyorum. Parmaklarıyla onu sikmeye devam ederken bileğim Zayden'inkine sürtünüyor.

"Kardeşimle üçlü yapmak istediğini hatırlamıyor musun? Dört elin, iki ağzın, iki sikin üzerinde olmasını nasıl istediğini?" Zayden soruyor.

Zayden battanileri sıyırıp güzel çıplak vücudunu ikimize de gösterirken Blake'in gözleri başının arkasına kayıyor. Parmaklarımı daha da aşağıya doğru hareket ettiriyorum ve Zayden sırtını çektiğinde, iki parmağımı içine sokarak onu aynı anda ikimizi de almaya zorluyorum.

Biz bunu tekrar tekrar yaptıkça çığlığa dönüşen bir nefes veriyor.

Zayden titremeye ve sarsılmaya başladığında Zayden ve ben birbirimize sırtıyoruz.

"Siktir. Aman Tanrım. Lütfen durma. Lütfen, lütfen, lütfen," diye yalvarıyor.

Onu kızdırmaya devam etmeye hazırım, ama parmaklarımızın bir kez daha itilmesiyle, amının etrafımıza sıkıca sarıldığını hissediyorum, boşalmadan önce parmaklarımda neredeyse bir nabız kalana kadar sıkıyor.

Parmaklarımı ağzına götürmeden önce olabildiğince çok dölünü parmaklarımda topluyorum. Anında açılıyor, emmeye başlarken tereddüt bile etmiyor. Gırtlaktan bir inilti çıkarırken dili parmaklarımda etrafında dönüyor. Aşağı baktığımda Zayden'in ağzının ona yapıştığını ve onu yediğini görüyorum.

sanki onu diliyle sikmeye çalışıyormuş gibi. Aslına bakarsan, tam olarak bunu yapmaya çalıştığını biliyorum.

Parmaklarımı emmeye devam ederken, diğer elimi eşofmanlarıma uzatıp onları ayak bileklerime kadar indirdikten sonra Blake'in ensesini kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum.

"Gel sikimi yala, bebeğim."

Heyecanla üzerime atılıyor, sikimi hevesle boğazının arkasına götürüyor. Parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve yumruklarımı sıkıyorum, bunu hareketlerini yönlendirmek için bir yol olarak kullanıyorum. Yardıma ihtiyacı varmış gibi değil, lanet olsun, kadını sık yalayabiliyor.

Başımı kaldırdığımda Zayden'in ona doğru hizalanmadan önce bir patlama sesiyle şimdi eğilmiş olan amından uzaklaştığını görüyorum. İçine girmeden önce bana muzip bir göz kırpmıyor. Sırtını kavislendiriyor, hiç şüphesiz Zayden onu becermeye başlarken muhteşem bir manzara sunuyor.

Onun ritmine uyarak ağzını kullanıyorum, boğazını izin verdiği kadar derin sikiyorum. Öğürmeye başlıyor ve bir saniyeliğine geri çekiliyorum, ama bana izin vermiyor. Kendini daha fazla almam için zorluyor, tekrar tekrar tikanırken boğazı sikimin etrafında daralıyor.

Lanet olsun.

Taşaklarımın kalkmaya başladığını hissediyorum ve Zayden'in nefes alış verişinin daha kesik kesik olduğunu duyuyorum. Eli onun ön tarafına dolanıyor, diğer eli kıkına masaj yapmaya başlarken klitorisini ovuşturuyor.

"Kahretsin, meleğim. Bak bizi ne kadar iyi götürüyorsun. Ne kadar iyi bir kızsın. Seni doldurmak için sabırsızlanıyorum. Ben senin amını sikeceğim, Dominic de seni tam buradan alacak," diyor kızın göt deliğine bastırırken.

Sırtını kavislendiriyor ve sikimin etrafında inleyerek sikimin karşılık olarak seğirmesine neden oluyor.

"Oh, meleğim kık oyununu seviyor mu?" Zayden ona daha fazla baskı uygularken sırtıyor ve vücudunu tepki olarak bükülmeye zorluyor.

Başını hızlıca sallıyor, ben de bundan faydalaniyorum.

"Evet diyor," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "O kadar mükemmel olacak ki."

"Sabırsızlanıyorum," diye gülümsüyor Zayden. "Şimdi bizim için gel," diyor, ben kendimi boğazından aşağı iterken aynı anda ona doğru sertçe itiyor.

Ben boşalırken vücudu titriyor, orgazmım içimden geçerken görüşüm bulanıklaşıyor ve vücudum titriyor. Zayden ve Blake'in ikisinin de

Kendi orgazmlarını takip ederken inliyor ve hareket ediyorlar.

Blake üzerime yığılıyor ve Zayden sırt üstü düşüyor, odada sadece ağır nefes alış verişleri duyuluyor. Birkaç dakika sonra başına bir öpücük konduruyorum ve kalkmak için hareketleniyorum. Zayden beni durduruyor, başını sallayarak onu işaret ediyor. Göğsüme yaslanmış uyuyor ve ben tekrar uzanıyorum, o telefonunu alırken ben de onu üstümde tutuyorum.

"Yemek mi?" diye soruyor.

Başımı salladım, ona bakmadan önce kıza baktım.

"Ne istediğini bilmiyorum, sadece her şeyi al," diye fısıldıyorum usulca.

Odadan çıkmadan önce bana bir başparmak işareti yapıyor.

Zayden'le bu konuyu konuşmamız, bazı temel kurallar belirlememiz ya da başka bir şey yapmamız gerektiğini düşünebilirsiniz. Ama buna gerek duymuyorum. Onu incitmektense ölmeyi tercih eder ve ben de aynı şeyi hissediyorum. Onu bir sonraki nefesinden daha çok seviyor ve dürüst olmak gerekirse, eğer bu onu sonsuza kadar mutlu tutmak anlamına geliyorsa, umurumda değil. O benim kardeşim. Onu da en az onu sevdiğim kadar seviyorum ve onun da mutlu olmasını istiyorum. Bunu hak ediyor. Bu şey bugün kadar geçici ya da sonsuza kadar kalıcı olabilir. Her şey Blake'in ellerinde, o şoför, Zayden ve ben ise sadece mutlu bir şekilde eşlik eden yolcularız.

Bölüm Otuz Beş

BLAKE

Yemek kokusu beni uykumdan uyandırıyor. Kendimi halsiz ve ağrılı hissediyorum, çok ağrılı. Gözlerimi açtığımda Dom'un zoraki bir gülümsemeyle bana baktığını görüyorum.

"İyi uyudun mu?" diye soruyor.

"Evet, ne kadar süre baygın kaldım?" diye sordum.

"Sadece bir saat daha. Zayden yemek getirdi. Aç mısın?"

Karnım yakınlarda bir yerde yiyecek olduğu için sevinçle kükrüyor ve o başını sallamadan önce ikimiz de kıkırdıyoruz. Önce ben ayağa kalkıyorum, kalçalarımın arasında bir ıslaklık hissediyorum.

Lanet Zayden.

Beceriksizce penguen yalpalayarak banyoya gidiyorum ve dışarı çıkmadan önce çabucak temizleniyorum. Dom eşofmanlarını giymiş ama tişörtünü çıkarmış. Zayden'in aksine teninde dövme yok. Bu onları ayırmanın kolay bir yolu. Gözleri dışında onları ayırt etmenin tek yolu.

Bana doğru yürüyor, bana bir gömlek uzatıyor. Kıkırdarak kollarımı kaldırıyorum ve beni giydirmeden önce gözlerini deviriyor. Gömlek kalçamın ortasına kadar iniyor ve tıpkı onun gibi kokuyor. Burnuma götürüyorum, temiz erkeksi kokuyu içime çekiyorum, sonra bana göz kırpmıyor ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyor.

Ona gülümseyerek, masanın üzerine yayılmış yedi farklı paket yemeğin bulunduğu yemek odasına doğru yürüyorum. Çin, Meksika, İtalyan, Brezilya, suşi ve iki çeşit Amerikan yemeği açılmış ve bizi bekliyor. Zayden beni gördüğünde adeta ışıldıyor ve bize doğru ilerliyor. Nedense Dominic'in elini bıraktığında kendimi suçlu hissediyorum.

Bir kardeşimin elini tutarken diğerine gülümsememin imkânı yok, değil mi? Zayden başını sallamadan önce elime bakıyor.

"Benim hesabıma el ele tutuşmayı bırakma meleğim. Kardeşimin duygularını inciteceksin ve o da huysuzlanıp duvarları yumruklayacak."

Dominic, Zayden'e gözlerini deviriyor ve ben de hızlıca ikisinin arasına bakıyorum.

"Ben sadece saygılı olmak istiyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım ve kimsenin duygularını incitmek istemiyorum."

Zayden bana doğru bir adım atarak ve beni geri gitmeye zorlayarak, "Gitmeyeceksin," diye beni temin ediyor.

Dom'un göğsüne çarpıyorum ve elleri kalçalarımı kolayca yakalıyor. Zayden ön tarafıma yapışıyor ve ben ikisinin arasına bakıp sessizce ne yapmam gerektiğini soruyorum.

"Yön aramayı bırak, bebeğim. Zayden'in sana agresif bir şekilde göstermeye çalıştığı şey, umurumuzda olmadığı. Senin mutlu olmanı istiyoruz. Seni ne mutlu edecekse onu yap, biz de mutlu olalım. Sadece ikimizle de vakit geçirdiğinden emin ol, o zaman herkes iyi olacak," diyor Dom cesaret verici bir baş hareketiyle.

Gözlerim, dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce gülümseyerek başını sallayan Zayden'e geliyor. İlk başta yavaş bir öpücük, dudaklarımız mükemmel bir senkronizasyon içinde birbirlerine karşı hareket ediyor. Sonra bir çift sıcak dudak boynuma dokunuyor, kulağımın hassas kısmından köprücük kemiğime kadar ilerliyor.

Az önce üçlü yaptık ve bu hayal edebileceğimden daha ateşli olsa da, hiç bu kadar tapılmış, bu kadar el üstünde tutulmuş hissetmemiştim, şu anda hissettiğim gibi.

İkisinden birinin bir şeyleri ilerletmesini bekliyorum ama yapmıyorlar, ikisi de aynı anda çekilmeden önce tenimin kendi tenlerine değmesinin tadını çıkarıyor, bana gülümsüyor ve beni masaya doğru götürüyorlar. Zayden beni kucağına oturtmak için aşağı çekiyor ve kalkmaya çalıştığımda beni tekrar aşağı çekiyor. Ona bakıyorum ve bir kolunu belime dolamadan önce bana göz kırpmıyor. Bu arada Dominic iki tabak alıyor, Zayden ve benim önüme koymadan önce ikisine de her şeyden biraz koyuyor.

"Teşekkür ederim," diye utangaçça gülümsüyorum, şu anda nasıl davranmam ya da tepki vermem gerektiğinden emin değilim.

Eğilip yanağıma bir öpücük kondurmadan önce bana şefkatli bir gülümseme veriyor.

"Elbette, bebeğim."

Dom kendisi için bir tabak hazırlıyor ve yanıma oturuyor, rahat bir sessizlik içinde yerken elimi tutuyor. Ne yazık ki her güzel şeyin bir sonu vardır.

Zayden, "Bu gece çiftliğe gitmem gerekiyor," diyor. Dom başını sallıyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Zayden başını sallar. "Ne çiftliği?" Ben soruyorum.

İkisi de duraklıyor, birbirlerine bakmadan önce ikiz bakışlarından birini paylaşıyorlar.

Ben

"Bir arkadaşımın çiftliği," diyor Dom gizemli bir şekilde.

Zayden'e dönmeden önce etkilenmemiş bir kaşımı kaldırıyorum.

tereddüt etmez.

"Zaman zaman cesetleri kaybolmaları için götürdüğümüz yer, bir domuz çiftliği." "Domuz çiftliği mi?" Yavaşça soruyorum, sözleri kafamın içinde birkaç kez dönüp duruyor.

saniyeler. "Jim bir domuz tarafından mı yenecek?"

İçimden kaçan kahkahayı zapt edemiyorum. Kıkırdıyorum, gülüyorum ve hatta biraz ağlamaya başlıyorum. Bu gerçekten de tepedeki kiraz.

"Evet. Bunu yapabileceğimiz başka yollar da var ama herif o kadar şişman ki, sanırım en kolayı bu. Bütün gece onu parça parça doğramakla uğraşmak istemiyorum," diye onaylıyor Zayden, benimle birlikte gülerek.

Dom ikimizin arasına bakarken gülmeyen tek kişi. "Kimdi o?"

Kahkahalarım anında sönüyor, iştahım anında kaçıyor. Özür dilemesini ve konuyu kapatmasını bekliyorum ama sadece sabırla bana bakıyor. Yardım için Zayden'e bakıyorum ama o da yardım etmeye istekli görünmüyor. Dom'un gözleri bana tamamen açılmam için yalvarıyor ve Jim öldüğüne göre, sanırım bunu yapmaktan eskisi kadar korkmuyorum.

"O... benim üvey babamdı."

Çenesi granit gibi sertleşirken Dominic'in gözlerinin ardında bir anlayış klik sesi duyuluyor.

"Seni incitti," diyor.

"Evet," diye katılıyorum.

Zayden'in kalçalarının altımda gerildiğini hissediyorum ve bir elimi kalçalarından birinin üzerine koyarak anında gevşemesini sağlıyorum.

"Eskiden arkadaşları gelirdi. 'Poker gecesi,'" diyorum, devam ederken tırnak işareti kullanıyorum. "Oynarlardı, puro içerlerdi ve sonra sıkılıp beni uyandırırıldı..." Onların meraklı gözlerinden uzaklaşırken sesim kesiliyor ve bir sonraki kısımda yutkunuyorum.

"İlk seferinde dokuz yaşındaydım, son seferinde ise on altı yaşındaydım, kaçtığımda."

Hava tehlikeli bir gerilimle dolu, o kadar yoğun ki neredeyse boğulabilirsiniz.

"İsimler," diye homurdandı Dominic.

"Ne?" Yüzümü ona dönerek soruyorum.

"İsimlerini hatırlıyor musun? Arkadaşlarının?"

Omuz silkiyorum. "Evet."

"Onları bana ver, bebeğim. Hemen şimdi."

"Neden?"

Bana düz bir bakış atıyor ve anlıyorum.

"Gerald, Bernie ve Slinky. Soyadlarını ya da Slinky'nin gerçek adını hiç öğrenemedim. Yine de en kötülerinden biriydi," diyorum sırtımdan bir ürperti geçerken.

Dominic isimleri zihnine not etmiş gibi görünüyor, başını sallayarak başımın arkasını kavıyor ve alnını alnıma bastırıyor.

"Onlarla ben ilgileneyeğim. Bir daha asla onları düşünmek zorunda kalmayacaksın." Zayden, "Tabii bu onuru sen almak istemiyorsan, meleğim," diye araya giriyor.

Ona bakmak için dönüyorum, başımı sallamadan önce sadece bir an duraklıyorum.

"Bu gece... yeterliydi."

Hiçbir pişmanlığım olmamasına ve Jim'i öldürmenin verdiği heyecanı ve mutluluğu inkâr edemememe rağmen, bunun düzenli bir şey olmasını istemiyorum. Bugün uyanık olduğumdan daha fazla uyudum ve bunun vücudumun beni koruma yöntemi olduğunu biliyorum. Birazdan yatacağım. Önümüzdeki gün, hafta, hatta yıl için ajandama daha fazla kana susamışlık koymama gerek yok.

"Ne yani? Çok insan mı öldürüyorsunuz? Tetikçi falan gibi mi?" Kıkırdıyorum, onlar beni düzeltmeyince kahkaham sönüyor.

"Tetikçi çok basit görünüyor, ben paralı askerliği tercih ederim,"

diyor Zayden. "Ve o öldürme işini yapıyor, ben planlama işini," diye devam ediyor Dominic. "Şimdi," diye ekliyor Zayden.

Dominic onaylamadan önce tereddüt eder.

"Neden? Bunu neden yapıyorsun? Çünkü sana bir şey yaptılar ya da-" "Para, meleğim. Geçimimizi bu şekilde sağlıyoruz."

Dom'a, "Ama senin güvenlik işin ve tamirhanen var," diyorum.

"Dom'un işlerimizi kanıtlardan silmek için erişime sahip olmasını sağlayan işi ve büyük miktarlardaki paramızı akladığımız dükkânı mı kastediyorsun?" Zayden kıs kıs gülerek soruyor.

En azından biraz mahcup görünme nezaketini gösteren Dom'a suçlayıcı bir bakış atarken ağzım açık kalıyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum. "Neden bana söylemedin?"

"Bebeğim, seni seviyorum ama bilmene gerek yoktu. Dürüst olmak gerekirse, ne kadar az bilersen o kadar iyi. Bunların yarısını bile duymamalısın," diyor Zayden'e sert bir bakış atarak, o da omuz silkiyor.

"Neden olmasın?"

"Çünkü polis ya da bir düşman tarafından ele geçirilirsən ve bilgin varsa, sana zarar verebilirler," diyor Zayden bir lokma yemeğin üzerine.

"Bu konuda pek endişeli görünmüyorsun." İşaret ediyorum.

"Değilim," diyor başını sallayarak.

"O zaman neden bu daireden çıkamıyorum?"

Dom konuşmadan önce birkaç saniye bakışır.

"Bunu tartışıyorduk. Bence her şey yeterince iyi kontrol altında. Hâlâ en azından birimizin her zaman seninle olmasını istiyorum ama neden daha fazla dışarı çıkamayacağını anlamıyorum."

"Gerçekten mi?" Soruyorum, hevesim kelimelerime yansıyor.

Dom usulca gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Yarın meleşim," diye söze girdi Zayden. Seni bir randevuya götüreceğim, kalın bir şeyler giy."

Hemen ardından ayağa kalkıyor ve başımın üstünü öpmeden önce beni ayağa kaldırıyor.

"İzin verirseniz, kadınının çok güzel bir şekilde yaptığı şu küçük dağınıklıkla ilgileneceğim," diyor koridordan geçmeden önce göz kırparak.

Dom'la yüzleşmeden önce başımı sallayıp usulca gülümsüyorum.

"Ona yardım etmemiz gerekmez mi?"

"Hayır, iyi olacak. Hoşuna gidiyor."

"Neden?" Çatık kaşlarla soruyorum.

"Çünkü o berbat durumda, bebeğim." Gülüyor, beni de gülmeye zorluyor.

Bu gerçekten komik mi, yoksa sadece bağlantımızı mı koparıyoruz?

Muhtemelen ikisi de.

Otuz Altıncı Bölüm

BLAKE

Bugün hava neredeyse seksen derece olmasına rağmen bir kot pantolon, uzun kollu bir gömlek ve deri bir ceket giyiyorum. Güneş batıyor ve eğer Zayden'le dışarı çıkacaksak, bu onun bisikletiyle olacak ve bu şey en sıcak günlerde bile üşütüyor.

Jim'den geriye kalanlarla ilgilenmek için gecenin büyük bir kısmını dışarıda geçirdi. Zayden çiftliğe giderken Dominic yerleri temizledi ve sonra Dominic ve ben birlikte kanepede uyuyakaldık. Duygusal olarak yorucu bir günü bitirmek için mükemmel bir yoldu. Bana en son ne zaman bir erkek kardeşinle yatakta uyandığını, diğeriyle gidip çocukluk tacizcini katlettiğini, adamın kanında erkek kardeşini becerdiğini ve her iki erkek kardeşinle de üçlü yaptığını anlatır mısın? Evet, benim için de bir ilkti.

Dom bugün bütün gün yok. Ofiste Jim'in tüm arkadaşlarını araştırıyordu ve Zayden'e göre Dom o kadar iyi ki bu gece içinde hepsinin isimlerini ve adreslerini öğrenmiş olacak. Dikkat etmeleri gereken tek şey, Jim'in kayboluşu Chicago'daki tüm haber kanallarında yayınlandığı için onları ne zaman dışarı çıkaracakları. Tüm adamlar kaybolduğunda polisin herhangi bir bağlantı kurmasına izin vermek istemiyorlar ki bu da akıllıca görünüyor. Sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmamışlar gibi.

Zayden'in sadece çabuk sinirlenen bir deli olmadığını bilmek neden neredeyse rahatlatıcıydı? İnsanları para için öldürdüğünü bilmek, Dominic'in de bir şekilde bunu yaptığını bilmek. Zayden'in yorumundan yola çıkarsak, en azından artık ellerini kirletmediğini varsayıyorum. Yaşadıkları kaosun bir düzeni olduğunu bilmek, bunu zihnimde bir şekilde haklı kılıyor, ki bu kulağa çılgınca geliyor, biliyorum.

Dün gece Dominic'e hiç kadın ve çocuk işi alıp almadıklarını sordum, o da sadece gerçekten hak eden kadınları aldıklarını ve asla çocuk almadıklarını söyledi. Sanırım bu da bir şeydir. En azından dışarıda kadınları katletmiyorlar.

masum aileler. Büyük olasılıkla birinin adı bu listelerden birine girmişse, bunun iyi bir nedeni vardır.

Zayden mutfakta beni bekliyor, gözleri gözlerime gelmeden önce parmakları telefonunun ekranında uçuşuyor. Beni tepeden tırnağa süzüyor ve telefonunu cebine koyup aramızdaki mesafeyi kapatmadan önce sırtıyor.

"Bu evden ayrılmak için fazla güzel görünüyorsun, birinin sonu ölüm olacak meleşim."

"Umarım sen değilsindir. Sen benim aracısın."

Zayden dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce bir kahkaha atıyor ve bir kolunu omuzlarıma sararken başını sallayarak geri çekiliyor.

Zayden'in bisikletine binip otoparktan çıktığımızda, beklediğim gibi otoyola girmiyoruz, onun yerine şehrin sanayi bölgesine doğru ilerliyoruz. Bana dönüp sırtıyor ama kaskımdan gülümsediğimi göremiyor.

Birkaç dönüş ve bir mil daha sonra, şehrin ancak kabataslak olarak tanımlanabilecek bir yerindeyiz. Motosikletler yolun her iki tarafında neredeyse bir blok boyunca sıralanmış durumda. Yanına yanaştığımız yolu kapatan bir araba var. Sürücü koltuğunda bir adam oturuyor ve Zayden'in motosikletini görünce gözleri parlıyor.

"N'aber Ryan?" diye bağıyor adam Zayden'a.

Zayden cebinden bir tomar para çıkarırken ona kolayca başını sallar. Parayı ona doğru fırlatıyor ve adam parayı yakalıyor, başını sallamadan önce parayı inceliyor.

"Yarış iki dakika içinde başlıyor."

Zayden bir kez daha başını sallıyor ve arabanın etrafından dolanıyoruz. Birisi o kadar yüksek sesle müzik çalıyor ki, müziğin sesi caddenin her tarafını dolduruyor. Burada en az yüz kişi olmalı, ister seyirci ister yarışçı olsunlar. Yarış filmleri gibi ama motosikletlerle.

Diğer motorların yaptığı gibi kenara park etmiyoruz. Bunun yerine, Zayden motosikleti boşa alıp bana dönmeden önce bir tür başlangıç çizgisine yanaşıyoruz.

"Sürpriz." Sırtıyor.

Kaskımın vizörünü yukarı kaldırıyorum ve gülümseyerek başımı sallıyorum. "İlk buluşma fikrin bu mu? Sokak yarışı mı?"

"Buna bayılacaksın. Ben arabaya bindiğimde arkamdan kıkırdadığını duyuyorum hep.

o."

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsememi kaybetmiyorum. "Sana Ryan demesi de neyin nesi?"

"Herkes Öyle. Hayır bir kullanır gerçek isimler etrafında Burada. Bu gereksiz bir risk."

"Polisler gelirse diye mi?" diye sordum. Başını salladı.

"Polisler gelecek mi?" "Belki, ama bizi yakalayamazlar."

"Biraz ukala, sence de öyle değil mi?" Gülüyorum.

"Evet." Vizörümü tekrar aşağı itmeden ve motoru vites takmadan önce göz kırpmıyor.

Başlangıç çizgisine şortlu ve sütyenli bir kız geliyor, ardından külot gibi görünen bir şey tutuyor. Zayden'e bir öpücük vermeden önce iki yanımızda sıralanmış bisikletlere gülümsüyor. İçimde mantıksız bir kıskançlık yükseliyor, ama külotu bırakmadan önce bir şey yapacak zamanım yok ve dışarı çıkıyoruz.

Biz grubun ortasında kalırken birkaç motosiklet öne fırlıyor. Bir şekilde daha hızlı gitmemizi sağlayacağını umarak koltukta kıpırdanıyorum. Zayden arkaya uzanıyor ve kalçamı sıkıyor. Sanki bir viraja gelmeden önce bana sakın olmamı söylüyor, viraja kolayca girerken öndeki adamlardan biri patinaj yapıyor ve arkasındaki bir adamı indiriyor.

Gördüğümde içim cız etti. Bunlar kötü yaralanmalar olacak.

Zayden sokaklarda ve diğer yarışçıların arasında salınarak ilerlerken çok rahat davranıyor. Ne kadar zamanımız olduğundan emin değilim ama bir köşeyi daha döndüğümüzde bitiş çizgisini görüyorum.

Motosiklet yeni bir vites geçiyor ve Zayden hızımızı artırıyor. Gittikçe yaklaştıkça adrenalinim yükselmeye başlıyor, kanım damarlarımda adeta vızıldıyor.

Rüzgar deri ceketimi delip geçiyor ve saçlarımı bir o yana bir bu yana savuruyor. Zayden'in eli hala kalçamda ve bir kez daha ona dokunarak, bitiş çizgisini geçip yanımızdaki adamı geride bıraktığımız anda tekerleği patlatmadan önce dayanmamı işaret ediyor.

Sorunsuz bir şekilde geri iniyoruz ve bir sürü insan bize doğru koşuyor, tezahürat yapıyor ve daha önce arabadan inen adam bize doğru koşarken Zayden'in galibiyetini kutluyor. Kutlama için sırtını sıvazlamadan önce Zayden'e küçük kahverengi bir kese kağıdı uzatıyor.

Yarışı başlatan kız yanımıza geliyor ve Zayden'e kirpiklerini kırıştırıyor.

"Tebrikler Ryan. Kazanacağını biliyordum. Evime gelip kutlamak ister misin?"

Daha iğrenç bir şey düşünemezmiş gibi ona dudak büküyor, sonra arkasını dönüp kaskımı çıkarıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Kollarımı omuzlarına doluyorum, beni alenen sahiplenirken öpücüğe gülümsüyorum. Her saniyesine bayılıyorum, özellikle de sürtüğün oflayıp pufladığını ve bir çocuk gibi tepinip gittiğini duyduğumda.

Zayden uzaklaşıyor, bana sanki az önce ayı asmamışım da ay benmişim gibi bakıyor, sonra kaskımı tekrar takıyor, arkasını dönüyor ve arabayı tekrar yola sürüyor. Zayden bir taco kamyonuna yanaşmadan önce şehir merkezine yaklaşıyoruz. Yan taraftaki piknik masasına oturmadan önce yiyebileceğimizden daha fazla tako sipariş ediyor.

"Bu başka bir şeydi." İlk ısırığımı almadan önce gülümsüyorum.

"Beğeneceğini söylemiştim," diyor taco'sunu alırken.

Başımı salladım. "Sık sık gider misin?"

Başını sallıyor. "Bir süredir gitmedim." "Nasıl olur?"

"Meşguldüm. Bir süreliğine yoktum."

"Dom öyle dedi. Beni ilk sen görmüşsün, o ürkütücü takipçi tavrıyla beni sahiplenmişsin, sonra ne olmuş? Gittin mi? Bir iş için mi?" Soruyorum.

"Hapisteydim," diyor bir ısırık daha almadan önce. Gözlerim açılıyor.

"Hapis mi? Ne için? İşlerinden biri için mi?" Sesimi alçaltarak soruyorum.

"Yok artık," diye alay ediyor. "Bir işi asla dağınık bırakmam ve asla yakalandı."

Bunun üzerine kaşlarımı çatıyorum. "O zaman seni kilitleyen neydi?"

Bir dakika duraksıyor, konuşmadan önce söyleyeceklerini düşünüyor.

"Sen."

"Ben mi?" diye soruyorum, göğsümü göstererek. "Ne halt ettim ben?"

Başını sallıyor ve sessizce konuşurken masaya doğru eğiliyor. "Bir gece işten sonra eve sağ salim varmanı sağlıyordum-" "Beni takip ediyordu," diye düzeltiyorum.

Zayden sırtıyor ve başını sallıyor. "Ve seni takip eden bir adam fark ettim. Sana yakındı, çok yakındı. Seni soyacağını, sana zarar vereceğini ya da daha kötüsünü yapacağını biliyordum.

Lanet kulaklıklarının sesini hep çok açtığın için sana doğru geldiğini fark etmedin. İşe yaradı, çünkü onu arkandan indirdiğimi bilmiyordun. İşini bitiremeden polisler geldi. Onlara saçma sapan bir nefsi müdafaa suçlaması yapmaya çalıştım ama ne yazık ki yutmadılar." Sanki dünyanın en komik fıkrasını anlatıyormuş gibi hafifçe gülüyor.

"Her neyse, sonunda beş yıl hapis cezasına çarptırıldım. Bunu iyi karşılamadım. Sen burada, yalnız, korumasız ve kollarımda değilken, o cehennem çukurunda çürüyerek beş yılımı harcayamazdım," diyor ve kalbimin teklemesine neden oluyor.

Tanrım. Beni gördüğü andan beri sevdiğini söylerken şaka yapmıyor.

"Yalnız ve korumasız olduğumu sanıyordum, görünüşe göre Dominic o kısmı halletmiş," diye alay ediyor Zayden, ses tonunda hâlâ bir miktar kızgınlık var.

"Peki, nasıl çıktın? İyi halden mi?" Küçük bir sırıtışla alay ediyorum.

Bir taco daha yemeden önce hiçbir şey söylemiyor. Bir dakika kadar sonra nihayet konuşuyor.

"Bir arkadaşımdan iyilik istedim."

Kaşlarım kalktı. "Bu iyi bir arkadaş."

Ne katılıyor ne de katılmıyor, sadece yemeğine geri dönmeden önce bana bakıyor. Dominic hiç böyle açılmadığı için daha fazla burnumu sokmak istiyorum ama konu çok sıkı bir şekilde kapanmış gibi geliyor. Bu yüzden şimdilik bu konuyu kapatıyorum.

Otuz Yedinci Bölüm

ZAYDEN

Taco kamyonundan sonra bizi eve bıraktım. Kahretsin, onu sonsuza kadar etrafımda tutmak için neler vermezdim. Yol bitene kadar sürüp dururduk. Gerçi ağabeyimin buna biraz itirazı olurdu ama bizi her zaman bulabilir ve daha sonra buluşabiliriz.

Bak, bana bak. Paylaşıyorum.

Dominic'in dairesinin ön kapısını açıyorum, içeri girerken kolum meleğime sıkıca sarılmış. Kapı kapanır kapanmaz bana dönüyor, yüzünde göğsümü geren geniş bir gülümseme var.

"Bu gece için teşekkür ederim. Randevumuzda çok eğlendim."

"Bittiğini mi düşünüyorsun, tatlım?" Gülümsüyorum, ağzını kendime doğru çekmeden önce parmaklarımı ipeksi teninde gezdiriyorum.

Kadifemsi dolgun dudakları neredeyse eriyerek bana yapışıyor, dilim de dikiş yerlerini yalıyor. Ona asla doyamayacağım, bu imkansız.

Odada başka bir varlık daha hissediyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılarak duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sinirli bir ifadeyle bizi izleyen Dominic'e kilitleniyor. Gerçi pantolonundaki sertleşmeye bakılırsa, aslında o kadar da kızgın olduğunu sanmıyorum.

Meleğimden uzaklaşarak kulağına eğildim ve fısıldadım, "Sanırım bir röntgencimiz var."

Başını çeviriyor, içimde kıskançlık uyandıran bir şekilde ona güzelce gülümsüyor. Ona doğru bir adım atmasını izliyorum ama kollarımı beline dolayarak onu olduğu yerde durduruyorum. Bu hâlâ bizim randevumuz ve kardeşim ben hazır olmadan onu götürmeyecek.

Kollarımdan birini omuzlarına dolayarak onu koridorda ilerletiyorum. Dominic'in yanından geçiyoruz ve ona kolayca okuyabileceği bir bakış atıyorum. Bizi yatak odama götürüyorum, kardeşim arkamdan gelirken kapıyı açık bırakıyorum. Kapıyı arkasından kapatıyor ve meleğim yüzünü bize dönüyor, gözleri aramızda gidip geliyor.

"Bu gece sadece sen ve ben varız meleğim. Dominic sadece izleyecek." Bunun üzerine kaşlarını çatı. "Kendini dışlanmış hissetmesini istemiyorum."

Odanın köşesindeki sandalyeye oturmuş olan Dominic'ten derin bir kıkırdama geliyor.

"Güven bana, bebeğim. Yapmayacağım," diyor pantolonunun üzerinden aletini okşamaya başlarken.

Dudaklarımı bir kez daha dudaklarına bastırıp, yatağa düşene kadar geriye doğru yürürken dilini kendi dilimle okşadığımda şaşkınlık hala yüzünü renklendiriyor. Bir sıçrayışla yere iniyoruz ve hızla vücudunu kendi vücudumla örtüyorum, yanağını ve boynunu öpüyorum. Burnumu tenine dayıyorum, sert bir inilti çıkarmadan önce derin bir nefes alıyorum.

Lanet olsun, çok güzel kokuyor. Yeryüzündeki cennet gibi.

Dilimle nabız noktasından başlayarak gömleğinin yakasının başladığı yere kadar bir çizgi çiziyorum. Bu benim için işe yaramayacak. Üzerinden yuvarlanıyorum, botlarımı kenara itiyorum ve konuşmadan önce deri ceketimi çıkarıyorum.

"Bizim için soyun, meleğim. Bize ait olanı göster."

Başını usulca sallamadan önce ikimizin arasına bakıyor, ceketini çıkarıp gömleğinin eteklerini kavırıyor, yukarı ve başının üzerine doğru çekiyor. Şu anda Dominic'e bakıyor ve ben hala kıskançlığın beyaz sıcak yanığını hissetsem de, yakında onu tamamen kendime alacağımı biliyorum.

Sütyenine uzanmadan önce pantolonunu bacaklarından aşağı kaydırıp külotunu üzerinde bırakmasını dikkatle izliyorum. Kopçayı çözdüğünde göğüsleri serbest kalıyor ve Dominic bu manzara karşısında inliyor. Onu izlerken eli pantolonunun içine kayıyor ve ellerini göğüslerine kaldırıp meme uçlarıyla oynamaya başladığında kolu daha hızlı hareket etmeye başlıyor. Kahretsin, buraya gelmezse kendi sikimi dövmeye başlamaya hazırım.

Pantolonumu olabildiğince hızlı bir şekilde sıyrarak sikimi çıkardım ve yatağın kenarına oturarak meleğimi kendime çektim. Kucağıma düşüyor, bu da bana bu lanet külottan kurtulur kurtulmaz kendimi onun içine gömmek için mükemmel bir açı veriyor. Yatağın üzerindeki ceketimden bıçaklardan birine uzanıyorum ve bıçağı kalçasıyla külotunun ince pamuğu arasına sokarak açıyorum. Malzemeyi kolayca kesiyorum, ıslak malzemeyi ellerimde toplarken kollarımda titremesine neden oluyorum.

Onları yüzüme doğru kaldırarak, inlemeden önce derin bir nefes alıyorum, kendimi onun sırlıklam amına doğru hizalıyorum ve içine batıyorum. Yukarı kalkarken hızla bir iniltiye dönüşmeden önce izinsiz girişte nefes nefese kalıyor, sadece üzerine batmak için

Yine beni. Dominic, ona bakarken sikimin üzerinde zıplarken onu mükemmel bir şekilde görüyor ve külotunu ona fırlattığımda dikkatini çekiyorum.

Onları kolayca yakalıyor ve burnuna doğru kaldırıyor. Sikini çıkarıp külotunu etrafına sararken gözleri başının arkasına yuvarlanıyor. Meleğimin nefesi, onun külotunu sikmesini izlerken keskin bir şekilde kesiliyor ve şu anda hangi kardeşin gerçek sikişi yaptığını unutmaması için uzanıp klitorisini çimdiklediğimden emin oluyorum.

Başını geriye atıyor, adımın ilerlerken benimle göz teması kuruyor.

"Siktir, Zayden."

"Aferin kızıma. Adımı tekrar söyle."

"Zayden," diye inliyor hareketleri düzensiz ve sarsıntılı hale gelirken.

Bir elini göğsüne götürüp başparmağını meme ucuna sürterek başını omzuma yaslararken klitorisini ovmaya devam ediyorum.

"Aferin kızıma. Kendinle oyna, meleğim."

Sözlerim karşısında amcığı sıkıştı. Biraz övgü için çok küçük bir sürtük ve ben de onu sikimi ıslatmak için ihtiyaç duyduğu tüm takdir sözleriyle yıkamaktan çok mutluyum.

Çenesini kavıyorum, ona ulaşana kadar başını daha da geriye itiyorum. Dilim tekrar onunkine dolanıyor, ben içine gömülürken ağzının benimkinin üzerindeki hissinin tadını çıkarıyorum. Birbirimizden ayrıldığımızda nefes nefese, muhtaç bir haldeydi ve köşeden gelen alçak sesle inlemelere bakılırsa kardeşimin fazla zamanı kalmamıştı.

Dizlerimi bacaklarının arasına kaydırarak, bacaklarını ayırmaya zorluyorum ve onu daha da fazla ortaya çıkarıyorum.

"Devam et, meleğim. Onun için bacaklarını aç. Ben sikerken o güzel amını görsün."

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalırken Dominic de şiddetli bir şekilde küfrediyor.

Yumruğu adeta sikini cezalandırıyor ve klitorisine bir çimdik daha atınca boşalıyor. Neredeyse kucağımdan uçuyor ve içimi ona boşaltırken oturmasını sağlamak için bir kolumu etrafına sarmak zorunda kalıyorum. Serbest bırakılmamı lanetliyorum ve Dominic de oda sessizleşene ve herkes hareketsiz kalana kadar aynısını yapıyor gibi görünüyor.

"Vay canına," diye iç geçiriyor ikimizin arasına bakmadan önce. "İyi hissediyor musun, bebeğim?" Dominic ayağa kalkarken soruyor.

"Sen de bana dokunuyor olsaydın daha iyi olurdu," diyor nefes nefese.

Yüzünde bir sırıtışla mırıldanıyor. "Bir dahaki sefere."

Dominic ona bir el uzattı, o da elini tuttu, benden çekildi ve beni onu kaybettiğim için inlemeye zorladı. Bütün gün onun daracık amına gömülü kalabilirdim. Onunla birlikte banyoya doğru yürüyor ve düşün başladığını duyuyorum. Ben de durulanmak için oraya gitmeyi tartışıyorum, çünkü sadece meleğime dokunmak istiyorum. Yine de gözlerim titremeye başlıyor ve kardeşimin onu birkaç dakikalığına alabileceğine karar veriyorum, sanırım.

ERTESİ SABAH uyandığımda meleğimin başı göğsüme yaslanmış, kardeşim de onu diğer taraftan tutuyordu. Eğer bu düzenli bir şey haline gelecekse, kesinlikle daha büyük bir yatağa ihtiyacımız olacak. Fazla yer kaplamıyor ama Dominic ve ben ikimiz de 1.80 boyundayız ve iki yüz otuz kilonun üzerindeyiz. Bize yer lazım.

Telefonum yanımdaki masanın üzerinde vızıldayarak canlanıyor. Elimi uzatıp arayanın kimliğini kontrol ettikten sonra homurdanıyorum. Dün gece üç aramasını görmezden gelmişim, ki muhtemelen bu üç arama çok fazlaydı. Çabuk sinirleniyor ve şu anda benim ve Dominic'in planı onu mümkün olduğunca uzun süre mutlu etmek. En azından onun kontrolü altından nasıl çıkacağımızı bulana kadar. Onu mutlu etmek ABD topraklarından uzak tutar.

Elimde telefonla odadan çıkmadan önce meleğimin kafasına dikkat ederek yataktan hızla kayıyorum. Cevap verirken dolaba gidip Dominic'in işkence odasının kapısını açıyorum ve arkamdan kapatıyorum.

"Öyle mi?" Cevap veriyorum.

"İnsan ilişkileri becerilerin üzerinde çalışmalısın, *moy mal'chik*. Bir telefona bu şekilde cevap verilmez, özellikle de bu kadar çok cevapsız çağrı almışken."

"Özür dilerim. Dün gece meşguldüm."

"Evet, biliyorum," diye uzatıyor, kalın aksanı neredeyse kelimelerini maskeliyor. "Sokak yarışları sana yakışmıyor. Eve götürdüğün ödül hoşuna gitti mi?"

Sözleri karşısında ensemdeki tüyler diken diken oldu. Dominic ve ben onun bizi izlediğini açıkça biliyorduk, ne kadar yakından izlediğinden emin olamıyorduk. Görünüşe göre, cevabımızı aldık.

Omuzlarımı silerken ses tonumu ilgisiz tutmak için elimden geleni yapıyorum.

"En iyi ihtimalle vasatın altındaydı. Külotunu bile giyemeden onu kovdum." Sahte bir k s k s güldüm.

Maxim bunun üzerine k hkahay  patlat r.

"*Moy mal'chik*, sen a a ılıks n. Fah şelere bir ya da iki saat tahammül edilebilir, daha fazla değil. Bunu unutma."

Sözleri kar s nda di lerim kırılıyor, varoluş nedenime hakaret ettiğini bilmes  bile onu bir domuz gibi de mek için içimde mantıksız bir ihtiyaç duyuyorum.

"Nasıl unutulabilirim ki?" Alay ederek Maxim'in bir kez daha gülmesine neden oldum. "Sana bugün New York'ta ihtiyacım var."

  imden lanet ediyorum. Dominic kendine çeki düzen verse iyi olur. Sadece Maxim'in orospu çocuğu olmaktan değil, tüm bu i leri bedavaya yapmaktan da bıktım.

"  aret nedir?" "Deveny Delecouse."

Bunun  zerine ka larımı  atıyorum. "Elmas  irketinin varisi mi?"

"Bir ve aynı."

"O ne yaptı? Kadınları öldürmek konusunda ne hissetti imi biliyorsun."

Hat birkaç saniye sessiz kalıyor ve söylediği ilk kelimeyle birlikte s  ıp batırdı ımı anlıyorum.

"Ne cüretle beni sorgulars n? Sen  ımarık bir çocuksun, söz hakkın varm   gibi davranıyorsun. Sen benim kuklams n ve tek kelime etmeden dedi imi yapacaksın. Sana sokakta hamile bir kad n n karn n  de meni söylesem, en ufak bir pişmanlık duymadan bunu yaparsın. Seni bundan daha iyi yeti tirdim, sen bundan daha iyisin! Emirleri yerine getir, soru sorma, yoksa Seattle'a giden ilk u a a biner ve kafanı kendim keserim!" diye h rlıyor ve telefon kapanıyor.

Telefonumu ekran  çatlatacak kadar sıkı tutarken nefesim kesiliyor. Arkamdaki kapı açılıyor ve Dominic'le yüzleşmek için dönüyorum. Konu madan önce gözleri beni bir kez tarıyor.

"Sorun nedir?"

"Maxim aradı. Hemen New York'a gidiyorum. Hiç denedin mi, yoksa hayatımın o hıyar n ellerinde olmasından, onun her kaprisi altında e ilip bükülmeye zorlanmamdan memnun musun?" Havladım.

Dominic kollarını g  s nde kavu tururken etkilenmemiş bir ka ını bana kaldırıyor.

"Onunla temasa geçen ben değildim. Biz iyiydik,  de mi tik. Bizim üzerimizde hiçbir etkisi yoktu. Sonra sen her şeyi berbat ettin-"

"Çünkü telefonlarıma cevap vermedin! Kız arkadaşımı becermekle o kadar meşguldün ki beni hapiste çürümeye terk ettin!" Bağırıyorum.

Dominic, "Çünkü en başta kendini oraya atan aptal sensin," diye alay ediyor.

"Onu koruyordum! Ölebilirdi. Tecavüze uğrayabilirdi! Daha da kötüsü! Onu korudum ve bunu bir kalp atışında tekrar yapardım. Hayal kırıklığı sensin, hayal kırıklığı sensin. Ya bunu düzelterip onu yakamızdan düşürürsün ya da ben kaçarım. Bunu daha fazla yapmayacağım. Eğer bunu düzeltmezsen, onu da yanımda götürerek ortadan kaybolurum," diyorum ve eşyalarımı almak için kapıya doğru yürürken onu omuzumdan kontrol ediyorum.

Dominic kolumdan yakalıyor ve beni duvara doğru itmeden önce yüzünü ona dönmem için döndürüyor. Yüzünü yüzüme yaklaştırırken ön kolunu boğazıma dayıyor.

"Eğer onunla birlikte ilçeden ayrılır ve bana haber vermezsen, pişman olursun, söz veriyorum."

"Düzelt. Bunu. Şimdi," diye hırlıyorum, kardeşimin boş tehditlerinden hiç rahatsız olmuyorum. O beni korkutmuyor. İşleri tamamlamayı bıraktığı an, eşit olmayı bıraktığımız gündü. Bunu o da biliyor, ben de.

Başka bir şey söylemeden onu kendimden uzaklaştırdım ve kapıdan çıktım. Anahtarlarımı ve cüzdanımı almadan önce yatak odama girip birkaç kıyafeti bir bavula tıktırıyorum. Depoya dönüp ekipmanlarımı almam ve bir uçuş çağırman gerekiyor.

Öyle tek yönlü bir zihnim var ki, neredeyse onu özlüyorum. Soluma baktığımda, küçük, umutlu bir yüzle bana bakan meleğimi gördüğümde mutfakta duraklıyorum. Bana içinde yumurta ve başka bir hayatta krep olduğu anlaşılan yanık görünümlü bir şey olan bir tabak uzatıyor.

"Ben çok iyi bir aşçı değilimdir ama siz bana hep yemek yaparsınız, ben de bu sefer sizin için yapabileceğimi düşündüm," diyor, ağırlığı gerginmiş gibi bir ayağından diğerine geçerken.

Hayatım boyunca ondan daha sevimli bir şey bulamadım. Çantamı yere bırakıp aramızdaki mesafeyi geçiyorum, tabağı ondan alıp adaya koyuyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırırken yüzünü kavırıyorum. Dokunuşuma doğru eğiliyor, önce dili dışarı fırlıyor. Tadı taze nane gibi ve onu kavrayışım sıkılaşıırken lezzetin peşinden gidiyorum.

Bedavaya iş yapmam yetmiyor, özellikle de kabul etmediğim işleri. Sürekli ondan uzak tutuluyor olmam çok fazla. Onsuz düşünemiyorum, zor nefes alıyorum. Ona ihtiyacım var.

ve Maxim her şeyi mahvediyor. Bunu daha fazla yapamam. Onsuz olamam.

Uzaklaşarak yüzümü boynuna gömüyorum, tenine karşı mırıldanırken tatlı kokusunu içime çekiyorum, "Gitmem gerek."

"Oh, nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Uzağa, bir iş için."

"Ah," diyor, sözlerinde kalbimi acıtan bir hüznün var. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim, tamam mı?"

Usulca başını sallıyor ve ben de geri çekilip ona bakmadan önce boynuna bir öpücük konduruyorum. Gözleri hüznü ve bu beni kahrediyor. Çöpe doğru giderken şüpheli görünen yemek tabağını alıp uzaklaşmasını izliyorum.

"Hey," diyorum içindikileri dökmeden önce dirseğini yakaladığımda. "Gitmeden önce kahvaltı için zamanım var."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, yüzü biraz aydınlanıyor.

Buna gülümsüyorum, tabağı ondan alırken başımı sallıyorum ve onu masaya doğru çekiyorum. Onu kucağıma oturtuyorum ve zorlukla sindirilebilen yemeği yerken kollarımı ona sarıyorum. Sanki beş yıldızlı bir yemekmiş gibi sırtıyorum, çünkü onun yüzündeki gülümseme her şeye değer.

Otuz Sekizinci Bölüm

DOMINIC

Zayden'in gitmesi ve Maxim'in tatmin olmasıyla Blake'i de yanımda işe götürmeye karar verdim. Evden daha fazla çıkması gerekiyordu ve benim de işte daha fazla zaman geçirmem gerekiyordu. Birkaç nedenden dolayı. Listelediği tüm erkekleri neredeyse buldum, Slinky hariç herkesi. Alışkanlıklarını ve rutinlerini kesinleştirdikten sonra hepsini Zayden'e göndereceğim ve gerisini o halledecek. Öte yandan, daha büyük bir parçam uzun zamandır ilk kez katılmak istiyor. Bu bir iş değil. Bunlar anlamsız ölümler değil. Bunlar gerekli ve elzem ve hepsi yanmayı hak ediyor.

Blake, Jarod'un bazı veri raporlarını incelemesine yardım ediyor. Ona yardım etmesine gerek olmadığını söyledim ama ısrarla yardım etmek istedi. Blake ona gülümseyip kendi masasının yanındaki masaya geçtiğinde Jarod'un kulakları anında pembeleşti. Benim gözlerim Jarod'a dikilmişken onun gözleri neredeyse ona yapışmıştı ve Jarod bunu fark ettiğinde bakışlarını hemen indirip işine odaklandı. Onun tarafından en ufak bir tehdit altında değilim. Bu, kadınıma bakmasından hoşlandığım anlamına gelmiyor.

Gözlerim ona kayıyor ve bedenimin yumuşadığını hissediyorum. Tanrım, aşık olacağımı hiç düşünmemiştim. Zayden'e ve benim çocukluğuma bakın, çok iyi örneklerimiz ya da sağlam bir başlangıcımız olmadı, ama işte buradayım, karşımdaki kadına aşık oldum. Sürekli onun için endişelenmem çıldırtıcı. Aşk her zaman böyle midir, yoksa beni bu şekilde hissetmeye zorlayan benzersiz bir durumumuz mu var, emin değilim. Gerçi bu onun güvenliğini de aşıyor. Mutlu mu diye endişeleniyorum, yeterince gülmüyor mu diye endişeleniyorum. Gözlerine bir kez baktığımda tüm dünyam tersine döndü ve aniden yiyebildiğim, uyuyabildiğim ve nefes alabildiğim tek şey o oldu.

Bana bakıyor, belli ki gözlerimin üzerinde olduğunu hissediyor ve ben de ona hızlı bir göz kırpyorum, o da bana göz kırpmadan önce yanaklarına sıcaklık hücum ediyor. Oturduğum yerde kıkırdayıp tekrar ekrana odaklanıyorum, Slinky'nin izini sürmeye ve Maxim'i bizim evden çıkarmak için mümkün olan tüm yolları tüketmeye kararlıyım.

yaşıyor. Onu öldürmek söz konusu olabilir, ancak bunu deneyecek olsaydık bile, en azından hiçbir yere onsuz gitmediği bir avuç kişisel korumasını satın almamız gerekirdi.

Mariano Ailesi ile temasta olan bir bağlantıya ulaştım bile. Mafyanın onu bizim için ortadan kaldırması işleri kolaylaştırırdı, elimizde suç ya da kan bulunmazdı, ancak bağlantım nefesimi tutmamamı söyledi. Ben de alternatif planlar üzerinde çalışıyorum.

"Bebeğim, buraya gelebilir misin?" Açık kapıdan sesleniyorum.

Blake gülümsüyor ve ayağa kalkmadan önce başını sallıyor. Bunu yaparken Jarrod'u dikkatle izliyorum, kışına gizlice bakıp bakmayacağını kontrol ediyorum. Şansına, bakmıyor. Güzel, çırağımı öldürmek zorunda kalmak istemezdim.

"Kapıyı kapat," diyorum o kapı aralığından geçerken.

Bana doğru yürümeden önce yaramaz bir kaşını kaldırıyor. Önümdeki masanın üzerine tünemeden önce uzun bacakları aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Ona yaklaşmadan önce yer açmak için sandalyemde geriye yaslanıyorum.

"Sana bir şey aldım," diyorum masamın çekmecesine uzanıp siyah deri kutuyu çıkarırken.

Dudaklarına şaşkın bir gülümseme değerken kaşları çatılıyor. "Ne için?"

"Zayden sana bir yıldönümü hediyesi aldı. Benim de sana bir tane vermem uygun olur gibi görünüyor."

Küçük siyah mücevher kutusunu açmakta tereddüt ederken boğuk bir kahkaha atıyor.

"Birinin parmağı falan değil, değil mi?" diye takılıyor.

"Korkarım hayır," diyorum ağzım bir gülümsemeye dönüşürken. "Yine de birkaç parmağınızın kesilmesi gerekiyorsa, beni onlara yönlendirin, ben de icabına bakayım."

Şüpheli bir sırıtış takınmadan önce gözlerini kısarak bana bakıyor. "Artık insanları öldürmediğini sanıyordum."

"Bilmiyorum ama bu yapamayacağım anlamına gelmez."

Bunun üzerine gözlerinde bir şeyler parlıyor. Korku değil, tiksinti değil, neredeyse heyecana benziyor. Küçük kızım hayal edebileceğimden çok daha sapkın, belki de bu yüzden bizim gibi iki kırık adamı bu kadar iyi sevebiliyor, henüz Zayden'i sevmeyi reddetse bile.

Kapağı çevirip açtığında nefesi kesiliyor ve gözleri benimkilere takılıyor. Avucumu kalçasına koyuyorum, o arkasına bakarken usulca sıkıyorum.

kolyeye baktım.

"Çok güzel," diye fısıldıyor.

"Alabilir miyim?" Kutuya doğru işaret ederken sordum.

Gülümseyerek başını sallıyor ve saçlarını kaldırırken onu çekip çıkarıyorum. Hayranlıkla bakmak için geri çekmeden önce ellerimi boynuna dolayarak saçlarını birbirine kenetliyorum. Çok abartılı bir şey değil, yakınından bile geçmiyor. Nergis şeklinde özel olarak şekillendirilmiş beyaz altın bir kolye. Mağazadan satın alınamayacak kadar eşsiz bir parçaydı ve özel yapım olması hoşuma gitti, onu daha eşsiz, daha özel kılıyordu.

"Bayıldım, teşekkür ederim." Gülümsüyor, gülümserken bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve başparmağımla gözyaşını yakalıyorum. "Neden ağlıyorsun bebeğim?"

"Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey vermemişti. Bu-"

"Sadece bir kolye. Sen çok daha fazlasını hak ediyorsun ve ben sana dünyayı vermek niyetindeyim."

Eğiliyor, kollarını boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor. Yumuşak dudakları her zaman olması gerektiği gibi kolayca dudaklarıma değiyor ve telefonum çaldığında parmaklarımı saçlarında gezdirmeye başlıyorum. Görmezden gelmeyi düşünüyorum ama öpüşmeyi kesen Blake oluyor, çekilip masamın üzerindeki ekrana bakıyor.

Hiç tereddüt etmeden telefonu açıyor ve cevap veriyor. "Alo?"

Telefonuma cevap verecek kadar cesur olan tek bir kişi olabileceğini biliyorum, bu yüzden sandalyeme geri dönüyorum ve Zayden'in sert kıkırdamasına kulak misafiri oluyorum.

"Merhaba, meleşim. Sen benim kardeşim değilsin."

"Hayır. Yolculuğun nasıl gidiyor?" diyor abartılı bir duraksama ile. "Erken bitirdim ve ruh halimi düzeltecek bir şeye ihtiyacım var. Bir fikrin var mı?" ona sorar.

İddiaya girerim. Zayden benimle aynı çatışmalara sahip olmasa da, soğuk bir sosyopat gibi görünse de, bir kalbi ve vicdanı var ve bugün karşımdaki güzel kadını korumak için her ikisine de karşı gelmek zorunda kaldı. Ödemekten mutlu olduğu bir bedel ama yine de yorucu.

"Hmm, dansa gidebiliriz!" diye öneriyor, konuşurken gözlerinin arkasında bir kıvılcım yanıyor.

"Angel, kardeşim ya da ben dansa gidecek tiplere benziyor muyuz?" diye sorarak kendi düşüncelerimi mükemmel bir şekilde dile getirdi.

Onun sözleri karşısında gülümsemesinin hafifçe solmasını izliyorum ve yanıt olarak gözlerimi kısıyorum.

"Dansa gidiyoruz, Zayden!" Beni duyabilmesi için bağıriyorum.

Blake şaşkınlıkla bana bakıyor ve ben ona güven verici bir şekilde başımı sallayıp gülümsüyorum. Masanın üzerinde küçük bir mutluluk dansı yaparken ışığı anında geri geldi.

"Pekala. Ne istersen tatlım. Beş saat içinde evde olacağım ve istediğim ilk şey bir öpücük, sonra da dudaklarını aletimin etrafında dolaştırman."

Blake sırtımdan önce bir kız öğrenci gibi kıkırdıyor.

"Muhtemelen böyle bir şey ayarlayabiliriz," diyor bana sinsice göz kırparken ve sikim pantolonumun içinde sertleşiyor.

BLAKE HAZIRLANMAYI BİTİRİYOR ve Zayden duş alırken telefonum cebimde vızıldıyor ve yangın merdivenine ulaşmaya çalışan biri olduğu konusunda beni uyarıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve kamerayı açıp tanıdık bir yüz görüyorum. Christian Aranda.

Sessizce oturma odasından çıkıp balkona geçiyorum, aşağıya baktığımda yürüyen ölü adamın kırık yangın merdiveninden yukarıya tırmanmaya çalıştığını görüyorum. Kırık olmasının bir sebebi var, kimsenin buraya kolayca ulaşmasına ihtiyacımız yok. Yarısından fazlasını çıkabilmiş olması gerçekten etkileyici.

Aşağıdaki avluya bakmadan önce merdiveni binanın yan tarafına bağlayan kilide göz atıyorum. Kilide hafifçe vurarak merdiveni serbest düşüşe zorluyorum. Çılgınlıkları gece gökyüzünü yırtıyor, ama onun için şanslı, altındaki verandaya sert bir gümbürtüyle iniyor. Balkonumun dışına adım atarak, onun yanına düşmeden önce kenarına tutunduğum yere kadar iniyorum. Tam boyuma gelmeden önce yaklaşık on metrelik düşüşe rağmen kolayca yere iniyorum.

Christian hâlâ yerde, ama beni tepesinde yükselirken görünce yüzü üç renk soluyor. Hiç vakit kaybetmeden gömleğini elime alıp yüzünü kendime doğru çekiyorum.

"Söyleyin bana Bay Aranda, çünkü yanılıyor olabilirim. Evime zorla girmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Hayır, kekeleyor. Tabii ki hayır. Ben sadece... Blake'i kontrol etmek istedim. Gabby ile kavga etmişler, uzun zamandır ondan haber alamıyoruz. Endişeleniyorum."

"Bu kadar önemsedğin için çok iyi bir arkadaşsın," diyorum sakince.

Onu kandırmaya çalışıyormuşum gibi tereddütle bana bakıyor ve sonra yavaşça başını sallıyor.

"Elbette, o ailemden biri sayılır. Onun için her şeyi yaparım."

"Eminim yaparsınız. Çoğu erkek sevdiği kadın için her şeyi yapar."

Beni başından savmaya çalışarak alay ediyor, ama gerçekten berbat biri. Yalancı.

"Evet, doğru." Gülüyor. "O... Ben evliyim. Onun en iyi arkadaşıyla! Hepimiz arkadaşız, sadece arkadaşız."

"Gerçekten mi? Çünkü geçen gece bana bir süredir sana karşı bir şeyler hissettiğini ama senin buna karşılık verip vermediğinden emin olmadığını itiraf etti."

"Gerçekten mi?" diye soluk soluğa soruyor, gözlerinde ışık ve umut parıldıyor. Elimde olmadan başımı sallarken kısık bir kahkaha atıyorum.

"Sikeyim hayır. Sen lanet bir aptalsın. Senin hakkında bir kez bile konuşmadı. Ona göre sen, eski en iyi arkadaşının kocasının kontrolcü kaltağısın. Hepsi bu."

Hayal kırıklığı yüz hatlarını gölgeliyor ve eğer daha iyi bir adam olsaydım, belki de umursardım. Onu gözetlerken bulduğum için mutlu olmalı. Zayden olsaydı, paramparça eve gönderilirdi.

Sesimi ölümcül bir tona alçaltarak ona bakıyorum ve konuşurken tüm dikkatini ona veriyorum.

"Çok dikkatli dinle, Christian. Buraya bir daha asla gelmeyeceksin. Blake'le temas kurmaya çalışırsan ellerini kırarım, ona bakma şansın olursa gözlerini oyarım ve ona doğru tek bir kelime bile edersen seni bir kulağından diğerine keserim."

Vücudu avuçlarımın arasında titriyor ama tepki vermiyor. Onu bir kez sarsıyorum ve yanıt olarak inliyor.

"Tamam. Tamam," diye hıçkırıyor, gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor. Acınası.

Alay ederek onu yere fırlattıktan sonra dairenin sürgülü kapısına doğru ilerledim, başparmağımı tarayıcıya bastırdım ve kapıyı zorladım.

..bir Şey yok. atı katında bir daire satın alıp daha fazla güvenlik için çevredeki birimleri satın almayacak değilim.

Christian'ı ensesinden tutarak, sümüklü kıını boş oturma odasına sürüklüyorum, n kapıyı açıyorum ve parmağımı asansör düğmesine bastırıyorum. Asansör kapıları açıldığında, onu içeri fırlatıyorum, en alt kat düğmesine basıp kapıları kapatırken gözlerimi deviriyorum.

Tanrım, o gerçekten değersiz bir adam. O ve karısı birbirlerini hak ediyorlar ve ikisi de benim kızımdan uzak durdukları sürece birbirlerine sahip olabilirler. Uzak durmazlarsa, umalım da uzak duracak kadar akıllı olsunlar.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

BLAKE

Seattle'ın kalabalık caddelerinde yürüyoruz, şehir gece ışıklarıyla aydınlanıyor. Üzerimde siyah bodycon bir elbise var, yakası kepçe ama tamamen sırtı açık. İki nedenden dolayı favorim. Birincisi, her şeyi doğru yerlerde gösteriyor ve ikincisi, sütyen gerekmiyor. Kazan-kazan.

Zay ve Dom'un ikisi de siyah elbise gömleği giyiyor. Zay başka bir şeyi olduğunu sanmadığım için siyah kot pantolon giyerken, Dom da yine başka bir şeyi olduğunu sanmadığım için siyah pantolon giyiyor. Kırmızı dudak boyam dışında hiçbirimizin üzerinde bir renk patlaması yok ve dürüst olmak gerekirse, eğer bu kişiliklerimizi özetlemiyorsa, ne özetliyor bilmiyorum.

Bir kulübün önüne geliyoruz ve Dominic ile Zayden sıraya girmiyorlar, ikisi de benim iki yanımda, kollarını bana dolamış, doğruca fedaiye doğru yürüyoruz. Adamlara bir bakış attıktan sonra ipi açıyor ve geçmemize izin veriyor. İkisine de şüpheyile bakıyorum ama Dominic'in yüzü ifadesiz, Zayden ise uzun koridorda ilerlerken bana sırtıyor ve göz kırptıyor.

Dominic, neredeyse başka bir dünyaya adım atmadan önce çalışanlardan birine örtülerimiz için nakit para veriyor. Müzik o kadar sert çalışıyor ki duvarlar titriyor ve dans pisti tamamen dolu. Kapıdan beş adım atmadan üç parçalı takım elbiseli bir adam yanımıza koşuyor.

"Bay Graves." Dom'a hitap ettikten sonra aynısını Zay'a da yapıyor. "Bu gece bize katılmanız büyük bir zevk. Beni takip ederseniz sizin için ayrılmış bir VIP bölümümüz var."

"Teşekkür ederim Sean," diyor Dom, müdür olduğunu tahmin ettiğim kişinin peşinden merdivenleri çıkarken.

"Sizi nereden tanıyor?" Zayden'in kulağına sordum.

"Dominic'i bilirsin. Her zaman bir girişimcidir," diye takılıyor. Dom'a dönmeden önce kaşlarımı çatıyorum.

"Buranın sahibi siz misiniz?"

Bana bakıp başını sallıyor ve köşeyi dönüp cömertçe dekore edilmiş bir alana girmeden önce başıma bir öpücük konduruyor. Siyah deri kabin ve simsiyah masa üstü sade bir şıklık sergilerken, iç çamaşırılı bir garson yanıma gelip genişçe gülümsüyor.

"Size ne getireyim?"

"Tekila?" Zayden öneriyor.

"Hayır!" Dom ve ben aynı anda bağıırıyoruz, birbirimize dönüyoruz ve ben ona bakmadan önce kıkırdıyoruz.

"Votka tonik alabilir miyim?"

"Aynen," diyor Dominic ve Zayden aynı anda.

Gözlerim etrafta dolaşırken kız başını sallayıp VIP bara doğru koşuyor. Burada ikisi iyi giyimli bir grup adam tarafından tutulan dört kabin daha var. Gözlerim özellikle birine takılıyor. Tanıdık geliyor. Kolunu simsiyah saçları olan muhteşem bir kadına dolamış, kadın ona sarışın başını geriye atıp gülmesine neden olan bir şey söylüyor.

Yanımdan keskin bir çimdik geldiğini hissediyorum ve Zayden'in bana ters baktığını görmek için bakıyorum. Konuşmadan önce onun güvensizliğine gözlerimi deviriyorum.

"Onu tanıyor gibiyim. Kim o?"

Dominic ve Zayden, Dominic konuşmadan önce adama bakarlar.

"Trevor Michaels, Crusaders'ın oyun kurucusu."

Ah, bu mantıklı. Ben şahsen futbol izlemem ama bardaki çocuklar genellikle sezon boyunca her Pazar bana futbolu açtırırlar.

"İki erkek arkadaş çok fazla, meleğim," diye azarlıyor Zayden gergin bir çeneyle.

Dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce onunla alay ediyorum. Elleri vücudumda aşağı yukarı gezinmeye başlayınca kamburlaşmış omuzları hemen gevşiyor. Yine de ondan uzaklaşıyorum ve bir elimi Dom'un boynunun arkasına uzatıyorum. Zayden beni bırakmayı reddediyor gibi görünürken, Dom kolayca bana doğru geliyor ve eğilerek öpücüğü derinleştiriyor.

Yanımda bir varlık hissediyorum, garsonun içkilerimizi masaya bıraktığını görüyorum, bunu yaparken bana cesaretlendirici bir göz kırpmıyor. Belli ki kız kıza takılıyor ve ben de buna bayılıyorum.

İçkilerden birini alıyorum, ona uzatmadan önce tek seferde geri atıyorum. Hafifçe gülüyor.

"Bir tane daha mı?"

Hevesle başımı sallıyorum. "Gelmeye devam etsinler, lütfen."

Zayden kıkırdıyor. "Sakin olsan iyi olur meleğim, yoksa seni buradan taşımak zorunda kalacağız."

"Planımız bu." Göz kırıyorum.

Üç votka tonik daha içtikten sonra, adamların ellerinden tutup onları dans pistine sürüklediğimde kafam süper güzel ve sarhoş arasındaki sınırdayım. Bir ya da iki şarkı boyunca benimle dans ediyorlar ama sonunda ikisi de geri çekilip takdir dolu sırtışlarla beni izliyorlar. Dom ve Zay'in sırayla etrafımdaki tüm erkeklere öldürücü bakışlar göndermesini izliyorum. Tıklım tıklım dolu dans pisti yavaş yavaş etrafımdan ayrılmaya başlıyor ve bu aslında beni biraz üzüyor. Dans etmek ve eğlenmek istiyorum ama onlar benimle dans etmiyor ve herkesi vebalı gibi benden uzaklaşmaya zorluyorlar.

Başımı çevirdiğimde muhteşem bir esmerle göz göze geliyorum. Saçları iri fiçı bukleler halinde, dans ederken beline değişiyor. Üzerindeki kırmızı elbise ona bir eldiven gibi oturuyor ve göğüslerini yerçekimine meydan okuyormuş gibi gösteriyor. Gözlerim onu tepeden tırnağa süzüyor. Tanrım, kelimenin tam anlamıyla mükemmel. Onun gibi sıkı bacaklara ya da onunki gibi parlayan, kremi bir tene sahip olmak için neler yapmazdım.

Parmağını bana doğru kıvrımadan önce bana yavaşça gülümsüyor. Hiç tereddüt etmeden yavaşça kalabalığın derinliklerine doğru ilerliyorum ve dans etmeye devam etmeden önce biraz önünde duruyorum. Artık daha yakın olduğum için, gözlerinin zümrüt yeşili olduğunu söyleyebilirim, o kadar parlak ki, etrafımdaki neredeyse zifiri karanlık kulübe rağmen neredeyse parlıyorlar.

Gözleri beni tepeden tırnağa süzüyor, az önce ona yaptığım gibi beni değerlendiriyor. Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, içimi ısıtan bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Gözlerin inanılmaz," diye bağıyor neredeyse müziğin sesini duyurabilmek için.

"Seninkiler de öyle!" Ben de öyle dedim.

Kollarını belime dolamadan önce bana gülümsüyor ve bacağına binene kadar beni içine çekiyor. Birlikte dans etmeye başladığımızda aynı duruşu alıyorum, birbirimizi öğretmek ve kalçalarımızı hareket ettirmek için kullanıyoruz. Elleri sırtımda uzun süre kalmadan aşağıya iniyor, kıcımlı avuçluyor ve beni daha sert bir şekilde kendine doğru çekiyor. Bu hareketle elbisemin yükseldiğini hissediyorum ama aşağı çekmeye zahmet etmiyorum, ona karşı sürtünmeye devam ederken kalçasının bana sağladığı sürtünmenin tadını çıkarıyorum.

Bir dakika kadar bu şekilde dans ettikten sonra kıcımlı bıraktı, çantasını karıştırdı ve iki beyaz tablet çıkardı. O koyar

Bana bir tane ikram etmeden önce dilinin üzerinde bir tane.

Kaşlarımı çattım. "Neymiş o?"

"E, bebeğim." Gülümsüyor, kulağıma eğilip konuşurken saçlarımın bir kısmını boynumdan uzaklaştırıyor.

"Daha önce hiç yapmadım," diye itiraf ediyorum.

"Sana yardım edeceğim," diyor, konuşurken dudakları yanlışıyla kulak mememe değiyor.

Konuşmaya fırsat bulamadan bir kol karnımı sarıyor ve beni geriye doğru çekiyor, kulağımda derin bir ses.

"Ne düşünüyorsun bebeğim?" Dom'un sesi beni kulübün içinde sürüklemeye başlarken neredeyse hırlıyor.

Zayden'in kıza neredeyse çılgılık attığını görmek için bakıyorum, elleri sanki onları kontrol etmekte zorlanıyormuş gibi yanlarında seğiriyor. Dom beni pratik bir şekilde koridorda taşımaya başladığında gözden kayboluyorlar. VIP bölümüne yakın değiliz, burası daha çok çalışanların girebildiği bir alan gibi görünüyor, sonra sol tarafımızdaki bir kapıyı iterek açıyor ve beni içeri sürüklüyor.

Bir kanep ve birkaç sandalye var, neredeyse özel küçük bir takılma alanı gibi. Kulüp müziği odada hâlâ gümbür gümbür çalıyor ve ben de elimde olmadan ritme ayak uyduruyorum. Zayden yüzünde aynı derecede huysuz bir ifadeyle odaya girdiğinde Dominic etkilenmemiş bir ifadeyle bana bakıyor. Tanrım, ikisi de böyle surat asarken onları birbirinden ayırmak neredeyse çok zor.

"Nettt?" Yumuşak bir kıkırdamayla sesimi çıkarıyorum, içkilerin verdiği sarhoşluk tüm gücümle üzerime çöküyor.

"Bu pervasızcaydı," diyor Dominic.

"Ve aptalcaydı," diye bitiriyor Zayden.

Dans etmeye devam ederken gözlerimi deviriyorum. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Uyuşturucu almak üzereydin," diyor Dominic.

"Lanet olası bir yabancıdan!" Zayden öfkелendi.

Her zaman birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlar da ben mi y e n i fark ediyorum?

"Ama ben yapmadım," diyorum gülmeden önce.

Zayden aramızdaki mesafeyi kapatıyor, arkamdan yaklaşıyor ve konuşurken boynuma doğru fisıldıyor.

"Ama sen istedin. Ellerini vücudunun her yerinde gezdirmesine izin veriyordun. Sana başka ne yapmasına izin verecektin meleğim?" diye soruyor,

Elini vücudumda gezdirdikten sonra elbisemin eteklerine geliyor ve bir parmağını külotumun üzerinden geçirip içime sokarken altından kayıyor.

Dudaklarımdan soluk soluğa bir inilti dökülmeden önce içime çekiyorum.

"Kız sıırılsıklam olmuş, kardeşim. Sanırım o küçük sopalı sııanla kızıımıızı çok heyecanlandırdı."

"Gerçekten mi?" Dominic bana doğru ilerliyor ve beni ön taraftan kafesliyor.

Bir parmağını içime sokmadan önce elinin elbisemin altından kaydığını da hissediyorum. Dom resmen mırıldanırken başım Zayden'in göğsüne yaslanarak geriye yuvarlanıyor, "Siktir, bebeğim. Onun pürüzsüz vücudunun seninkine değmesi hoşuna gitti mi? Dudaklarını üzerinde, dilini üzerinde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyor muydun?"

Sözleri karşısında amım zonkluyor ve başımı sallıyorum. Çok güzeldi, buna şüphe yok ve o anda muhtemelen onu öpmekten fazlasını yapardım. Daha önce hiç bir kadınla birlikte olmadım ve kadınlara ilgi duyduğumu hiç düşünmemiştim ama bu düşüncemi geri çekiyor olabilirim çünkü onunla birlikte olma fikri amımı neredeyse sıırılsıklam etti.

Adamlar, benim adamlarım, beni birlikte parmaklamaya devam ediyor, her itişte amımı kasılmaya ve sıkmaya zorluyorlar.

"Çok hoşuna gideceğini biliyorum," diyor Zayden. "Gerçi ben bundan ne kadar hoşlanırdım bilmiyorum," diyor neredeyse dudak bükerek.

"Ah, hadi ama. Her erkek küçük bir kızı sever." Ona bakarken tembelce gülümsüyorum.

"Evet, ama sıırf sana dokunduğu için onunla işin biter bitmez boynunu kırmayacağımdan emin olamam."

"Zayden!" Hem şok hem de dehşet içinde gülüyorum.

"Ne?" Masumca omuz silkiyor, sanki bir insanı öldürmeden önce zevk için kullanmanın yanlış bir tarafı yokmuş gibi.

Dom'un başparmağı klitorisime inip ellerimi omuzlarına dayayarak hızlı daireler çizerken başımı sallıyorum.

"Bizim için bırak, bebeğim. Parmaklarımızı tatlı dölleriyle ıslattığını görelim."

İçlerinden biri içimde daha derine itiyor, G noktama bastırıyor ve gözlerimin arkasına beyaz bir ışık gönderiyor. Ellerine karşı itmeye başladığımda, mümkün olan her zevk için çaresizce serbest bırakıldığımı çığlık atıyorum. Orgazmım yatıştığında, onlara özensiz bir gülümseme vermeden önce dalgali bir nefes alıyorum.

Önce Dom'u görmek için gözlerimi açıyorum. Elimi boynunun arkasına doluyorum, dillerimiz birbirine dolanırken ağzını kendi ağzıma doğru zorluyorum. Zayden beni çekip ağzımı kendi ağzı olarak talep ettiğinde kabaca ayrılıyoruz. Yine, Dom beni ondan koparıp kaldığımız yerden devam etmeden önce sadece birkaç saniye birlikteydik. Mecazi ya da o kadar da mecazi olmayan bir halat çekme oyununun ortasındaayım sanırım. Dürüst olmak gerekirse, bu iki tanrısal adam arasında, buna kızgın değilim.

Kırkınıc Bölüm

DOMINIC

Neyse ki o gece kulüpte polisin bir saat kadar sorgulamasından ve kulübün erken kapatılmasından başka bir şey yaşanmadı. Kulbmdeki mşterilerimden birinin kaybından dolayı duyduğum derin üzüntüyü dile getirdim ve elimden geldiğince yardımcı olmak için aşırı istekliydim.

Bu nedenle, olay yerindeki dedektif olayın bir intihar girişimi olduğunu düşündü. Görünüşe göre kızın depresyon ve uyşturucu kullanımı geçmişi varmış, aslında biraz üzücü. Neyse ki bu olay son buldu ve hiçbir ip zlmedi.

Geçen hafta boyunca Zayden, Blake'i taciz edenleri teker teker ortadan kaldırdı. Biri evinde kendini vurdu ve bir intihar notu bıraktı. Bir diğeri karısına onu terk ettiğine dair bir e-posta gönderdi ve nasıl bir ilişki yaşadığına dair bir itirafta bulundu. Hatta söz konusu ilişkiyi gerçekleştirdiği bir video bile eklemiş. Bu salağın videoyu o kadar yer varken masaüstüne kaydettiğine inanamıyorum.

Geriye bir tane kaldı. Slinky. Tam olarak bu saniyeye kadar sürdü ama başardım. Ivan Samson, nam-ı diğer "Slinky." Rochester, New York'ta doğmuş, yirmi iki yaşındayken Chicago'ya taşınmış. Üç yıl öncesine kadar orada yaşadı, sonra çok uygun bir şekilde Portland, Oregon'a taşındı. Hızlı bir yolculuk. Birkaç saat gidiş, birkaç saat dönüş. Blake ile akşam yemeği için zamanında evde oluruz.

Diğer ikisiyle ilgilenmek için Zayden'le birlikte gitmedim ama ona göre ölümleri kesinlikle korkunçtu ve umarım kardeşim onlar için elinden gelenin en iyisini yapmıştır. Bunu fazlasıyla hak ediyorlar. Bu seferki farklı, Blake'in onun hakkında konuşması. Ondan bahsedildiğinde hafıfe irkilmesi. O kötüydü, belki üvey babasından bile daha kötüydü ve bununla ilgili bir şey içimde eski alışkanlıkların ve eski idlerin yüzeye çıkmasına neden oldu.

Blake kafasını içeri uzatmadan önce dairemdeki ofisimin kapısı çalındı. İçeri girmesini işaret etmeden önce dizüstü bilgisayarımı kapatıp sandalyeme oturuyorum. Hemen geliyor ve bana bakmadan önce kucağıma tünüyor.

"Bütün gün buradaydın. Ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum."

"Açık mı?" diye soruyor.

Boynunun arkasını yavaşça yoğurmadan önce elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum. Dokunuşuma gömülüyor ve ben konuşurken zevk dolu bir inilti çıkarıyor.

"Slinky'i buldum."

Anında geriliyor, ama hareketlerimin ve sözlerimin bu gerginliği azaltabileceğini umarak ona masaj yapmayı bırakmıyorum.

"Nerede olduğunu biliyorum, Zayden ve ben peşinden gidiyoruz."

"Bu gece mi?" Zayden kapı aralığından kafasını uzatarak soruyor.

Blake'in gözlerine bakmadan önce ona bakıyorum, dilimde güçlü bir söz var.

"Bu gece," diyorum.

Blake'in gözlerinin arkasından karanlık bir bakış geçiyor, boynuna yaptığım baskı yüzünü bana dönmesine yetecek kadar artınca neredeyse kendinden geçmeye başlıyor. Bunu yaptığında, içi boş ve kırılmış görünüyor ve sözleri çok boş çıkıyor.

"O en kötüsüydü. Jim kötüydü, pek çok açıdan kötüydü ve her şeyin düzenleyicisiydi ama ben oradayken, o anda, en kötüsü oydu. Eğlence olsun diye canımı yaktı, en çok zamanımı o aldı. Hepsi bana kendimi değersiz hissettirdi ama o..." Sözüünü kesiyor, omurgasında hafif bir ürperti hissediyor. "Dokunuşu iğrençti."

Eğer gitme konusunda kararsızsam, onun sözleri bunu doğruladı. Gidiyorum ve o orospu çocuğunu ellerimle öldüreceğim. Yalnız yaşıyor, karısı yok, kız arkadaşı yok. Orospu çocuğu o kadar çirkin ki, fahişelerin ona ilgi göstereceğini sanmıyorum. Onunla istediğim kadar az ya da çok zaman geçirmek için mükemmel bir fırsat.

Blake'i evde yalnız bırakmamız hoşuma gitmedi. Yine de onu buraya getirmeyeceğimize emindik ve güvenlik sistemim neredeyse aşılabilir durumda. Mantıken iyi olacağını biliyorum ama onun için asla endişelenmeyeceğim.

"Hazır mısın?" Zayden soruyor.

Başımı sallayarak ona bakıyorum.

Zayden yolcu kapısını açarken genişçe sırtıyor. "Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Evet, eski zamanlar.

Pişman olduğumu ya da geçmişimden utandığımı söyleyecek kadar ileri gitmezdim. İkisi de doğru değil. Zamanla, kemerime daha fazla ölüm eklendikçe ve bu yaşam tarzının kalın, bulanık sularına daldıkça, bunun bana göre olmadığını daha iyi anladım. En azından yerde çalışmak bana göre değildi. Gökyüzündeki göz olmayı, Zayden'in deliliğinin ardındaki sebep olmayı tercih ederim.

Tüm bunlar söylenirken, hala hepsinden yüksek bir keyif alıyorum. Beklenti, avın heyecanı, yakalama. Zaferin coşkulu dalgası sizi sarıyor. Başka bir canı aldığınız andan daha güçlü bir anı asla deneyimleyemezsiniz. Sonrasında işler karmaşıklaşır. Suçluluk, kaza, kabuslar. Zayden bu etkileri yaşamayacak kadar şanslı ama ben yaşıyorum ve bu yüzden genellikle bu işi ona bırakıyorum. Yine de rahatlıkla söyleyebilirim ki, bu gece lanet olası bir bebek gibi uyuyacağımı biliyorum.

Bagajı açıyorum ve Zayden tamamen kaldırarak iki adet beş galonluk benzin bidonunu alıyor, ben de Zayden'in özel oyuncak çantasını aldıktan sonra arabayı kapatıp kilitliyorum. Üst sınıf mahallede rahatça dolaşıyoruz, kafatası maskelerimiz sanki dünyada umurumuzda değilmiş gibi sıkıca yerinde. Sokak kameralarını ve mahalledeki tüm evlerin güvenlik kameralarını çoktan devre dışı bırakmıştım. Tamamen radarın altındayız, bu yüzden gizlenmeye gerek yok.

Eğilerek, altı ay önce internette satın aldığı sahte taşı alıyorum ve yedek anahtarı elime alıyorum. Anahtarı kilide sokup kapıyı iterek açmadan önce kolayca çevirdiğimde Zayden kısı kısı gülüyor ve gözlerini deviriyor. Önce Zayden'in içeri girmesine izin veriyorum, sonra ben de onu takip ederek kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum. Uyuyan prensi henüz uyandırmak istemeyiz.

Zayden benzin bidonlarından birini alıp içindekileri alt kata boşaltırken ben üst kata çıkıyorum. Ev, onun gibi boktan bir geçmişten gelen biri için oldukça lüks. Bir vakıf fonuyla yaşıyor ve karşılayabileceğinden daha fazlasını kumarda harcıyor. Şu anda müstehcen bir borcu var

İtalyan Mafyası ve Çin Triad'ı da dahil olmak üzere çeşitli çetelere bir miktar para. Bunlardan biri bu gece burada olacıklardan sorumlu tutulacak ve hepsi paçayı kurtaracak çünkü kimse bu pisliği fark etmeyecek.

Yerleşim planını ezberlediğim için evin içinde gezinmek çok kolay. Mimari oldukça güzel, gecenin sonunda yanıp kül olacak olması utanç verici.

Yatak odasının kapısını iterek açtığımda, onu yatağında yüzüstü yatmış, kokain dolu bir tepsi ve yanında bir meth piposuyla horlarken buldum. Çok güzeldi.

Yavaşça kurmaya başlıyorum, her bir aleti çıkarıp yan masasına yerleştiriyorum, böylece Zayden ve ben kendi seçimimizi yapabiliyoruz.

Zayden bir dakika sonra odaya giriyor, girerken de yere daha fazla benzin döküyor.

"Gazlı ocağı çalıştırdın mı?" diye soruyorum. "Beş gözü de," diyor mutlu bir şekilde.

"Bunu nasıl yapmak istiyorsun?" Ben soruyorum.

"Liderliği sana bırakıyorum kardeşim. Geri dönüşünün şerefine." Kıs kıs gülüyor.

Gözlerimi deviriyorum ama teklifini kabul ediyorum ve Ivan'a doğru yürüyüp onu sırt üstü yatırıyorum. Herif o kadar kendinden geçmiş ki uyanmıyor bile. Zayden'e dönmeden önce alay ediyorum.

"Halat."

Bana ipi uzatmakta gecikmedi, ben bilekleri tutarken o bacakları bağlamaya başlarken ipin yarısını kesti. İşleri daha da kolaylaştırmak için, Ivan'ın dört direkli bir kral yatağı var ve her bir direk onu bağlamayı çok daha kolay hale getiriyor.

Sonunda uyandı ve ben de bu pisliği beklemekten yoruldum, bu yüzden ona güzel bir uyandırma çağrısı yaptım. Yumruğum yanağına saplanıyor ve o çığlık atarak uyanırken kemiği anında parçalıyor.

"Ah! Bu da ne! Kim-"

Zayden'le benim aramda gidip gelirken sözleri dilinde canlanıyor. Yorgun gözleri daha sonra bağlı bacaklarına ve ellerine bakıyor. İpe karşı zorlanıyor ama bu da onu derisinin daha da derinlerine itiyor.

Bana ya da en azından maskeme bakmadan önce boncuk gibi siyah gözlerini anında korku kaplıyor.

"Kimsin sen? Ne istiyorsun?" Titriyor.

"Biz arkadaşız," diyor Zayden, gülümsemesi maskenin altından duyulabiliyor. "Arkadaş mı? Sizi tanımıyorum çocuklar," diyor Ivan.

"Blake'in arkadaşları," diye tedarik ediyorum.

Başını sallarken kafası karışmış görünüyor.

"Blake diye birini tanımıyorum. Yanlış adamı yakaladın. Yemin ederim!"

"Onunla ilk tanıştığınızda dokuz yaşındaydı, siz ona tecavüz ederken çığlık atar ve 'hayır' diye bağırdı. Bir şey çağrıştırdı mı?" Sıkılmış dişlerimi gıcırdatıyorum.

Yüzünde bir anlayış belirir ve elleri bağlıyken bağırmaya başlar: "S.KTİR! Özür dilerim! Bu bir ömür önceydi. Ben artık iyi bir adamım!"

Zayden kıkırdıyor ve ben bu sefer ağzına bir darbe daha indiriyorum. Dudağı parçalanıyor, anında kan sızıyor ve Zayden bıçağıyla diğer taraftan geliyor, bıçağı avucuna batırıyor ve elini etkili bir şekilde başlığa sabitliyor. Hayvani bir çığlık atıyor ve ben gerçekten gülümsüyorum. Evet, bundan zevk alacağım.

ZAYDEN VE BEN ONU PARÇA PARÇA YOK EDİYORUZ. Bıçaklanmamış, parçalanmamış, sökülmemiş ya da ciddi şekilde kırılmamış tek bir santimi bile kalmadı. Zayden gözlerini çıkardığında altına işedi ve Zayden'in fikri olan dikenli tele sarılı bir dildoyu alıp kışına soktuktan sonra bayıldı. Bayıldığı için çok kızmıştım çünkü Blake'in yaşadığı gibi onun da her bir yırtık, kopuk ve acıyı yaşamasını istiyordum.

Sonunda kendine geliyor ve bu işi bitirmek dışında o bok parçasına yapacak pek bir şey kalmıyor. Zayden benzinin kalanını alıyor, Ivan'ın üzerine boşaltıyor ve onu öksürmeye ve kusmaya zorluyor. Bağırıyor ve çığlık atıyor ama dilini de çıkardığımız için konuşamıyor.

Zayden yüzüne doğru eğilip kanla dolu kulaklarının duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmadan önce, içindeki dildoyu bir tür ayrılık hediyesi olarak bırakarak tüm aletlerimizi paketlemek için dönüyorum.

"Cehennemde görüşürüz, pislik."

Bununla birlikte dönüp odadan çıkıyoruz, merdivenlerden inip ön kapıdan çıkıyoruz. Arkamı dönüp benzin istasyonundan aldığım ucuz Zippo'yu yaktıktan sonra koridorun içine fırlatıyorum. Ateş

alevlerin merdivenlerden yukarı, Ivan'ın yatak odasına kadar uzanışını izliyorum.

Ivan'ın çığlıklarını duymaya başladığımızda yangından güvenli bir mesafede olacak şekilde hareket ediyoruz. Kulaklarıma müzik gibi geliyor ve keşke kalıp onun son nefesini dinleyebilseydim ama komşulardan biri yangını yakında görecek ve ben Blake'in yanına dönmek istiyorum. Böylece benzin kokan ve kanla kaplı arabaya biniyoruz ve ben arabayı çalıştırıp yola çıkıyorum.

Bölüm Kırk Bir

BLAKE

Eğer banyo dolabının çekmecesini açtığımda elim boş çıkarsa. Doğum kontrol hapım nereye gitmişti? Boş odadan çıkıp Dom'un yatak odasına giriyorum ve onun banyosuna geçiyorum. Dün gece hepimiz orada uyuduk, bu yüzden dün getirmiş olma ihtimalim var.

Hayır. Kahretsin.

Aklıma gelen son yer Zayden'in odası, gerçi birkaç gecedir orada kalmamıştık. Banyosuna girip çekmecelerini karıştırmaya başlıyorum ki Zay gözümün ucuyla beliriyor, yeni duş almış, kapı aralığına yaslanıp başını yana eğiyor.

"Ne arıyorsun meleğim?"

"Doğum kontrol hapım. Onu gördün mü?" Aynada gözleriyle buluştuğumda soruyorum.

Kaşları çatılırken birkaç adım öne çıkıyor, ağzı ensemden buluşurken kalçalarımı kavırıyor.

"Biliyor musun, var," diyor sanki yer aklına yeni gelmiş gibi. "Gerçekten mi? Nerede?"

Taytımı kavradığını, sikini bana doğru uzatmadan önce yavaşça bacaklarımdan aşağı sıyırdığını hissediyorum. Yavaşça içime doğru itiyor, sırtırken ona daha kolay erişim sağlamak için beni banyo tezgahının üzerine eğiyor.

"Sanırım onları çöp öğütücüsüne koyarken gördüm." "Bu ne lan!?" Başımı çevirip gözleriyle buluşmak için bağıriyorum.

İçime girmeye başlıyor, inerken ona olan kızgınlığımdan tamamen rahatsız olmuyor.

"Zay, beni çiğ sikemezsin. Prezervatife ihtiyacımız var çünkü görünüşe göre sen bir psikopatsın."

"Şşş, sorun yok," diyor beni tutmaya devam ederken.

"Sorun değil!" Ondan uzaklaşırken söylüyorum.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Dom odaya girdiğinde soruyor, sert ve yargılayıcı gözleri doğrudan ikizine yöneliyor.

Yüzümü ona dönebilmek için başımı çeviriyorum. Tanrıya şükür mantıklı ikiz

Burada.

"Zayden doğum kontrol haplarımı lavaboya attı! Ve o beni prezervatifsiz beceriyor. Beni hamile bırakacak, Dom!"

Dom öne doğru birkaç adım atarken kaşları birbirine çarpıyor, konuşurken elini uzatıp yüzümü yatıştırıcı bir şekilde kavlıyor.

"Neden ona söyledin?" diye soruyor. Bundan çekiniyorum.

"Biliyor muydun?!"

Zay kıkırdar. "Tabii ki yaptı, ben de onları atacaktım. Onları çöp öğütücüsüne koyma fikrini bana o verdi. Çöpü karıştırıp onları bulabileceğini söyledi."

"Neden hamile kalmamı *bu kadar çok* istiyorsun?" Hâlâ beni tezgâha yaslamış mutlu bir şekilde beceren Zay'a bakarken alaycı bir ifadeyle soruyorum.

İyi hissetmediğimi ya da sıırıslıklam olmadığımı söylemek isterdim, özellikle de Dom içeri girdiğinden beri. Ama ikisi de yalan olur.

"Neden olmak istemiyorsun? Neden bebeğimi istemiyorsun? Bebeğimizi?" diye sorarken destek için Dom'a bakıyor.

Dominic'in düşünceli bir şekilde başını salladığını görmek için ona bakıyorum, sanki gerçekten onunla aynı fikirdeymiş gibi! İnanılır gibi değil.

"Ben... Bilmiyorum. Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim."

"Bir düşün bebeğim. Hep birlikte en mükemmel bebelere sahip olurduk." Başını salladı.

"İkiniz de beni hamile bırakmak mı istiyorsunuz? Birkaç kez mi?"

Zayden içimde daha derinlere doğru iterken "Mümkün olduğunca çok kez gibi," diye inliyor, sözleri üzerine siki seğiriyor.

Bu hareket karşısında inliyorum, odaklanmaya çalışırken ayak parmaklarım kıvrılıyor. Dom ve Zay, Zay içimden çıkmadan önce her zaman yaptıkları o sessiz konuşmalardan birini yapıyorlar. Beni kollarına alıp yatak odasına götürdüğünde ve beni tamamen soymaya başlarken yatağa yatırdığında kendimi rahatsız edici derecede boş ve biraz da hayal kırıklığına uğramış hissediyorum.

Kalçalarımı kaldırarak Dom'un soyunmasını izlerken ona yardım ediyorum, tamamen çıplak kaldığımda Zay hemen arkamdan geliyor. İkisi de üzerimde durdu,

Bana bakarken aletlerini yavaşça okşuyorlar, açlıktan ölmek üzere olan erkekler gibi bakışları beni yutarken gözlerinde çiğ bir açlık var.

Sözsüz bir şekilde ikisi de bana doğru ilerlemeye başladı, Zay solumda, Dom sağımda.

"Rahatla meleşim. Seni rahatlatmamıza izin ver," diye mırıldanıyor dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce.

Böyle bir talebi kim reddedebilir ki?

Yatağa yaslanıp Zay'ın ağzını kendi ağzımda hissetmenin tadını çıkarırken, başka bir ağzın bana dokunduğunu hissediyorum. Dom'un dudakları kalçama sürtünüyor, amıma inmeden önce iç uyluğuma doğru yol alıyor. Dilini ilk kaydırışında inlemeye başlıyorum ve tekrar yaptığında elimi aşağı uzatıp saçlarını avuçlayarak onu durmaması için zorluyorum.

Zay öpüşmemizden uzaklaşıyor, dudaklarını boynumda gezdirdikten sonra göğüslerime yerleşiyor. Ağzını meme ucumun etrafına kapatmadan önce ikisine de eşit ilgi gösteriyor ve diğerini iki parmağının arasında ovuşturuyor. Meme ucu uyarımı için her zaman bir sürtük olmuşumdur. Yemin ederim tek başına bile boşalabilirim. Bir adam amımı yalarken diğerinin göğüslerimi emmesi ve onlarla oynamasının kombinasyonu ezici ve çekirdeğimin sıkılmaya başladığını hissediyorum.

"Kahretsin, çocuklar. Bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyorum.

Zay'in elinin göğsümden çıkıp karnımın üzerinden geçerek amıma doğru indiğini hissediyorum. Bir parmağını içime sokmadan önce Dom'un o anda klitorisime kilitlenmiş olan ağzını geçip gidiyor. Aman Tanrım. Siktir, siktir, siktir.

İçime ağır bir baskı yerleşiyor ve boşalmadan önce onunla savaşıma bile çalışmıyorum. Yine de farklı hissettiriyor. Çok fazla döl var, sanki farkı fiziksel olarak hissedebiliyorum. Dom'un dili amımdan uzaklaşıyor ve sanki ilk kez yemek görüyormuş gibi beni yemeye başlıyor. Bu sadece birkaç saniye sürüyor ve Zay onu neredeyse koparıp kalçalarımın arasındaki yerini alıyor.

Hava almak için ayağa kalktığında, her iki adamın da parlayan dudaklarını ve nefesimi kesen çarpık gülümsemelerini görüyorum.

"Neydi o?" Ağır ağır nefes alıyorum.

"Üzerimize fişkıran sendin bebeğim," diyor Zay.

Dom'un eli yüzümü kavrayıp beni ona bakmaya zorlamadan önce utanç beni ele geçiriyor. Konuşurken başını saygıyla sallıyor.

"Bu hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi."

Zay yanıma gelip beni kaldırmadan ve ona sarılana kadar çevirmeden önce onlara belli belirsiz gülümsüyorum. Yavaşça içime girmeye başlamadan önce görünüşe göre fişkırtmam sayesinde siki zahmetsizce içime kayıyor. Ona düzgün bir şekilde binebilmek için kendimi yukarı itmeye çalışıyorum ama o beni göğsüne doğru tutuyor. Dom'un vücudunun arkamdan geldiğini hissedene kadar kaşlarımı çatıyorum.

"Kayganlaştırıcıyı aldın mı?" Zay omzumun üzerinden soruyor. Dom kalçalarımı sıkıca kavrarken homurdanıyor.

"İhtiyacım olduğundan emin değilim, kışına kadar ıslandı."

Başımı çevirdiğimde Dom'u görüyorum, göt deliğine sürmeden önce parmaklarına bir şişe kayganlaştırıcı sürüyor.

"Bekle, o hâlâ içimdeyken mi?" Zay'e dönerken Dom'a soruyorum. "Birlikte mi?"

"Birlikte," diye hemfikir oldular.

İçimden bir heyecan geçiyor. Henüz bunu yapmadık. Çoğu zaman bire bir zaman geçiriyoruz ya da biri amımı diğeri ağzımı sikiyor. Henüz çifte penetrasyonla oynamadık ve heyecanlı olduğum kadar gerginim de.

Dom, parmağını içime sokmadan önce zihnimi okuyabiliyormuş gibi, "Gergin olma bebeğim," diye sesleniyor.

Zay'in beni yavaşça çalıştırması o kadar da kötü hissettirmiyor. İkinci parmağını sokana kadar olmaz.

Bir an için irkiliyorum, biraz rahatsız oluyorum ama sonra rahatlıyorum.

"Aferin kızıma. Beni çok iyi karşılıyorsun. Seninle gurur duyuyorum," diyor Dom, amım titreşirken içimden bir inilti kopmasına zorluyor.

"Siktir!" Zay bağırıyor. "Kadınımız övülmeye bayılıyor, Dominic. Onunla konuşmaya devam et, sikimin canını çıkarıyor."

"Sevdin mi bebeğim?" Dom üzerime eğilip parmaklarıyla beni becermeye devam ederken dudaklarını omurgama bastırıyor ve yavaşça aşağıya doğru iniyor.

"Mhmm," diye başımı sallayarak inliyorum.

Parmaklarını çekmeden önce usulca "Mükemmel," diye mırıldanıyor.

Artık içimde sadece Zayden'in olması tuhaf hissettiriyor ve Dominic'in sikiinin başının bana doğru bastırıldığını hissettiğimde ne düşüneceğimi bilemiyorum. İçgüdüsel olarak kasılıyorum ve Dominic de buna karşılık veriyor.

"Bunların hiçbirisi değil, bebeğim. Sakin ol. Bırak gireyim. Bırak ben ve kardeşim seni tamamen dolduralım. Söz veriyorum buna değecek."

Sözleri amımı bir kez daha zonklatıyor ve başımı onaylarcasına sallarken nefes almak için elimden geleni yapıyorum.

Bir süre sonra Dom içime doğru itmeye başladığında içime yakıcı bir acı yayılıyor. Onu durdurmak istiyorum ama yakında daha iyi olacağını biliyorum. Zaten çok doluyum. Onun için yeterince yer yok. Yine de bir şekilde yer açıyor gibi görünüyor.

Yumruklarım çarşafın içinde sıkılı, Dom içime tamamen oturana kadar zihnim sadece Zay'in bana hissettirdiklerine odaklanmış durumda. Aletinin kıkımında seğırdiğini hissediyorum ve titrek bir nefes alıyorum.

"İyi misin, bebeğim?" diye sorar.

"Evet, ben iyiyim. Sadece yavaş git, lütfen."

"Senin için her şeyi yaparım," diye yemin ediyor Dom saygıyla, kalçalarını sıkıca kavırıyor ve yavaşça Zayden'in ritmine ayak uydurmaya başlıyor.

Duygularım karşısında nefesim kesildi. Aman Tanrım. Aletleri mükemmel bir uyum içindeydi, çekerek dışarı ve itmek içinde.

Bu Yani aşırı uyarıcı, Çok bunaltıcıydı ve hayatım boyunca hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim. "Bunu seviyorsun, değil mi?" Zay sıkılmış dişlerini gıcırdatıyor. "Sen

"Neredeyse kucağımın her yerine akıyor meleğim."

Zay'in göğsüne yapışmış bir şekilde kalırken, Dom'un beni mutlu bir şekilde becermesine izin vererek, "Özür dilerim," diye nefes alıyorum.

Zay hızını artırırken bir kahkaha atıyor.

"Asla özür dileme. Amın tam bir cennet, ona en çok yaklaşabileceğim yer, orası kesin."

"Zay," diye nefes alıyorum. "Ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Tekrar boşalmak istiyorum," diye inliyorum.

"Sorun değil meleğim. Devam et ve bizim için boşal. Amını döllerimle dolduracağım ve sonra kardeşim senin içinde bitirecek."

"Ama doğum kontrolü yok," diye hatırlatıyorum kesik kesik.

"Bunu bu yüzden yapıyoruz meleğim. Bebeğimize hamile kalmanı istiyoruz." Zay gülümsüyor.

"Ben zaten seninim, her zaman senin olacağım."

"Bebek de öyle. İkinize dünyayı vereceğiz," diye söz veriyor Dom, kıkımını sikmeye devam ederken dudaklarını boynuma bastırıyor.

Amım zonkluyor ve birdenbire tüm bu üreme sapkınlığı beni gerçekten t a h r i k etmeye başlıyor. Ya da belki de çifte penetrasyonudur.

Her iki durumda da, çok sert boşalıyorum. Zayden inliyor, dölleri neredeyse anında içime fişkırıyor, Dominic durgunlaşıyor ve hızla çekilmeden önce boğuk bir inilti çıkarıyor. Bir prezervatif sesi duyuyorum ve Dominic'in boş bir prezervatifi attığını görmek için bakıyorum. Kahretsin, bunu onun üzerinde hissedemedim bile.

Hareketleri durmadan önce Zayden'in içimi kapladığını, beni ağzına kadar doldurduğunu hissediyorum. Hareketleri durur durmaz da beni üzerinden kaldırıyor. Dominic çıplak sikini içime sokarken, ben tekrar yatağa, göğsüm aşağı gelecek şekilde yerleştirilmeden önce Zayden kolayca altımdan çıkıyor.

Bu duyguyla nefes nefese, uzun ve derin itişlerle beni sikmeye başlıyor. Zayden'in döllерinin içimden sızdığını hissediyorum, ama Dominic'in beni becerme şekliyle, sanki daha derine sokmaya çalışıyor gibi.

"Evet amına koyayım," diye inliyor Zayden. "Teşekkür ederim kardeşim. Döllерimi meleğimin içine geri it. Onu güzelce becer ve benim için hamile bırak, olur mu?"

"Siktir git," diye gıcırıyor Dominic, hareketleri ve sesi neredeyse hayvani. "Eğer kızım birinin dölüyle hamile kalacaksa, o benimkidir."

"Siz ikizsiniz. Bunun gerçekten bir önemi var mı?" diye sordum. "Evet," diye yanıtlıyor ikisi de.

Dominic bir elini önümde kaydırıp başparmağını klitorisime sürterken itiraz etme zahmetine girmiyorum. Onun dokunuşuyla içimde zevk kıvılcımları çakıyor ve devam etmesi için daha kolay erişmesine izin vermek için sırtımı eğiyorum. Yan tarafa baktığımda Zayden'in sırt üstü yattığını, kolunu başının arkasına sıkıştırdığını ve gülümseyerek bizi izlediğini görüyorum.

"Hadi, Dominic. Kadınıımızı doğru düzgün becer. Bundan daha fazlasını yapabileceğini biliyorum."

Kaşlarımı çattım. Zayden'in neden bahsettiğinden emin değilim. Dominic güçlü hamleleri ve agresif dokunuşlarıyla beni resmen mahvediyor.

"Yapamam," diye dişlerini gıcırdatıyor. "Çok değerli."

Onu görebilmek için başımı yana çevirdiğimde Dom'un yüzünde büyük bir çelişki, büyük bir gerginlik görüyorum. Zayden'e baktığımda, yaramaz bir sırıtişla birlikte bana cesaret verici bir baş selamı veriyor.

Dominic'le tekrar yüz yüze geldiğimde "Dayanabilirim," diyorum. Klitorisimle oynamaya ve beni arkadan becermeye devam ederken neredeyse çıldırmış kahverengi gözleri bana geliyor. "Kullan beni, Dom."

İçinde bir şeyler kopuyor gibi. Elini amımdan çekip doğruca boğazıma götürerek sıkıyor, o kadar sıkıyor ki nefesim bir an daralıyor, sonra tutuşunu değiştirip boynumun yanlarına baskı uyguluyor.

İticiliği cezalandırıcı bir hal alıyor, içime öyle sert giriyor ki yatağı duvara çarpıyor. Dom'un her zaman agresif bir aşık olduğunu düşünürdüm ama bu ana kadar agresifliği bilmiyordum. Tekrar yapmadan önce kıcımı sertçe tokatlıyor, beni doğrudan yatağa doğru sikerken boğazımı hala sıkı tutuyor.

"Dayanabileceğini mi sanıyorsun? Böyle olduğumda benimle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun?" diye adeta bana çıkışıyor.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum, ama eli kıcıma öyle sert vuruyor ki yıldızları görebiliyorum.

Her darbeye tüm vücudum geriliyor ve görünüşe göre buna amım da dahil.

"Lanet olsun. Beni hiç bu kadar sıkmamıştın bebeğim," diye homurdanıyor.

Dışarı.

"Bana hiç böyle şaplak atmamıştın." O tekrar yapınca nefesim kesildi ve tekrar, her seferinde taraf değiştirerek.

"Şimdi yapacağım. Artık ne kadar iyi olduğunu, benim için ne kadar mükemmel olduğunu biliyorum. Bizim için. Bu kıça kanlı bir şaplak atacağım ve hayatımın geri kalanında her gün bu amacı çığ çığ sikeceğim," diye homurdanıyor siki şişmeden ve patlamadan önce.

Acıdan tahrik olduğumu fark etmemiştim ama kıcıma yediğim sert bir tokat daha beni sahip olabileceğimi bilmediğim bir orgazma sürükledi. Dominic'in boğazımı sıkan tutuşu gevşeyerek bana bol miktarda oksijen ulaşmasını sağlıyor ve başımı döndürüyor. Vücudumda birbirine karışan acı ve zevkle nefes alıp verirken orgazmım daha da güçleniyor. Beynim tam anlamıyla kızarmış durumda, bu çelişkili sinyallerle ne yapacağını bilemiyor. Bu yüzden onları anlamaya çalışmak yerine, yatağa yığılıyorum, inleyerek ve inleyerek her ikisini de geçiriyorum.

Birkaç saniye, belki de birkaç dakika geçtikten sonra Dom nihayet benden ayrılıyor, yataktan kalkıp Zayden'in yatak odasının kapısını açıyor. Ona seslenmek istiyorum ama içimden gelmiyor. Zayden'in eli saçlarımı karıştırıyor, yana doğru itiyor ve bana gülümserken yüzümü ortaya çıkarıyor.

"Çok iyiydin. Seninle gurur duyuyorum."

Dominic odaya geri döndüğünde ona hayal meyal gülümsüyorum. Kalçalarının iki yanına geldiğini hissediyorum, kıcım hala havada ve tenime soğuk bir his dokunuyor. Bu hisle irkiliyorum, bana yavaşça masaj yapmaya başladığında acı hala çok mevcut.

"Şşşt, derin nefes al, bebeğim," diyor soğutma diğerine yayılırken yan.

"Bu da ne?" Ben soruyorum.

"Arnica krem. Yardımcı oluyor."

Kremi her tarafıma sürmeye devam ederken bir an sessiz kaldı.

konuşmadan önce.

"Çok özür dilerim. Kontrolümü kaybettim. Seninle asla yapmayacağıma yemin ettim. I-" "Hey," diyorum başımı çevirip ona bakarken. "Sorun değil. Çok keyif aldım.

Görünüşe göre, sırasında az ya da çok acı çekmeyi seviyorum. Berbat olan sonrası."

Dominic başını sallıyor. "İşte bu yüzden tedavi sonrası bakım çok önemli." Zayden'e suçlayıcı bir bakış fırlatıyorum.

"Bıçağınla oynadıktan sonra benim için neden hiç bakım yapmadın?"

Gözlerini deviriyor. "Çünkü bıçak her çıktığında, beni sevmiyormuş ya da istemiyormuş gibi davrandıktan hemen sonra kaçıp gittin."

Sözlerinin ardında içimde bir şeyleri acıtan bir burukluk var. Elimi onunkine uzatıyorum ve ben konuşmadan hemen önce parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

"İstiyorum. Seni ve beni istiyorum." Bir an duraksıyorum, midemde kelebekler uçuşmaya başlarken hafifçe yutkunuyorum. "Seni seviyorum, Zayden."

Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir sevinç yayılıyor, tüm yüz hatlarını sarıyor ve dokunulmadık hiçbir şey bırakmıyor. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, nefesimi kesen bir gülümsemeyle yüzümü ellerinin arasına alıyor.

"Seni zamanın sonuna kadar seveceğim meleğim. Bu hayatta, bir sonrakinde ve gelecek her bir hayatta. Her zaman sen olacaksın."

Dominic'in memnun bir gülümsemeyle bizi izlediğini görmek için döndüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Sanki kardeşini bu kadar mutlu görmek ona da neşe veriyor.

"Seni seviyorum Dominic, hem de çok."

Eli sırtımda rahatlatıcı daireler çizerken bana gülümsüyor, çok sık görmediğim bir başka gülümseme.

"Seni çok daha fazla seviyorum, bebeğim. Sonsuza kadar. Her zaman biz olacağız. Hepimiz," diyor ve elini altıma koyup karnımı avuçlamadan önce Zayden'le bakışıyor.

Bunun üzerine içimde bir şeyler değişiyor. Elini üzerimde görmek için yan dönüyorum ve Zayden'in eli onunkinin hemen yanına geliyor, ikisi de özlemle

Sanki beni altı ay sonra bebeklerine hamile olarak hayal ediyorlarmış gibi bakıyorlar. Bu fikir beni olması gerektiği kadar korkutmuyor. Sağda solda bir sürü Graves bebeği doğurmaya hazır olmasam da, eğer böyle bir şey olursa, sanırım bu dünyadaki en kötü şey olmaz.

Bölüm Kırk İki

BLAKE

Dominic ve Zayden'in tüm çabalarına rağmen hamile değilim. Adet dönemim, adamlar tüm döllerini içime boşalttıktan iki gün sonra geldi ve ikisinin de hayal kırıklığına uğradığını söylemek hafif kalır. Dominic kaşlarını çattı ama bunu saklamaya çalıştı, Zayden ise düpedüz öfke nöbeti geçirdi ve Dominic'e yeterince derine itmediği için bağırdı. Dürüst olmak gerekirse, takdir etmediği kızgınlığının gülünçlüğüne yardım edemedim ama güldüm.

Şu anda Dom'la birlikte kanepeye kıvrılmış durumdayım. Kramplar bu sabaha kadar tam olarak başlamamıştı ve şu anda altı seviye taze cehennemdeyim. Tabii ki Dom hemen fark etti ve karnıma masaj yapmaya başlamadan önce ısıtma yastığımı aldı. Daha sonra sırtıma geçti ve telefonu çaldığında çöp bir reality şovun üçüncü sezonundayız.

Telefona cevap verirken küfür ediyor, biriyle kulüpte çarpık olan bazı mali tablolar hakkında konuşuyor.

"Ben finans adamı değilim. Başkası halletsin," diye alay ediyor, sonra vücudu geriliyor ve içini öfke kaplıyor.

"Gerçekten mi? Kasette mi? Hemen geliyorum, gitmesine izin vermeyin."

Telefonu kapattıktan sonra ayağa kalkmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Çok üzgünüm bebeğim. Kulüpte bazı işleri halletmem gerekiyor. Kısa süre içinde döneceğim."

"Her şey yolunda mı?" Gergin tavrına kaşlarımı çatıyorum. Başını sallamadan önce çenesi sıkıştı.

"Müdürü hatırlıyor musun?" Başımı salladım.

"Görünüşe göre, kasadan para çalarken çekilmiş bir videosu var. Elli bin."

Bunun üzerine kaşlarım havaya kalktı. "Ne yapacaksın?"

Bana öyle bir bakıyor ki sırtıyorum.

"Gidip onu Vegas'taki pit patronları gibi dövecek misin?" Dom alay ediyor ama inkar etmiyor, bu da beni sırtıtıyor.

"Senin bu yanını görmek hoşuma gidiyor." "Ne tarafını?" diye soruyor.

"Tehlikeli taraf. Kaba ve sert baş belası. Çok ateşli."

Bana şüpheli bir bakış attıktan sonra üzerime çömeliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıp çekiliyor.

"Sen biraz kafayı yemişsin. Bunu biliyorsun, değil mi bebeğim?"

Başımı salladım. "Bunu kabullenmeye başlıyorum. Günah kadar seksi iki paralı erkek arkadaşım varken nasıl olmayayım?"

Dominic alay ediyor ama kapıdan çıkmadan önce bana küçük bir gülümseme veriyor. Televizyona odaklanmadan önce ona gülümsüyorum, yeni bir kramp dalgası beni ele geçiriyor ve kendi içime kıvrılmama neden oluyor.

"Angel? İyi misin?" Zayden oturma odasına girdiğinde, beline kabarık bir havlu sarmış, mürekkepli teninde birkaç su damlası var ve simsiyah saçları ıslak.

Ona bakıyorum ve zayıf bir gülümseme veriyorum. "Ben iyiyim. Sadece regl dönemlerinden nefret ediyorum."

"Yok artık. Şu anda bebeğime hamile olmalıydın. Acı içinde değil." Önümde diz çökmeden önce kaşlarını çatı.

"Ne yapabilirim?" diye soruyor, parmaklarını saçlarımda gezdirirken.

"Hiçbir şey. Isıtma yastığı şu anda pek bir işe yaramıyor ve ben sadece biraz rahatladım," diye inledim.

"Rahatlama mı?" diye sorar. "Bunu yapabilirim."

Isıtıcıyı odanın öbür ucuna fırlatmadan önce ona kaşlarımı çatıyorum, uyku şortumu çıkarmaya başlarken bacaklarımı kanepeden sarkacak şekilde çeviriyorum.

"Zay, ne yapıyorsun?" Şortumu ve külotumu elinde toparlayıp yere atarken soruyorum.

"Seni rahatlatmak."

"Regl dönemimdeyim. Küçük, sevimli, hafif regl dönemlerim yok. Çok kanamam var," diye itiraz ediyorum.

Konuşurken etkilenmemiş bir kaşını bana kaldırıyor.

"Angel, bunun seni tahrik etmekten başka bir işe yarayacağını sana düşündüren nedir? Kanını seviyorum ve seni incitmeme bile gerek kalmadan ona sahip olmam? Paha biçilemez," diyor bacaklarımı ayırmadan önce.

Tamponumu çıkardığını hissettiğimde tartışmaya gidiyorum. Ağzını amıma dayamadan önce, tamponumu rahatsızlık veriyormuş gibi odanın kenarına fırlattığında ağzım açık kalıyor. Dilinin ilk darbesiyle içimi bir zevk dalgası kaplıyor. Daha önce hiç kimse regl dönemimde bana dokunmaya bile çalışmamıştı. Regl dönemimde bir şekilde hep daha azgın hissetmemin ve bununla başa çıkmanın hiçbir yolu olmamasının acımasızca olduğunu düşünmüşümdür hep. Görünüşe göre hayatımda ihtiyacım olan tek şey akli dengesi yerinde olmayan bir Graves kardeşti.

Zayden hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi inleyip duruyor, ben ise parmaklarım kanepeye kıvrılırken dik durmaya çalışıyorum, sırtımı kamburlaştırıp amımı yüzüne daha da fazla bastırıyorum. Eğer teklif edecekse, ona ne isterse vereceğim, sanırım.

Ağzına almadan önce dili klitorisime değdiğinde, iki parmağını içime sokup hızı artmadan önce yavaşça sikerken fiziksel olarak titriyorum.

"Aman Tanrım! Zay! Bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyorum.

Bana karşı kıkırdadığını ve bu sırada klitorisimi titreştirdiğini hissediyorum. "Güzel, meleşim. Şimdi bir şeye tutun."

"Bekle-"

Daha sözümü bitiremeden, Zayden kalçalarımın motor sürüyor. En azından öyle hissettiriyor. Başı bir o yana bir bu yana hareket ediyor, bu sırada klitorisimi titreştiriyor, dili dışarıda, beni bir yandan diğer yana yalıyor. Lanet olsun.

İki elimi de saçlarına daldırıyorum, yüzünü kullanarak saçlarına kuru bir şekilde vuruyorum ve bu tam da serbest kalmam için gereken şey. Orgazmım bana bir yük treni gibi çarpıyor, hem de olabilecek en iyi şekilde. O kadar uzun süre boşalıyorum ki arka arkaya iki orgazmın birleştiğinden neredeyse eminim.

Zay, ben bitirdikten sonra topuklarının üzerine oturmadan önce birkaç saniye boyunca amımı yalamaya devam ediyor. İlk başta dehşete kapıldım, burnunun aşağısı iki parmağıyla birlikte kelimenin tam anlamıyla bulaşmış kanla kaplıydı. Yemin ederim, Jim'i öldürdüğümüz zamankinden daha fazla kana bulanmış görünüyor. Parmaklarını ağzına götürdüğünde silebileceği bir şey arıyorum, emmeye başlarken gözlerini benden ayırmıyor. Amım

gözleri kafamın arkasına doğru yuvarlanırken sıkılıyor. Bu çok iğrenç, çok boktan. Değil mi? Kesinlikle. Değil mi?

Ben daha bir şey söyleyemeden ayağa kalkıyor, beni havaya kaldırıp omzunun üzerinden atarak odasına doğru koşmaya başlıyor. Yol boyunca kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Tamam, belki de regl dönemi artık o kadar da kötü bir şey değildir.

Bölüm Kırk Üç

ZAYDEN

Meleğim yatağımda, kolumun altında mışıl mışıl uyuyor. Bir yanım uyumaya devam etmesini isterken, diğer yanım yüzümü kalçalarının arasına koyarak onu uyandırmak istiyor. Kararlar, kararlar.

Telefonum yanımda yanıyor ve kim olduğunu gördüğümde kaşlarımı çatıyorum. Ne sikime beni şimdi arıyor ki? Son birkaç haftadır onu bulutların üzerinde tuttum. İlaçlarını aşırı dozda alan elmas varisinin icabına sorunsuzca baktım ve o zamandan beri iki iş daha yaptım. Son öğrendiğimde çok mutluydu ve borcumu ödemeye başlayacak kadar kazandığımı söyledi.

Tabii ki, ne zaman tamamen durmama izin verileceğinden bahsetmedi. İkimiz de nedenini biliyoruz. O nefes aldığı sürece onun için çalışmayı asla bırakamayacağım. Geçen sefer kaçabilmemizin tek nedeni, bizden vazgeçip en azından yeni küçük sürtüklere gözünü dikmesine yetecek kadar uzun süre ortadan kaybolmamızdı.

Onu arayarak hata yaptığımı biliyorum. Çaresizdim, uzun vadeli düşünüyordum. Tek düşündüğüm ona ulaşmak, onu görmek, ona dokunmaktı. Benim onu sevdiğim kadar onun da beni sevmesini sağlamaktı. Şimdi buna ve daha fazlasına sahip olduğuma göre, Maxim'den kalıcı olarak uzaklaşmak için çaresizim, böylece onun çirkinliği meleğime asla dokunamayacak.

Telefonu kaptığım gibi uyuyan aşkımın altından sıyrılıyorum ve cevap verirken onu rahatsız etmeyeceğim oturma odasına doğru ilerliyorum.

"Alo?"

"*Moy mal'chik*. Nasılsın?" "Şey, sizin için ne yapabilirim?"

Gırtlaktan bir kahkaha atıyor.

"İşte benim oğlum, doğrudan işe. Sen ve kardeşin için küçük bir yerel işim var."

Kaşlarımı çattım.

"Dominic bu işe dahil değil, bunu biliyorsun."

"Ah, ben öyle duymadım. Küçük kuş Portland'daki bir ev yangınıyla eski yöntemlere geri döndüğünü söylüyor."

"Onun bu işe karıştığını nereden biliyordun?"

"Zayden, gerçekten bilmediğim bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"
Niyeti ağır, kalın aksanında saklı ama bunu kabul etmiyorum. Bunu kabul etmek bir el bombasının pimini çekmek gibi olurdu.

Kuşkusuz onun hakkında bir şeyler biliyor ve biz onun dediklerini yaptığımız sürece barış korunacaktır. Aksi takdirde...

"İşaret ne?"

Telefonun diğer ucundan onun iğrenç sırıtışını duyabiliyorum. "Bazı düşmanların Doğu Yakası'nda bir deposu var. Orayı istiyorum. gitti."

"Biz gerçekten bina yıkımı yapmıyoruz. Bu bir cinayetten çok daha karmaşık."

"Portland'daki ev çok güzel oldu, eminim çocuklarım yaratıcı olabilirler. Ayrıca, resmi olarak benim borcumdan kurtuldun. Bu iş Graves kardeş başına yüz bin dolar ödüyor."

Eğer umursadığımı ya da parasına ihtiyacım olduğunu düşünüyorsa, kendini kandırıyor demektir. Gerçi durumun böyle olmadığını bilecek kadar zeki olduğunu düşünüyorum. Ne olursa olsun, başka seçeneğim yok, bu yüzden konuşurken beni görememesine rağmen sadece başımı sallıyorum.

"Bunu halledeceğiz. Detayları gönderin ve Dominic planlamaya başlasın."

"Bunu duyduğuma sevindim.

Yakında konuşuruz." Evet,
umarım olmaz.

Bölüm Kırk Dört

BLAKE

Dom akşamın ilerleyen saatlerinde eve geldi, parmak eklemleri yarılmış ve şişmişti, koyu gri gömleğine kan sıçramıştı. Onun için çamaşır makinesine attım ve ellerini temizledim. İyi olduğu konusunda ısrar etti ama evdeki bakım işlerini hep o yapar. En azından bir kez olsun birinin onunla ilgilenmesini sağlayabilirim diye düşündüm.

Ertesi gün, Dominic müşterilerinden biriyle üç aylık bir toplantıdayken Zayden ve ben kanepede öğle yemeği yiyoruz. Zayden bize pastırmalı ızgara peynirli sandviç yapmıştı ve televizyonda bir restoranın reklamı canlandığında mutlu bir şekilde onu yiyordum. Ağır çekimde gösterilen çökmekte olan bir dilim cheesecake, ağzımın beklentiyle sulanmasına neden oluyor.

"Kahretsin, meleğim. Bir parça cheesecake için beni kışkırtma. Sikime sadece böyle bakman gerekiyor," diyor Zayden, ama ne kadar alay ettiğinden emin değilim.

"Eski evimin yanındaki lokantayı biliyor musun?"

diye sordum. Kanepeye yaslanırken başını sallıyor.

"Dünyanın en iyi cheesecake'i onlarda, yemin ederim. İçinde küçük bir çikolata girdabı yapıyorlar ve...ugh, çok iyi," diye inliyorum.

"Eğer gidip cheesecake almamı istiyorsan, bunu söylemen yeterli meleğim." Sevgiyle gülümsüyor, başını boynuma yaslayıp yavaşça içine çekmeden önce saçlarımla oynuyor.

Beni koklamanın onu rahatlattığını fark ettim. Kulağa garip geliyor, ama bunu yaptığında genellikle sıkıntılı olan gözlerini kaplayan huzurlu bakış, dokunuşuna gömülmemi sağlıyor ve bana biraz daha sıkı sarılmasına izin veriyor.

"Hayır, zorunda değilsin. Sadece kulağa hoş geliyor." Hafifçe gülüyorum.

"Meleğim ne isterse onu alır," diyor ve ayağa kalkmadan önce boynuma bir öpücük konduruyor, deri ceketini giymeden önce cüzdanını ve telefonunu alıyor.

"Gerçekten gerek yok," diyorum doğrulup dizlerimi göğsüme çekerken Dom'un benim için aldığı yumuşak battaniyeyi üzerime örtüyorum.

Başparmağını ön kapı tarayıcısına koyarken bana hızlıca göz kırptıyor.

Kapıdan çıkmadan önce müstehcen bir sırıtışla, "Bunu daha sonra telafi edebilirsin," diyor.

Onun ardından gülümsüyorum, güzelce kırılmış, akli başında olmayan adamıma biraz daha aşık oluyorum. Zayden'e olan aşkım beni sert ve hızlı bir şekilde vurdu. Ben farkına bile varmadan gerçekleşmişti ve bir kez farkına vardığımda asla geri dönüşü olmadığını biliyordum.

Öğle yemeğinden tabaklarımızı alıp mutfığa götürüyorum ve arkamda bir varlık hissettiğimde bulaşıkları yıkamaya başlıyorum. Ağzım bir sırıtışa dönüşüyor. Zayden ve Dominic'in ikisi de ayakları üzerinde çok hafif, çok sinsiler. Bana sinsice yaklaştırmaya bayılıyorlar ama bu sefer üstünlük sağlayamayacaklar.

Zaferle gülümseyerek hızla topuklarımın üzerinde dönüyorum. Bu gülümseme, bir kurşun topun karnıma batmasıyla anında yok oluyor.

"Kimsin sen?"

Adanın diğer tarafında siyah bir kazak ve ceket giymiş iri yarı bir adam duruyor. Her şeyden çok gümüşe dönmüş sarı saçları ve mükemmel bir şekilde kesilmiş ve düzgün bir sakalı var. Soğuk gri gözleri beni delip geçiyor, ağzının kenarında eğlenen bir gülümseme belirliyor.

"Maxim. Eminim çocuklar sana benim hakkımda her şeyi anlatmışlardır," diyor kalın bir aksanla.

Soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yaparak başımı yavaşça sallıyorum. Gözlerim odanın içinde geziniyor ve dairenin karşısındaki kanepede duran telefonuma takılıyor. Lanet olsun.

Gözlerimi tekrar Maxim'e çevirerek, ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yapmak için elimden geleni yapıyorum.

"Üzgünüm, gelmediler. Sanırım siz bir iş arkadaşısınız?"

Soluk mürekkeple kaplı elini kaldırırken hafifçe kıkırdıyor ve başını sallarken sakalını kaşıyor.

"Onun gibi bir şey sanırım. Ya siz?"

"Bu sorunun cevabını zaten bildiğine dair bir his var içimde," diyorum temkinli bir şekilde, gözlerimi kısarak ve sıkılmış bir ifadeyle.

Hafif sırıtışı, başını geriye atıp derin, hırıltılı bir kahkaha atarken tüylerimi diken diken eden uğursuz bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Adamlarımın neden bu kadar telaşlı olduğunu şimdi anlıyorum. Sende ateş var, *kratsoka*." "Burada ne yapıyorsun?" Midemdeki huzursuzluk hissiyle soruyorum.

Burada olduğu her saniye büyüyor.

"Ziyarete geldim. Çok uzun zaman oldu ve tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu görmek istedim" diyor adanın etrafında ve bana doğru hesaplanmış birkaç adım atarken.

O yaklaştıkça ben daha çok içime kapanmak istiyorum, geçmişteki güvensizliklerim ve içgüdülerim zihnimde ön plana çıkıyor. Dik durmak için elimden geleni yapıyorum, kılımı bile kıpırdatmıyorum. Bunun gibi adamlar zayıflıktan beslenir, korkup kaçmanızı isterler.

"Burada değiller. Onlara uğradığını söylerim," diyorum sertçe, aramızdaki mesafeyi kapatıp beni mutfak tezgahına yaslarırken.

Göğsünü göğsüme bastırıyor, gözlerini benden ayırmamak için başını eğiyor.

"Çok mükemmel. Gözlerin, onlar özel bir şey, *kratsoka*."

Nefesi yüzümde gezinirken burnumdan nefes almamaya çalışıyorum, votka ve nane kokusu birbirine karışıp midemi alt üst ediyor.

"Ve senin tenin," diye devam ediyor, sanki benimle konuşmuyormuş da sadece yüksek sesle konuşuyormuş gibi.

Dövmeli elini uzatıp yanağıma dokunduğunda, tepki olarak dişlerimi gıcırdatarak başımı hızla başka yöne çeviriyorum. Bir anda kafama bir silah dayadı ve soğuk çeliği tam gözlerimin arasına bastırdı.

"Dikkatli ol, *kratsotka*. Saygısızlığa tahammülüm yok."

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, bir sonraki hamlesini beklerken tek bir kasımı bile oynatmadığım için kalbim küt küt atıyor, göğsüm kabarıyor. Kendimi hiç bu kadar ölüme yakın hissetmemiştim. Ne Zayden mezarlıktayken, ne de Jim'in evinde geçirdiğim onca geceden sonra. Bu farklı, hava tehlike ve gerilimle dolu ve nefes almakta zorlanıyorum.

Silahı yavaşça yüzüme doğru sürüklüyor, yanağımdan boynuma doğru bir çizgi çizmeye başlarken tenimden çıkarmıyor, ağzıma geri gelmeden önce birkaç saniye boyunca göğüslerimin üzerine yerleşiyor.

"Aç."

Çenem titriyor ama yavaşça dediğini yapıyorum, namluyu içeri iterken titreyen dudaklarımı ayırıyorum. Yavaşça ağzıma girip çıkmaya başlıyor, o kadar derine itiyor ki geri çekilip tekrar tekrar yapmadan önce metalin etrafında öğürüyorum.

"Çok iyi yapıyorsun, *Malishka*. Oğullarım gerçekten çok şanslı," diyor eskisinden daha derine sokarken.

Etrafından nefes almaya çalışıyorum ama neredeyse nefes yolumu tıkıyor. Bir damla gözyaşının yanağıma çarptığını ve yavaşça aşağı kaydığını hissediyorum ama bunun dışında bir tepki vermiyorum. Gözlerini gözyaşıma dikeyiyor, yavaşça yolu izliyor, sonra öne doğru eğiliyor, dilini çıkarıp ucundan yakalıyor ve yanağımdan kulağıma kadar uzun, yavaş bir çizgi çiziyor.

"Adamlarıma beni aramalarını söyle. Konuşmamız gereken bir iş var," diye fısıldıyor kulağıma kabaca, aksanı midemi bulandırırken, ağzını bir an daha tenimde gezdirdikten sonra silahını da alıp uzaklaşıyor.

Solunum yolum yeniden açıldığına göre açgözlü bir nefes alıyorum ve Maxim'in bana bir kez daha bakmadan ön kapıyı kolayca açıp tarayıcıya bile gerek duymadan dışarı süzülüşünü izliyorum.

Vücudum birkaç saniye boyunca olduğu yerde donup kalıyor, hareket edemiyor, düşünemiyor, az önce ne olduğunu anlayamıyorum. Ellerimin titrediğini görmek için aşağı bakıyorum, hayır, tüm vücudum titriyor. Ne olduğunu anlayamadan zemin altımdan kayıyor ve düşüyorum. Sert bir patlamayla yere düşüyorum ama hissetmiyorum.

Orada titreyerek ve sarsılarak yatıyorum, mutfak dolaplarının altına odaklanırken mümkün olan en sıkı topun içine kıvrılıyorum. Hiçbir şey duyamıyorum. Hiçbir şey hissedemiyorum. Tek yapabildiğim titremek ve bakmak.

Bölüm Kırk Beş

ZAYDEN

Ön kapının kilidini kolayca açtım ve gülümseyerek kapıyı ittim.

"Pekala, meleğim. Bütün pastayı aldım.

a-"

Oturma odasının bomboş olduğunu, televizyonun çalışmadığını gördüğümde kelimelerim dilimde

hala açık. Kaşlarımı çatarak yatak odalarına yöneldim. Her birini kontrol ettim, hepsi boş çıktı.

"Angel? Angel! Angel! Neredesin?" Dairenin içinde koşmaya başlarken bağırmaya başladım.

Kalbim hızla çarpıyor ama onu mutfakta bulduğumda anında sakinleşiyor. Yine de onu tam olarak içeri aldığımda tekrar başlıyor. Elimdeki çantayı yere bırakıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve ona doğru sürünüyorum.

"Angel, ne oldu? Neyin var? Yaralandın mı?" Yaraları için onu okşamaya başlarken sordum.

Top gibi kıvrılmış, yaprak gibi titriyor, konuşmuyor, gözünü bile kırpmıyor. Saçlarının bir kısmını yüzünden çekiyorum ve yüzüne baktığımda sessiz gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını görüyorum.

Yere uzandım ve gözlerini benimle temas etmeye zorladım.

Eminim kendim dehşete düşmüş görünüyorum, dehşete düşmüş hissediyorum.

"Tatlım, konuş benimle. Neler oluyor? Ne yapabilirim?"

Gözleri sonunda benimkilere geliyor, acı ve korku yürek parçalayıcı bir kombinasyonla birbirine karışıyor. İçimi burkan bir hıçkırıkla kalbimi bıçaklıyor. Sessizliği gitti, yerini acı dolu çığlıklarının korkunç sesleri aldı. Onu kollarımın arasına alıyorum, sırtımı fırına yaslarken onu bana sarılmaya zorluyorum. Kolları beni sararken yüzünü boynuma gömüyor, o kadar sıkı tutunuyor ki neredeyse acı veriyor. Yine de acıyı istiyorum. Yüzümde lanet bir gülümsemeyle bana vermek istediği her türlü acıyı alacağım.

Sıkıştırmanın onu sakinleştireceğini umarak kollarımı sıkıca sarıyorum ama bu onu daha da sinirlendiriyor. Paniğe kapılmış gibi hissederek

telefonumu cebimden çıkardım ve Dominic'i aradım.

"Meşgulüm," diye cevap veriyor Dominic kısık bir sesle, şüphesiz toplantısının ortasında.

"Ağlamayı kesmiyor!" Histerik bir şekilde bağıyorum. "Ne olduğunu bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum!"

Dominic cevap verirken bir şeylerin çarptığını ve zor nefes aldığını duyuyorum. "Geliyorum. Neredesin? Yaralandı mı?"

"Evde. Hiç sanmıyorum. Ona biraz cheesecake almak için çıktım ve geri döndüğümde bu haldeydi."

Lastiklerin gıcirtısından önce arka planda Dominic'in arabasının ateşleme sesi duyuluyor.

"İki dakikam kaldı," diye homurdanıyor.

Meleğim ruhunu parçalayan bir çığlık daha atıyor, sanki yeterince sıkı tutarsam devam etmesini engelleyebilecekmişim gibi onu kavrayışım sıkılaşıyor.

"Telefonu kulağına götür," diyor.

Kardeşim hayatımda duyduğum en yumuşak ses tonuyla konuşurken telefonu başının yanında tutuyorum.

"Hey, bebeğim. Eve geliyorum. Tamam mı? Sadece sıkı tutun. Bir dakika içinde orada olacağım. Söz veriyorum."

Neredeyse tamam der gibi bir çığlık atıyor ama çok emin olamıyorum. Onunla tekrar konuşurken telefonu tekrar kulağıma götürüyorum.

"Yaralı olup olmadığını kontrol ettiniz mi?"

"Evet, tabii ki. Dış görünüşü iyi. Doktoru arayalım mı?" Bir araba kapısının çarpma sesini ve Dominic'in nefes alışını duymadan önce soruyorum.

"Ben buradayım. Şimdi merdivenlerden çıkıyorum!"

On saniye sonra ağabeyim kapıdan içeri dalıyor, göğsü kabarıyor, başı dönüyor ve bir anda üzerimize düşüyor. Yere düşüyor, sürünerek yanımıza geliyor ve kollarını kızıma doluyor.

"Bebeğim, bebeğim, bebeğim," diye mırıldanıyor usulca. "Neyin var? Ne oldu?"

Nefes nefese kalıyor ama başını Dominic'e çeviriyor, "M-maa-xim" diye kekelerken göğsüme eskisinden daha çok gömülüyor.

Gözleri hâlâ meleğimde olan kardeşime bakarken içim daralıyor.

"Bir daha söylesene?" diye soruyor usulca, gözlerinin arkasına çelik gibi bir ifade geçmiş olsa da.

"Max-im. O buradaydı. O-o-" Bir kez daha hıçkırıklara boğuluyor, en kötü senaryolar gözlerimin önünden geçiyor.

Dominic telefonunu çıkarıyor, parmakları ekranın üzerinde uçuşuyor ve hiç şüphesiz apartmanın güvenlik kameralarını çekiyor. Telefonuna uzanıp onu açmaya zorluyorum, böylece ben de izleyebiliyorum. Ben çıktıktan birkaç saniye sonra Maxim odaya girdiğinde Dominic'in yüzünde öfke beliriyor. Her şeyi izliyoruz, her saniye kaslarım geriliyor.

Dolu silahını kızın ağzına sokup, gözyaşlarını yalamadan önce yüzüne dökmeye zorladığını gördüğümde midem bulanıyor. Her ne kadar başka tarafa bakmak istesem de kendime izin vermiyorum, içimde hissettiğim öfkenin bir sonraki adım için beni körüklemesine izin veriyorum.

"Al onu," dedim sertçe.

Dominic bana bakarken yüzünde saf bir öfke vardı. "AL ONU!" Dediğimi yapmadan önce hırladım ve onu elimden aldım.

Ayağa sıçrarken kollarım.

Tezgâhın üzerindeki cam kâseye uzanıyorum ve onu duvara çarparak parçalıyorum. Gördüğüm her şeyi yok ediyorum ve bunu yaparken hayvani bir kükreme çıkarıyorum. Onu biliyor, onu gördü, ona dokundu. Daha fazla bekleyecek zaman yok, daha fazla plan yok. Ölmek zorunda. Hemen şimdi.

Koridorda koşarken Dominic'in bana seslendiğini duyuyorum ama enerjimi onu eğlendirmek için harcamıyorum. Savaş odasına kolayca giriyor, elime geçen her türlü silahı bir çantaya dolduruyor ve oradan hızla çıkıyorum.

Ayaklarım beni hızla ön kapıya götürüyor ve yumuşak, kırık bir sesin bana seslendiğini duyduğumda elim kapının tokmağında.

"Gitme, lütfen, Zay."

Ses, zar zor atan kalbimi paramparça ediyor ve meleğimin bana yalvaran gözyaşlarıyla dolu gözlerini görmek için dönüyorum. Başka seçeneğim olmadığını görmüyor mu? Gitmek zorunda olduğumu? Onu korumak zorundayım, başına bir daha böyle bir şey gelmesine izin vermektense yüz kere ölürüm. Yine de o sulu gözler ve kederli yüzle boy ölçüşemem. Çantamı yere bırakıyorum, Dominic ve ben onu aramızda tutarken vücudumla sırtını örtüyorum.

"Yanımdayız meleğim. Bunun icabına bakacağız. Güvendesin. Bizimle her zaman güvendesin."

Dominic ve ben öldürücü bir bakış paylaşıyoruz, kararımız kesin. Hapishane ya da bir başkasının onu dışarı çıkarması işe yaramaz, yakınından bile geçemez. Çizgiyi aştı ve şimdi ilk ve son kez bizim ellerimizde kanlı bir şekilde ölecek.

Bölüm Kırk Altı

DOMINIC

Blake'in sakinleşmesi biraz zaman aldı ve nedenini anlıyorum. Maxim bir bakışıyla en güçlü adamları bile kırabilir. Blake'e yapabileceği neredeyse tüm göz korkutma numaralarını yaptı ve Blake hiç tereddüt etmedi. Adam gidene kadar sakin ve soğukkanlıydı, sonra baraj patladı ve haklı olarak öyle oldu. O kadar güçlü ki, bunu gördüğünü bile sanmıyorum. Zayden ve ben görüyoruz ama.

Zayden sonunda onu kollarımdan tutup banyoya taşıdı. Ben Blake'in başına masaj yapıp su soğuyana kadar saçlarını yavaşça köpürtürken sessizce oturdular. Daha sonra ona rahat kıyafetler giydirdik ve yeni yatağıma yatırdık. Evdeki en büyük yatak benimki olduğu için boş yatak odasında ya da Zayden'in odasında kalmaktan bıkmıştım ve Zayden'in Blake olmadan tek bir gece bile uyuması mümkün olmadığı için piyasadaki en büyük ve en iyi Alaskan King'i satın aldım.

Blake aramızda yatıyor, başı göğsümde ve bacakları Zayden'inkilerle iç içe, sessizliği bozmadan önce.

"O adam o mu? Başından beri endişelendiğin kişi mi?"

Kardeşimle bakıştıktan sonra dönüp onun güzel ve uyumsuz gözlerine bakıyorum ve başımla onaylıyorum. Başını sallarken hayal kırıklığına uğramış bir iç geçiriyor.

"Mantıklı. Şimdi anlıyorum."

Kadın sertçe yutkunmadan önce oda birkaç dakika daha sessiz kalır.

"Siz onu nereden tanıyorsunuz? Buralı değil, değil mi? Aksanı..." Sözüünü kesiyor, bunu yaparken tüyleri diken diken oluyor.

Zayden uzanıyor, elini kızın kollarında aşağı yukarı gezdiriyor, sanki onları yatıştırmaya çalışıyor. Bu konuda konuşmayacağını biliyorum. Hiç konuşmuyor ve benim de bir yanımla o konuya girmek istemiyor ama daha büyük bir yanımla bunun önemli olduğunu biliyor.

"Ailemizin öldüğü gece. Komşularda sadece benim olduğumu söylerken yalan söylemedim. Öyleydim. Zayden onları takip etmek için gizlice dışarı çıktı. Dokuz yaşındaydık ve kendi iyiliği için fazla meraklıydı."

Duraksayıp Zayden'e bakıyorum, Blake'in kafasının arkasına boş boş bakarken yüzünde acı dolu bir ifade var.

"Onları apartman kompleksinden çıkıp bir blok ötedeki satıcılarının evine kadar takip etti. Çalıların arasına saklanmış ve yan pencereden içeri bakmış. Zayden babamızın kafayı bulduğunu, kardeşi amcamızın da annemize zorla sahip olmaya çalıştığını izlemiş." Zayden'in gördüklerini, hissettiklerini ve ona nasıl yardım etmek istediğini ama nasıl yapacağını bilemediğini anlatışını hatırlayarak çenemi sıktım. İçi boş kardeşime bakarken, onun eskiden, o geceden önce nasıl biri olduğunun yasını tutuyorum.

"Annem onunla kavga etti ve sonra polis içeri girip silahlar patlamaya başladığında, amcamız annemin teslim olmamasına çok sinirlendi ve hemen o anda annemin boğazını kesti. Bir şekilde polisler onu bulamadan arka kapıdan kaçmayı başardı ve evdeki diğer herkes öldü, bu yüzden kimse o evde kimin olduğundan emin değildi. Zayden hariç."

Bir an duraksadım, hüznle gülümsedim.

"Bize Dom ve Zay derdi, biliyor musun? Asla tam isimlerimizle değil. Bu yüzden sen söylemeye başladığında çok şaşırdık. Tesadüf gibi geldi."

Blake bana bakıyor, Zayden'le yüzleşmeden önce gözleri neredeyse empatiye boğuluyor. Zayden onun gözlerine bakmıyor ama onun yerine ellerini tutup beline doluyor ve başını boynuna bastırıyor. Zayden'in onun istediği her şeyi kolayca yapmasını izliyorum ve hatta onun kokusunu aldığında kaslarının az da olsa gevşediğini fark ediyorum. Bu rahatlatıcı bir şey, temel bir insani rahatlık ve özellikle Zayden hakkında bunu anlaması onun bizim için ne kadar mükemmel olduğunu kanıtlıyor.

"O bizim yaşayan tek akrabamızdı ve kimse o gece orada olmasıyla ilgili bir bağlantı kuramadığı için bizim acil velayetimiz ona verildi. Bizim bildiklerimizi bilerek mi? Zayden'in gördüklerini?" O gün, tercih ettiğimden daha canlı bir şekilde aklıma gelirken başımı sallıyorum.

Anne ve babamızın ağlayan arkadaşları, iş arkadaşları ve komşuları tabutlar indirildikten sonra yavaş yavaş ayrılmaya başlıyorlar. Güneş hızla batıyor ve rahip başını hüznü bir şekilde sallayarak Zayden ve bana doğru uzaklaşıyor. Yanaklarımın ıslak olduğunu biliyorum ama onları silmek istemiyorum. Bu annemin işi ama artık bunu yapamaz ve o yapamazsa kimse yapamaz.

Zayden öldükleri geceden beri ağlamadı, eve koştuğu, komşunun dairesine daldığı ve beni bulduğu geceden beri. Hiç bu kadar çok ağlayan birini görmemiştim.

O zamandan beri bir damla bile bulunamadı. Onun yerine kızgın ve sessiz.

Ertesi gün amcamızın evine taşındık ve bundan nefret ediyoruz. Annemizin katiliyle aynı evde kalmaya dayanamıyoruz. Zayden'i polise gidip gördüklerini anlatması için ikna etmeye çalıştım ama o bunun bir anlamı olmadığını söyledi. Polisler bir keşin çocuğuna inanmazlarmış. Belki de haklıdır, ama belki de ona inanırlar ve o da hapiste çürür. Yine de bu onun için çok kolay görünüyor.

Sümüksü eller Zayden'in ve benim omuzlarıma iniyor, bizimle konuşurken sesinde ikna edici bir keder var.

"Eve gitme vakti geldi çocuklar. Vedalaşın."

Anne ve babamızın yattığı yerdeki çukurlara bakarken öfke beni körüklüyor. Polislerin ortaya çıkması onun suçu olmayabilir ama Zayden'in anlattıklarına bakılırsa annemiz ne olursa olsun buraya gelecekti. Muhtemelen babamız da kendi kardeşinin karısını öldürdüğüne tanık olduktan sonra.

Zayden ve ben öfkeli bakışlarımızı paylaşıyoruz ve Zayden'in sağ elinde gümüş bir şey olduğunu fark ediyorum. Parmak eklemlerini sıkmış, bıçağın yarısı uzun gömleğinin kolunda saklı. Gözleri ona yardım etmem için bana yalvarıyor ve tereddüt etmeden bunu yapıyorum.

Birlikte hareket ediyoruz ve ben dönüp onun ayağına basıyorum. Yumruğumu olabildiğince sert bir şekilde yüzüne indirmeden önce onu şaşırtıyor. O şaşkınlık içindeyken Zayden arkasını dönüyor ve bıçağı onun böğrüne saplıyor. Ağzı şokla açıldı ve ben taşaklarına tekme atmadan önce Zayden'in üzerine atladı. Babam bana her zaman sadece korkakların diğer erkekleri taşaklarından tekmelediğini söylerdi, kavgada bu adil değildir. Gerçi annemizin boynunu kesmenin de adil bir tarafı yok, o yüzden siktir et adil olanı.

Zayden onu sırtından bıçakladığında inliyor ve kendini tutamayıp yere düşüyor. Bir şekilde elini uzatıp bıçağın sapını kavlıyor ve çekip çıkarıyor. Zayden'e nişan alarak bıçağı savuruyor, o sırada ben üzerine atlıyorum. Bıçakla boğuşuyoruz ve bıçağı ona doğru itecek kadar bileğini bükmeyi başarıyorum.

Tüm kaslarımı onun içine itmek için kullanıyorum ama yeterince güçlü değilim. Ta ki Zayden pratik bir şekilde sırtıma tırmanıp

Elleri benimkilerin üzerine gelirken benim çabalarım. Birlikte bıçağı göğsüne saplıyoruz, ağzı açılıyor ve nefesi kesilmeden önce birkaç saniye boyunca vıramaya benzer bir ses çıkarıyor.

Nefes nefese, ayağa kalkmak için hareket ediyorum ve Zayden de öyle yapıyor. Zayden öne doğru eğilip bıçağı göğsünden alıp boynuna dayamadan önce birkaç saniye boyunca ölü amcamızın cesedine bakıyoruz. Eli en son hareket ediyor ve amcamızın boynuna doğru bir çizgi kesiyor. Hareketten fişkırان kan Zayden'i ve benim gömleğimi ıslatıyor, yine de ikimiz de umursamıyor gibiyiz.

Birden arkamızdan yavaş bir alkış sesi geliyor ve beni bir korku kaplıyor. Aman Tanrım. Hapse gireceğiz. Az önce amcamızı öldürdük ve yakalandık. Zayden'e bakıyorum, sessizce kaçıp kaçmamamız gerektiğini sorguluyorum. Ama o bana hiçbir şey söylemiyor. Sanki artık orada değilmiş gibi boş boş bana bakıyor, sonra ikimiz de tanışımızla yüzleşmek için dönüyoruz.

Uzun boylu, bir bina kadar geniş, sarı saçlı ve gümüş gözlü bir adam midemi bulandıran bir sırıtışla bize gülümsüyor. Gözleri amcamıza bakmadan önce Zayden ve beni tepeden tırnağa süzerken elleri hâlâ alkış tutuyor.

"Moi malchiki, bu etkileyiciydi," diyor, kalın aksanı ilk başta sözlerini anlamayı zorlaştırıyor.

"Kimsin sen?" diye sordum.

Sırıtarak gözlerini bana çeviriyor.

"Bana Maxim diyebilirsin."

Hikayeyi anlatmaya devam ederken alay ediyorum, Blake'in gözleri kırpmadan bana bakıyor ve devam etmem için yalvarıyor.

"Cesedi taşımamıza yardım etti, yerel bir domuz çiftliğine götürdü ve birkaç saat içinde tamamen yenmesini izledik. Sonra bize bir teklifte bulundu. Ya koruyucu aileye gidecek ve büyük ihtimalle ayrılacaktık ya da gelip onunla yaşayacaktık. Onun altında eğitilirsiniz. Onun için çalışın."

Blake kaşlarını çatıyor. "Gerçi siz sadece dokuz yaşındaydınız."

Başımı sallıyorum. "Maxim'e göre mükemmel bakım yaşı. Açıkçası, birlikte kalmayı seçtik ve Maxim bizi yasal olarak evlat edindi. Neredeyse bir gecede ABD'den ayrılıp Rusya'ya taşınıyorduk. Dört yıl boyunca haftada yedi gün, günde on dört saat eğitim gördük ve on üçüncü yaş günümüzde ilk işimize gönderildik."

Güzel dolgun dudakları inançsızlıkla aralanırken, görünüşe göre sersemlikten çıkmakta olan Zayden'e bakıyor.

"Onun için ne kadar süre çalıştınız?" diye soruyor, şüphesiz onu bu konuda konuşturup konuşturamayacağını test ediyor.

Parmaklarını kızın saçlarında gezdirmeye başlamadan önce bir süre hiçbir şey söylemiyor.

"On sekiz yaşımıza kadar. Dominic yıllardır kaçışımızı planlıyordu ve bizim için sahte ölümler ayarlayabiliyordu. Yıllarca dikkatli davrandık, yakın zamana kadar gerçek isimlerimizi hiç kullanmadık, ta ki bizi unuttuğundan emin olana kadar."

"Neden isimlerinizi kullanıyorsunuz ki? Neden tamamen değiştirerek sizi asla bulamayacağından emin olmuyorsunuz?" Blake soruyor.

Zayden omuz silkmeden önce bir iki dakika cevap vermiyor.

"Onlar sadece uçmuş keşlerdi, ama bizi her şeyleriyle sevdiler. Bu ismin ölmesine izin vermek bir-"

"Onursuzluk," diye bitiriyorum.

Blake hüzünle gülümserken o da başıyla onaylıyor.

"Hapishaneden aradığın arkadaşın o mu?" diye soruyor Zayden'e, o başını sallamadan önce. "Ne yani, şimdi de evinize gelip onu aramanızı mı istiyor?"

Kaşlarını çattım. "Böyle mi söyledi? Onu aramamızı mı istiyor?" Başını sallıyor. "Neden? Bu garip mi?"

"Evet," diyor Zayden. "Onunla sık sık konuşuyorum. Arada bir Dominic'i bile arıyor."

"Yani bunu neden burada olduğuna dair bir bahane olarak mı söyledi?" "Kesinlikle," diyor Zayden ve ben.

"Peki, o zaman ne istiyor? Neden geldi?"

"Eminim onu aramamızı istiyordur. Sanırım o da sizi şahsen görmek, değerlendirmek istedi. Sizi bir insan olarak görmüyor, sizi bir pazarlık kozu, bir mülk, başımızın üstünde tutulacak bir şey olarak görüyor."

Bunun üzerine irkiliyor ve birkaç saniye sessiz kalıyor.

"Peki, ne yapacağız?"

"Hiçbir şey yapmayacağız," diyorum. "Biz onu öldürene kadar tamamen kilit altındasınız."

"Onu öldürecek misiniz?"

"Elbette," diye alay ediyor Zayden ben devam ederken. "Hepimizin sonsuza kadar güvende kalmasının tek yolu bu, bebeğim."

Yüzünün yan tarafını tutuyorum ve bana göz kırptıyor.

"Çektiğiniz acı için çok üzgünüm."

Yan dönerek Zayden'e bakıyor ve onunla da konuşuyor. "Yaptığın şeyi gördüğün için çok üzgünüm. Gerçek cehennemi yaşadığın için yanınızda olacak ve sizi tutacak kimse olmadan."

Kolları onu inciteceğinden endişelenmeme neden olacak kadar sıkılaşıyor ve sonra başını sertçe sallıyor.

"Artık sana sahibim meleşim. Her şey seni kollarımda tutabilmek için oldu. Hiçbir şeyden pişman değilim."

Bunun gerçek olmadığını bildiği için üzgün bir şekilde gülümsüyor. Sanırım bu Zayden'in gerçeği, ama genel anlamda ona inanmıyor ve bu sorun değil. Dudakları Zayden'inkilere değişiyor, öpüşmeleri yavaş ve tutkulu, sanki bu öpücükle Zayden'in tüm acılarını iyileştirmeye çalışıyormuş gibi.

Zayden'le öpüşmeyi kesip Zayden boynuna geçerken dudaklarını ağzıma bastırduğında vücudumu onun etrafında kıvırıyorum ve onu olabildiğince kendime yaklaştırıyorum. Onu aramızda sıkıştırıyoruz ve her birimizin üzerine birer elini koyarken zevkle inliyor.

"Kullan beni," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "İkiniz de. Bırakın acınızı dindireyim, en azından bir süreliğine."

Tatlı kızıma hüznle gülümsüyorum. Kalbi çok büyük, bizim için çok büyük ve kıcını sikime sürttüğünde, kaya gibi sağlam ve o küçük dar kık için hazır. Onun sıcak amcığında olmayı da seviyorum, ama kıcına gömülmekle ilgili bana bir şeyler yapan bir şey var. Sadece bunu düşününce sikimin ucundan bir damla prekum sızıyor.

Ona bir öpücük daha kondurarak Zayden'e doğru itiyorum, ben kıyafetlerimi hızlıca çıkarırken onun da onu eğlendirmesine izin veriyorum. Birbirlerini yemeye başladılar. Blake uyku şortu ve atletiyile, Zayden ise her zamanki gibi kendine güvenen bir erkek olarak banyodan çıkmış çıtırılçılak yatıyor. Blake'in kendini Zayden'e karşı öğütmesini izliyorum, siki kıyafetlerinin arasından bile klitorisine sürtünürken inliyor.

Kıyafetlerim yere düştükten sonra bir kez daha arkasına geçiyorum, parmaklarımı bel kemerine geçiriyorum ve mükemmel çıplak teniyle karşılaşana kadar şortunu bacaklarından aşağı sıyrıyorum. Hâlâ Zayden'i kuru kuru beceriyor, ki bu benim için sorun değil çünkü zaten onu kendim için hazırlamak istiyorum.

Her iki elimle dolgun kıcının altını kavrayarak, yüzümü indirmeden önce onu kendim için ayırdım, dilimi amına dayadım ve dilimi kık deliğine inene kadar tüm yol boyunca sürükledim. Alt sırtını kavislendirirken bana karşı titriyor ve bunu yapmam için beni cesaretlendiriyor

tekrar. Ben de mecburen onu amından götüne kadar defalarca yalıyorum, ta ki götünü yemeye başlayana kadar.

Bir parmağımı amının içine sokarak, Zayden klitorisine sürtünürken onu yalıyor ve emiyorum. Artık sırılıklılam olmuş parmağımı amından çıkarıp kıkına sokana kadar her dokunuşta inlemesi ve nefes nefese kalması yeterli oluyor. Kayganlaştırıcı olmadan biraz direnç var, ama sadece kendi uyarılmasıyla beni almasıyla ilgili bir şey yolu kolaylaştırıyor, çok ateşli.

İzinsiz giriş karşısında vücudu geriliyor ve boğuk bir nefes veriyor.

"Zayden, amcığıyla oyna," diyorum ve o da sevinçle itaat ediyor.

Yavaşça parmağımın etrafında gevşemesini sağlarken iki parmağımı içine sokuyorum.

Sonunda tekrar inlemeye başlıyor ve hatta elime karşı hareket etmeye başlıyor. Ağızımda yeterince tükürük topluyorum, içine bir parmak daha sokmadan önce doğrudan güzel kıkına tükürüyorum. Nefes nefese kalmıştı ve boşalmak üzere olduğunu biliyordum, bu yüzden hareketlerimi durdurdum ve Zayden de aynısını yaptı.

"Neler oluyor?" diye sızlanıyor. "Beni boşaltın!"

"Yapacağız meleğim, ama önce biraz daha oynamak istiyoruz."

"Ama sen bana her zaman birkaç orgazm yaşıtıyorsun," diye suratını asıyor ve sırtına bir öpücük kondururken kıkırdamama neden oluyor.

"Sabır, bebek kız. Küçük bir kenarın kimseye zararı olmaz."

"Öyle olduğuna eminim. Buna boşuna mavi taşaklar ve mavi yumurtalıklar demiyorlar."

Ona gözlerimi deviriyorum ama sırtıtmama engel olamıyorum. Omzunun üzerinden Zayden'e bakıp yuvarlanmamızı işaret ediyorum, o da başıyla onaylıyor. Parmaklarımı yavaşça onun içinden çıkarıyorum ve sırt üstü yatarak yatak başlığına yaslanıyorum. Zayden onları yuvarlarken bekliyorum, Blake'i göğsüme yapıştırırken onu örtüyor.

Ellerim Blake'in kalçalarına gidiyor ve yatağımın başucundaki masadan kayganlaştırıcıyı almadan önce doğru açıyı yakalayana kadar onları yukarı kaldırıyorum. Onu ne kadar ıslatabileceğimi, götünü sikmek için ne kadar kullanabileceğimi görmek istesem de, bunun onun için zevkli olmasını istiyorum. Bu yüzden, parmaklarımın üzerine iyi bir miktar topluyorum, iki parmağımı tekrar içine sokmadan önce birkaç kez kık deliğinin etrafında dönüyorum.

"Siktir," diye inliyor.

Sadece birkaç kez içine girip çıktım. Bir kez daha çekip onu hizaya getirdiğimde kasları gevşemiş ve benim için fazlasıyla hazır. Sızlanmaya başladı, protesto ettiğini varsayıyorum, ta ki sikimin başını hissedene kadar

Onu. Onu aşağı ittiğimde, kaslarının içeri girmeme izin verecek kadar gevşemesi biraz zaman alıyor.

Hızımı onun belirlemesine izin vererek, tabanım kık yanaklarının arasına yerleşene kadar yavaşça, santim santim üzerime batmasına izin veriyorum. Bu hisle inliyorum, yarı oturur, yarı uzanırken parmaklarım kalçalarının önünü kazıyor.

"Sıra bende." Zayden, sikini kızın amına dayayıp içeri itmeden önce sırtıyor.

Bunun zerine nefesi kesiliyor, baskıdan kaçmak için sırtı benden kalkmaya alışıyor. Yine de buna izin vermiyorum, Zayden yavaşça onun içinde çalışırken onu kendime doğru sabitliyorum.

Tamamen aramıza sıkıştığında, Zayden öne doğru eğilip meme uçlarını emmeye başlarken boynuna hafif öpücükler kondurmaya başlıyorum.

"Tanrım, evet," diye inliyor biz onu yavaşça sikmeye başlarken.

şehvet sarhoşu gözleri bana geldiğinde hızımız durgun ve nazik. "Sana beni kullanmanı istediğimi söylemiştim, bu sanki ikinizin bana tapıyorlar."

"Var bebeğim," diyorum yüzünü nazikçe okşarken. Bunun zerine başını sallıyor.

"Bana başka bir gün tapın. Beni bugün kullanın."

Sözleriyle sikim zonkluyor, onu gt deliği çiğ olana kadar sikmenin cazibesi güçlü, çok güçlü. Yine de meseleleri kendi ellerine almaya karar vermiş gibi görünüyor, çünkü elimi yüzünde tutuyor, boğazına indiriyor ve beni sıkmaya zorluyor. Hay sikeyim. İnce boğazının avucumdaki hissine bayılıyorum. Çok kırılğan, çok kırılabilir ve nefes alıp almayacağına, yaşayıp yaşamayacağına karar verme gücüne sahip olmak beni bir tanrı gibi hissettiriyor.

İstemedem, itişlerim daha derin, daha çılgın hale geliyor ve içimdeki canavar bana verdiği zevkle göğsünü dövüyor.

Bölüm Kırk Yedi

BLAKE

Dom kıcımı öyle sert sikmeye başlıyor ki yıldızları görebiliyorum, çıkarmak istediğim acı dolu çığlığı yutmak için elimden geleni **yapıyorum**. Buna ihtiyacı var, benim de ihtiyacım var. Hepimizin ihtiyacı var. Gözlerim hala beni nazıkçe siken Zayden'e takılıyor.

"Bıçağın nerede, Zay?"

Bunun üzerine kaşlarını çattı. "Komodin.

Neden?" "Al şunu," diyorum.

Bir an duraksıyor, bıçağı almadan önce yavaşça içimden çekiliyor. Daha önce üzerimde kullandığı bıçağın aynısı, belli ki en sevdiği bıçak ve bıçağı çıkardığında içimi bir korku kaplıyor. Yine de konuşurken onu itiyorum.

"Kullan beni."

Nedense tereddüt ediyor, sikini tekrar içime sokarken başını sallıyor.

"Bugün olmaz meleşim. Bugün buna ihtiyacın yok."

"Ama sen biliyorsun. Tüm o öfke hâlâ içinde, Zay. Ailenden, çocukluğundan, bugünden. Senin buna ihtiyacın var ve benim de senin buna ihtiyacım var. Bırak dışarı çıksın, beni kanat."

Gözlerini sıkıca kapatıyor, bıçağı tekrar açtığında puslu bir bakış hakim oluyor. Zayden her zaman yaptığı gibi bıçakla tenimde gezinmeye başlıyor, bıçağın keskinliği gelecek olan şey için sadece bir alay. Bıçağı meme uçlarımın üzerinden ve göğüslerimin arasından geçirirken tüylerim diken diken oluyor.

Dom kendi travması ve dehşeti içinde homurdanıp inerken boğazımı sıkıca kavıyor. Onlar benim her şeyim, benim için her şey ve ben de en karanlık zamanlarda bile onlar için her şey olmak istiyorum.

Zayden hiç uyarmadan karnımı göbek deliğimin hemen yanından kesti. Beş santimlik kesiğe bakarken irkildim. Kahretsin, sanırım bu daha önce yaptığı en büyük şey. Kan hemen yüzeye çıkıyor,

Eğiliyor ve dili dikiş yerini yalıyor. İlk başta acıtıyor, ama ondan gelen zevk dolu iniltiler buna değiyor.

Yüzünü yukarı kaldırıyor, açgözlülükle yalamadan önce dudakları kırmızıya boyanıyor, başparmağı kesiğe geliyor ve klitorisimmiş gibi hafifçe masaj yapıyor. Belki de boktan bir nedenden ötürü amımın nabzını hızlandırdığı içindir, Dom beni mahvetmeye çalışıyormuş gibi sikmeye devam ederken bu acı ve zevk beni eziyor.

"Kesilmek hoşuna gidiyor mu bebeğim? İyi hissettiriyor mu?" Dom soruyor Kulak.

"Evet," diye inliyorum. "Zay'e yaptığı şeyi seviyorum. Benim için vahşileşiyor ve bu

"Zayden altından bir kesik daha açarken inliyorum, bu sefer daha küçük ama yine de epey kanıyor.

Zay beni eskisinden daha derinden sikerken tamamen büyülenmiş bir halde kana bakıyor.

"Çok mükemmel, meleğim. O kadar mükemmel ki," diye dişlerini sıkarak bıçağı ağızına götürüyor ve dilini kanlı bıçağın üzerinde gezdiriyor.

Bu anla ilgili bir şey, bunu ilk kez yaşadığım zamandan, onun söylediğı bir şeyden bir anıyı sarsıyor. "Beni işaretle, Zay." diye inlerken kelimeler ağızımdan dökölüyor.

Bana bakarken hamleleri bir anda hızlanıyor, berrak, kristal mavisi gözleri şu anda neredeyse koyu çivit reğinde.

"Ne demek istiyorsun, meleğim?"

"Beni senin yap. Beni sonsuza dek işaretle, lütfen," diye yalvarıyorum.

Bıçağı indirmeden önce duyduğu en erotik şey buymuş gibi gözleri neredeyse başının arkasına yuvarlanıyor.

"Tam burada," diyorum kalbimin üzerine. "Tıpkı dövmen gibi. Sana uymak istiyorum."

Sol göğsümü avuçlamadan önce bir an tereddüt ediyor, yukarı kaldırıyor ve bıçağın ucunu sadece bir kıl kadar altındaki deriye bastırıyor. Onunkinden daha aşağıda ve o konuştuğunda bunu söylemek istiyorum.

"Bunu bizden başka kimsenin görmesini istemiyorum, sadece biz varız meleğim."

Bir sonraki anda, bıçak derimi ısıyor, vücudumun sıkılaşmasına ve her iki adamın da benim gibi inlemesine neden oluyor. Siktir, siktir, siktir. Diğer küçük kesiklerden çok daha fazla acıtıyor ama Zayden'in şu anda istesem bile duracağını sanmıyorum, güç ve kan sarhoşu, aşağı bakarken ve derime mükemmel bir Z oymasını izlerken.

"Ve bir D," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum. Ona bakmak için döndüğümde Dom'un hamleleri duraksıyor. "Dom için de beni işaretle, lütfen."

Zay başını sallamadan önce bir süre beni izliyor ve hemen yanında bir D kesiyor. İşini bitirdiğinde Zayden elini Z'nin üzerine bastırıyor ve Dom'un elinin D'yi örtmek için etrafıma dolandığını hissediyorum.

"Ölümde bile, sonsuza dek benim," diyor Zayden. "Sonsuza dek bizim," diye katılıyor Dominic.

Orgazmım üzerimde sürünmeye başlarken başımı sallıyorum. Zayden'in diğer eli aşağı uzanıyor ve klitorisimi ovmaya başlıyor, bu da kelimelerimi nefes nefese söylememe neden oluyor.

"Sonsuza kadar."

Bir sonraki saniyede eli klitorisime tokat atıyor, tüm vücudum gerilirken ve hem Dom hem de Zay serbest kalırken benden bir çığlık atmaya zorluyor.

Hepimiz tek vücut olmuşuz, ağır nefesler alıyoruz ve tenimiz ter içinde, Zayden dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve beni başımı Dominic'e çevirmeye zorluyor, hemen ardından da onu öpüyorum. Hayatımda daha kolay verdiğim bir söz düşünemiyorum. Birlikte olmayı tercih edeceğim hiçbir yer ya da hiç kimse yok. Ne olursa olsun, bunun asla değişmeyeceğini biliyorum. Ben sonsuza dek onlarınım, hep öyle oldum.

Bölüm Kırk Sekiz

BLAKE

Maxim eve geleli iki gün oldu. Hepimiz temizlendikten sonra Dom ofise gitti. Eve dönmeden önce bazı şeyleri alması gerektiğini söyledi. Döndüğünde kendini dairedeki ofisine kilitledi ve dışarı çıkmayı reddetti.

Kapıyı çalmadan önce öğle yemeği sipariş ettim, çünkü berbat bir aşçı olduğum bir sır değil. Cevap vermiyor ve kapı kilitli. Zayden yanımdan geçip meraklı bir kaşını kaldırdığında kaşlarımı çatıyorum.

"Meleğimin kilit açma dersine ihtiyacı var mı?"

Buna güldüm. "Tabii ki kilit açmayı biliyorsun."

Yatak odasına koşup farklı uzunluklarda birkaç metal pim içeren küçük bir plastik kutuyla çıkmadan önce bu çok açılmış gibi başını sallıyor. Zay, her kilidin farklı olduğunu ve farklı aletlere ve açılara ihtiyaç duyduğunu, ancak pratikle bunun ikinci doğa haline geleceğini açıklıyor. Kilit mekanizmasına nasıl dokunacağımı ve onu nasıl geri iteceğimi gösteriyor, yanlışlıkla kapının kilidini kendisi açıyor.

Çabucak kafasını içeri sokup kapının kolunu tutuyor.

"Zayden, defol git buradan," diye homurdanıyor Dom.

"Hazır değildik! Sıra meleğimde. Bir saniye," diyor kapıyı içeriden kilitleyip bir kez daha kapatırken.

"Sıra sende," diyor iğneleri bana uzatırken.

Onun hareketlerini taklit etmeye çalışıyorum ama bu en az dört kat daha uzun sürüyor ve hiçbir şekilde o kadar iyi yapamıyorum. Yine de o tatmin edici klik sesini duyduğumda, kapıyı itip açarken içimde gurur kabarıyor, Dom bana bitkin ama küçük bir sırtışla bakarken manyak gibi sırtıyorum.

Odaya girerken eğilip onun için sipariş ettiğim yemeği alıyorum.

"İlk kilidini açtın mı?" Dom sorar.

Masasına zıplıyorum, başımı sallarken ona hamburgerini ve patates kızartmasını uzatıyorum.

"Evet."

Kalçamı avuçlarken bana hızlıca göz kırpmıyor ve diğer eliyle yemeğini açıyor.

"Seninle gurur duyuyorum ve teşekkür ederim bebeğim," diyor hamburgeri alırken ve yerken başparmağını bacağıma sürtüyor.

Öne doğru eğildiğinde gömleği kayıyor, içinden plastik gibi görünen küçük bir parça görünüyor. Kaşlarımı çatarak üstteki iki düğmesini açıyorum.

"Ne-"

Dominic'in kalbinin tam üzerinde, Zayden'inkinin olduğu yerde yeni bir dövme var. Siyah-beyaz bir nergis ve sapında benim adım yazılı. Ona bakarken gözlerim sulanmaya başlıyor.

"Bu senin ilk dövmen mi?"

Sessizce başını sallıyor. "Beğendin mi?"

Bununla alay ediyorum, dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor.

"Beğendin mi? Bayıldım. Yine de bunu yapmak zorunda değildin." "Yapmak istedim. Daha iyi bir ilk dövme düşünemezdim."

Eğilerek dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve beni kucağına çekerken ona karşı iç çekiyorum. Kollarımı boynuna doluyorum ve çekip başımı omzuna yaslamadan önce ona sarılıyorum.

"Neden ara vermedin? Günlerdir buradasın," diye mırıldanıyorum.

Konuşurken eli sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Bu önemli bir iş."

"Neredeyse bitti mi? Bir planın var mı?" diye sordum.

Ona bakmak için geri çekildiğimde başını sallıyor.

"İstiyorum."

Ayrıntıya girmesini bekliyorum ama girmiyor, en azından bir dakika boyunca girmiyor, sonra bir nefes alıp bağılıyor.

"Zayden, buraya gel."

Zay içeri giriyor, duvara yaslanıp inliyor. "Tam zamanında.

Neyin var?"

"Maxim'in özel uçak programında bir değişiklik buldum. Dört gün sonra Los Angeles'a uçacak. Tarihleri e-postasıyla eşleştirdim ve bir otel rezervasyonu buldum."

Daha fazlasını söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Görünüşe göre söylemesine de gerek yok çünkü Zayden başıyla onaylıyor ve ellerini çırpıyor.

"Pekala, dört gün."

"Dört gün," diye kabul ediyor Dom. "Precision Security ile temasa geçtim. Biz yokken evi gözetlemesi için bir adam gönderecekler."

"Biz mi?" Ben soruyorum. "Yani ikiniz mi?"

Kardeşler birbirlerine bir bakış attıktan sonra her ikisi de

Ben

. "Bu şekilde olmak zorunda. İkimiz de onunla başladık," diyor

Dom. "Ve ikimiz de onu bitireceğiz," diye bitiriyor Zay.

Bu konuda midemi bulandıran bir şey var. Bilmekten hoşlanmıyorum ikisi de gitmiş olacak. İkisi de tehlikede olacak. Ya yardıma ihtiyaçları olursa? Destekleri yok, gökyüzündeki gözleri yok. Hiçbir şey yok. Takviye olmadan bir pusuya düşebilirler.

"Hey," diyor Dom, yanaklarımı okşarken gözlerimi kendine çekiyor. "Bunu birlikte atlatacağız. Söz veriyorum."

Sertçe yutkunuyorum ve ona en inandırıcı gülümsememi veriyorum. Yine de içime sinmiyor.

Bölüm Kırk Dokuz

ZAYDEN

"Seni özledim." Yumuşak sözleri kulaklarıma en tatlı melodi gibi geliyor.

"Ben de seni özledim meleğim. Tüm bunlar sona erdiğinde sana sarılmak için sabırsızlanıyorum," diyorum Dominic ve ben Maxim'in otelinin ikinci katında resepsiyon alanına bakarken.

"Ben de bunun için sabırsızlanıyorum. Dom'a onu sevdiğimi söyleyecek misin?"

Ona gözlerimi deviriyorum, önce beni sevdiğini söylemeye gerek görmemesine duyduğum kızgınlıkla mücadele edemiyorum.

"Peki ya ben?" Alay ediyorum, suratı asık bir çocuk gibi konuştuğum için özür dilemiyorum.

Konuşurken gülümsemesi telefonda neredeyse duyulabiliyor. "Ah, Zay.

Kendini dışlanmış mı hissediyorsun?"

"Evet," diyorum basitçe.

İç çekmeden önce buna gülüyor.

"Seni seviyorum, Zayden. Yapmam gerekenden, yapabileceğimi bildiğimden çok daha fazla. Seni o kadar çok seviyorum ki senden uzakta olmak fiziksel olarak acı veriyor."

Normalde gevşek atan kalbim onun sözleriyle fazla mesaiye başlıyor, sırtırken içimi ezici bir memnuniyet duygusu dolduruyor.

"Bu daha iyi. Seni seviyorum meleğim. Bir sonraki nefesimden daha çok, tüm bu gezegenden daha çok. Eğer seni korumak, sana sahip çıkmak için her erkeği, kadını ve çocuğu seve seve feda ederim."

"Tamam, bu biraz fazla oldu. Bu yedi milyardan fazla cinayet demek, Zay." Gülüyor.

"Hepsi gitti," diyorum ciddiyetle.

Dominic başını sallıyor ve ben de ona uyarıcı bir bakış gönderiyorum ama koluma vurduğunda müdahale etmiyorum. Aşağı baktığımda Maxim ve iki adamın konsiyerj masasına doğru yürüdüğünü görüyorum. Mükemmel.

"Gitmeliyim, bebeğim. İçeride kal. Güvenliğinizi dışarıda tutun."

Bununla birlikte aramayı sonlandırıyorum ve Dom'la birlikte odaya gidiyoruz. Hizmetçinin anahtar kartını çoktan okuttuk ve kameralardan uzakta, gizli odamızdan çıkar çıkmaz maskelerimizi taktık, Dom görüntülerin üzerinde bir döngü oynatmasına rağmen hiçbir şeyi şansa bırakmadık.

Asansöre binerek çatı katı düğmesine basıyoruz ve içeri girmeden önce kolayca en üst kata çıkarılıyoruz. Süiti çoktan incelemiştik ve bunu yapmak için ne kadar beklersek, işlerin ters gitme riskinin o kadar yüksek olacağına karar verdik.

Ben arkaya bakan kanepenin arkasına yerleşirken Dominic ön girişin hemen içindeki banyoya gidiyor. Ben en azından ilk güvenlik görevlisini halledeceğim, Dom ikincisini halledecek ve geri kalanını da Maxim'den bir şey beklemememiz gerektiğini bildiğimiz için anında planlayacağız. O gelmiş geçmiş en öngörülemez insanlardan biri, bu yüzden hâlâ hayatta.

Dominic'in köşeden dışarı bakmasını izliyorum, silahını doğrulturken benimle başını sallıyor. Genelde bıçakları tercih ederim ve üzerimde bolca bıçak olmasına rağmen, şu anda bir silah daha mantıklı geliyor. Dominic asansör kapıları açılmadan hemen önce kendini uzaklaştırıyor. Hiç tereddüt etmeden ilk güvenlik görevlisinin kafasına bir kurşun sıkıyorum. Dominic dışarı fırlarken yere düşüyor ve diğerinin silahına uzanamadan boynunu kırıyor.

Kanepenin üzerinden atlayarak Dominic'e doğru koşuyorum, şu anda Maxim'i yüzüstü yere yatırmış durumda. Kıkırdarken silahı kafasının arkasına dayıyorum.

"Bunun için uzun zamandır bekliyordum. Bir zevk olduğunu söyleyebilirim ama yalancılardan ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

"Lütfen bana zarar vermeyin," diye inliyor adam.

Dominic ve ben paniklemiş bakışlarımızı paylaştık. Maxim asla yalvarmaz, asla. Diğer sorun ise bu sesin Maxim'e ait olmaması, hatta Rusça bile değil. Kardeşim onu sırt üstü çeviriyor, karşımızda bir yabancı görünce gözlerimiz doluyor. Arkadan bakıldığında Maxim'e tıpatıp benziyor, kelimenin tam anlamıyla. Aynı boy, yapı ve saç modeli. Bu ne lan!

"Nerede o!" Silahı boğazına dayarken hırlıyorum.

"Bilmiyorum. Parkta koşarken bu haydutlar beni yakaladı. İşbirliği yapmazlarsa çocuklarımızı öldüreceklerini söylediler. Birkaç günlüğüne bu odaya yerleşmem gerektiğini söylediler. Özür dilerim! Özür dilerim! Özür dilerim!" diye ağlıyor.

Siktir. Siktir. Siktir. Siktir.

Başımı kaldırdığımda Dominic'in çoktan telefona sarılmış olduğunu görüyorum, şüphesiz meleğimi arıyor. Endişeyle ona bakıyorum, rahat bir iç çekmesini, onunla konuşmaya başlamasını bekliyorum ama yapmıyor. Telefon çalışıyor ve kapatmadan önce çalışıyor.

Parmakları telefonun üzerinde uçuşarak güvenlik kameralarımızın canlı yayınını açıyor. Her oda boş ve o farklı bir ekran açarak olayları izliyor. Hızlanarak, iki haydutun kapının dışındaki güvenlik görevlisini öldürüp kapıyı kırmalarını ve kızımın peşine düşmelerini izliyorum.

Koşabildiği kadar hızlı koşuyor, koşarken tezgahın üzerindeki bifttek bıçağını kapıyor.

İyi kız. Bir silah al.

Yine de çok hızlılar. Onu yere yatırdılar ve içlerinden birini bacağından bıçakladığında, diğeri yüzünü yere çarptı. Onu bir bez bebek gibi kaldırıp yüzüne bir bez geçirdikten sonra hızla gevşeyip onu kapıdan dışarı taşıdıklarını görünce kükredim.

Bir sonraki anda Dominic'in telefonu duvarda paramparça oldu. Sadece benim yapabileceğimi düşündüğüm vahşi bir çığlık attı, sonra yem adama döndü, eldivenli ellerini boynuna doladı ve sertçe vurdu.

Bana bakarken göğsü kabarıyor ve elleri titriyor. "Onu nereye götürmüş olabilir?"

Bir fikrim var. Umarım yanılıyorumdur.

Bölüm Elli

BLAKE

Hatırladığım son şey aseton gibi bir şeyin kokusu. Biraz daha tatlıydı, neredeyse bir tür temizleyici gibiydi. Kokladığımı hatırlıyorum ve sonra... hiçbir şey. Kendimi yavaşça içine düştüğüm bulanıklıktan çıkmaya çalışırken hissediyorum ama bu çok zor, çok zor.

Başım önümde gevşek bir şekilde yatıyor ve içimden yorgun bir inilti çıkıyor. Saçlarımı yüzümden çekmeye çalışıyorum ama kollarım sıkışmış, kapana kısılmış. Yavaş yavaş anlamaya başlıyorum ve gözlerimi açacak gücü topluyorum. Bir tavan buluyorum, herhangi bir tavan değil, kristal bir avizesi olan taç kalıplı abartılı bir tavan.

Bakışlarımın yavaşça krem rengi duvarlarda gezinmesine izin veriyorum ve uzandığım büyük yatağa geliyorum. Hayır, bağlı. Ellerimin her biri yatak başlığına bağlı. Bacaklarım bağlı değil ve bunun için minnettar olmalıyım, ama tamamen çıplak olduğum gerçeği bana böyle bir rahatlık vermiyor.

"Günaydın, *kratsoka*." Köşedeki lüks bir sandalyeden ürpertici bir ses gülümsüyor.

"Maxim," diye fısıldıyorum boğuk bir nefesle, bağlarımı çekiştiriyorum ama her hareketimde daha da sıkıldıklarını görüyorum.

Gözlerim çılgınca etrafımda dönüyor ve siyah takım elbiseli uzun boylu bir adama takılıyor. Kapının girişinde duruyor, ellerini kavuşturmuş, gözlerini ileri dikmiş. Beni kurtarması, bağışlaması için kendi ellerimle ona yalvarıyorum. Ancak, bana doğru bakmıyor bile.

Maxim kıkırdarken odayı pis bir ses dolduruyor.

"İyi deneme. Adamlarım bana oldukça sadıktır. Güzel bir amcık için ölüm belgelerini imzalamaya cesaret edemezler."

Boyu kadar ayağa kalkıyor, midemi bulandıran ve kemiklerimi ürperten bir şekilde sırtarak bana doğru yürüyor.

"Yine de söylemeliyim ki, çok ama çok güzel bir amcık," diyor, eli bana dokunmak için uzanıyor.

Bacaklarımı kapatıp olabildiğince hızlı bir şekilde yatağın diğer tarafına doğru itiyorum. Hareketimden rahatsız olmuş gibi görünmüyor, aksine eğleniyor. Sanki bunu bekliyordu, sanki beni test ediyordu. Geçtim mi, kaldım mı emin değilim. Geçmek ya da kalmak istediğimden de emin değilim.

"Neredeyim ben?" diye sordum.

Gözleri bana geliyor ve etkilenmemiş bir kaşını kaldırıyor.

"Annen sana görgü kurallarını öğretmedi mi, *kratsoka*?"

Sinirden dişlerimi sıkıyorum.

"Lütfen," diye bağırdım. "Neredeyim ben?"

Kollarını açarken yüzünde memnun bir gülümseme beliriyor. "Benim evim. Şimdiye kadar nasıl buldunuz?"

"Biraz soğuk," diye homurdanıyorum, tüylerim diken diken oluyor ama bunun sadece odanın sıcaklığından kaynaklandığından emin değilim.

Sakalını kaşırken bir kahkaha atıyor. "Evet, orası

senin için Rusya."

Panik içime hücum etti. Rusya mı? Lanet olası Rusya'da mıyım?! Aman Tanrım.

Bana bir adım daha yaklaşarak başını saygıyla sallıyor. "Gerçekten de annene tıpatıp benziyorsun."

Ona bakarken kaşlarım çatıldı. "Annemi tanıyor muydun?"

"Pekala." Sırıttıyor. "Onun meme uçlarına sahipsin, mükemmel pembe tonda," diyor ve yatağın üzerine eğilip sol meme ucumu başparmağı ve işaret parmağı arasında acı verici bir şekilde sıkıştırıyor.

Tepki vermemek, onu tatmin etmemek için elimden geleni yapıyorum ama bu sadece onu daha da cesaretlendiriyor. Göğsümü avuçluyor, ben acı içinde inleyene kadar sıkıyor. Ben haykırır haykırmaz gülümsüyor ama gülümsemesi hemen kayboluyor. Diğer eli göğsümün altındaki deriye geliyor, iyileşmekte olan deriye sürtünüyor ve yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade beliriyor.

"Seni işaretlemelerine izin

mi verdin?" "Tabii ki ben-"

Sözlerimi tamamlayamıyorum, üstümden dumanlar çıkarırken keskin bir tokat kafamı yana savuruyor.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, *Kratsoka*. Bunun için seni cezalandırmak zorundayım."

Cevap vermiyorum, ki bu şu an için doğru bir hareket gibi görünüyor çünkü yanaklarımı kavradığı sırada öfkesi dağılıyor gibi görünüyor ve beni

onunla yüzleş.

"Onun gözlerine sahip olman inanılmaz, çok nadir bir güzellik." "Beni tam olarak nasıl tanıdın?"

Cümlelerin ortasında duruyorum, aklımda en kötü senaryolar uçuşuyor.

Hayır. Hiçbir yolu yok.

"Evet, *kratsoka*." Gülümsüyor, yaşamı boyunca mükemmelleştirmiş gibi görüldüğü o uğursuz şekilde. "Onu görmeyeli çok uzun zaman oldu. Senin burada olman tesadüfî bir kavuşma gibi."

Midem dönüyor ve ağzımda tükürük birikiyor, bedenim anında öğürme ihtiyacı hissediyor. Gözlerimi sıkarak ondan uzaklaşmadan önce yutmak için elimden geleni yapıyorum.

"Sen onun ilişki yaşadığı adamsın. Babamın onu ve kendisini öldürmesinin sebebi."

Bana neredeyse hırlarken yüzünde bir karanlık belirliyor.

"O değersiz domuz bir korkaktı! Onu benden aldığı anda annen buraya taşınmaya hazırlanıyordu."

Başımı sallıyorum. Yalan söylüyor. İmkânı yok. Annem öldüğünde sadece altı yaşındaydım ama onunla ilgili yeterince şey hatırlıyorum. Sıcak ve nazik biriydi. Bu canavar adama aşık olmasının, beni geride bırakmasının hiçbir yolu yok. Ona inanmıyorum.

"Onunla nasıl tanıştınız ki? O bir sekreterdi."

"İş ortaklarımdan biri için, evet. Harold'la yıllarca çalıştım. Chicago'daki tüm varlıklarım o ilgilenirdi. Bir gün yıllık toplantı için geldiğimde onu gördüm." Bir an duraksıyor, solundaki duvara bakarken yüzünde neredeyse hüzünlü bir ifade belirliyor.

"Aylarca peşinden koştum ve her seferinde beni reddetti. Kesinlikle bir güçtü." Gülümsemesi düşmeden önce neredeyse kendi kendine sırıtıyor, o taş gibi soğuk katil maskesi tekrar yerine oturuyor.

"Buna inanmayacağından eminim ama annen sevdiğim tek kadındı. Ölümü beni derinden yaraladı ve o yaşta bile sen onun tıpatıp bir kopyasıydın. Yine de gözüm hep üzerindeydi. Hatta kardeşim Ivan'ı sana bakması için Amerika'ya gönderdim."

Yüzüne gülmeden önce ona bakıyorum.

"Ivan mı?! Slinky'yi mi diyorsun? Evet, bana çok iyi bakardı. Özellikle de bana beton zeminde tecavüz ederken, kan revan içinde kalana kadar dövüp yırtarken!" Bağıríyorum, öfkesini ya da şokunu bekliyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, konuşurken tamamen kayıtsız kalıyor.

"O bir erkek değil miydi? Senin güzelliğinde birinin yanında bir Şeyler yapmadan geirebileceğin çok fazla zaman var."

Sözleri aklımı başımdan aldı. Ne oluyor lan? İğrenme, acı ve bir sürü kafa karışıklığı içimi parçalıyor, acı dolu bir çığlık atıyorum ve bunu yaparken sert bir hıçkırığa boğuluyorum. Maxim orada durmuş, hıkırıklarım dinene kadar metanetle beni izliyor. Tekrar konuşmaya başlamadan önce sulu gözlerle ona bakarken burnumu çekiyorum.

"Graves kardeşler seninle ilgilenmeye başlayınca, bunun onları tekrar elime geçirmek için mükemmel bir fırsat olacağını düşündüm. Hayatta kaldıklarını ancak Zayden seni takip etmeye başladıktan sonra öğrendim. En umut verici iki öğrencimin eski sevgilimin kızına aşık olduğunu öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı bir düşünün. Bu tesadüf inanılmaz." Dişlerini gıcırdatarak gülümsüyor.

"Sonra Zayden her Şeyi çok kolaylaştırdı, senin için kendini hapse attırdı ve Dominic telefonlarına cevap vermek yerine seni becerirken bir çıkış yolu için bana sürünerek geldi." Maxim gülüyor.

"Ee, ne oldu? Ben neden buradayım? Beni onlardan aldıktan sonra pek bir kozum kalmadı."

Başıyla onaylıyor.

"Sana olan aşklarının ne kadar derin olduğunu çabucak anladım. Seni koz olarak kullanmama izin vermediler, bunu yapmadan önce beni öldüreceklerdi. Sırf senin adına intikam almak için kardeşime yaptıklarına bak," diyor acı dolu bir bakışla ve kardeşinin ölümüne üzüldüğünü gizlemeye çalışır gibi uzaklara bakıyor.

Bana döndüğünde, gözlerini benimkilere di k e r k e n tüm duyguları yeniden siliniyor.

"Yükümlülük haline geldiler ve şimdi bana, kendi m lk me senin için gelecekler ve sana gözlerini bile dikemedi k a f a l a r  n   k e s e c e ę i m ."

Sözleri  d m  koparıyor, çünkü blöf yapmadığını biliyorum. Adamlar beni bulmak ve geri almak için ellerinden geleni ardına koymayacaklar. Bunu yaptıklarında, kendi ölüm tuzaklarına doğru yürüyor olacaklar. Keşke onlara s yleyebilsem, benim için gelmemeleri, beni unutmaları için yalvarsam. Benim kaderim çoktan çizildi, sanki doğduğ mdan beri öyleymiş gibi geliyor ama onlarınki öyle olmak zorunda değil.

Maxim'in eli tenimde gezinmeye başlıyor, karnımdan aşağı kayarak kıımın altına iniyor ve elleriyle yoğuruyor.

"Ne yapıyorsun? Dokunma bana!"

"*Krasotka*, sana söyledim. Böyle bir güzellik bir ziyafet gibi önüne serildiğinde bir erkekten ne yapması beklenir?"

"İğrençsin! Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Artık işime yaramayacak hale gelene kadar bedeninde geçmişi anımsa."

Eli amımı avuçlamak için kayarken gözlerimden yaşlar fışkırıyor, ne kadar bir arada tutmaya çalışsam da kalçalarımı ayırmaya zorluyor.

"Lütfen. Bunu yapmayın. Ben onun kızıyım. Onu seviyordun, değil mi? Bunu yapmanı istemezdi."

"Mmm, öylesin. Umarım annenin amcığına sahipsindir," diyor kalçalarımı daha da açıp bir parmağını içime sokmaya hazırlanmadan önce.

Bunu yapamadan kapıdaki muhafız arkasından yaklaşır ve silahının kabzasıyla kafasının arkasına vurur. Maxim yere düşene kadar ona tekrar tekrar vuruyor. Gözlerim korkutucu adama bakıyor, o üzerimde dururken vücudum titriyor.

Bir bıçak çıkarıp beni bağlarımdan kurtardıktan sonra bana dört beden büyük bir eşofman altı ve beni boğan bir tişört teklif ettiğinde ona neler olduğunu sormak için kelimeleri boğmaya çalışıyorum.

O dirseğimden tutup beni kapıya doğru götürmeden önce sessizce giyiniyorum.

"Ne yapıyorsun? Beni nereye götürüyorsun?" Sonunda sordum.

Kapıyı açıyor, kafasını dışarı uzatıyor ve beni yanına çekmeden önce iki tarafa da bakıyor.

"Uzaklara." Kalın Rus aksanı yuvarlanıyor.

"Neden?" Etrafta başkalarının olup olmadığından emin olmadan fısıldıyorum. "Dominic sadakatimi güvence altına aldı."

Dom. Benim tatlı, zeki adamım. Adam bana ön garaj yolunda çalışan bir arabaya kadar eşlik ettiğinde rahatlama içimdeki iç burkan korkuyu yavaşça tüketmeye başlıyor. Arka kapıyı açıyor, bir o yana bir bu yana bakmadan önce benim için tutuyor.

"Teşekkürler

baba." Baba.

Baba. Pop. Pop.

Aniden, adamın vücudu kurşun delikleriyle delik deşik olur. Yere yığılmadan önce vücudu tepki olarak sarsılıyor. Benzer şekilde giyinmiş üç muhafız bize yaklaşıyor, ya da sanırım bana, bekleyen sürücüyü vurmadan önce

Ön tarafa. Bana Rusça bağırmaya başladılar, ben de zerre kadar bilmiyorum ama onlara ellerimi gösterecek ve dizlerimin üzerine çökecek kadar sağduyuluyum.

Yere çökerken kollarım titriyor, kaçmak için sahip olduğum en iyi şansın parmaklarımın arasından kayıp gittiğini biliyorum. Sadece bundan kurtulamayacağım değil, Dom ve Zay benim için gelirlerse, onların da kurtulacağını sanmıyorum.

Bölüm Elli Bir

BLAKE

Bacaklarım ve kollarım bağlı. Zayden'in Jim'i bağladığı gibi ben de bir sandalyeye bağlandım. Artık yatak odasında değil, küflü bir bodrumdayım. Etrafımdaki oda, parmaklıkları ve her şeyiyle gerçek bir hapisane hücresi ve hatta yerde taze bir kan birikintisi bile görüyorum.

Burada oturuyorum, hücrenin açılışı başımı kaldırana kadar ne kadar süre geçtiğini bilmiyorum, sadece aramızda mümkün olduğunca fazla yer açmak için umutsuzca sandalyeye olabildiğince geri batmamı sağlıyor.

Maxim odaya girdiğinde, ay ışığı yüzüne vurup hızla şişen ve kanayan yüzünü ortaya çıkarana kadar yaralarının boyutunu göremiyorum. Çenesi granit gibi, yumruğunu geri çekip suratıma yumruk atarken gözleri manik. Ben kan tükürene kadar bana tekrar tekrar vuruyor, sonra da eşofmanımı avuçluyor. Beni sandalyeye bağlıyken gidebildiğim kadar kendisine doğru çekiyor.

"Seni aptal orospu! Onu bana nasıl düşman ettin bilmiyorum ama sakın hata yapma, seni yok etmekten kardeşimden daha çok zevk alacağım."

Bir bıçak çıkarıyor ve endişe verici derecede küçük sikini çıkarmadan önce eşofmanımın kasıklarında bir çizgi kesiyor. Benimle aynı hizaya gelmek için eğildiğinde omzuna bir bıçak saplanıyor ve tökezleyerek hareketlerini durduruyor. Bir bıçak daha omzuna saplanıyor, boğazına birkaç santim kala Zayden şeytanın ta kendisi gibi odaya koşuyor, yüz hatlarını öfke ve cinayetten başka bir şey kaplamıyor.

Dominic hemen arkasından geliyor, gözleri önce bana takılıyor. Oldukça kötü görünüyor olmalıyım çünkü bana attığı bakış mutlak bir dehşet ve yıkımın ardından hızla öfkeye dönüşüyor. Maxim bıçaklardan birini omzundan çıkarıp Zayden'e savurduğu sırada Zayden Maxim'le arasındaki mesafeyi kapatıyor. Maxim'in savuruşundan kolayca sıyrılıyor ama

Kötü canavar durmuyor, vuruş üstüne vuruş yapmaya devam ederken Zayden'i duvara yastıyor.

Ellerimin kendime geldiğini hissediyorum, bir bıçak beni bugün ikinci kez serbest bırakıyor.

"Babygirl. Yaralandın mı? Siktir, tabii ki öylesin. Yürüyebiliyor musun?" diye soruyor ayaklarımı bir arada tutan bağları keserken.

"Evet. Ben sadece-"

Dominic beni kollarına alıyor ve gitmek için dönerken beni omzunun üzerinden atıyor.

"Bekle! Zayden!" Bağırıyorum.

Dominic başını sallar. "Planımız bu. Sıkı tutun, bebeğim. Bizi buradan çıkaracağım."

Ona karşı çırpınmaya, beni yere bırakması için bağırmaya ve çığlık atmaya başlıyorum. Tam gözden kaybolmak üzereyken, Maxim'in Zayden'in bacağına bir bıçak sapladığını ve onu sert bir hırıltı çıkarmaya zorladığını izliyorum. Ben de çığlık atarak Dominic'i durmaya zorluyorum.

"Zayden! Ona yardım edin! Ona yardım etmeliyiz!"

Bağırıyorum. Beni yere bırakmadan önce bir an tereddüt etti.

Hücreye geri koşmadan önce "Burada kal," diyor ve Zayden'e tekrar zarar vermeden önce Maxim'i yere yatırıyor.

Zayden'in gözleri çılgınca kardeşinden ayrılıp anında bana dikiliyor. O parlak mavi gözler bana bağırırken genişliyor.

"KOŞ! Git buradan!"

Ama onları ölüme terk edemem. Onlar ölürse, ben de ölürüm. Zayden yere yığılmadan önce ayakta durmaya çalışırken onlara doğru koşuyorum. Çok kötü yaralanmış olmalı.

Dominic'e baktığımda, bir el ateş edilmeden önce Maxim'le birlikte bir silahla boğuştuklarını görüyorum. Dom'un omzundan kan akmaya başladığını gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor. Elini sıkıca bastırıyor ama kan parmaklarının arasından akıyor. Maxim ayağa kalkıp elinde silahla Zayden ve Dom'a bakmadan önce onu tekmeliyor, sonra da vahşi gözlerini bana çeviriyor.

"Mükemmel, buraya gel."

Şu anda ona karşı gelmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. O konuşurken yavaşça ona doğru ilerliyorum.

"Seçim yapmakta zorlanıyor gibiydin, işte sana bir şans. Önce kimi öldürmeliyim? Dominic mi? Yoksa Zayden'i mi?" diye sorar, silahı her ikisine de doğrultarak

erkeklerin.

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

"Lütfen, lütfen bunu yapmayın. Onlara zarar vermeyin. Lütfen," diye yalvarıyorum.

Başını sallayarak bana hırlıyor. "Çok zayıfsın. Onun kızı olduğuna emin misin?"

Maxim silahı onlara doğru doğrultuyor ve ben de tepki veriyorum. Önüne atlayıp silahı kavrayarak yönünü değiştirmeye çalışıyorum. Ne yazık ki yeterince hızlı değildim ve çıkan patlama sesi kulakları sağır ediyordu. Her şey sessizleşiyor, ancak ruhumu ikiye bölen iki çığlık duyuyorum. Maxim'in şaşkın yüz ifadesini görmek için başımı kaldırdığımda hayat sanki ağır çekimde ilerliyormuş gibi hissediyorum.

Zayden'in bana öğrettiği gibi namluyu kavrayarak Maxim'in şaşkınlığından faydalaniyorum, eline olabildiğince sert vuruyorum ve silahı tutuşunu kırmaya zorluyorum. Silahı elimde çeviriyorum ve yere düşmeden önce silahtaki mermiler bitene kadar körlemesine ateş ediyorum.

Gözlerim önümdeki cesede takılıyor ve Maxim'in ölü gözlerini gördüğümde bir an için acının yerini tatmin edici bir şey alıyor. Kafasında iki, göğsünde bir delik. Bu ölü bir bok parçası.

Zayden ve Dominic kendilerini bana doğru sürüklüyor, Zayden tişörtünü yırtıp göğüs kafesine bastırırken beni aralarında sıkıştırıyorlar. O bunu yaparken acı dolu bir nefes alıyorum ve Dominic'in başını salladığını, ağzının hızla hareket ettiğini görüyorum. Kulaklarımdaki çınlama geçene kadar birkaç saniye geçiyor ve ben kelimelere odaklanabiliyorum.

"Bebeğim, bebeğim, bebeğim! HAYIR! Hayır," diye hıçkırırken kanlı ellerinden biri saçlarımı yüzümden uzaklaştırmaya başlıyor.

"SIKTIR! Çok fazla kanaması var!" Zayden bağırıyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum! Ne yapacağım?!" diye bağırıyor panik içinde, başımda hıçkırarak ağlamaya devam eden Dominic'e.

Onları ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Benim için endişelenmelerini istemediğimi. Birlikte geçirdiğimiz zaman ne kadar kısa olursa olsun, boktan hayatımı nasıl yaşamaya değer kıldıklarını. Onlara denedikleri için ne kadar minnettar olduğumu, sevgilerine sahip olduğum için ne kadar şanslı hissettiğimi söylemek istiyorum, ama bunların hiçbirini fiziksel olarak söyleyebileceğimi sanmıyorum, bu yüzden bunun yerine yapabildiğimle yetiniyorum.

"Ölümde bile. Foreve-r y-yours," Öksürmeye başlamadan önce törpülüyorum, Zayden ve Dominic çığlık atmaya başlarken ağzıma kan doluyor.

"Hayır, bebeğim. Hayır! Hayır! Gözlerini açık tut! Lanet olası gözlerini açık tut!" "Angel, lütfen! Lütfen beni bırakma!" Zayden ağlıyor, gözyaşları benim

Onun yaptığı gibi kolunu.

Onlara gitmek istemediğimi söylemek istiyorum ama başka seçeneğim yok. Yine de zamanım kalmadı. İçimdeki nefes alınmadan önce her şey kararıyor ve göz kapaklarım titriyor ve onları son nefesimle severek yok oluyorum.

Sonsöz

DOMINIC

O gecenin altıncı ay dönümü ve hiçbir zaman acı vermeyeceğini düşünüyorum. Hâlâ soğuk terler dökerek uyanıyorum, onun solgun yüzündeki ifade beynime kazınmış durumda. Suçluluk duygusu asla yok olmayacak. Daha akıllı, daha hızlı olsaydım. On dakika daha erken orada olsaydık, bir fark yaratır mıydı? Keşke oyunu zihinsel olarak aşağılayıcı bir oyun, ama asla oynamayacağım bir oyun. Söz konusu o olduğunda değil.

Blake'in anne ve babasının ölümüne Maxim'in sebep olduğunu öğrenmek ikimizi de sarsan bir şeydi. Kardeşinin yıllarca ona tecavüz etmesine göz yumması ve fırsatını bulduğunda aynı şeyi ona da yapmayı planladığına şüphe yoktu. O günden sonra içimde kalan tek huzur, onun cehennemde çürüyor olması, hem de küçük kızımın ellerinde.

Zayden o günden sonra asla eskisi gibi olmadı, haklı olarak. Ona en başından beri, eğer o ölürse kendisinin de öleceğini söylemişti. Sanırım o gün hepimiz öldük.

Bir çift dudak boynuma bastırıyor ve ben önümdeki okyanustan yukarıdaki güzelliğe bakıyorum. Kendini kucağıma bıraktığında mükemmel gülümsemesi yayılıyor, mavi gözleri San Diego güneş ışığında neredeyse parlıyor.

"Burada fazlasıyla ciddi görünüyorsun," diye takılıyor ve çeneme bir öpücük daha konduruyor.

Kollarımı ona doluyorum, ellerimden biri karnını avuçluyor, başparmağımı göğüs kafesinin her iki yanını göğsüne ayıran uzun yara izine sürüyorum. O gün onu neredeyse kaybediyorduk, dürüst olmak gerekirse, bir süreliğine kaybettiğimize oldukça eminim.

Zayden ona kalp masajı yaparken ben de mümkün olduğunca fazla kan tutmaya çalışmak için basınç uyguladım. Oraya vardığımızda destek için bazı kişileri aramıştık ve şansımıza, Blake'in son nefesi olduğunu düşündüğüm şeyi almasından bir dakika sonra geldiler. Eğer

Maxim'in tüm adamlarını öldürmek zorunda kalmadan önce ortaya çıkacaklardı, ama sanırım her şey yolunda gitti.

Takviye ekiplerle birlikte bir doktor geldi ve Blake'i hastaneye götürecek kadar sargıya alıp kalbinin atmasını sağlayabildik. Zayden kırk beş dakika boyunca kalp masajı yaptı ve beş hastane güvenlik görevlisi tarafından fiziksel olarak Blake'in üzerinden alınması gerekti.

Sonunda, kıyaslandığında çok küçük görünen yaralarımız için muayene olmak zorunda kaldık. Ben omzumdan vuruldum ve Zayden de geçen sefer vurulduğu bacağından vuruldu. Polisler geldiğinde, bağlantılarımızdan biri onları başından savmayı başardı ve bunun için minnettarım. O anda Zayden'in onları hastanenin ortasında vurup öldüreceğinden şüphe etmezdim. Belki de tetiği çeken ben olurum.

Blake altı saatten fazla bir süre ameliyatta kaldı ve masada iki kez komaya girdiğini söylediler. Neyse ki, delinmiş bir akciğer, iki kırık kaburga ve kalp tamponadını onarmak zorunda kaldıktan sonra onu geri getirebildiler. Doktorlar onun uyanacağından pek emin değildi, bu da Zayden'in ve benim içimizde bir parçayı yok etti.

Gözlerini açtığında, kelimenin tam anlamıyla ağladık. Sanki bize ikinci bir şans, dünyadaki en değerli hediye verilmişti ve ikimiz de bu hediyenin ne kadar mucizevi olduğunu, onun ne kadar mucizevi olduğunu asla unutmayı planlamıyorduk.

Hepimiz seyahat edebilecek kadar iyileşir iyileşmez, taşınmaya karar vermeden önce iki haftalığına eve geldik. Seattle çok fazla acı, çok fazla yük barındırıyordu. Zayden ve Blake o iki hafta boyunca yatakta birlikte yattılar, sahil evi ilanlarına göz attılar, ben ise artık bizzat çalışamayacağım için buradaki tüm işlerimi yeni atanan yöneticilere devretmeye başladım. Hepimiz kendimize zaman ayırmayı kabul ettik, belki bir gün işimize geri döneriz, dürüst olmam gerekirse Zayden'in onsuz hayatta kalabileceğini sanmıyorum. Ama Blake gerçekten isterse yaşayabilir.

Sonunda kendi özel plajı olan güzel bir evde karar kıldılar. Arka verandada, hepsi de okyanusa bakan, hayal edilebilecek en güzel manzaraya sahip üç sandalyemiz var. Blake her sabah güneşin doğuşu için buraya gelir ama bu gece ben onu biraz geçtim.

"Yüzmeye gidecek misin, bebeğim?" Yumuşak bir gülümsemeyle soruyorum. "Ben de bunu düşünüyordum."

"Ya da seninle sevişmemize izin verebilirsin," diyor Zayden, omzuna bir öpücük kondurmadan önce arkamızdan yaklaşarak.

Omuzlarını silkerken ona sırtıyor.

"Tanrım, bir kıza böyle seçenekler sunduğunuzda nasıl reddedebilirim ki?"

Buna kıkırdıyorum, parmaklarım bikinisinin altından kayarak zaten ıslak olan amına girmeden önce çıplak kalçasını avuçluyorum. Babygirl buraya bu şekilde geldiğinde neyle karşılaşacağını zaten biliyordu.

Zayden eğilip onu öpüyor, eli Blake'in göğüslerinde gezinirken bir eli de boğazında, işaretinin üzerine yerleşiyor. Blake Z ve D harflerini dövme yaptırmayı düşünmüştü, böylece asla solmayacaklardı ama ben şahsen bunun doğal görünümünü seviyorum. Sanki baş harflerimiz sadece ona kazanmış değil de onun bir parçasıymış gibi, tıpkı onun da bizim bir parçamız olduğu gibi.

Zayden'in yumruğunu onun uzun sarı saçlarına dolamasını, başını geriye doğru çekerek sikini çıkarmasını ve onu ağzına almaya zorlamasını izliyorum. Dolu olduğunda çok güzel görünüyor ve yardım edemiyorum ama hızımı artırıyorum, ağzında horozuyla parmaklarımın üzerinde parçalandığını görmek istiyorum.

Her zamanki gibi, fazla sürmüyor. Babygirl her zaman çok hızlı heyecanlanır. Ben daha onu doğru düzgün çalıştıramadan parmaklarımın etrafında kenetleniyor ve Zayden'in sikinin etrafında çılgık atıyor. Bunun sadece ısınma turumuz olması iyi bir şey.

Zayden'in sikini emmeye devam ederken ben parmaklarımı çıkarıp ağzıma alıyorum ve onun dilimin üzerindeki tadıyla inliyorum. Lanet olası nefis.

Aletimi dışarı çekerek, mayosunu yana itmeden önce birkaç kez kendimi okşadım ve amının içine sıkıca sarılana kadar üzerime oturmaya zorladım.

"Siktir, bebeğim," diye inliyorum o inlerken.

Zayden kalçalarını şaklatırken saçlarını tutuşu sıkılaşıyor. Kalçalarını çevirirken taşaklarımın sıkılaşmaya başladığını hissediyorum, Zayden'in aletinin etrafında bir şeyler mırıldanırken neredeyse içimdeki spermi çekip çıkarıyor.

"Bu da ne, meleğim?" diye soruyor bir an için onu içinden çekerken.

"Yumurtlama döneminde olduğumu söyledim ve RİA'mı aldıldım, peki beni kim hamile bırakacak?" Sırtıyor.

"Lanet olsun! Dominic, bağırsaklarınıdeşmeden önce nişanlığının yanından defol git," diye hırlıyor.

"Siktir git, kardeşim. Nişanlımın tatlı amcığının kaldırabileceği kadar dölle doldurmak için acele etmeyeceğim."

Bana ters ters bakıyor ve Blake kıkırdıyor, sol eliyle Zayden'in sikini kavırıyor, sol parmağında iki pırlanta yüzük parıldıyor.

Amerika'ya döner dönmez evlenme teklif ettik, her birimiz ona kendi seçtiğimiz yüzükleri hediye ettik. Benimki daha büyüktü. Süslü ya da abartılı değildi, bunu yapabilirdik ve yapardık da. Yine de hepimiz bunun hakkında konuşmuştuk ve Blake tüm bu yaygaradan hoşlanmadığını söyledi. Samimi ve sade bir şey istiyordu ve biz de tam olarak bunu yaptık.

Zayden ve ben hemen evlenmek istiyorduk ama o beklemekte ısrar etti. Bize nedenini söylemedi, sadece uzun bir nişanlılık dönemi geçirmek istediğini söyledi. Sanırım hala diğer ayakkabının düşmesini bekliyor. İkimizle de sonsuza kadar birlikte olmaktan, bir şey olmasından ve onu seçim yapmaya zorlamamızdan endişe ediyor. Zayden ve ben bunun asla olmayacağını biliyoruz. Eğer onu istersek, diğeri de gelir. Bir paket anlaşma gibi ve eğer hayatımı bu dünyada önemseydiğim tek iki insanla geçirmek zorundaysam, o zaman hayatım o kadar da kötü değil.

Blake Zayden'i ağzına alıyor ve onu tıkanana kadar itiyor. Parmaklarını saçlarında dolaştırırken bir küfür mırıldanıyor, ben onun içine gömülürken ağzını sikmeye başlıyor, onu kaldırıyor ve üzerime çarpıyor. Tutuşumun sıkılaştığını hissediyorum ve aşağı baktığımda kalçalarının neredeyse bembeyaz olduğunu görüyorum. Şüphesiz çürükleri olacak, ama benim için çok güzel çürüyor.

Omuriliğimin dibinde karıncalanmanın başladığını hissediyorum ve daha ne olduğunu anlamadan boşalıyorum. Döllerim onun içine fişkırıyor, o da benimle birlikte boşalırken amcığı kasılıyor, Zayden'in sikinin etrafında inleyip duruyor. O kollarımdan kurtulup yüzüstü yere düşmeden önce boşalmamı henüz tamamlamamıştım bile. Zayden çoktan onun içine gömülmüş, kendi boşalmasını bulmadan önce kalçalarını şaklatıyordu. Onu çok şiddetli bir şekilde sikiyor ve bunun bir kısmının onun bu kadar iyi hissetmesinden kaynaklandığını biliyorum, ama diğer daha baskın neden, spermimizi mümkün olduğunca derine sokmak istemesi.

Adam işini bitirdiğinde Blake yere yığılıyor ve bize şehvet sarhoşu bir gülümseme verirken sırt üstü yatıyor. Parlıyor, mutlu ve mükemmel bir şekilde sikilmiş görünüyor.

Tam da onu sevdiğim gibi.

Genişletilmiş Epilog

ZAYDEN

Güzeller güzeli yeni gelinim şu anda elimi kırıyor ve başka türlü olmasını da istemezdim. Bunu ona söyleyeceğimden değıl ama bunu hak etmişti. Eğer bir yıl önce evlenme teklif ettiğimize bizimle evlenmiş olsaydı, ayakları üzengide olmayacaktı, beyaz gelinliğı doğumhanenin diğeri tarafına atılmış olacaktı.

Samimi bir düğün yaptık, sadece üçümüz ve bir nikah memuru. Hükümetimiz bir avuç tutucu, dar görüşlü sürtük olduğundan, meleşimin yasal olarak yalnızca bizimle evlenmesine izin verildi. Açıkçası, kardeşim ve ben bunu nasıl yapacağımızı bildiğimiz tek şekilde hallettik. Tek bir kazanan kalana kadar birbirimizi yumrukladık ve o kazananın ben olduğumu söylemekten gurur duyuyorum.

Dominic, soyadımız aynı olduğu ve bizi eşit derecede sevdiği için bunun gerçekten önemli olmadığını söyledi ama bunu kendini daha iyi hissetmek için söyledi çünkü kesinlikle önemli.

Törenimiz, meleşimin ikimizi de ölümden bile seveceğine dair söz verdiği ve yemin ettiği bir bağlılık töreniydi. Gerçek yasal evraklarda sadece isimlerimiz vardı. Suyu gelmeden önce nikah memurumuzun elinde on saniyeden fazla kalmayan evraklar.

Küçük bir oğlumuz olacak ve ben bundan daha fazla heyecanlanamazdım. Dominic ve ben nasıl bir baba olacağımız konusunda gergin olsak da, meleşimin en inanılmaz anne olacağını biliyoruz, bu yüzden onun yolundan gideceğiz.

Akla gelebilecek her testten sonra, meleşimin içindeki bebeğin tam olarak kime ait olduğunun tespit edilemeyeceğı kanıtlandı. Tek yumurta ikizi olduğumuz için DNA'larımız neredeyse aynı, bu yüzden tüm testler sonuçsuz çıktı. Aslında bu konuda mutluydu, ikimizden birinin bebeğı yeterince sevmediğini öğrenirsek endişeleniyordu ki bu onun güzel ağzından çıkan en aptalca şeydi. Bebeğı tüm benliğimle sevecektim çünkü günün sonunda bebek onun yarısı, yani zaten yarı mükemmel. Yine de sonunda benim spermimin kazandığını düşünmek hoşuma gidiyor. Yani, son kez

denedik, Dominic bitirecek olan kişiydi ve hamile değildi. Değiştirdik ve hamile kaldı. Bana bunun bir tesadüf olduğunu söyleyemezsin.

Dominic ve ben zaman zaman iş alıyoruz, eskisi kadar çok değil ve sadece yerel. Gecelerimi meleğimden uzakta geçirmeyi reddediyorum ve şimdi bir bebeğimiz olduğuna göre, bu kesinlikle hayır. Eskisi gibi kan dökmek için can atmıyorum, ama yine de beni bir miktar heyecanlandırıldığını, rahatlattığını inkar edemem ve meleğimin bunu anladığı için minnettarım. Dominic'in canını sıkacak şekilde, bir tecavüzcüyü ya da tacizci bir pisliği yakaladığımızda benimle bir iki işe bile geldi. Doğru nedenlerle, öldürmeyi seviyor, bundan neredeyse benim kadar zevk alıyor ve bu beni her seferinde sertleştiriyor.

"Tamam, tamam. Bir büyük ıkınma daha," diyor doktor bacaklarının arasından.

Dominic onun solunda, ben de sağındayım, ikimiz de ellerini tutuyoruz ve kocalar olarak yapabileceğimiz en iyi şekilde ona destek oluyoruz. Çenemizi kapatıp ne isterse yapmasına ve söylemesine izin vererek.

"İkinizden de nefret ediyorum. Canlı bir şekilde. Bir düğün gününü geçirmenin en kötü yolu burrr," diye inliyor ve yüzü kıpkırmızı olana kadar itiyor.

Aynı anda yumuşak bir ağlama sesi duyarak yatağa yığılıyor. Bu, kalbimi anında eriten bir ses ve gözlerimi o küçük adama diktüğimde, gidici olduğumu anlıyorum.

"Oop," diyor doktor.

"Oop?" Dominic soruyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Üzgünüm, ben sadece nöbetçi ebeyim ve çizelgenizde sadece bir bebeğiniz olacağı yazıyordu."

"Öyleyiz!" diye bağılıyor meleğim ona.

Bir hemşire oğlumuzu alıp tartmak ve ölçmek için odanın kenarına götürmeden önce kordonunu hızla keserken başını sallıyor.

"Bebegin başını görüyorum. Tamam, işte bir kasılma daha geliyor. Hazır mısın Blake?" diye soruyor.

"Ne? Hayır!" diye bağırdıktan sonra Dominic ve benim aramda panik dolu bakışlar paylaştı.

"Sorun yok, bebeğim. Sen halledersin. Hadi diğer bebeğimizle tanışalım."

Başını sallayıp tekrar ıkınırken gözleri sımsıkı yumuluyor. Bu bebek bir şekilde tek bir ıkınmayla dışarı çıkabiliyor gibi görünüyor ve onlardan daha yüksek, daha törpülenmiş bir ağlama geliyor.

"Bir erkek bebek daha." Doktor kordonu hızla klempledikten ve iki bebeği de meleğime getirmeden önce gülümsüyor.

Onlara bakarken gözyaşları yüzünden aşağı dökülmeye başlıyor ve ben hayranlık içinde kalıyorum. Çok küçükler. Mükemmeller. Başının yanına bir öpücük kondurup fısıldıyorum: "Teşekkür ederim. Onları yaptığın için teşekkür ederim. Tıpkı senin gibiler."

Dominic ona tam olarak duyamadığım bir şeyler fısıldarken daha çok ağlıyor ama aldırmiyorum. Gözlerim çocuklarıma gitmeden duramıyor. Oğullarıma. Tüm aileme.

Teşekkür ederim

Öncelikle... iyi misin? Nasılsın? Bu bir yolculuktu, kanla ıslanmış, zevk dolu bir yolculuk. Umarım keyif almışsınızdır ve hatta belki de yol boyunca kendiniz hakkında bir iki şey öğrenmişsinizdir, bu bilgilerle gurur duyup duymamanızın konuyla bir ilgisi yok.

Blake, Dom ve Zay ile işinizin bitmesine hazır değil misiniz? Kız ve Blake'in sadece dans etmedikleri [kulüpten alternatif bir bölüm okumak için buraya tıklayın...](#)

Graves'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Bu üçlüye tüm işlevsiz, güzel kusurlu ihtişamlarıyla bayılıyorum. Hikayeleri bitmiş olsa da, henüz vedalaşmaya hazır değilseniz sizi doyurmak için birkaç müstehcen zevkim daha var. Elimde olsa seni sonsuza kadar saklardım!

Teşekkür

Alfa'm Sara'ya, senin için çok minnettarım! Bu kitabın hazırlanması aylar sürdü, sayısız sesli mesaj, bitmek bilmeyen sorular ve tüm bu süre boyunca benim en büyük amigom oldun. Bu kitap üzerindeki çalışman tamamen paha biçilemezdi ve senin alfam ve en iyi arkadaşlarımdan biri olman benim için büyük bir şans.

Beta'larım Elena, Thalia, Rachel, Lynds ve Brittany'ye, hepinize tapıyorum! Her biriniz bu kitaba eşsiz ve inanılmaz değerli şeyler kattınız. Kesinlikle akıl almaz sesli mesajlardan ve hikayelerden, komik tepkilere ve hayat kurtaran düzenlemelere kadar. Hepiniz benim sevdiğim bir kitaptan gurur duyduğum bir kitaba dönüşmemi sağladınız! Sıkı çalışmanız, sabrınız ve düpedüz harika olduğunuz için hepinize teşekkür ederim.

Sokak ekibime ve ARC okurlarına, desteğiniz için hepinize teşekkür ederim! Okunan her sayfa, bırakılan her yorum ve yapılan her gönderi gerçekten dünyalara bedel. Arkamda çok iyi insanlar olduğunu itiraf etmekten çekinmiyorum bile.

Okuyucularıma, ister bu benim ilk kitabım olsun, ister ilk günden beri yanımda olun, teşekkür ederim. Dışarıda milyonlarca yazar, milyarlarca kitap var ve siz benimkini seçtiniz. Her biriniz beni parmaklarım ağrıdığında yazmaya, beynim lapa olduğunda kurgulamaya ve pes etmeye hazır olduğumda ilerlemeye devam etmeye itiyorsunuz. Hepiniz bir insanın isteyebileceği en iyi okuyucularsınız ve her birinizi çok seviyorum.

Katelyn Taylor tarafından da yazılmıştır

Gallows Hill Serisi -

Karanlık bir akademi ters harem

Aldatma

İniş

Ölüm

Alphaletes Serisi -

Birbiriyle bağlantılı futbol romantizmi hikayeleri

Kırdığımız Bağlılıklar

Yıkığımız Duvarlar

Kırdığımız Kalpler

Yıkığımız Kurallar

Stand Alones -

Gratify - Yasak bir yaş farkı Jagged

Harts - Düşmandan aşığa bir MMA

Katelyn Taylor'ı takip edin

[Instagram](#)

[TikTok](#)

[Facebook](#)

[Facebook okuyucu grubu](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

